

[www.burmeseclassic.com](http://www.burmeseclassic.com)



# ၁၂၃၅ ချောက်ပုဂ္ဂန္တ

BURMESE  
CLASSIC  
LITERATURE

[www.burmeseclassic.com](http://www.burmeseclassic.com)

ဒိုတာဝန် အရေးသုံးပါး  
 ပြည်ထောင်စု မန္တိတွဲရေး နှိုအပေး  
 တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်စူး မန္တိတွဲရေး နှိုအရေး  
 အချုပ်အခြာသာဏာ တည်းတုန်ပြုရေး နှိုအရေး  
 “နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အစိုးရေးပေးပိုးပေါက်ရေးသည်”  
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓမ္မကျသော ကာဝန်ဖြစ်သည်”

BURMESE  
CLASSIC

- \* ပြည်ပအားလုံး ပလီနိုးအား မြှင့်တိရေးများအား ဆန်ကျင်ကြ။
- \* နိုင်ငံတော် တည်းပြုရေးအားလုံးရေးရုံးနှင့်ပတ်တော် တိုးတက်ရေးရုံး  
နောင့်ယူကြ ယူကြသေးလုပ္ပါယားအား ဆန်ကျင်ကြ။
- \* နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွဲရေးရေးကု ဝင်ပရောင်းရွက်ဖော် နောင့်ယူကြသော  
ပြည်ပနိုင်းများအား ဆန်ကျင်ကြ။
- \* ပြည်တွဲပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုရင်သူအပြီး သတ်မှတ်  
ချေမှန်းကြ။

၃။

## ချိုသူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သတ္တု

ဥဇ္ဈရလမင်း၏ ထုတ်ဝေပြီး စီတ်ကူးများ

- ၁။ ခံစားသူအကြိုက် မဂ္ဂဇင်းဝဋ္ဌာတိများ [ ၁၉၉၆-အပိုင်း(၁) ]
- ၂။ ခံစားသူအကြိုက် မဂ္ဂဇင်းဝဋ္ဌာတိများ [ ၁၉၉၆-အပိုင်း(၂) ]
- ၃။ ဂျိမ်း၏ နာရီထက် တံ့သူပုံများ ဝဋ္ဌာတိစု
- ၄။ ဂျိမ်း၏ ကျွန်မချုပ်သော ယောက်းများနှင့် အမြားဝဏ္ဏများ
- ၅။ ခံစားသူအကြိုက် မဂ္ဂဇင်းဝဋ္ဌာတိများ [ ၁၉၉၇ ]
- ၆။ ခံစားသူအကြိုက် မဂ္ဂဇင်းဝဋ္ဌာတိများ [ ၁၉၉၈ ]

ဥဇ္ဈရလမင်း၏ စီတ်ကူးသစ်များ

- ၇။ ပါရရှု၏ ဥဇ္ဈရဒေသ ခရီးသည်
- ၈။ ကိုတာ၏ တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ဆရာဝန်
- ၉။ နောင်းမြင့်၏ လက်ရွေးစင် ဝဋ္ဌာတိများ
- ၁၀။ မောင်းဆွဲလင်း၏ မောင်သွားမြှုပ်ဖြစ်

[ ၁၁ ဧပြီ ၂၀၀၀ ]

မာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [ ၇၃ / ၂၀၀၀ (၂) ]  
 မျက်နှာပံ့ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [ ၁၁၄ / ၂၀၀၀ (၂) ]  
 □

စီစဉ်တင်ဆက်သူများ

ဦးထွန်းထွန်း(နာယက); မန်ဖြစ်(ကန့်ဘလူ); ရှုံးနေခင်မောင်  
 ဂို့မောင်စဲ၊ ခင်မောင်စိုး(ကျောက်ဆည်); မေးခွါးခွေးလင်း နှင့်  
 သန်းရေး(ရောထွန်း)

□

ပုံစံပြင်:

ပထမ အကြိမ်

အုပ်စု [ ၀၀၀၈ ]

□

မျက်နှာပံ့နှင့် အတွင်းစေသား ပုံစံပုံ  
 အော်ခင်အေးဖြင့် [ ၀၂၃၀၀ ], ရာပြည့်အော်ဆက်  
 အမှတ် ၁၉၉၁၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလျှော်စီ [ ၂၂၃ ], ရလာကစာပေ

အမှတ် ၃၊ ပါးထပ်ကြီးအရာရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

အတွင်းပလင်

အောက်

□

ဘဏ်ချုပ်

ကိုဖြစ်

□

မျက်နှာပံ့ ပန်းရီ

ထိုး

□

တန်း:



## မာတိကာ

နှီးနှံ:	၃
ဗင်းဆင်းပန်းနှံ ကြယ်စည်	၁၀
ပေါ်လကဲးနဲ့ လပြည့်ညု	၂၆
ဘျာအန်းမိရို့နဲ့ တိမ်ပြာည့်	၅၃
ဖရိုဒါ ပါလို့နဲ့ စွယ်မွှင်ညု	၈၁
တီးလုပ်ယိုလာနဲ့ ပိုးတဝါးညု	၁၀၉
ဂျောက်ဆန်း ပေါ်လော့(က်)နဲ့ မျက်ရည်ညု	၁၃၃
ပင့်ခဲ့ ဖရို့က်ခို့ အက်ရာညု	၁၇၃
ဘားတော့ ဗရက်(ချိ)(တဲ့)နဲ့ အီပ်မက်ညု	၁၉၃
အက်စ်ဗတ် မွန်းခို့နဲ့ နှင့်အီညု	၂၁၉
အီပွဲနှိုးလုံးနဲ့ အော်အွေ့ညု	၂၄၅
အော်သယ်လို့နဲ့ မှန်တိုင်းညု	၂၆၁
ဟင်နှုံး သော်ရှိုးနဲ့ ကဗျာညု	၂၈၇
အနုက်ရောင် ခြပ်မဲ့ညု	၃၁၇
အပြာရောင် လျှို့ဝှက်ညု	၃၄၅
နိုင်း:	၃၈၃

နိဒါန်း



ညာဆယ်နာရီတွင် လပြည့်လသည် ကျွန်မအိပ်စန်း၏ အပြင် ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဟိုစဉ်ကဲ နက်ပြာဇာရောင် ကောင်းက်မှာ သူ တွဲလွှဲခိုနေသည့် အခါ အခြေအရာကြယ်ပွင့်တွေ့အများကြီးဖြင့် မေးနားခဲ့ဖူးပါသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူသည်လည်း အထိုးကျွန်း လ တစ်စင်းပါပဲ။

မှန်ပြတင်းမှ ဖြတ်လျက် တစ်ဆင့်မြင်တွေ့ရသော လ သည် တစ်ခုခု လိုအပ်နေသော လ ဖြစ်သည်။ ပြည့်စုသောပြကတိ လ ကို မြင်တွေ့ဖို့၊ လ၏၏ အလင်းရောင်ခြည် စစ်စစ်ဖြင့် ထိတွေ့ခဲ့စားဖို့ ဆို လျှင် လူတစ်ယောက်သည် မှန်ပြတင်းကို ဖွင့်ဖို့ လိုသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် မူးဝေစွာ စေးလုပ်နေသောကြောင့် ဆိုပောမှုမထုချင်ပါ။ သောသည်လရောင်မျိုးနှင့် တွေ့လျှင် ယာခုတလော့ ကျွန်မနှစ်းနယ် ခွာ ထိုင်းမြိုင်းနေတတ်၏။ လပြည့်လတွေ့သည် လူတစ်ယောက် အား အိပ်မွေ့ချုတ်သည်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက ကျွန်မ မသိခဲဲ့ပါ။

လပြည့်လတွေမှာ ဆွဲင်အားတွေ့ရှိသည်ဟု ကျွန်မ ကြားမူး၏။ ထိုဆွဲင်အားသည် လူသားတွေအပေါ်မှာပါ သက်ရောက်နေ လေသလား မဖော်။ ဟောသည် လပြည့်လကတော့ ကျွန်မရင်ထက နဲလုံးသားကို ဆွဲင်နိုင်သည့် သလ္ားရှိလေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာမှ မကျွန်ဘဲ လိုက်ဟာစွာ နာကျင်လျက် ရှိသည်။

သည့်အရင်က လပြည့်လတွေကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် စောင့်ကြည့်ခဲ့မှုသည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ။

ကျွန်မဘဝမှာ လပြည့်ညုပေါင်း ဘယ်နှစ်ည် ဖြတ်ကျော်ခဲ့မြီးပြေးလဲ။ လပေါင်း လေးရာလောက် ရှိမည်ထင်သည်။ အသည် လောက်တော် များခဲ့ပေမယ့် လပြည့်လတစ်ခုမှာ ရွှေတစ်ယောက်၏ ၅၇၁အားတွေ့ကို နှစ်ယူပစ်နိုင်လောက်သည့် ဆွဲင်အားမျိုး ရှိနေ မှန် သိခွင့်ရသည့် ကာလကတော့ မကြာသေးပါ။ ကျွန်မ၏ ရင်ထက ကြည့်နဲ့တတ်သော တက်ကြွေတတ်သော နဲလုံးသားကို ဆွဲင်နှစ်ယူတတ်သည်ဟု သိရတာ မကြာသေးပါ။ ယခုဖြင့် အဲထြေ ရလောက်အောင်ပင် ကျွန်မ ကိုယ်ခွွာမှ ၅၇၁အားတွေ့ တစိမ့်စိမ့် လျော့ပါးကုန်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်မအိပ်ခန်းကို လမ်းနဲ့ကြည့်နေသော လပြည့်လသည် တစ်ချိန်တည်းမှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးက နဲ့ကြည့်နေ လို ရှိမှာပါ။

ဟင့်အင်း...မဟုတ်သေးပါဘူး။

ကျွန်မအိပ်ခန်းသေးက ကောင်းကင်မှာ ရှိနေသော လပြည့်အား ယခုအချိန်မှာ ကမ္ဘာ၏ ဟိုဘက်ခြမ်းကနေ မြင်တွေ့ခွင့် ရှုံးမဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာ၏ အခြားတစ်စံက်ခြမ်းသို့ ဟောသည်လ

## ချွဲစုသူရေးတဲ့ ကျွန်မ၏ ညော်

ရောက်ရှိသွားဖို့ နောက်ထပ် နာရီတော်တော်များများ လိုသေးသည်။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါဖြင့် ယခု ကျွန်မ မြင်တွေ့နေရသည့် လပြည့်လကို ယခု အချိန်မှာ သူ မမြင်နိုင်သေးဘူးပေါ့။

အဝါရောင် သစ်သားအိမ် လူလူလေးပေါ်သို့ လပြည့်လ၏ အလင်းရောင် ဘယ်အချိန်မှာ ကျေရောက်မှာပါလိမ့်။

ဘယ်အချိန်လဲဟု အတိအကျ မသိနိုင်ပေမယ့် သူ အီမံရှေ့က အဝါရောင် နှင်းဆိတိက်ခိုင်းကလေးပေါ်မှာ၊ အီမံအတက် လျေကား ထိပ် ဝရန်တာ၌ မတ်တတ်ရပ်နေမည့် သူ ပခုံးပေါ်မှာ လပြည့်လ ကျေရောက်မည့် အချိန်သည် ကျွန်မဆိုမဲ့ လပြည့်လ ထွက်ခွာသွား ချိန် ဖြစ်မည်။ အဲဒါကတော့ သေချာသည်။

သည်လိုလား...၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခုတည်း သော လပြည့်လ ကိုတော် တစ်ချိန်တည်း တစ်ခြိမ်တည်းမှာ မဟု ကြည့်မြင်တွေ့ခွင့် မရကြဘူးပေါ့။

ကျွန်မဆိုက ထွက်ခွာသွားမည့် လပြည့်ဝန်းမှာ ကျွန်မ၏ တမ်းတခြင်းတွေ ပါရွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ၁၁နာရီကျော် ကာလကြာမြှင့်မှ သူ ဆီမှာ သာမည့် လပြည့်ဝန်းမှာတော့ သူ ရှာကြည့်နိုင်ပါမှ ကျွန်မ၏ တမ်းတခြင်းတွေကို သူ တွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့် သည်။

လပြည့်လ ကို မောက်လို့မိမ့်၊ ထိုထက်ပို့၍ ကျွန်မဆိုက အသည် လပြည့်လ ဆွဲင်နှစ်ယူသွားသည့် တမ်းတခြင်းတွေကို မြင် မြင် တွေ့နိုင်ဖို့ ဆိုသည်က ထိုအခိုက်အတန် ကာလကလေးမှာ သူ နဲလုံးသားက အခြားသော တွေ့ပြုမြှုမှု ကင်းလွှတ်အားလပ်ပေါ်မှု။

အရည်အချင်းနှင့် သူ အမျိုးမျိုး ဆန်းကြယ်စွာ ရင်ခွန်စရာကောင်း အော်ပါပဲ။

ပန်းချီသရာ အမျိုးမျိုး၊ အနုပညာရှင် အမျိုးမျိုး၏ ဆေးစက် တွေ၊ စုတ်ချက်တွေ ကွဲပြားမြားနားစွာ အမိဘာယ်တွေ ရှိနေသလိုပဲ ပဲပါ။

ကျွန်ုပ္ပါးမဘဝမှာလည်း ဆန်းကြယ်စွာ အမိဘာယ်ရှိသော ညတွေ တို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရန်းပါသည်။

တစ်ချိန်တွန်းကပေါ့ ...။

ဖြစ်နိုင်သည်ကတော့ လပြည့်လကို သတိထားမိဖို့ပင် သူ၏ နှလုံးသား အားလပ်နေမည် မဟုတ်ပါ။

ဘုရားရေ...။

အဲသည်အဖြစ်ကတော့ စိတ်ကူးဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ္ပါးမဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲ လက်မခံနိုင်စွမ်းသော ကျိုန်းစာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဲဒါဟာ အမှန်တရားတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မလုံမလဲ မော့ကြည့်မိသောအခါ ကောင်းကင်ဆီမှ လပြည့်လသည် ကျွန်ုပ္ပါးမအား လျှောင်ပြောင်သရော်သလို ငဲ့ကြည့်ပြီးနေသည်။ ကျွန်ုပ္ပါးမရင်ထဲမှာ ခါးသက်စွာ နာကျင်သွား၏။ လပြည့်လကို ကျွန်ုပ္ပါးမ ချက်ချင်း မှန်းတီးသွားသည်။

အဲသည်အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ ကျွန်ုပ္ပါးမကို ငဲ့ကြည့်လျောင်ပြောင်ဖို့ မလိုပါ။

အခုအချိန်မှာဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတုန်းက သူ၊ အလင်းရောင် သည် ကျွန်ုပ္ပါးမတို့ နှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ပြိုင်တည်း သာခဲ့ဖူးမှန်း သူ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

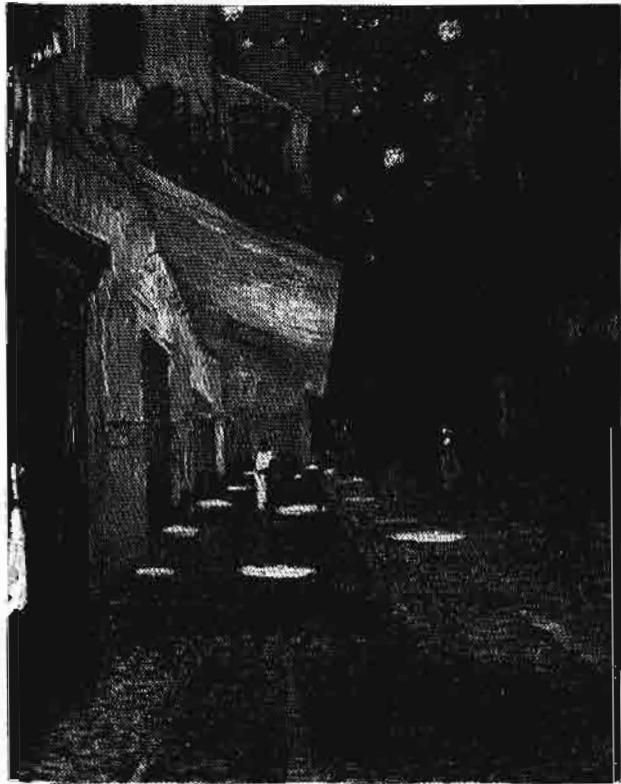
အဲသည်အချိန်တုန်းက ဟိုးအထက် ပြာမှောင်သောမိုးကောင်း ကင်မှာ ပိုင်းစက်၍ ဝါဝင်းနေသော လပြည့်လသည် ကျွန်ုပ္ပါးမဘဝမှာ အမိဘာယ်အရှိခုံး၊ အပြည့်ဝဆုံး၊ အလှပဆုံး လမင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ပါ။

တကယ်တော့ ညဆိုတဗာလည်း လရှိနေမှ ပြည့်စုံသည်မဟုတ်။ လရှိနေသော ညာ လမရှိသော ညာ၊ လနှင့် နီးသော ညာ၊ လနှင့် ဝေးသော ညာ...ဘယ်လိုညာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ညဆိုသည်ကတော့ သူ။



၁၃

BURMESE  
CLASSIC



Cafe' Terrace at Night, Place du Forum, Arles (1888);  
Vincent Van Gogh, Oil on Canvas,(81 x 65.5 cm),  
Otterlo (Netherlands)

ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုး (Vincent Van Gogh) ရေးဆွဲသော ညများ  
သည် ကြယ်စုံသော ညများ ဖြစ်တတ်သည်။

‘ညအချိန် ကပေးဆိုင် မျက်နှာစာ’ ပန်းချိုကားတွင် ဆန့်ကျင်  
ဘက် အရောင်များဖြင့် အသုံးပြု၍ ညကို ခြယ်မှန်းထားသည်။ ကပေး  
ဆိုင်၏ နွေးထွေးသော အဝါရောင်အလင်း၊ နှင့် နောက်ခံကောင်းကင်  
၏ နက်ရှိုင်းသော အပြောဆောင်တို့သည် တင်ခုနှင့်တစ်ခု ပြင်းအား  
ချင်း ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ မြင့်မားသော တိုက်မောင်မှား၏  
နောက်ဘက်က ကောင်းကင်ပြောများ ကြယ်တို့သည် မီးပုံးကပေး  
များ၊ လို ပြန့်ကျေစွာ တွေ့လွှဲနိုင်ကြသည်။ ကပေးဆိုင်ရှုမှာ မြို့သူ  
မြို့သားအမျို့၊ ထိုင်၍ တစ်ခုစုံသောက်နေကြသည်။ ပလက်ဖောင်း  
ပေါ်မှာ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပျောက်သုတေသနီးကို တွေ့ရသည်။ နေ့  
ရာသိ ညာဝင်းတစ်ခု၏ သက်သောင့်သက်သာ မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။

### ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုးနဲ့ကြယ်စုံသုံး

ကျွန်ုမာဝန်း အလုပဆုံး ညတစ်ညာကို ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုးကြောင့်  
ခုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

\*  
ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုး၏ ‘အိုင်းရစ်ပန်းများ’ ပန်းချိုကားရှေ့တွင်  
မီးနှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုမြတ်သက်စွာ ရပ်၍ ဝေးမောက်လှုပ်နည်း  
သည်တော် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ထိုပြုတိုက်ရှိ စာတ်ပုံ  
အာန လက်ထောက်ပြတိုက်များ လူငယ်တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်  
ထို့ တစ်ယောက် သတိပြုမိသွားဖို့ဆိုတာ အလွန်ဖြစ်နိုင်ခြေ နည်း  
သာ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟု ကျွန်ုမ ထင်သည်။

ကန္တမာ ပြတိုက်သစ်ကြီး၏ မွင့်ပွဲနေ့တွင် ဖိတ်ကြားထားသော  
အညွှန်သည်ပေါင်းများစွာ တက်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်ုမစီတ်ထင် လူ  
ဆာင်နှင့် ချို့၍ တက်ရောက်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုမက အဲသည်  
ဆာင်ကတန်းထဲမှ တစ်ယောက်သော လူ ထိုပြင် ကျွန်ုမနှင့်သိကြွော်

သည့် မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်မှ စာရေးဆရာ မိတ်ဆွဲနှစ်ယောက်ကို  
လှစ်ခန့် အဝေးမှာ လူမှုမြှင့်လိုက်ပုဂ္ဂန်းကပင် လိုက်ခေါ်နှုတ်ဆက်  
နှင့် ကြိုးစားရင်း သူတို့နှင့် ပြန်မတွေ့ဘဲ လူစုစွဲခဲ့ရအောင် လူတွေ  
ရှုပ်ယူက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ပြတိက်ကြီးတွင် အနောက်ခန်းမ၊ အရှေ့  
ခန်းမ၊ တောင်ခန်းမနှင့် ပြောက်ခန်းမ ဟူ၍ ခန်းမကြီး လေးခရီးဖြီး  
ခန်းမတစ်ခုမှာ အနည်းဆုံး နှစ်ထပ်ရှိနေသည် မဟုတ်လား၊ သူတို့  
နှစ်ယောက်ကိုအနောက်ခန်းမ ဝင်ပါကိုထဲ ဝင်သွားတာ ပြင်လိုက်  
ပါလျှက်နှင့် ကျွန်းမလိုက်သွားတာ သူတို့နှင့် မတွေ့ရပေါ့။ အနောက်  
ခန်းမထဲက ပြခန်းပေါ်ငါးများစွာထဲမှာ အဝင်အထွက်တွေ လွှဲကုန်  
ခဲ့မှာပေါ်လေ။

BURMESE  
CLASSIC

နောက်ပြီး သူတာဝန်ယူထားသည့် အနုပညာက စာတ်ပုံအန်  
ပညာနှင့် သူတ်ချုက်တလေ့ပြတိက်ခန်းမထဲ လာရောက်အက်ခတ်  
ကြည့်ရှုသည် ဆိုလျှင်လည်း စာတ်ပုံပြခန်းမှာသာ သူရှိနေရမည်  
မဟုတ်လား။ စာတ်ပုံပြခန်းတွေက အနောက်ခန်းမ၏ ပြည့်ထပ်၊  
ကျွန်းမကြာမြင့်စွာ ငွေးမော စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် မန်ရှိ၏ ပန်းချို့  
ကားက အနောက်ခန်းမ၏ အပေါ်ထပ်ပြစ်နေသေးသည်။

ဘယ်လောက်ပါ ဖြစ်နိုင်ခြေနည်းနည်း သူနှင့် ကျွန်းမ အဲသည်  
နောက တွေ့ဆုံးကြပါသည်။

ဗန်ရှိ၏ အိုင်းရစ်ပန်းများ ဆီဆေးပန်းချို့ကားသည် ကျွန်းမ  
၏ စိတ်နှစ်းကို တစ်ခက်ဘယ်မှ မလွန်ပုံ၊ အောင် ချုပ်နှောင်ဆွဲငါး  
ထားခဲ့၏။

၃၄ ချုပ်သောက်ပါသေး

မြေပြင်မှာ ချုပ်ပန်းခြေဖြစ် သန်စွမ်းစွာ၊ သို့သော နဲ့ပျောင်း  
စွာ ပေါ်က်နေသော ခရမ်းပြာရောင် ပန်းပွင့် ပွင့်သည့် အပင်များ...၊  
သူတို့သည် စိတ်ဝိညာဉ်ရှိနေသော သက်ရှိများနှင့် တူ၏။ အစိမ်းရင့်  
ရောင် အရွက်ရှုည်ဗျားဟာ တွေ့က သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွေပါ့၊ ခရမ်း  
ပြာရောင် ပန်းပွင့်တွေက ဦးခေါင်းတွေပါ့၊ ထူးဆန်းသော သက်ရှိ  
သတ္တဝါများသည် သူတို့ထက် ထူးဆန်းသော အရာတွေခဲ့ကို စပ်စု  
ဝေးမောနေကြသလို ထင်ရှုသည်။ ခရမ်းပြာရောင်တွေကြားမှာ ဘယ်  
ဘက် နောက်ခဲ့ဆို အပြုံရောင် ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို မြင်ရသည်။  
အသည်ဘက်သို့ သူတို့အားလုံး ယိမ်းနဲ့ကာလွှဲ့ကြည့်နေကြသည်။  
ရှုမြင်ကွင်း ညာဘက်အစပ်ဆိုမှ အဖွဲ့စွဲက ပို၍ကြကာ လည်ဆန့်  
ပြီး လှုံးကြည့်နေသလိုပါ။ သူတို့ အားကျေနေကတာလား၊ မနာလို  
နေကတာလား၊ အထူးအဆန်းမှု စိတ်ဝင်စားရုပ်လား ကျွန်းမ မသိ  
ပါ။

အခါ ဗန်ရှိုးမသေခင် တစ်နှစ်က ရေးဆွဲခဲ့တာပေါ့နော့။

ကျွန်းမ ဘေးနားမှာ လူတွေ ရှိနေသေးသလား၊ ပန်းချို့ကားတွေ  
အကြောင်း တိုးတိုး ဆွေးနွေးနေကြသေးသလား၊ ကျွန်းမ မသိတော့  
ပါ။ ကျွန်းမအာရုံတဲ့မှာ ပန်းတွေပဲ ရှိနေပါတော့သည်။

ထိုနောက် ကျွန်းမအာရုံတဲ့မှာ နောက်ထပ် အိုင်းရစ်ပန်းများ  
ပေါ်လာခဲ့သည်။ အခုလိုပါ ဆရမ်းပြာရောင် အိုင်းရစ်ပန်းတွေပါပဲ၊  
ဗန်ရှိုးမှု ပန်းတွေပါပဲ၊ ဘယ်မှာ တွေ့ခဲဗျားပါလိမ့်။ ထိုနောက် ကျွန်းမ  
အတိရာခွားသည်။ မက်ထရိပိလိတန်ပြတိက်မှာ ရှိသော အိုင်းရစ်ပုံ  
တော့ပေါ့။ အခါလည်း ဗန်ရှိုးရဲ့ ပန်းတွေပဲပါ။

ထိခက်၌ ကျွန်မသည် အိုင်းရစ်ပန်းများအကြောင်းကို ပို၍  
သိချင်လာသည်။ အကယ်၍သာ ဖိုးသောက်ပန်း စံအိမ်မှ မိတ်ဆွေ  
နှစ်ဦးကို ယခု ခန်းမထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရလျှင် ပန်းတွေအကြောင်း မေး  
လို့ ရမည်။ သူတို့သိမှာအမှုပါပဲ။ သို့သော ယခုလည်း အညွှန်သည်တွေ  
၏ မေးခန်းကို ဖြော်ပြတိက်အခန်းတိုင်းမှာ စောင့်နေသည်။ ဝန်ထမ်း  
တွေ ရှိနေသားပဲ။

ခိုလှမ်းလှမ်းရှိ မန်တဲ့ ဒါ ဆိုသို့ ကျွန်မ လျောက်သွားလိုက်  
ပါသည်။ အသက် ၄၀ ကျော် လှေခပ်ဝဝဝတစ်ယောက်၊ သားနားသော  
ပြတိက် တူညိုဝိတ်စုနက်ပြာရောင်ဖြင့် ကျွန်မတို့ အညွှန်သည်တွေဘက်  
သို့ လူညွှန်ရပ်နေသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ၊ တစ်ခု သို့ချင်တာလေး ရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မကိုထုတိပိုလီတန်ပြတိက်မှာ ပန်ဂိုးရဲ့ အိုင်းရစ်ပန်းများ  
ပန်းချိကား တစ်ချပ် ရှိနေပါတယ်။ အခု ဒီမှာလဲ အိုင်းရစ်ပန်းများ  
ပါပဲ၊ အဲဒါ...ကျွန်မကို အဲဒီအကြောင်း တစ်ခါတ် ကျေးဇူးပြုပြီး  
ရှင်းပြပေးမလားရှင်း”

သူက ပြီးသည်။ သဘောကောင်းသော လူဝတ်ယောက်၏  
အပြီး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ပန်ဂိုးဟာ အိုင်းရစ်ပန်း ပန်းချိကားတွေ ပုံစုံကူ  
ရေးဆွဲထားတာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မက်ထရှိပိုလီတန်က အိုင်း  
ရစ်ပန်းဟာ အဲဒီ မူကွဲတွေထဲက တစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျောနပ်ဖွယ်ရာ အဖြေပါပဲ။

“ခြော့...ဟုတ်ကဲ့”

၃၆၁၈၈၈

“ကိုယ် မင်းကို ကူညီရမလား”

နဲ့ညျှော် ဝါသက်သော အသံတိုးတိုးတစ်ခု ကျွန်မ၏ နောက်  
နားဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

လူညွှန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မကို မရယ်မပြီး နှုတ္တည်နေသည်  
အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ဖြင့်ရလာသည်။ အဖြူရောင် ဂျင်း  
သား ပျော်ပျော် ရှုပ်အကျိုးလက်တို့ပွဲ၊ လိုင်းတွေနှစ်ဖြင့် ဖွာနေသော  
အညီရင့်ရောင် ဆံပင်များ၊ ရှားစိုက်လုံးများ...။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး...”

“မင်းသိချင်တဲ့ အိုင်းရစ်ပန်းတွေအကြောင်း မင်းသော  
ပေါ်သွားအောင် ကိုယ် ရှင်းပြပေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်၊ လာ”

သူက ကျွန်မကို ပန်းချိကား ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မင်းအာရုံတဲ့မှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မက်ထရှိပိုလီတန်း  
က အိုင်းရစ်ပန်းတွေနဲ့ ဒီက အိုင်းရစ်ပန်းတွေ ဘာကွာမြားမူ ရှိ  
သလဲ”

ဘာကွာမြားပါလိမ့်၊ ဟိုကလည်း ခရမ်းပြာရောင် ပန်းပွင့်နဲ့  
အစိမ်းရောင် အချက်ရှည် အားဖားတွေပဲ၊ ဟင့်အင်း...။

“အောရီး...ကျွန်မ မသိဘူး”

“အောက် ကွာမြားချက်ကတော့ ဒီက အိုင်းရစ်စွောက မြေပြင်  
ပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ ပန်းချိပ်တွေ၊ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းပင်တွေ...၊  
တွေ့လား နိုဝင်းပါအရောင်နဲ့ မညီးညာဖြစ်နေတဲ့ မြေပြင်၊ ဒါတွေက  
ရွက်ကြော်တွေလား၊ ဒါပုံမဟုတ် မြေက်ခြားကတွေလား၊ သေချာတာ  
က ဒီအိုင်းရစ်ဟာ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းပင်တွေ။ ဟိုမှာရှိတဲ့ ဒီး

ရစ်စက ချုံးပြီး ပန်းအိုးထဲမှာ ဖိုက်ထားတဲ့ အိုင်းရစ်စက္ခလေ၊ မတူ  
ဘူး”

“သွေ့...သီလိုလား”

ကြည့်စမ်း ကျွန်းမ အဲဒါကို သတိထားမိခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။  
ဒီလောက် ပန်းချိကားတွေကို အချိန် ယူ ခဲ့စားကြည့်ခဲ့ပြီးမှတော့။  
ကျွန်းမ၏ သတိမထားမိန့်အတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အနည်းငယ်  
ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိ၏။ ထိုကြောင့် စိတ်မှတ်မှပင် ဆံပင်  
ကို တစ်ချက်သပ်ပြီး ပြီးလိုက်မိသည်။ သု၏ စိတ်ရည်သော ဆရာ  
တစ်ယောက်ဟန် အပြီးမျိုးကြောင့် ကျွန်းမကိုယ် ကျွန်းမ စာမကျက်  
မိသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်လို့ ခဲ့စားလိုက်ရပါသည်။

“ပန်းချိဆရာတစ်ယောက်ဟာသူ အာရုံရတဲ့ အရာဝါယူတစ်ခု  
တည်းကို ပန်းချိကားတွေ အများကြီး မူကွဲ ရေးတတ်ကြတာပဲ၊  
ဥပမာ...”

သူသည် ဥပမာကို ဘယ်ပန်းချိဆရာဖြင့် ပေးရလျှင် ကောင်း  
မလဲဟု စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခဏ မျက်မှုတင်ချိသွားပြီးမှ ‘မိန္ဒား’ ဟု  
ပြောသည်။

“မိန္ဒားကို မင်းသိမှာပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်ပရက်ရှင်းနစ်စတ်တွေထဲမှာ ကျွန်းမအကြိုက်  
ဆုံး ပန်းချိဆရာပါ”

“မိန္ဒားဟာ ကောက်ရိုးပုံတွေရဲ့ အလှကို ရှုထောင့်တစ်ခုတည်း  
ကနေ ပန်းချိကားတွေ အများကြီး ရေးခဲ့တာ၊ နေရောင်နဲ့ နှင့်မှန်  
တွေရဲ့ အမျိုးမျိုး လုမ်းခြားခြေထွက်လှယ်မှုပေါ်မှာ အလှတွေ ပြေားသွား

ရတဲ့ ကောက်ရိုးပုံတွေပေါ့၊ ကားပေါင်း ၃၀ လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်၊  
ပြတိက် တော်တော်များများမှာ အဲဒီပန်းချိကားတွေ ရှိပါတယ်”

“အိုးဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ကျွန်းမနာမည် ရတာနား  
ပါ၊ ဂန္ဓမာတဗ္ဗာလိုလိုရဲ့ သုတေသနပညာရှင်များ အဆောင်မှာ နေပါ  
တယ်”

သူ မျက်ခံးနည်းနည်းပင့်သွား၏။ ကျွန်းမကို ကြည့်သော မျက်  
လုံးမှာ ရင်းနှီးမှုကို ဖျော်စံနဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ကျွန်းမအား  
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးပါသည်။

“ဒါဖြင့် ထိုက ဆွေ မျိုး တွေ့ပဲ၊ ကိုယ့် နာမည်က နေသန်ပါ၊  
ဂန္ဓမာပြတိက်ရဲ့ ခာတ်ပုံစိုင်ရာ လက်ထောက်ပြတိက်မျှေးပါ၊ တွေ့  
ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အိုး... သိပ်လှတဲ့ နာမည်ပဲနော်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”  
ကျွန်းမ၏ စကားကြောင့် သူပြီးလိုက်ပုံက မျှော်လင့်မထားဟန်  
ဖြင့် တအုံတော့၊ သို့သော် ခင်မင်းမှ အပြည့်အဝ ပါဝင်နေသည်။

“ကျော်ရှုံးတင်ပါတယ်”တဲ့

ထိုနောက် သူ ခေါင်းဆွဲတွဲနှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်ရန် ဟန်  
ပြင်ပြီးမှ ကျွန်းမရော်မှာ သူ ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“သွေ့... ဒါနဲ့ ပြောတို့ တစ်ခုကျွန်းသွားလို့၊ မင်းမသိသေးတဲ့  
နာက်ထပ် အိုင်းရစ်စတ်ပန်းတွေ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက အမ်စ်တာဒမ်  
က ပန်းရိုးပြတိက်မှာ၊ ပန်းအိုးထဲက အိုင်းရစ်စတ်ပေါ်ပဲ၊ ပန်းအိုးထဲ  
က အိုင်းရစ်စတ်တွေ အားလုံး ၁၈၉၀ ခုနှစ်မှာ ရေးခဲ့တာ၊ အခု ဒီက  
ဥယျာဉ်အိုင်းရစ်စတ်ကတော့ ၁၈၈၉ ခုနှစ်မှာ ရေးခဲ့တာမို့ တစ်နှစ်ကော်  
တယ်”

“ခြော...ဟုတ်လာ”

ကျွန်မမှာ ဖန်ရိုး၏ ပန်းချီကိုပင် မျက်ဝါးထင်ထင် အကောင်လိုက် မြင်ပူးရတာ မကြာသေးသည်မို့ သူ့စကားကို ဝေးမော နားထောင်နေရှုပဲ ရှိပါသည်။ မဖြစ်ဘူး၊ အခုချိန်က စပြီး ပန်းချီကား တစ်ချပ်တိုင်းကို စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်သလို ဖတ်ကြည့်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။

“ဒါနဲ့...ဒီပန်းချီကားကို ကြည့်မိတော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို့ခဲ့စားရသလဲ၊ ကိုယ်ကို ပြောပြနိုင်မလာ”

ကျွန်မပံ့းတစ်ချက်တွန်းကာ ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်း ဖြူးလိုက်မိတော့ သူက ကျွန်မကို ဖြူးပြောကာ အားပေး၏။

“လူပို့၊ မင်းခဲ့စားရတာကို ရှိုးရှိုးလေးပဲ ပြောပေါ့”

“ကျွန်မလေ ဖန်ရိုးရဲ့ ပန်းချီတွေကို ပုံနှိပ်စာအုပ်ထဲမှာပဲ မြင်ဖူးခဲ့ရတာ၊ ဖန်ရိုးအကြောင်းတော့ အတတ်အသင့် ဖတ်ထားဖူးခဲ့တာပေါ့လေ၊ ဒီကို ရောက်လာတော့...အခုဖြင့် အိပ်မက်တစ်ခုထဲကို ရောက်လာရသလို ကျွန်မ ခဲ့စားရတာယ်၊ ဟောဒီပန်းချီကားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်က ဖန်ရိုးတကယ်ရေးခဲ့တဲ့ ကား၊ သူ့လက်နဲ့ထိတွေ့ဖန်တီးထားတဲ့ ကား၊ ဒီဆေးတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ ပင့်သုက်တွေ၊ စီတ်ချောက်ချားမှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ အခုထိုတည်ရှိနေသေးသလိုပဲ၊ အဲဒီလို့ ခဲ့စားရတာယ်၊ ကျွန်မလေ...သူ့ကင်းပတ်စီးပေါ်ကို လက်ဖျားကလေးနဲ့ ထိချင်တဲ့စီတ်တောင် ပေါက်လာတယ်”

သူ အသုတေသန ရယ်မောလေသည်။

“မင်း ထိခွင့်မှုမရှိဘူး”

“ကျွန်မ သိတယ်လေ၊ ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဖျား

နဲ့ ထိလိုက်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၁၀၀ လောက်က သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ စိတ်ခဲ့စားမူ ဖြစ်စဉ်တွေ ကျွန်မလေက်ထဲ အဲဒီကနောက်စားဆင့် ကျွန်မနှင့်သားထဲ စီးဝင်လာလေမလား...ဆိုတဲ့ ရူးသွားမှုနဲ့ပေါ့”

သူ့အပြီး ပျောက်သွားပြီး ကျွန်မအား စူးစမ်းသော အကြည့်ပြင် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြည့်လေသည်။

“မင်းဟာ ပန်းချီဆရာရင် ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကဗျာဆရာ...”

ကျွန်မ တစ်ချက်ရှုယ်မိ၏။

“ကျွန်မ စာရေးဆရာပါ”

“ပန်းချီပညာရင် တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို နက်နက်ရှိုင်ရှိုင်း စိတ်ဝင်စားပြီး ခဲ့စားတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ မင်းကို ထွေ့ရသိကျွမ်းရတာကိုယ် သိပိုင်မိသာပါတယ်၊ ဒီပန်းချီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဘာသိချင်သေးလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ဖန်ရိုးရဲ့ အိုင်းရှစ်စီပန်းများ၊ ပန်းချီကားတစ်ခု ဒေါ်လာ ဤငါသန်းနဲ့ အရောင်းစံချိန် ပျိုးခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်အိုင်းရှစ်စီပန်းဖြစ်မလဲ”

လက်ခနဲ တောက်ပသွားသည် သူ့အပြီးက ကြယ်ရောင် တစ်ချက် ပြောက်သွားသည့် အလင်းတန်းဖူး ဖြစ်သည်။

“ဟောဒီ အိုင်းရှစ်စီပန်းတွေပဲပေါ့၊ တခြားဘယ်တစ်ခုများ ဖြစ်နိုင်းမှုလဲ”

သူက ပန်းချီကားကို လက်ဖြင့် ညွှန်၍ ပြောပါသည်။

“အိုး...”

ကျွန်မ တစ်ခေါ် အသက်ရှုံးမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မ တုန်လှပ်သွားပုံကို ကြည့်ကာ သူ သဘောကျင့်ဟန် ရှိသည်။

“ဒါဖြင့် အခု ကျွန်မဟာ ဒေါ်လာ ၅၄ သန်းတန်းပန်းချိကား တစ်ချုပ်ကို ကြည့်နေတာပါနော်”

သူ အသံထွက် ရယ်သည်။

“သေချာတာပါ” တဲ့။

ထိုနောက် သူ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကွဲမာနယ်မြေတစ်ခုတည်းမှာ ရှိနေကြသူတွေ ဆိုတော့ သွားရင်းလာရင်း တို့ တွေ့ကြည့်မှပါပဲ၊ သွားမယ်၊ ပန်းချိကားတွေကို ခံစားရင်း မင်းအတွက် သာယာတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ရပါဖော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှုင်အတွက်လဲ သာယာတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါဖော်”

မှန်တဲ့ ခါးကို တွန်းဖွင့်လျက် ပေါ့ပါးစွာ တွက်ခွာသွားသော ပေါ်သွက်သွက်မြောက်လုမ်းများကို နောက်မှလျမ်းစေး ကြည့်ရင်း တဖြည့်၊ စေးသွားသည့် ကြောက်လေးတစ်ပွင့်ကို နှုတ်မြောကသ သည် ခံစားမူမျိုး၊ ကျွန်မ ရလိုက်သည်။

ကြောက်လေး စေးသွားပြီ၊ သို့သော သူ ဆိုက အလင်းတန်း လေးတစ်ခု ကျွန်မ မျက်လုံးထဲမှာ မသိမသာ ကျွန်မဲ့သည်။

ထိုကြောက်လေး ကျွန်မဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထင်ခဲ့မိပါမလဲ။ ဘယ်တန်းကျွဲ့ မတွေ့ခဲ့ မိသည့် အဖြစ်ပဲ။

၃၃၁၈၈၈၇၆

၂၁

သို့သော တစ်ညာမှာတော့ ထိုကြောက်လေး ကျွန်မဆီသို့ ခုန် ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ ဖြစ်သည်။

ကွဲမာအဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံး၏ လက်အောက်မှာ ကွဲမာ ပြတိက်၊ ကွဲမာသုတေသန တက္ကသိုလ်၊ ကွဲမာ အနုပညာဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ်၊ ကွဲမာ ရှုန်ပုံစွဲဆိုင်ရာအား စသည်ဖြင့် အဆောက်အအို နှင့် ရုံးဌာနများ ရှိနေသည့် အနေကို ကွဲမာ သူတေသန တက္ကသိုလ် အပ်ချုပ်ရေးရှုံး၏ အတွင်းရေးမှုပါ ဖြစ်သူ ဦးရှားမင်းမှာ သုတေသန များ မိတ်ဆက် ညာစာစားပွဲ၏ သိကျွမ်းရာမှ ကျွန်မနှင့် လျင်မြန်စွာ ရှင်းနှီးခင်းမင်းသွားသည်။ သူသည် ကျွန်မကို တွေ့တိုင်း ‘မဂ္ဂလာပါ’ ဟု အမြဲ နှုတ်ခွန်းဆက်လေ့ ရှိ၏။ ‘မင်းထားအဆင်လေးက သိပ် လုတေပါ၊ အဲဒါ တိုင်းရင်းမေားလုံချည် မဟုတ်လား’ဟုလည်း မေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုညေနေမှာ ဦးရှားမင်းက စည်သည်သုံး ယောက်တည်းသာ ပိုတ်ကြားသော ညာစာစားပွဲကလေးတစ်ခု ကျင်းပော်သည်။ ညာဇန် ၁၀၀ နာရီနာရီ စတင်မည် ဖြစ်ပောမယ့် ဦးရှားမင်းက ရုံးအဆင်း သူ ခို့ခို့ အပြန်မှာ ကျွန်မကို ဝင်ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက အာမ် ၅၀၀ နာရီကတည်းက သူ ကားဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ရသည်။

“ညာ အပြန်ကျုရင် တော့မင်းကို နောန်က လိုက် ပို့ပေးလိမ့်သူ အဲသူ အဲဒါ မင်းအတွက် အနောင့်အယုက် မဖြစ်ပောက်ပါဘူးနော်”

သူ သူက မေးခဲ့၏။

နောသန် ...

ကွဲမာ၏ ကျယ်ဝန်းသာ နယ်မြေကြီးထဲမှာ ပြတိက်ဝန်ထုံး

တက္ကာသိုလ်တွေဘက်က ဝန်ထမ်းဟူ၍ စုစုပေါင်း ဝန်ထမ်း ၁၂၀၀ ရှိသည်။ ထို ၁၂၀၀ ထဲမှ သုတေသနတက္ကာသိုလ်ဘက်က ဝန်ထမ်း ဦးရှားမင်းနှင့် အနုပညာတက္ကာသိုလ်ဘက်က ဝန်ထမ်း နေသန်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိကျွမ်းနေကြမည်ဟု ကျွန်မလုံးဝ မစဉ်းစား ခဲ့မဲ့ပေါ့။ ထိုကြောင့် နေသန်ဟု ပြောလိုက် သည်၏အခါ ကျွန်မ တော်တော်အဲ သွားသွား ခဲ့၏။

“အဲဒီ နေသန် ဟာ ကျွန်မသိတဲ့ လက်ထောက်ပြတိကိုမျှေး နေသန် များ ဖြစ်နေမလား”

“တခြားဘယ်သူရှိုံးမလဲ ရတနာ၊ သူက မင်းနဲ့တွေ့ဖူးတယ် လို့ ပြောတယ်”

အဲ ထုစရာပဲ။

“မင်းကို သူက တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်မ အနည်းငယ် မျက်နှာနော်သွား၏။

ထိုသက ကြယ်စုသောညျေဖြစ်သည်။

သူသည် ဦးရှားမင်းအတွက် ပိုင်အနီတစ်ပုလင်း လက်ဆောင် ယူလာခဲ့၏။ ဧည့်သည် ဒေဝါန်းနှင့် လိုက ဦးရှားမင်းအတွက် လုပသော နှင့် ဆီအဖြေတစ်စည်း လက်ဆောင်ယူလာပေးခဲ့၏။ ကျွန်မက ဦးရှားမင်းအတွက် သစ်သား ငါးမျိုးပြင့် ထွင်းထွယ်သော မြန်မာ ဆင်ရုပကလေး ငါးကောင်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။ ဦးရှားမင်းသည် ကျွန်မ၏ ဆင်ရုပကလေးများကို အလွန် သဘော ကျသွားလေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဧည့်သည်ချင်းအတူတူ ကျွန်မက ကိုနေသန် ဆိုက လက်ဆောင်ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဗန်ဂို့ကို သဘောကျွဲတဲ့ မိန်းကလေးအတွက်...”

Taschen ပုနိုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝင်သော ဗန်ဂို့၏ ပန်းချီပိုစတာ ခြောက်ခု ပါဝင်သော စာအပ်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်မအား သူ ပေးခဲ့သည်။

“အို...သိပ်ကျွဲးရှုးတင်တာပဲ”

“သေချာတာပေါ့”

သူသည် ကျွန်မက ထိုမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ကျွဲးရှုးတင်စကား ပြောလျှင် သူများလို့ မင်းကို ကြိုးဆိပါတယ်ဟု မတုံ့ပြန်ဘဲ သေချာတာပေါ့ဟု တုံ့ပြန်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်မက သူ့ရှုးရှုးပင် ပိုစတာချပ်များကို ဟောက်ကြည့်တော့ သူက ကျေနှစ်စွာ ပြီးလျှောက်ရှိသည်။

‘ညအချိန်ကဖေးဆိုင် မျက်နှာစာ’ဟူသော ပန်းချီကားကို ဦးရှားမင်းကပါ ငံကြည့်လျက် ‘မတူးဆန်းဘူးလား၊ အဲဒီမြင်ကွင်း ဟာ အဓိုင်အမြိမ်ရှုံး အောက်ထပ်လမ်းမက မြင်ကွင်းနဲ့ မတူဘူးလား’ ဟု ရေ့ချွဲတို့၏။ ‘လာ...လိုက်ခဲ့၊ အလုပဆုံးမြင်ကွင်းဟာ မြင်သစ် ပြည်မှာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ရှားမင်းရဲ့အီမြိမ်ရှုံးမှာလဲ ရှိတယ်’

ကျွန်မတို့အားလုံး သူ့အခန်း၏ အထက် အမိုးပြင်ထိအောင် တက်သွားကြသည်။

လေသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ စုံစုံရှုံးတိုက်နေသယဖြင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲ့ထဲကျင့်သွား၏။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်တွေ လေ အရှိန်ဖြင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖွာဆန်ကြိုက်၏။ ကျွန်မ ဆံပင်သာ

မကပါ၊ ကိုဖော်သန့်၏ ဆံပင်များလည်း ရှုပ်ယူက်ခတ်သွား၏။ ဦးရှားမင်းကတော့ ထို့ပြောင်သူ၊ ဒေါ်နှစ်းစီကတော့ ဆံပင်ကိုဖောက်မှာ စုစည်းထားသူ၊ ဆံပင်ရှုပ်ပွဲနေတာ ကျွန်မတိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိ သည်ပို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရယ်မြှုကြသည်။

သူ့ဝါတ်ထားသည့် ဝတ်စုံမှာ ဉာဏ်တွေပါသည်။ ဒေါ်နှစ်းစီးအရင်ရောင် Sweat Shirt ခေါင်းစွပ်လက်ရှည်နှင့် တစ်သားတည်း တစ်ရောင်တည်း သောင်းသိပ္ပါယူကို ဝတ်ထားသည်။ ဦးရှားမင်းက တိရှုပ်လက်ဝိအဖွဲ့ ဝတ်ထားပြီး ဒေါ်နှစ်းစီကတော့ အနက်ရောင်မှာ စိန်မှန်လေး ကျွေ လက်နေသော သိုးမွှေးအစွေးထည်ကိုဝတ်ထားသည်။ မရှင်းနဲ့ရောင် ဘိုးဘဲသိ သိုးမွှေးထည်ပါးပါးလေး ဝတ်ထားမိသော ကျွန်မှာ ဦးရှားမင်းထက်ပင် ချမ်းအေးကာ နိုက်ခိုက်တုန်သွား၏။

အတ်ခုတ်တိုင်း နှစ်မွေ့နှစ်လေးပေါ်မှာ ကျွန်မတိုးအားလုံး လက်ထောက်မှုလိုက်ကြသည်။ ပြာမောင်သော ကောင်းကင်မှ ကြပ်ပွင့်ကလေးအဲချို့ကို ကျွန်မှ လုမ်းမြင်နေရ၏။

ကြယ်ရောင်မှုစိန်မှုနှစ်အောက်က ဟိုးအောက် ဂွန်ကရှစ်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ချခင်းထားသော စားပွဲနှင့်နှင့် ကူလားထိုင်များ၊ ကော်ဖိသောက်နေသူများ၊ ဟို့မှ သည်မှုပြတ်သွားပြုတ်လာသူများ၊ သေားကာ သတ်ပင်ချုပုပုတ်မှာ ချို့ဆွဲထွန်းညိုထားသော မီးလုံးကလေးများ၏ အလင်းရောင်က စားပွဲကလေးတော်းကျို့ကို အလင်းတင်ပေးလျက် ရှိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဦးရှားမင်း၊ ငင်များရဲ့ ကောင်းကင်က ကြယ်တော့ ဒီလောက် မများလှသူးဆုံးတာ ဝင်ခဲ့မယ်”

သူက ရယ်မောလျက် မှတ်ချက်ချု၏။

ဤမြို့သို့ ရောက်ပြီးမှ ညာတာစားခြင်း၏ ကျေနပ်ပြည်ဗုံးကို ထောမဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်မှာ ဦးရှားမင်း၏ အဲထိစရာ အချက်အမြတ် ကျွမ်းကျင့်မှုမဲ့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကားကြိုးရခြင်း၏ အဆင်ပြုမှုတွေထဲမှာ ကြည့်နဲ့ချမ်းမြှုပ်နှံပါသော ပထမဆုံးအကြိုး ခံစားလိုက်ရသည်မှာ ကျွန်မတော် သူ့ဖြစ်နေလိုပါ ဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်သည် ဦးရှားမင်းနှင့် ကျွန်မအိမ်၏ ခနီးတစ်ဝက်မှာ ရှိ သည်။ ဒေါ်နှစ်းစီက ကျွန်မနှင့် ဆန့်ကျင်တက် နှင့် လေးငါးဆယ်အဆောင်းသို့ ကားမောင်းသွားရမည်။ ထိုအခါ ကျွန်မကို ပြန်လို့ အသင့် အောင်ဆုံးလှအဖြစ် သူက သူ့ကိုယ်သူ (လွန်ခဲ့သည့် လေးရက်၊ ဤဦးသာကို စိစိုးဆွေးနွေးကြသည့်အချိန်ကတည်းက) ချွေးချယ်ခဲ့သည်။ သူ သော်မှာရှိခဲ့အချိန်သည် ဇားမြှုလော့ ဆောင်းရာသီမှာ သူ့ လူမြတ်စီတ်စပြုသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုည်က မှတ်မှတ်ရရှု ကျွန်မ အဆောင်ရွက်၊ က အဖြူရောင် ဖော်ပွင့်သည့် ချုပ်ပင်ကလေးများ၊ တစ်ပြိုင်တည်းပင်လုံးကျွဲ့ပွင့် ပွင့် ကြ၏။ နှင့်ဇွဲလွှေ့သော လေသည် အေးစက်ချမ်းမြှုပ်နှံရှိရ၏။ ဆောင်းကင်ခါမှာ ကြယ်မှန်မှန်ကလေးများ ပြန်ကျွဲ့နေသည်။

“နောက်မှ တို့တွေ့ကြတာပေါ့” ဟု သူ နှုတ်ဆက်ချိန်တွင် ဆောကြိုးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလျက် ရှိသည်။

အနီရောင်ကားကလေး ကျွန်မ၏ မျက်စီအောက်မှ ပျောက်ခွားသည်အထိ ဂိတ်တံခါးရေးရွှေ့မှာ ရပ်ကြည့်နှုတ်ဆက်ချင်ဆောင်

လည်း ကျွန်မ ဂိတ်တော်းသေ့ မဖွင့်မချင်း ကားထွက်မည့်ဟန် မပြ  
ဘဲ စောင့်နေသဖြင့် ကျွန်မသည် အလျင်အမြန်ပင် သေ့ဖွင့်လိုက်  
ရ၏။

မှန်တော်းနောက်သို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက်သော အချိန်ကျမှ သူ  
လက်ပြကာ ကားမောင်းထွက်သွားပါသည်။

အခန်းရှုရာသို့ ကျွန်ကရစ်ခင်း လမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်ဖြည့်း  
ဖြည့်း လမ်းလျှောက်သွားနေသော ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းများတွင် ဘာ  
မှန်း မသိသော ယစ်မူးမူးတစ်ခုကို ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေအစုံ  
က လမ်းနှင့် မထိသလို။ ပေါ်ပါးနေတာလား၊ လစ်ဟာနေတာလား  
ကျွန်မ မသိပါ။



Moonrise at St. Germain (Tunis), (1915), Paul Klee,  
Water Colour, (18.4 x 17.2 cm), Folkwang Museum, Essen

ပေါ်လှုပေးသည့် ဘွားရှာစိုးတွင် စီနှုန်းမှ လတွေကိုရှိ၍  
အမည်ရှိ ညပန်းချိတစ်ရာကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။

တရာ့များ ခုံစွဲ၏ အူရေးဆွဲသော အခြား ဖော်ချိကားများလို  
ပင် အသောက်အသီနင် ရွှေခင် များကို ရေးဆွဲရနှင့် စောက်ထွင်၊ မြင်ရှိ  
သော ခင်ပါးပါး အရောင်တိုက် အသုံးပြုလျက် ချီးပြုခဲ့ဖြစ်အန္တက်ပုံစံ  
ချို့ သရပ်ပေါ် ရေးဆွဲခဲ့သည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ ထိပ်များ ခေါ်ငံပိုးစွန်းအကွဲနှင့် မိုးပြာ  
ရောင် ကောင်ခံများ ပိုင်းစပ်သွေးပြားဖော်များ လပြည့်လှာ  
လန်းအစားသတ်မှတ်မီးခြားရောင် စုတ်ချက်အသေး ဖြစ်သည်။ ပင်ချို့  
ကား တစ်ခုပဲ့၊ စုတ်ချက်အသေး ဟူ၍ ထိုစက်ပိုင်းအနားသတ်သာ ပြု  
သည်။

တည်ပြုမြို့တော်များ မြို့နယ် အပြောကျရာင်တို့သည်  
နှင့် မြို့မြို့နယ် နှင့် မြို့မြို့နယ် အဝါးရောင်၊ ပင်းဆောင်  
တို့ဖြင့် ပြုပြုခဲ့ရောမောလျက် အလျှင်ဆွဲငွေ့ပျိုးယူနိုင်စွမ်းသော  
ညပန်းချိတစ်ရာ ဖြစ်သည်။

### ပေါ်လှုပေးနဲ့လပြည့်ညာ

ထုံးခံအားဖြင့် ဂန္ဓမာ သုတေသန တက္ကသိုလ်၏ သင်တန်း  
ပေါ်တွင် ကျွန်းမ သွားတက်သော လက်ချာတို့သည် ညနေ ၄၃:၁၀  
နာရီ ညနေ ၆:၀၀ နာရီအတွင်းသာ ဖြစ်တတ်သည်။

ထိုညနေခေါ်ကတော့ သွားရမည့် လက်ချာချို့သည် ညနေ  
၁၀ နာရီမှ ညေး၈:၀၀ နာရီအထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ဂန္ဓမာ  
သေးမြှုပ်နည်း တစ်ခုတည်းမှာ သူအလုပ်လုပ်နေခဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး ဆို  
ပေါ် ထိုစာဖော်ပွဲကို ကျွန်းမ လက်လွှတ်လိုက်ရရှိသာ ရှိမည်။ ဘာ  
ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ညေး၈:၀၀ နာရီ လက်ချာပြီးချိန်တွင် ကျွန်းမ ပြန်  
ခြားဘတ်စိုကား မရှိတော့လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓမာတောင်ခြေသို့ ဝင်ရာ ဂိုဏ်ပေါ်ရှေ့က ကပ်လျက် မှတ်  
သည် နဲ့ပါတ် ၁၄ ကားပြာကြီး၏ ဂိုဏ်ဆုံးမှတ်တိုင် ဖြစ်၏။ ထို  
သေားသည် ဂန္ဓမာမှ ကျွန်းမတို့ အဆောင်ရှုရာ လမ်းဆုံးသို့ ရောက်  
သည့် တစ်စီးတံ့သိုးသောကား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဘတ်စိုကား  
အာက်ဆုံးကားသာ ညွှန် ဂန္ဓမာရှေ့ မှတ်တိုင်မှ ညာ ခုနစ်နာရီ ၅၈

မိနစ်မှာ ထွက်ခွာသည်။ ဘတ်စ်ကား ဂိတ်ဆို ကျွန်မအနေဖြင့် ခန်း  
နာရီ ဤ မိနစ်မှာ အရောက်သွားပါမ ထိကားကို မိန့်သေချာမည်။  
ဘတ်စ်ကား မောင်းသူ၏ နာရီ သို့မဟုတ် ကားထဲက နာရီသည်  
ကျွန်မနာရီနှင့် မိနစ်မထဲ စက္ကန်မထဲ တူညီနေမည်ဟု ယုံကြည်မျှ  
လင့်လို မရ။ ကျွန်မနာရီက တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် နောက်ကျွန်လျှော့  
သို့မဟုတ် သူ့နာရီက မြန်ခဲ့လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သည်တော်  
ထိနောက်ဆုံးကားကို မိလိုလျှော့ သင်တန်းခန်းမမှ ခန်းနာရီ ၃၈  
မိနစ်မှာ နောက်အကျေဆုံး ထား၍ ထွက်ခဲ့မှ ဖြစ်မည်။

တူညီလို အဆောက်အအို ထွက်ပေါက် မှန်တဲ့ မှ ရထာ  
ဘူတာရုံကလေးရှိရာသို့ ရင်ပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်ပြီး ပုံသဏ္ဌာန်  
အပြီးလမ်းလျောက်သွားလျှင် နှစ်မိနစ်၊ ပုံမှန် ဖြည့်ဖြည်းသွားလျှင်  
သုံးမိနစ်ခန့် ကြောမည်။ အသည်မှာ စောင့်နေသည် ရထားထွက်လေး  
နှစ်တဲ့ အဆင်သင့်ရှိပါမှ၊ မရှိခဲ့လို လာမည့်တွေကို စောင့်ရလျှင် ၅၂  
မိနစ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ကြောမည်။ တောင်ပေါ်ဘူတာရုံကလေး  
နှင့် တောင်အောက်ဘူတာရုံကလေးအကြေား ရထားတွေကလေး မပြ  
ချိန် ရှုစ်မိနစ် ရှိသည်။ တောင်အောက်ဘူတာ ရင်ပြင်မှ မြေပြင်ခဲ့  
ထပ်ရှိရာသို့ ဘတ်လျောက် ဖြင့် ဆင်းလိုက ဆင်း၊ ရှိုးရှိုးလျောက်  
ဖြင့် ဆင်းလိုက ဆင်း တစ်မိနစ်ပဲ။ ထို့နောက် မြေညီထပ်မှ ဂိတ်  
ပေါက် ရှိရာသို့ အထွက်ကားလမ်းတေားပလက်ဖောင်းမှ လျော့  
သွားလျှင် နှစ်မိနစ် ထပ်ကြောမည်။

ထိုကြောင့် နောက်ဆုံးကား ခုနစ်နာရီ ၅၇ မိနစ်ပူးသောက်  
သတ်ချက်ကြီးကို ကြည့်ကာ ၆၀၀၀ နာရီစသော လက်ချာအားလုံး  
ကို ကျွန်မ လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ထိုဉာဏ်ခင်းမှာတော့ သူရဲ့မှာ အချိန်ပို့ယူပြီး အလုပ်လုပ်ရ<sup>၁</sup>  
မည် ဖြစ်၍ ရဲ့ဆင်းချိန် နောက်ကျွန်မည်ဟု တယ်လီဖုန်း မပြောရင်း  
အမှတ်မထင် စကားပေါ်မိသွားခဲ့သည်။ ‘ဘယ်အချိန်လောက်ထိ  
နေရမယ် ထင်သလဲ’ဟု အားတက်သရော မေးကြည့်ခဲ့စဉ်က ‘ညာ  
ခုနစ်နာရီခဲ့အထိ နေရဖို့များတယ်’ဟု သူ ဖြေပါသည်။

“ညာ ခုနစ်နာရီခဲ့အထိ နေရမှာအတူတူ ညာ ရှုစ်နာရီအထိ မနေ<sup>၂</sup>  
လိုက်နိုင်ဘူးလားဟင်”

အချိန်ကာ ကျွန်မ မေးတော့သူက ‘ဘာ့ကြောင့်လဲ’ဟု ၆၀၀  
ဝေါဖြင့် ပြန်မေးခဲ့လေသည်။

“ခါဘ်... ကျွန်မ အဲမြို့ညာနေခင်းမှာ ခြောက်နာရီစမယ့် လက်  
ချာကို သွားတာက်ချင်နေတာ၊ အပြန် ဘတ်စ်ကား မရတော့ပို့ များ  
လို လက်လွှတ်ရတော့မယ့်ဆဲဆဲကဲ့၊ အဲဒါ ကိုစန်သန့် များ ရှုစ်နာရီ  
ထိ နေပေါ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အပြန် ကားကြိုလိုက်ရတာပေါ့၊ လက်ချာ  
က ရှုစ်နာရီမှုပြီးမှာဘို့ပါ”

သူ ရှေ့ရှေ့ရှေ့ရှေ့၍ ကူညီချင်ပဲ မရ။

“အင်း... ခုနစ်နာရီခဲ့နဲ့ ရှုစ်နာရီ မထူးဘူးလို ထင်ရပေမယ့်  
အချိန်ကွာခြားချက် နာရီဝိုင်ကြီးများတောင် ရှိတာယ် ရတာနား၊ မင်း  
လက်ချာမပြီးခင် နာရီဝိုင်မှာ ကိုယ်က ဘာလုပ်နေများလဲ”

ထိုအဖြေကို ကျွန်မ မျှော်လင့်မထားခဲ့မိပါ။

“ဦးယျာဉ်ထဲ ဆင်းပြီး လမ်းလျောက်နိုင်သားပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်  
ဘားသောက်ဆိုင်မှာ ညာစာမှာစားရင်း စောင့်မလား”

ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်မ နောက်ခုတ်လိုက်၏

“အင်းလေ...ရှင်အဆင်ပြေမှပါ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး”

“လက်ချာက မင်းအတွက် အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့...”

သူ့လေသံမှာ ခပ်ဆဆ တွန်းဆုတ်မှုကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။

“အို... အရေးမကြီးပါဘူး၊ မေ့လိုက်တော့နော်၊ ကျွန်မ သွားမတက်လဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ရတနာ... ကိုယ် အိမ်ကို ရှုစ်နာရီ ပြန်ရောက်ချင်လိုပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

အင်း...သည်အတိုင်းဆို ကျွန်မ လောဘနှင့်အည်းကြီးဗျား မိဟန် တူပါရဲ့... ဟု တွေးလျက် လက်ချာအကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်လည်း။

နောက်တစ်နေ့၊ နေ့လယ်မှာ သူ ကျွန်မထဲ ပုန်းဆက်ခဲ့ပါသည်။ သူ ပုန်းဆက်ချိန်က ကျွန်မကို တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ပတ်သက်သော မိုးသောက်ပန်းစီးမဲ့ ရုံးခန်းသို့ ငတေသားနေရသောကြောင့် ကျွန်မ မရှိခဲ့ပါ။ တယ်လိုဖုန်း လက်ခံသည် စက်ကလေးထဲမှာ သူ ထည့်ထားသော သတင်းကို ဉာဏ်လေးနာရီကျမှ ကျွန်မ နားထောင်ရသည်။

“ရတနာ...ကိုယ်ပါ၊ နေသန်၊ အခုန့်လယ် တစ်နာရီရှိနေဖြေပါ။ မင်းမြောတဲ့ ဒီညာနေလက်ချာကို မင်း စိတ်ဝင်စားသေးတယ်ဆိုရင် လာခဲ့ပါ၊ ကိုယ် နာရီဝါက် အောင့်ပေးဖို့ ဝစ်းမြောက်ဝစ်းသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်၊ လာဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး

အည်ပြုပေးပါ။ မင်းမြောသလို ဥယျာဉ်ထဲကနေ မင်းကို ကိုယ်  
ငွေ့နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြေတ်ရင် ပြီးမိသည်။

ကြည့်...သည်လူဟာ သဘောကောင်းကြင်နာမည့်အရေးကို သွေ့ချုတ်နေခဲ့ရသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျွန်မကို လိုက်လျောလိုက်ပြီပါ။

ကျွန်မ လက်ချာခန်းထဲက ထွက်လာသောအခါ ဉာဏ်နာရီ  
ပြီး ငါးမိန့်ရှိနေဖြေားပါ။

တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်မှာ ထိုးထိုးမှားကြီး တည်ရှိနေသော  
အဆောက်အအုံကြီးမှာ မှန်တဲ့ ဒါးအပြင်ခဲ့သို့ ထွက်ထွက်ချင်း နှင့် ငွေ့  
ချုံးသော အောင်းလေကြောင့် စိမ့်ခဲ့နော် အေးခိုက်သွားသည်။ ကြော်ပြား  
နှုံးနားပြင် ပလာအာပြင်ညီသည် နှင့် စက် စိစ္စတ်နေသေးပြင့် ကျွန်မ  
ပါ ဒီနှုန်းအပါးကို ချော်စေနိုင်သည်။ ခြေလှမ်းကို သတိထား၍ လှမ်း  
အေားသည်။ ဤကြော်ပြားခေါ် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဉာဏ်ပိုင် အပါး  
ပြင် လမ်းလျောက်သုဟ္မ၍ ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ရှိမည်။ ဤကြော်  
ပြင်သည် ကျွန်မဖိနှုန်းမှာ မသင့်တော်မှန်း ကျွန်မသတိထားမိပါရဲ့  
မူးကားကြောင့် လိုက်ရမှာမူးမြို့နိုင်ပါးနှင့် ထားကို ရွှေးချယ်ဝတ်ဆင်  
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း မီးတိုင်မှ မိန့်ပျော်အလင်း၏အားကို ဖြင့် ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
အေားက်လာနေစဉ် အအေးသည် ပို၍ပို၍သိပ်သည်။ လာရာာ အပေါ်  
အေားအကျိုကို အောက်ထွေးပြီး မူးမူးရရှုရ ချုံးသွားသည်။ လက်နှစ်ပက်  
ခြားပြီး ချိုင်းကြေားထဲ လက်ဖျားတွေ ထည့်ညုပ်ထားလိုက်ရမှာ

ဥယျာဉ်သိအဆင်: လျေကားထစ်များ၏ ထိပ်သိရောက်သည့်အခါ အောက်ဘက် ဥယျာဉ်ထဲသိ လုမ်းဖျော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အဲဒီမှာ ရောက်နေပြီလား၊ ကျွန်းမကို စောင့်ရတာကြာလိုဖြင့် စိတ်တို့မနေတန်ရာပါဘူးနော်။

လျေကားထစ်မှ ဆင်းတော့မည့် ဟန်ပြင်ခိုက် ပြတိက်ဘက် ဆီက လာနေသော ရှုံးဖိန်ပုံသံ ပံ့ဖွဲ့ဖြင့် ခပ်သွေ့ခပ်သွေ့ သွေ့သွေ့ သည်။ ဘာဆဲကြာင့်လတော့ မသိ၊ သူ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စောင့်နေမှာ... ဟူသော အသိ ရှိနေပါလျက် အသည်ဖိန်ပုံဟာ သူ လမ်းလျောက် လာတဲ့ ခြေထံပဲဟု ရတ်တရရက် ခံစားလိုက်မိအို။ လျှည့်ကြည့်လိုက် တော့... သူ။

ပြတိက်ရှေ့ပိုင်းဆီက အလင်းရောင်ကို ကျောပေးကာ ကျွန်းမားလမ်းစလျောက်လာနေတာဖြစ်ပေမယ့် အမောင်ရိပ် ကျေနေသော သူမျှက်နှာ၏ အဖြူးကို ကျွန်းမားစားလို့ ရနေသည်။

“ရတနာ...”

“အိုး...ရှင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိနေမယ် ထင်ထားခဲ့တာ”

“အခန်းထဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း စောင့်တာက ပိုအဆင်ပြုလိုလေ”

ကျွန်းမတိနှစ်ယောက် တစ်ဖက်ပြန်လှည့်ကာ ရှင်ပြင်အတိုင် သူတာရုံသိအဆင်: လျေကားထစ်ကြီးများဆီသိ လျောက်လာခဲ့ကြ သည်။

“ဒါနဲ့ရတနာ...ရထား လမ်းခုလတ်မှာလမ်းချော်သွားလို့တဲ့ ကားကြီးတွေနဲ့ပဲ ကြို့ပို့လေးနေတယ်၊ ဒီတော့ ကားပေါ်အတက်မှာ နည်းနည်းတော့ တန်းစီရမယ် ထင်တယ်”

ချွဲသူရေးတဲ့ ကျွန်းမား၊ ညေတ္တ

၃၅

“ကြားရတာ အဲ သုစရာပဲ၊ ဒီဂုဏ်မာမှာ ရထားတွဲပျက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ချမ်းသာပြီး ဒီလောက်ကြီးကျယ်ထဲ ကန့်မာမှာလေ”

သူ ရယ်မောပါသည်။

“အို့ကွဲ... စက်ခိုတဲ့ ပျက်တတ်တာပေါ့၊ အခု သူတို့ ပြင် နေကြပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တို့ ကားကို တန်းမဖို့ချင်ရင် လမ်း လျောက်ပြီး ဆင်းလို့ရတာပဲ၊ ကျွန်းကရစ်ကားလမ်းဘေးမှာ လူသွား လမ်းစကြိုးရှိနေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လမ်းလျောက်ရတာကို ကြို့က်တယ်”

ရထားလမ်းနှင့် အပြိုင် အုတ်တဲ့ ပိုင်းမြို့နှင့် အနိုင်အခု ကားရဲ့ခြားထားသည့် ကွန်ကရစ်ခင်း ကားလမ်းဘေးမှာ လူတစ်စု သည် ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တစ်ယောက်ချင်း တက်နေကြသည်။ သူနှင့် ကျွန်းမားလိုလုပ်ကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ကာ ကားလမ်းဘေးက ကွန်ကရစ် လူသွားစကြိုးမြှင့်ကလေးပေါ်မှ ခပ်သွေ့သွေ့ လမ်းလျောက်သွားကြပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အမောင်ထူ လွမ်းစ အချိန် ဖြစ်သည်။ သို့ သော် စကြိုးဘေး မီးတိုင်များဆီက အလင်းဖြင့် ကားလမ်းသည်အပါ အရှင် လင်းလျောက်ရှိသည်။

“ချမ်းနေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ခဲတောင် ခဲတော့မယ်”

သူ ခပ်ဖွဲ့ရယ်မောပါသည်။

သူကြည့်ရတာတော့ အအေးအကျော်က သူအပေါ်လုံးဝ မသာ၏ အရာက်သလိုပဲ့၊ ကျွန်းမလို့ ဆွယ်တာအပေါ်ဝတ်ပင် မပါ။ အပေါ်မှု

အကျိုလက်တိုကိသာ ဝတ်ထားသည်။ အကျိုအသားက ချဉ်သားစစ်စစ် ပံ့ကြမ်းကြမ်းလေး ဖွံ့ဖြိုးဖြစ်သည်။ အနေကရောင် ဂျင်းကျော်ပါးဆိတ် အပျော်စားကို ပုံးမှာ လွယ်လျက်သူ့လတ် အပါးစား ဘောင်းသီ၏ ဘေးအိတ်တွေထဲ လက်တွေထိုးထည့်ကဲသက်သက်သာသော လမ်းလျောက်နေသော သူ့ခြေလျမ်းကျော်းတွေကို ကျွန်းမ မီအောင်လိုက်ရင်း သူ့ကို ဘေးတိုက်မောက်ည့်မိသည်။

“ရှင်ကတော့ မချမ်းဘူးပေါ့နော်”

သူ ကျွန်းမကို တစ်ချက် ငုံကြည့်၏။

“ကိုယ်က အင်မတန်အေးတဲ့ ဒေသက လာတဲ့လူလေး၊ ကိုယ်တို့ဆိုမှာ ရာသီဥတုသိပ်ဆိုတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး မိုးတွေနဲ့နှင့် တွေနဲ့ စိစွဲတော်အဲနေခဲ့တာ”

“ကျွန်းမ အတွက်တော့ ဒီအအေးဟာ ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းအန္တားထည့် ထူထူ ဝတ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ကျွန်းမသိပါတယ်၊ နောက်များဆိုရင်တော့ အန္တားထည့်လုံလုံ ဝတ်တော့မယ်”

ပြောရင်း ကျွန်းမ လက်ပိုက်လိုက်ရပြန်သည်။

“ကားထဲ ရောက်ရင် အပူဇွှေး၊ ပေးစက် ဖွံ့ဖြိုးပေးပါမယ်၊ အခုတော့ လမ်းသွက်သွက်လျောက်ပေါ့”

“ကိုနေသန်... ဒါထက် ပံ့သွက်သွက်လျောက်ရရင် ကျွန်းမ အပြေးလိုက်ရတော့မှာ”

“ဆောရှိုး...”

သူသည် ယခုမှပင် ကျွန်းမအား ငဲ့ညှေ့ပြီး မြှေလျမ်း နေးနေး

ချစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်းမရဲ့ ညာတွေ

လျောက်ပေးဖို့ သတိရာသွားလေသည်။ ပံ့လျမ်းလျမ်းတဲ့တိုင်း၏ တစ်ဖက် ရထားလမ်းပေါ်မှာ ရှုနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ အလုပ်သမား ဝတ်စုံတွေနှင့် သူ့ခေါ်မောက် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့ တစ်ခုခုကို ငဲ့၍ ပြင်ဆင်နေကြဟန် ရှိသည်။

ပို့အနိမ့်ပိုင်း တောင်အောက်ပြောအဝေးဆီမှာ ကားမီးရောင်အစက်အပြောက်ကလေးများ စီတန်းရွှေနေသည့် ကားလမ်းမကြီးကို အပေါ်မီးဖြင့် မြင်ရသည်။ ငွော် အမြန်လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ မီးရောင်ကလေးတွေ ရွှေနေပိုက နေးကျော်နေသလိုပဲ။ သည်ဘက် ခြမ်းမှာ သည်ဘက်သို့ လာနေသော ကားမီးရောင်တွေက ရှုံးမီးတွေမို့ အဖြူရောင်မီးပွင့်ကလေးများ၊ ပုံးဘက်ခြမ်းမှာ ပြောက်ဘက်သို့ သွားနေကြသော ကားမီးရောင်တွေက နောက်မီးတွေမို့ အနီရောင် မီးပွင့်ကလေးများ၊ အတန်းလိုက် အဖြူရောင် မီးပွင့်ကလေးများ သည်ဘက်သို့ စီတန်း၍ လာနေချိန်တွင် အနီရောင် မီးပွင့်ကလေးတွေက တရွေ့ရွှေ့ ပုံးဘက်သွားနေကြသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်းမကို အဆောင်ပြန်ပို့ပေးပြီးလျှင် သူ့ကားလည်း အဲသည် အမြန်လမ်းမထဲသို့ မီးပွင့်ကလေးတစ်စုံအဖြစ် ဝင်ပြီး တန်းနှိပ်တော့မည်။

အရှေ့ဘက် မီးကုပ်စကိုပိုင်း အစပ်တွင် အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ လွှာက်တော့မည်၍ထင်သည်။ အပေါ်ပိုင်းမှာ နှင့်ပြောရောင် ကောင်းကင်...၊ အောက်အစပ်မှာက အပြာန်ဖျော့ဖျော့ကောင်းကင် ဖြစ်နေပြီး

“ညကဗ် မလှဘူးလား ရတနာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်လှတာပဲ”

“အခုလိုအချိန်မှာ မင်း ကိုယ့်ကို ပံ့ဝတ္ထဲလေးတစ်ပုဒ်လောက် ပြောပြန့် ကောင်းတယ်”

ကျွန်ုမ် အဲ့သွေး၏။

“ပံ့ဝတ္ထဲ...”

“အေးလေ...မင်းက ပုံပြော ကောင်းသူပဲ မဟုတ်လား၊ အခုလို အေးချမ်းတဲ့ ညမှာ ကားရပ်တဲ့ နေရာမရောက်ခင် မင်းဆိုက ပုံဝတ္ထဲပုဒ်လောက် ကြားရရင် ကောင်းမှာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ မကြောခင် ကျွန်ုမ်တို့ ကားရပ်တဲ့ နေရာကို တော့မှာပဲ၊ ပုံမှားထောင်ပြီး အချိန်ဖြိန်းမယ့်အစား ပော့ဟို မို့ကျိုစက်ရိုင်း၊ အစပ်ကနေ လတွက်လာမယ့် အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း လမ်းလျောက်ဆင်းရတာ ပိုမေကောင်းဘူးလား”

သူ တုံးခနဲ့ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုမ်ပါ အလိုအလျောက် ရပ်မိသွားသည်။ သူ ကျွန်ုမ်ကို ခဲ့ကြည့်၏။

“ပုံပြောခင်း၊ အတတ်ပညာကို လူတွေ ဖန်တီးပြီး လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့တာဟာ အချိန်ဖြိန်းရို့ရို့ မင်းထင်လို့လား၊ ဒါဖြင့် မင်းဘာ ကြောင့် ဝတ္ထဲတွေ ရေးနေခဲ့တာလဲ”

ကျွန်ုမ် တစ်ခဲကာ ဆုံးအ, သွား၏။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမ မသိပါ။

“ကျွန်ုမ် မသိဘူး၊ ကျွန်ုမ်မှာ ပြောချင်တာတွေ များလာတဲ့ အခါ ဝတ္ထဲရေးပစ်လိုက်တယ်”

သူ ဆက် လမ်းလျောက်ပြန်၏။ ကျွန်ုမ်လည်း သူ, ဘားမှာ ဆက်လျောက်သွားပြန်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ...ဘယ်သူ့ အတွက် ပြောချင်တာလဲ၊ ဘာရလာခို မျှော်လင်ပြီး ပြောချင်တာလဲ”

ဘယ်သူ့ အတွက်ပါလိမ့်၊ ဘာကို မျှော်လင်ခဲ့ပါလိမ့်...။

“လူတွေကို အသိပညာပေးဖို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“လူတွေကို တွေးခေါ်ဆင်ခြင်းမှုတော်ရေးနှင့်အောင် လုပ်သူ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်ုမ်အထင်တော့ လူတွေကို ပိုကောင်းတဲ့ ဘဝသူးတွေ မျှော်လင်တဲ့ တိဖို့ ထင်တယ်၊ အနည်းဆုံး သူတို့ စိတ်ချမ်းဘာ ဖော်တာပါပဲ”

သူ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တိုးလိုက်၏။

“အဲဒါပဲပေါ့ ရတနား၊ ပုံဝတ္ထဲပြောသူတွေဟာ နှစ်ပေါင်း ထောင်ခဲ့ခြုံပြီး သူတို့အနုပညာတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းလာကြတာ၊ အဲဒါ လူ့ဘဝ ဖြစ်တည်မှုကို ပိုပြီး အမို့ပုံယ်ရှိစေချင်လိုပဲပေါ့၊ လူသားတွေ နဲ့ အမှတ်တရအဖြစ်တွေး၊ စိတ်တည်ဆောက်မှု ခွင့်အား တွေး၊ ဂုဏ်းမှုတွေ... အဲဒါတွေကို နောက်ထပ် မျိုးဆက်တွေ အားကြီး တည်တဲ့အောင် သူတို့လုပ်ပေးနေခဲ့တာ၊ ဘာမှ မပြင်ရအောင် ပိုန်းပိတ်မှု့သင်နေတဲ့ လောကာအလယ်မှာ စစ်တပါးပါး နေတဲ့ လူသားတွေကို မျှော်လင်ချက် အလင်းရောင်းရေးရေးလေး အားမှာ အမို့ပုံယ်ရှိရှိ အသက်ရှင် နေထိုင်တတ်အောင် သင်ပေးနေတာ၊ ပုံပြောတာဟာ အချိန်ဖြိန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ လူသားရုံးတန် ဖြင့်မှားသည်ထက် ဖြင့်မှားအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနေတာ၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အအုံမှာ ပုံပြောသူတွေဟာ အရေးပါဆုံး”

ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဟိုးရှေးခေတ်က ပဋိလက်အတတ်ပညာရင် ပုံပြောသွေက အစ အခြေထဲ ဝတ္ထုရေးဆရာ ကဗျာဆရာတွေအထိ...  
သူတိအားလုံးဟာ မောင်မိုက်တဲ့ ညဲ့ ကြယ်ရောင်ခြည်တွေပဲ”

“အိုကေ... အိုကေ၊ ကျွန်မ ပုံပြောချင်စိတ် သိပ်ကို ပြင်းထန်လာပြီ”

ကျွန်မ ရယ်မောသောလည်း သူ မရယ်ပါ။

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင့်စကားတွေကို ကျွန်မ အလေးအနက် လက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်မှာ ဝတ္ထုစာအုပ် သုံးအုပ်ထက် ပိုမဖတ်ပြခဲ့ဘူးလို့ ဝန်ခံထားတဲ့ ရှင့်ဆိုက ဒီစကားတွေ ကြားရတာ တော်တော်တော် ထူးလူးဆန်းတယ်နော်၊ မထုးဆန်းဘူးလား”

ထိုအခါကျွုမှ သူ ဓမ္မကိုလိုက်လိုက်လုံရယ်တော့သည်။

“ဟား... ထိုပြီကွာ”

ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာတည်သွား၏။

“တစ်နှစ်မှာ သုံးလေးအုပ်ထက် ပိုပြီး ဖတ်ဖြစ်တာ အရှင်လေးငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အရင်က ကိုယ် ဘယ်လောက်အထိ စာတွေဖတ်ထားခဲ့သလဲဆိုတာမင်းသိရင် မင်းဒီလိုသရော်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အောရိုး...”

“နောက်နေ့တွေ အချိန်ရရင် မင်းဖတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေက ကိုယ်ဖတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ မှတ်ဉာဏ်ချင်း လဲယူကြရအောင်လား”

ကျွန်မ၏ပါးပြင်မှာ နင်းငြား နိုင်းတွေက သော လေအေး၏ ရှား

ရရှုတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ထုံကျင်အေးခဲ့လာသည်။ ထိုကြောင့် ပါးပြုဖက်ကို လက်ဖြင့် အသာပွုတ်သပ်မိသွား၏။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ စာရေးဆရာအဖြစ်ကို ပုံပြောကောင်းသူ ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ထက် ပိုပြီး အရေးပါမည့် ဖြစ်တည်မှတစ်ခု အဖြစ် ဘယ်တုန်းကဗျာ မစဉ်းစားခဲ့မိပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပုံပြောခြင်း အတတ်နှင့် ပုံပြောသူတို့၏ အရေးပါမှု အခန်းကဏ္ဍကို သတိမထားခဲ့မြဲ့ ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကဗြာလောကကြီးကို အသက်ရှင်နေထိုင်ထိုက်သော နေရာ တစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးသူများတွင် ကျွန်မ သတိမထားခဲ့မြဲ့ ပုံပြောသူများ ပါဝင်ကြောင့် ကျွန်မ လက်ခဲလိုက်ပါသည်။

အသည်လို့ လက်ခဲလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မဘဝမှာ အသက် ရှင်နေထိုင်ရသည် အရသာသည် ပို၍ပြည့်စုံသွားသည်။ ဘဝကိုပို၍ ကျွန်မသွားသည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

“နားထောင် ကိုနေသန့်... ကျွန်မ ပုံပြောသူတို့ကလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ မှုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်လေးပါ”

အောက်မြေမှာ လူချေပေးပြီး ပြန်တက်လာသော ဘတ်စိုကား ပြီးသည် ကျွန်မတို့ဘေးမှ ခန့်ခွန့်တည်ထည်ကြီး ဖြတ်သွား၏။

“ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းက မှုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းနှစ်ပါးဟာ... အောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ဖို့ ကမ်းပါးကို ရောက်လာခဲ့သတဲ့၊ အဲဒီမှာ အျိုးသမီးကယ်လေးတစ်ဦးဟာ ဝတ်ကောင်းစားလုံတွေနဲ့ ရပ်ပြီး အောင်းရောင်းကို ဖြတ်ဖို့ တွန်းဆုတ်စိုးရှိမြဲ့နေတာကို မြင်ကြရတယ်၊ အောင်းဟာ လူဖြတ်သာလောက်အောင် ခပ်တိမ်တိမ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အောင်းရောက်နေသူတဲ့ ဖွံ့ဖွဲ့ကိုရောတွေ ဖြစ်နေတာတစ်ကြောင်း၊

မိန်းကလေးဟာ ရေစီးကို ကြောက်တာတစ်ကြောင်း... ဖြတ်မကူး၊ ရဲဘူးပေါ့”

ကျွန်းမတို့ တောင်အောက် ဘူတာရုံးအေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကားလမ်းဘေး လူသွားစဉ်မှ ရထားအောင်ရာ စဉ်ကြောက်လပ်ဆိုသို့ ကူးလိုက်ကြ၏။ သံမလီရောင် ခြောင်လက်နေသော ဆုလည်းပိုက်လုံးတန်းကို တွန်းပြီး ဘူတာထဲ ဝင်လာကြခိုက် ကျွန်းမားကို ရှင်းပြရပါသည်။

“ဓမ္မဘာသာမှာ ဘုရားသားတော် သိကျေရှုဟန်းတွေဟာ အမျိုးသမီးနဲ့ ထိတွေ့ရင်နှင့်နှီးခင်မင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ရဟန်းတွေရဲ့ သိကျေပုဒ်ကို ဥပုဒ်နှစ်များနဲ့ နီးလို့”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

“အဲဒီမှာ ရဟန်းနှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးက အဲဒီအမျိုးသမီးလေးကို ကူညီပေါ်နှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးတော့ ပွဲချိန်ပြီး အဲဒီချောင်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်...တဲ့”

ဗာတ်လျေကားထဲမှာ ကျွန်းမတို့ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်းမှု၏ပုံပြင်ကို ခဏာရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်းမကသာ စကားရပ်ထားပေမယ့် ကျွန်းမတိဘေးက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တော့ သူတို့ ပြောလက်စ စကားကို ခပ်ကြိတ်ကြိုတ် ဆက်ပြောနေကြ၏။

ဗာတ်လျေကားထဲမှာ ထွက်ပြီး သူကားရပ်ရာနေရာဆီ လျောက်လာကြတော့မှ ကျွန်းမှု၏ပုံပြင်ကို ဆက်ရသည်။

“ချောင်းဒီဘာက်ရောက်တော့ အမျိုးသမီးလေးလ သူ့လမ်းသူသွား၊ ရဟန်းနှစ်ပါးလ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်ကြတာပေါ့၊ ကျောင်း

ကျွန်းမားတဲ့ ကျွန်းမား၊ ပေးတွေ

သခံဗီးကို ရောက်တဲ့အထိပေါ့၊ အမျိုးသမီးကို ပွဲချိန်း၊ ကူးလိုက်တဲ့ ပထမရဟန်း၊ အဖြစ်ကို ဒုတိယရဟန်းက လုံးဝမကျေလည်း၊ ရဟန်းသိကျေပုဒ် ပြီးစွာန်းတယ်လို့ သူတွက်တာကိုး၊ ကျောင်းသခံဗီးကို ရောက်တော့ သူ့စိတ်တဲ့ မကျေချုပ်တာကို ဆက်ပြီး မမျိုးသိပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပထမရဟန်းကို သူက ဝေဖန်လိုက်တယ်။

“...ကိုယ်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအမျိုးသမီးကို ထိကိုင်ခဲ့ရတာလဲ၊ ဒါဟာ ကိုယ်တော်မလုပ်သင့်တဲ့ ရောင်သင့်တဲ့ ဝိနည်းမဟုတ်ဘူးလားလို့ ဝေဖန်တယ်...”

အနီးရောင် ကားကလေးသည် ဟိုဘက် သည်ဘက် အာဖော်မရှိဘဲ သူ့ကြတ်စီးတည်း ခိုင်ဝိုင် စောင့်နောက်သည်။ ကျွန်းမ ထိုင်ခဲ့သူဘက်ခြမ်း ကားတံခါးကို အရင် သူ့ဖွံ့ဖြိုးပေး၏။ ကားတံခါးသီးသိမ်းမှာ အမြှေတွယ်ထားနေကျေ ထိုင်ခဲ့ပါးပတ်ကို ကျွန်းမကိုယ်ပေါ်မှု့၊ အလိုက်သင့်ဖြစ်အောင် သူ့ပြင်ဆင်ပေး၏။ ပြီး နောက်တံခါးပါတယ်။

ကျွန်းမ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော A Bronx Tale ရပ်ရှင်ထဲမှ “Door Test” ဟူတော် အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို ကျွန်းမ သွားသတိရသဖြင့် သူ့ဘက်က တံခါးကို သူ့သော့မဖွင့်ရသေးမိ ကျွန်းမ ကိုယ်ခဲ့ကိုင်းကာ အထဲကနေ ဖွင့်ပေးလိုက်မိ၏။ သူက ‘ကျေးဇူး’ ဟု ပြုရယ်ရင်း ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ရှင့်ကို ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်အချိန်တွင် ကျွန်းမှုက်လုံးတွေ နည်းနည်းပြီးသွားမိမည် ထင်ပါသည်။

“ဆက်ပြောလေ ရတနာ၊ မင်းပုံပြင်က ဆုံးခါနီးပြီ မဟုတ်ဘာ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

ကားရပ်ရာ အဆောက်အအို၏ အပြင်ဘက် ထွက်သည့်အချို့  
မှာ သူက အပူပေးစက်ကို သတိတရဖွင့်လိုက်၏။

“အဲဒီအခါမှာ ပွဲ၊ ချိုလာတဲ့ ရဟန်းက ပြန်ပြောတယ်၊ ‘ကိုယ်  
တော်... ကျော်က အဲဒီအမျိုးသမီးကို ချောင်းအစ်မှာပဲ လွတ်ချေထား  
ခဲ့ပြီ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ ကျောင်းသံမ္မားထဲထိအောင် သယ်လာ  
တာကိုး’တဲ့”

သူ အသံထွက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီရဟန်း ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ရှင်နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်တယ် လို့ ထင်တဲ့ယ်၊ စိတ်ရဲ့ အညွှန် အကြေး  
အမိုးပွဲယ် ဖွံ့ဖြိုးချက်ပေါ့၊ ပထမ ရဟန်းက အမျိုးသမီးကို ပွဲ၊ ရီ  
သယ်ခဲ့ပေမယ့် သာယာမှု မရှိဘူး၊ ရှိခဲ့ရတောင် ပြီးတာနဲ့ တွင်ပြုင်  
တည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှာ မရှိဘူး ရှင်းသွားပြီ၊ ခုတံယ် ရဟန်းက  
မရကျေနပ်မှု၊ ဒေါသရိုးရိမ်ကြီးမှာ ရှုတ်ချုမှု... စတဲ့ စိတ်အညွှန်အကြေး  
တွေကို တစ်လျှောက်လုံး သယ်ဆောင်လာခဲ့တယ်၊ ဒီအမိုးပွဲယ်  
မဟုတ်လား”

“တယ်တော်လိုက်ပါလား”

“ဒီပုံဝတ္ထုလေး တော်တော် အမိုးပွဲယ်ရှိတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ”

“သေချာတာပေါ့”

ကျွန်းမ သူ့ကို အတုရိုး၍ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“နေးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေးစြွဲလာပါပြီ”

စပါးအောက်လမ်းမပေါ်ဘွဲ့ငွေ့ အိမ်အပြန် ကားများ ယခုထိ ရှင်း

စုံသူရေးတဲ့ ကျော်များ၊ ဉာဏ်

အသွေးသေးဘဲ လမ်းပေါ်မှာ ရှုပ်ယူက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ နေဝင်ချိန်  
လျမ်းမသိ ချိုးကျွဲ့သည့် မီးပိုင့်ရောက်လာသည်။ ကျွန်းမတို့ကားက  
အီးမီးးဗောင့်စရာ မလိုဘဲ ဉာဏ်မှ ကျွဲ့၍ ရေသာ်လည်း အတည့်  
သွားနေသည် ကားတွေ၏ အရှိန်ကို စောင့်နေရပါသည်။ ထိုအချို့  
ရာပင် သူ့ပြတ်တ်းပေါက်ဆီမှ ပြတ်လျက် ဟိုဘက် အရှေ့တော်  
ကောင်းကင်ဆီမှာ ထွက်ပေါ်စလပြည့်စုန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကြည့်စမ်း... လ ထွက်နေပြီ၊ သိပ်လှေတာပဲ့... မလှေဘူးလား  
ဟင်း”

သူက တိုက်ခေါင်ဆို့နှင့် သစ်ပင်အုပ် အထက်က လဝန်းဆီသို့  
လမ်းကြည့်ကာ ဖြေးသည်။ ထိုနောက် ဉာဏ်သို့ ချိုးကျွဲ့ကာ အောင်ချိန် လမ်းမပေါ် မောင်းလာရင်း ကျွန်းမအား မေးခွန်းတစ်ခု မေး  
ခဲ့သည်။

“ပေါ်လဲ ကလီးကို မင်း ကြားဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ပန်းချို့ သုံးလေးကားလောက် ကျွန်းမ ကြည့်ဖူး  
ဘယ်”

“မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ ပန်းချိုးကားလျှောတဲ့မှာ ‘စိန့်ဂျာမိန်းမှာ လထွက်  
ခြို့’ ဆိုတာ ပါလား”

ကျွန်းမ တွေ့ခနဲ့ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်းမ ကြည့်ဖူးသည့်  
ဘားတွေက ‘ငှက်တစ်ကောင်၏ အမှတ်တရ’၊ ‘အိမ်တွေရဲ့သစ်ပင်’၊  
ဘားတွေကတစ်ခုက ဘာပါလိမ့်...၊ တူနိုးရှုနိုးဥယျာဉ်...၊ ထင်သည်။ လဲ  
ဘွဲ့ချိန် ဆိုတာကို ကျွန်းမ မသိပါ။ မိမာမှာ ကြည့်ခဲ့တဲ့ ကားတွေ့  
ဘား... အပြာနရောင် နောက်ခနဲ့နဲ့၊ ဟင့်အင်း... အဲဒါ လ မဟုတ်

“မပါဘူး ထင်တယ်၊ အဲဒီကားက ဘယ်မှာလ”

“မူလနေရာကတော့ ဂျာမနိနိုင်ငံမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကလ္လားရဲ့  
ပန်းချိုလက်ရာတွေကို စုပြုး ဖြူးတစ်မြို့၊ ပြုးပြတိက်တစ်ခုမှာ ပြုး  
လုပ်ခဲ့ရင် ပန်းချိုကားကို ခဏ ဗုံးပေးတယ်လေ၊ ကိုယ် ပြောချင်  
တာက ဒီလိုပါပဲ၊ စောစောက ပျော်ခဲ့နဲ့ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့ လ ထွက်  
ချိန် မြင်ကွင်းလေးဟာ ပေါ်လောကလီးရဲ့ လထွက်ချိန် ပန်းချိုကားကို  
သူး သတိရစေလိုပါ”

“ပြောပြုမလား အဲဒီကားအောက်ဘူး”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်၏။

“ပန်းချိုကား တစ်ခုကို မကြည့်ဖူးတဲ့ လူကို အဲဒီပန်းချိုကား  
အောက်ဘူး သရိပိုးပြောပြုဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်တာပဲ၊ ကဗျာ၊  
တစ်ပုံ ဝတ္ထုတစ်ပုံကို လူတစ်ယောက်ကို တစ်ဆင့်ပြောပြုဖို့က  
ပိုလွယ်တယ်၊ ဝတ္ထု ကဗျာဆိုတာက စကားလုံးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထား  
တာကိုး၊ ပန်းချိုဆိုတာက အရောင်တွေနဲ့ ဟန်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ ဆို  
တော့ မင်းမျက်စိတ္ထမှာ မြင်လာအောင် ကိုယ် ပြောတတ်မယ် မထင်  
သူး၊ ပိုဆိုးတာက ပေါ်လောကလီးရဲ့ပန်းချိုဟာ အရောင်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်း  
တဲ့ ပြုပဲဆန်ဆန် အနုပညာဖြစ်နေတယ်၊ အပြုပဲလောကရဲ့ သဘာ  
မြင်ကွင်းကိုပဲ ယူပြီးရေးတာပါပဲ၊ ဆက်စပ်မှုလဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့  
သူ့ပန်းချိုထဲ ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ ပြုပဲပုံစံ ဖြစ်သွား  
တယ်”

ကျွန်းမ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီး၊ ကောင်းပြီး ဒါဆို ကျွန်းမခန်းလို့ ရအောင်  
အဲဒီပန်းချိုကားကို သူ့ဘယ်နှစ်အပိုင်းအခြားမှာ ခွဲခဲ့တာလဲ ဆိုတယ်”

ချို့သူရေးတဲ့ ကျွန်းမရဲ့ ညွေတွေ

၅၇

ပြော၊ ကျွန်းမက သူ့ပန်းချို့ဟန်ကို မှန်းကြည့်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်  
ပြုလား”

သူက ကျွန်းမ၏ စိန်ခေါ်မှုကိုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်  
၏။

“ကောင်းတယ်”

ပေါ်လောကလီးသည်။ ၁၉၀၀ ပြည့်လွန်ခါစမှာရေးခွဲလေရှိသော  
ကာန်က တစ်မျိုး၊ ၁၉၁၄ ခုနှစ်အလွန် ကာလများမှာ ရေးခွဲဟန်က  
တစ်မျိုး၊ ၁၉၂၀ ကျော်ကာလမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်လည်။

“ကိုယ် မှတ်မိသလောက်တော့ အဲဒီပန်းချိုကားကို တူနှီးရှား  
သူးတဲ့ ခရီးကာလလောက်က ရေးခဲ့တာပဲ၊ စိန်ကျိုမိန်းဆိုတာ တူ  
နှီးရှားရှင်ငံက တော်မြို့ကလေး တော်မြို့၊ လလ်”

ကျွန်းမ လက်ဖျောက်စုစုချက် တိုးကာ အားတက်သရော သူ့  
ကို ကြည့်မိသည်။

“ရပြီး၊ အဲဒီဆို ကျွန်းမ သိပြီး ဒီပန်းချိုကားကို မမြှင့်ဖူးပေ  
သယ် အဲဒီပန်းချိုဟာ ဘယ်လိုဟန်မျိုးနဲ့ သရိပ်ဖော်ထားမလဲ သိပြီး  
တူနှီးရှား၊ ကာလမှာ ခွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချိုတွေမှာ စုတ်ပြား၊ ကြီးကြီးနဲ့  
အရောင်တစ်ခုပေါ်တစ်ရ အစွမ်းချင်း ထပ်သွားတဲ့ ဟန်တွေချည်းပဲ၊  
တူနှီးရှုန်းရှုံးရှုံးတိုးကားကို ကျွန်းမ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊  
အနီရောင် ဖို့မြှော်ရောင်နဲ့ ပန်းရောင်ကိုပဲ သုံးသွားခဲ့တာ၊ အားလုံး  
ဟာ စုတ်အပြားနဲ့ ခွဲသွားတဲ့ သီးမြား အတုံးတွေချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့  
ပြုပဲလောကရဲ့ ဥယျာဉ် အရောင် ရအောင် အချိုးညီညီ ပြုပဲ  
လော်လော်တဲ့အခါ အဲဒီစုတ်ချက်တွေဟာ ဥယျာဉ်ဖြစ်သွား  
အေား၊ သိပ်ခွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ နည်းပဲ၊ အခုံ လထွက်ချိန်ဟာလဲ အဲဒီလို

ပုံဖြစ်ရမယ်၊ အပြားလိုက် စုတ်ချက်တွေ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု အဖွန်း  
ချင်း ထပ်မယ်၊ အရောင်က အထူ မဟုတ်ဘူး၊ ထွင်းဆောက်နိုင်တဲ့  
အပါးစား...နေးတဲ့အရောင်နဲ့ အေးတဲ့အရောင်တွေ ပြောနေအောင်  
စင်ထားလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား...ပြော”

“သူ ကျွန်းမကို တုံးတဲ့ ဘုတ္တာ ကြည့်လေသည်”

“တယ်မှန်ပါလား၊ ဒါနဲ့ မင်းမေးမြှောတော့ မင်းဒီရောက်မှုပန်းချီ  
ကား အစ်တွေကို မြင်နဲ့တာဆို...”

“ဟုက်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်းမေးလေ့လာတဲ့ က သိပ်မြန်နေတာပေါ့”

ကျွန်းမ သူ၊ ကို မျက်နှားပင့်ကာ ပံ့မိန့်မိန့် ပြီးပြုလိုက်မိသည်”

“ကျွန်းမက ဖြူကြီးသုံးမြှုံး၊ ပြုတိုက်လေးပါး၊ ခုကို သွားလည်  
ပြီးပြောလေ၊ ပန်းချီဟန်တွေကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ တို့မိခေါက်မိ  
ပြီးပြောပေါ့”

အဆောင်အနီးက မီးဖျိုင့်ကိုဖြတ်ကျော်လာနဲ့ပြီးချိန်တွင် သူ၊  
အရှုံမှာ အဆောင်ရှု၊ ကားဝင်ပေါက်လမ်းကလေးကို ကျော်မသွား  
အောင် သတိထားနေရယ်ဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ အဆောင်ဂိတ်  
တဲ့ ပါးရှုံး၊ ရောက်တော့မှ ကျွန်းမ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါယော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၊ ပြုတိုက်မှုပါးချီတွေ အများကြီးကို  
တစ်ခါတည်း အေးရပါး၊ ရကြည့်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ သူ့ပန်းချီတွေ  
ကို ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အခြားအနေ ပေးရင် ကိုယ် မင်းကို အသိပေးပါ  
မယ်”

ကျွန်းမ အဆောင်ရှုတွင် ကားစက် မသတ်ဘဲ ပံ့ထားပြီး

ကျွန်းမအား သူကိုယ်တိုင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်မှာ  
အရင်တစ်ပတ်က ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပုံဝဏ္ဏလေးအတွက် ကျေးဇူးပဲ  
ခုတနာ”

“သေချာတာပေါ့”

သူ့လေသံကို အတုနိုင် တူပြန်လိုက်တော့ သူဖြေးပါသည်။

“နောက်တစ်ခါကျေ ရှင် ပုံပြောရမယ် အလုညွှန်နော်”

သူ ပန္းတွေနှင့်လိုက်၏။

“ကိုယ်က လူကြီးတွေအတွက် ပုံမပြောတတ်ဘူး၊ ကိုယ်နေ့စဉ်  
ရင်းနှီးနေရတာက စာတ်ပဲ့အနုပညာနဲ့ ပန်းချီအနုပညာတွေချည်း  
ပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ကျွန်းမကို ပန်းချီတွေအကြောင်း  
ပြောပြောပေါ့”

“အိုကေ”

ထိုနောက် ကျွန်းမ၏ လက်ဖျားများကို သူ့လက်ဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးစွာ ထွေး  
ချင်ကာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူ့လက်သည်ကြီးမားကျေယ်ပြန်သဖြင့်  
ကျွန်းမလက်ကလေးတွေ သူ့လက်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားနဲ့သည်။  
သူ့လက်၏ နဲ့ညံ့မှု၊ ခြောက်သွေးစွာ နဲ့ထွေးမှုသည် ကျွန်းမလက်  
ထဲသို့ ခွန်အားအဖြစ် စီးဝင်သွားလေသည်။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

သူကတော့ ကျွန်းမကို ကားကြုံလိုက်ခွင့်ရရှိ စောင့်ပေးနဲ့သည်  
သူ့ကုလားမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ခြင်းဟု ထင်ပေါ်မည်။



Bathing Woman (1925); Joan Miró, Oil on Canvas, (73 x 92 cm),  
Paris, Musée National d'Art Moderne, Centre Georges Pompidou

ကမ္မာကျော် ပါဝိနှင့်ပန်းချီသရာ ဂျူအန်းမီရီ (Joan Miro) သည်  
နောက်ပိုင်းတွင် သက်ရှိနိုအရာများနှင့် သကော်တာများကို ဟန်ချက်ညီညီ  
ပြပြစ်စွာ ရောစပ်သော ဘာရုယ်လစ်စေ့ ပြုပို့ပန်းချီကို ဖော်တိုးခဲ့  
သည်။ သူ့ပန်းချီတွင် ပါဝင်သောတို့ကြောနိုများ၊ အိမ်များ၊ စိုက်ခင်းများ၊  
သစ်ပင်များသည် ပုံမှန်မဟုတ်။ ရုည်ထွက် ခွဲဆန့်ချင် ဆန့်သားမည်။  
ပွဲရောင်း ဖောင်းကား ချင် ကားနေ့မည်။ မည်မညာ ရွှေလီရွှေ ဇော်၊ တစ်ခါ  
တရေး အရှပ်ဆိုး အကျည်းတန်ခြင်းကိုပင် ဖန်တီး၏။ သို့သော် တစ်  
ချိန်တည်းမှာပင် ဤအရာတို့သည် သူတို့၏ နိုတို့မှုနှင့် သဘာဝ  
ကိုထော့ ကိုယ်စားပြုနေကြသည်။

### ဂျူအန်းမီရိနှင့်ပို့ပြုသည့်

မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်သည် အပြည့်ပြည့်ဆိုင်ရာစာပေနှင့် ယဉ်  
ကျော်မှု ပေါင်းကူးတံတား အဖြစ် တည်ဆောက်ထားသော ပုဂ္ဂလိက  
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ ဌာနခွဲတွဲခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်းမအား စကော  
လား ရှုစိုပ်ပေးခဲ့သော၊ အစစ်အရရာရှာ တာဝန်ယူ အညွှန်ခံထားသော  
ဌာနတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်းမနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သော၊ ကျွန်းမ  
ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သော စာပေ ယဉ်ကျော်မှုအဖွဲ့အစည်းဟု ဆိုပါ  
စိုး။ တကယ်တော့ ကိုယ်မှာသည် ကျွန်းမအား မစ်းနားကြီးကျယ်သော  
နေထိုင်စရာ အခန်းတစ်ခုကျော်မှု ပြုထားရုပဲ ဖြစ်ပြီး ကျွန်းမကိုကိုယ်မှာ  
က တရားဝင် မပိုင်ဆိုင်ချော်။

မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်မှာ သုနေဖောင်းပန်းချီပြုနှင့် အညွှန်ခံပွဲအမောင်း  
အနားတစ်ခု လုပ်သောနောက ကျွန်းမ သူ့ကို အရင်ဆုံး သတိရဖား  
ပြတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

“နေသန... မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်မှာ အညွှန်သည် အနပညာရှင်  
အဖြစ် ရောက်နေတဲ့ ကျောမန် ပန်းချီသရာတစ်ယောက် ရှိတယ်။ လူ

မထု ကြာသပတေး ဉာဏ်ခင်းမှာ အဲဒီစံအိမ်မှာ သူ့ပန်းချိပြုရှိတယ်၊ ရှင်လိုက်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ကျွန်မရဲ့ အည်သည် တစ်ယောက် လိုက်ခွင့်ရှိတယ်လဲ”

“သူ ချက်ချင်းပင် ပြင်းခဲ့သည်။

“ဆောရိုး ရတနား... အဲဒီညွေနေ ကိုယ်မအားဘူး၊ ဉာဏ်စားခဲ့တစ်ခု သွားရမှာပိုပါ”

“အို... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလဲ နောက်တစ်ကြိမ်ပါ့နော်”

ကျွန်မတို့၏ မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်သို့ သူ တစ်ခါမျှမရောက် ဖူးသေးပေါ်

“ဒါနဲ့ အဲဒီကို သွားဖို့ရော မင်းအဆင်ပြုရဲ့လား”

အဆင်မပြုဘူး ဆိုလျှင် သူ ဘယ်လိုပိုစိုးပေးနိုင်မှာဖို့လဲ၊ အငှားကားတစ်စီး လွှတ်ပေးမှာတဲ့လား။

“ပြုပါတယ်၊ ကျွန်မ အမှတ် J ဘတ်စိုကားဝါကို စီးသွားမှာ လော၊ ဉာဏ် ခြောက်နာရီ ဖိန်းစံ ၂၀ မှာ ကျွန်မအဆောင်ရွက် ဂိတ်ကို ရောက်လာမယ့် ဘတ်စိုကားတစ်ခု ရှိတယ်၊ အပြန်ကျေရင်တော့ကား ကြိုးတစ်စီးနဲ့ ပြန်လာမှာပေါ့၊ ကားကြိုးမရှိခဲ့ရင်တောင် အဲဒီက ဒါရိုက်တာက ကျွန်မကို အိမ်အရောက် ပြန်နိုးပေးနေကျုပါ”

“ကောင်းတာပေါ်”

“နေသန... ကျွန်မ သွားလာရေး လွယ်ကူဖို့ ရှင်လိုပိုစိုးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်နဲ့အတူ ပန်းချိကားတွေ မျှဝေးစားချင်လို့ ပို့တာ”

ကျွန်မ ကမန်းကတန်း ရှင်းပြလိုက်မိ၏။ ကျွန်မမာနကိုထိပါး မိလေပြီဟု သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကိုယ် သိပါတယ် ရတနား၊ ကိုယ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ကိုယ်လဲ မင်းနဲ့အတူ ပန်းချိကားတွေကို မျှဝေးစားချင်ပါတယ်”

သူသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်စားမှုကို အလွန်သိမြင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ကားမောင်းနေရင်းကာပေမယ် ကျွန်မမ၏ စိတ်တွင်းမှာ ဘာ ဖြစ်နေသည် ဆိုတာကို အကဲခတ်တတ်သေး၏။ ကျွန်မ ကြာက် နေတာလား၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာလား သူ ခွဲခြားသိမြင်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ညမိုးချုပ်ချိန်တွင် အမြန်လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ ကားမီးရတိုး ကြာက်ရွှေ့တတ်သည်။ ကြာက်မိတာကိုလည်း ရှုရှု တတ်သည်အတွက် ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်တော့မျှ ဖွင့်ဟာဝန်ခံခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ ကိုယ်ခွန္း မသိမသာ တော့တော်းတွေးသွားမိလေသလား၊ သို့ မဟုတ် သူနှင့် စကားပြောနေရာက အာရုံလျော့သွားမိလေသလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မမျက်လုံးတွေကပ် နောက်ကြည့်မှန်ထွေဆိုမိ မကြာ ခေါ်ရောက်နေဖို့သလား၊ သို့မဟုတ် ထိုင်ခုံအာရုံးကို ဒါမှုမဟုတ် ထိုင်ခုံ ခါးပတ်စကို လက်ဖြင့် အမှတ်တဲ့ ဆပ်ကိုင်ယူစွဲ့မြှုပ်မိလေသလား၊ ထိုလှပ်ရှားမှု တစ်ခုတော့ လုပ်မိပုံရ၏။ သူက ကျွန်မ ကြာက်နေသည်ကို သိသွားဖူးလေသည်။

“မင်း ကြာက်နေသလား ရတနား”

“ဟန့်အင်း... မကြာက်ပါဘူး”

ကျွန်မ ရှုက်ရွှေ့စွာ ပြင်းမိပေမယ် သူ့ကို ကျွန်မ ဉာဏ် မရပါ။

“ကိုယ့်လမ်းနဲ့ ကိုယ် သွားနေကြတာပါ၊ တစ်စီးနဲ့ တစ်စီးလဲ အသင့်အတင့် စွာပြီး မောင်းနေကြတာပါ၊ ဘယ်ကားမှာ အရှိန်ကို ရှုတ်တရက်ကြီး လျှော့မပစ်ကြပါဘူး၊ ဘယ်သူမှုလဲ မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ လမ်းမပြောင်းဘူး၊ လမ်းမလုဘူး... ဟုတ်ပြီလား”

“မီးပွင့်ကလေးတွေချည်းပဲ မြင်နေရတာနော် နေသနဲ့အဲဒါ  
မီးပွင့်ဟာ နှီးနေသလား၊ ဝေးသေးသလား ဆိုတာ သိရှာက်တယ်  
မဟုတ်ဘူးလား”

သူက ကျွန်မကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြုသည်။

“မခက်ပါဘူး ရတနာ၊ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေက သိပ်ကောင်းပါ  
တယ်၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ကားမောင်းလာတာ ဓမ္မာက်နှစ် ရှိပါပြီ၊ ကိုယ်တို့  
သီမှာ ဒါထက်ဆိုတယ်လဲ”

ကျွန်မ ကြောက်နေသည်ကို နဲ့သွားသည့်အနေဖြင့် သူသည်ကား  
အရှိန်ကို ဘုရား ကိုလိမ့်တာမှ ဖြေ ကိုလိမ့်တာထိ ပြန်လျော့ချလိုက်  
သည်။

“ကျွန်ပြီးလား”

ကျွန်မက သူ၊ ကိုအားနာထားကာ ရယ်ကျေကျေဖြင့် ခေါင်းညီတဲ့  
ပြုလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် တစ်ခါတုန်းက ရပ်ဖြင့်သံကြားမှာ ကြည့်  
လိုက်ရသော “ကမ္မာအဲမို့မဲခံး၊ အရှင်ဘာများ” ဟူသော ဖြစ်ရပ်မှန်  
လျှပ်တစ်ပြက် ပီဒီယိုမှတ်တမ်းတစ်ခုဖြင့်ကွင်းကို ကျွန်မ ပြန်သတိရ<sup>၁</sup>  
သွားသည်။ လန်ဒန်ခြို့၏ အမြန်လမ်းမတစ်ခု မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။  
အမြန်လမ်းမကို ပြောင်းပြန်ဝင်လာသွားလည်း ရှိခို၏ အမြန် လမ်းမမှ  
အထွက် exit လမ်းတစ်ခုမှာ ကားကို ပြန်ကျေကာ ရပ်လိုက်သွား  
လည်း ရှိခို၏ Chain Reaction ဟူသော စကားကို ကြားတိုင်း  
ထိုရပ်ဖြင့်သံကြား အစီအစဉ်မြင်ကွင်းကို အမြဲသတိရမိသည်။  
တကယ်ကို ကားတစ်စီး၏ နောက်ရှိ တစ်စီး၏ ရှေ့ပိုင်းက ဝင်  
ဆောင့်ကာ ကားပေါင်းများစွာ တစ်ဆက်တည်း တိုက်မိသွားခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စကားမပြောဘဲ တိုတ်ဆိတ်နေဖြန့်တော့ ကြောက်  
နဲ့သေးသည် ထင်သွားသလား မသိ။

“ရတနာ... ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည့်စိတ်ချွမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကြောင့် မင်း  
ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူသည် ကျွန်မ စိတ်အနောင့်အယ်က်ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိုး  
တတ်ဟန် တွေသည်။ ကျွန်မ၏ တောင်းဆိုမှု တစ်စုရှိကို အကြောင်း  
ဟင်စုတစ်ရာကြောန့် သူ့ဘက်က မလိုက်လေ့ရှိနိုင်လျှင် နောက်  
တစ်စုရှိ အစားပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့းဖြတ်ပုံ ရသည်။

“မိုးသောက်ပန်း စံအိမ် ပန်းချိပြုပဲသာ ကျွန်မ၏ အခန်းသို့ ပြန်  
အာက်ချိန်မှာ ညာ သာ နာရီခြဲပြီး နေပြီး၊ တယ်လီယ့်နဲ့ဖြစ်က်ထဲမှာ  
သူ နှစ်ခါ သတင်းထည့်ထားခဲ့၏။”

“ကိုယ်ပါ... နေသနဲ့ အ ခု ညာ ဆယ် နာရီ ရှိနေပြီး မင်းပြန်  
အာက်ရင် ကိုယ့်ကို ဆက်လိုက်ပါ”

နောက်တစ်ခုက နောက်တစ်ခုရီအကြာမှာ ထပ်ဆက်ထား  
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရတနာ... ကိုယ်ပါပါ၊ အ ခု ညာ သာ နာရီရှိပြီး မင်းပြန်ရောက်  
အာက်ချင်း ကိုယ့်ဆီ ဆက်ပါ၊ ကိုယ် နည်းနည်းနဲ့နေပြီး”

ကြည့်ရသည့်မှာ ညာ သာ နာရီမှာ သူနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဆက်  
ခြင်း အစီအစဉ်ရှိပုံ ရသည်။ ကျွန်မ ပြန်ရောက်တာ သာ နာရီမှတို့မို့  
ဆောင်ပါသေးရဲ့။

အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်သေးမီ သူ့ထဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ

သည်။ သူ ကျွန်မအသံကြားတော့ ပထမဆုံး မေးသည့် မေးခွန်းမှာ  
မင်းကို ဘယ်သူလိုက်ရှိသလဲဟုဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လိုက်ရှိတယ်”

သူငယ်ချင်းသည် ယောက်ဗျားလား မိန့်မလားဟုများ မေးခဲ့  
လျှင် ယောက်ဗျားဟု ဖြေပစ်လိုက်မိမည် ထင်သည်။ သို့သော် သူ  
မမေးပါ။ မေးစရာ မေးခွန်းမှာ မဟုတ်ဘာနော်။

“အဲဒီ ရိုးသောက်ပန်း စံအိမ်က အကျယ်ပြေးလား ကိုယ် ဆုံး  
လိုတာက မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်သွယ်ဖို့ လွယ်ကူသလား”

ကျွန်မအနည်းငယ်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ဂန္ဓုမှ ပြတိက်လောက်တော့ မကျယ်လုပါဘူး၊ ရုံးခန်းခဲ့  
စည်းခဲ့ပြီ နေရာတွေနဲ့လဲ သိမ်မဝေးပါဘူး၊ ရှင်ဆက်မယ်ဆိုရင် ဆက်  
လို့ ရပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ စည်းခဲ့အော်ချိန်မျိုးမှာ တယ်လို့  
ဖုန်း ကိုင်မယ်ဘူး ခန်းထဲမှာ မရှိဘူး၊ ဖုန်းဖြစ်စက်ထဲမှာပဲ ရှင့်အသံ  
ကို ထည့်ခဲ့ရဖို့များတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးခန်းထဲကို တစ်ယောက်ယောက်  
ပြန်ဝင်စီလို့ သတင်းရှိနေတာကို မြင်ရင် ဖွင့်နားထောင်မှာပေါ့  
ကျွန်မကို အကြောင်းကြားပေးမှာပေါ့၊ အရေးပြေးရင် ဆင်လို့ ရပါ  
တယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီဖုန်းနံပါတ် ကိုယ်ကို ပေးမလား၊ ကိုယ်စိတ်ပုံတဲ့  
အခါမျိုးမှာ မင်းဆီက အကျိုးအကြောင်း သိရချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ကျွန်မ သူ့အား ရိုးသောက်ပန်းစံအိမ် ဖုန်းနံပါတ်ကိုပေးလိုက်  
သည်။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ပုံစရာတော့ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မကို  
ဆားမသိ ရန်မစ အဲမြန်ပို့ပေးမယ့်လူ အဲဒီမာ အနည်းဆုံးသုံးလေး  
သောက် ရှိတာတဲ့အခါ ဘာအမြန်လမ်းမကိုမှုဝင်စရာမလိုဘူး၊ နေဝင်ချိန်  
လမ်းမ အဆုံးကနေ တောက်လျောက် မောင်းလာရဲ့ပဲ၊ ကြောက်စရာ  
ရှိပါဘူး၊ အဲဒီကနေ အဲမြန်ပို့လာတဲ့ လမ်းမှာ ကျွန်မ တစ်ခါမှ  
အကြောက်ခဲ့ရဖို့ဘူး”

“ထားပါတော့လေ၊ ကိုယ်ဆက်တာက မင်းကို ပြောစရာတစ်ခု  
နှင့်လိုပါ၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့အတူ ပန်းချိကားတွေ ကြည့်ချင်တယ်လို့  
ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြစ် နေ့လယ်ခင်းမှာ အညွှန်သည်  
တစ်ပဲ့နဲ့အတူ ပုဂ္ဂလိကပြတိက်တစ်ခုကို သွားမလို့ ကြိုတင် ရက်  
ချို့ဗျားတယ်၊ အဲဒါ မနက်ဖြစ် မင်းသာအစီအစဉ်ရှိသလဲ”

“မရှိဘူး”

ကျွန်မ လျင်မြန်စွာ ပြင်းလိုက်မိသည်။

“မင်း စိတ်ဝင်စားသလား၊ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်ခဲ့ချင်ပါတယ်”

ဘာပြတိက်လဲ၊ ဘယ်လိုပန်းချိအမျိုးအစားတွေ ရှိနေသလဲ၊  
သယ်လောက် ဝေးသလဲ ကျွန်မ တစ်ခုမှာ မမေးမိပါ။ အဲဒါတွေ သို့  
မှာ လိုတာပေါ့နော်။ ဟင့်အင်း... မလိုပါဘူး၊ ဘယ်ပြတိက်ဟာ  
အနှစ်မနဲ့ သင့်တော်မယ်ဆိုတာ သူ ရွေးလိမ့်မယ်ပေါ့၊ သူ ခေါ်တဲ့ ပြ  
င်းက်ဟာ ကျွန်မကြည့်သင့်တဲ့ ပြတိက်ပဲပေါ့။

ဘုရားရေ...ကျွန်မ သူ့အပေါ့ အစစ်အရာရာအတွက် စိတ်ခြော်စွာ မြန်ပို့  
စိတ်ခြော်စွာ မြန်ပို့လိုက်ပြီလား။

“တကယ်လို ကျွန်မကြောင့် ရှင့်မှာ အနောင့်အယှက်မဖြစ်ဘဲ  
ဆိုရင်ပေါ်နေ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းဒီမှာ ရှိနေသမျှ မင်းသိသင့်တာတွေ၊ စိတ်  
ဝင်စားစရာတွေ အားလုံးကို သိသွားခေါ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ ပြု  
ကို သုံးနာရီအရောက်သွားရလိမ့်မယ်၊ တစ်ရက်လောက် ကြိုတင်ပြီ  
မင်းကို အသိမပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်၊ အခုံညနောက့်  
မင်းကို ခေါ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ သတိရသွားလိုပါ”

“ကိုစွဲမရှိပါဘူး၊ အခုံလို ကျွန်မလိုက်ခွင့်ရတဲ့အတွက်ပဲ ကျော်  
လူးတင်လုပါပြီ၊ ရှင့်မှာ အလုပ်ကိုစွဲတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာ ကျွန်မသော  
ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းကို နှစ်နာရီ ငွေ့မိန့်မှာ လာခေါ်မယ်၊ အဆ  
သင့် လုပ်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းသောညပါ”ဟု သူနှင့်ဆက်တော့မှ ကျွန်မ ရှင့်  
တရာ် မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်မေးလိုက်မိ၏။

“ခဏလေး...ခဏလေး၊ ရှင် ညာစားဗုံးကောင့် ဘယ်အချို့  
ကတည်းက ပြန်ရောက်နေခဲ့တာလဲဟင်”

ကျွန်မ သူကို မယုံသက္ကာဖြစ်ခဲ့သည်ဟု သူခံစားသွားရမဲ့  
သလား မသိ။

“ကိုးနာရီခဲ့”ဟု တိုတိပြုပြတ် တစ်ခွန်းသာ ပြပြီး ဖုန်း  
သွားခဲ့ပါသည်။

၃၁၁။ ကျွန်မတဲ့ ကျွန်မတဲ့ ညာတွေ

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ သွားကြည့်သည့် ဒေလီယာပြတိက်  
သည် သူအိမ်နှင့် တော်တော်နှင့်၏။ အမြန်လမ်းမမှ သွားလျှင် သုံး  
ဆုံး မိန့်ခဲ့ရေးသာ ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုမှန်း သိရင် ကျွန်မဘတ်ကားနဲ့လာပြီး ဒီမှာဆုံး စီ  
ဆုံးလိုက်မှာပါကျယ်”ဟု ကျွန်မပြောတော့ သူ လက်မခဲံပါ။

“ဒီမြို့မှာ ဘတ်ကားနဲ့က သိပ်ပြီး ခရီးမတွင်လှုသူး၊ ဘတ်စွဲ  
လာရင် တစ်ဆင့်တည်းလဲ မရောက်ဘူးလေ့၊ ကိုယ်အတွက်က  
ဆုံးကိုဝင်ခဲ့လိုက်ရလို ဘာမှ ထူးမသွားပါဘူး၊ ကိုယ်က အမိ  
ဘန် သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရုံးကနေ သွားရမှာလေ၊ ရုံးကအပြန်  
ဆင်းဆိုကို ဝင်ရတာ ဘာများ ခက်ခဲလို့လဲ”

သူရုံးနှင့် သူအိမ်၏ လမ်းခုလတ်မှာ ကျွန်မအဆောင် ရှိနေ  
ကာ ကျွန်မ ကံကောင်းတာပေါ်နော်။

အများသုံး ကားရပ်စရာ နေရာတစ်ခုမှာ ကားရပ်ခဲ့ပြီး ဒေလီ  
သာရှိရသို့ လမ်းလျောက်သွားကြည် အနိက်အတန်နှင့်ကလေးတွင်  
ခုက ကျွန်မအား ထိပြတိက်နှင့် ပတ်သက်သည့် သိသင့် သိထိက်  
သော အချက်အလက်များ ကို ကြိုတင်ရှင်းပြန်ခဲ့သည်။

“ဒေလီယာဟာ မိသားစုပြတိက် တစ်ခုပဲ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်က စ<sup>၂</sup>  
ပြီး တည်ထောင်ခဲ့တာ၊ သူက ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ သူများပြတိက်  
သွားကို ပန်းချိကားတွေ၊ ပန်းပွဲတွေ တာကို အမိကထားတယ်၊  
အခုချိန်အထိ ပြည်တွင်းရော ပြည်ပမှာပါ ပြတိက်ပေါင်း ၂၅၀ နဲ့  
ပြောင်း တော်တော်များများကို ပန်းချိပါတယ်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ”

တော်တော်ချမ်းသာကြပ့ ရပါရဲ။

“အခ ဘူဇာဂနိုင်က သူ့ ယောင်ဒေးရှင်းရဲ့ ဘုရားနှစ်မြောက် နှစ်လည် အထိမ်းအမှတ်လေး၊ ပန်းချိ အသစ်တွေ၊ ပန်းပုလက်ရာ၊ အသစ်တွေ အများကြီး ဖြည့်ထားတယ်၊ အားလုံးဟာ ခေတ်ပေါ် လက်ရာတွေချည်းပဲ၊ အစောဆုံးလက်ရာက ဘူဇာရုံ လား မသိဘူး၊ တကယ် အသစ်တွေချည်းပဲ၊ မင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင် မှပါ”

“သေချာတာပေါ့”

သူ ပြုးပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်အညွှန် ကိုးယောက်က တခြား နိုင်ငံမြားက လာတဲ့ ပန်းချိသောသီတွေ၊ သူတို့လဲ သူတို့သိချင်တာကိုပြတိကို အညွှန်လမ်း ညွှန်ကို မေးကြမှာပဲ၊ မင်းလဲ သိချင်တာရှိရင် ဝင်မေးလို့ ရတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်ကြိုက် ရွှေတ်လွှေတ်လပ်လပ်နေ၊ ကြိုက် တဲ့ အနုပညာ လက်ရာကို ကြည့်နေလို့လဲ ရတယ်၊ သူ ရှင်းတာကို မင်း မလိုက်နိုင်ရင် ကိုယ့်ကို တစ်ဆင့်ပြန်မေးပေါ့...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သမုဒ္ဒရာကို လုမ်းကြည့်၍ မြင်နိုင်သည့် ကပ်နားမှာ တည်း သော ဒေလိယပြတိကိုသည် အထပ်ငါးထပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တဲ့ စုစုပေါင်း ဘာ ယောက်သည် ပြတိက်လမ်း ညွှန်ကို ဦးဆောင်ရာဘူး လိုက်ပါပြီး အထပ်တိုင်းရှိအခန်းတိုင်းက အနုပညာ လက်ရာများက ကြည့်ရှုကြသည်။ အမျိုးသမီးလေးက စကားပြောအလွန်မြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မမှာ မနည်းအား စိုက်နားထောင်ရပါသည်။

ပန်းချိကားများမှာ အားလုံးလိုလို ခေတ်သစ်ပန်းချိတွေချည်း ပြုးစီး၏။ စိတ်ကဗျာသက်သက် ပြုပိုပန်းချိကားက များသည်။ ကင်း စုတ်စပ်မြား ဆီဆေးဖြင့် ရေးသောကား၊ မှတ်ဆေးသုံးသောကား၊ ခို့ခု့သုံးဖက်လုံးကို ဆေးသုတ်သလို အပြည့်သုံးပြီး ရေးဆွဲထားသည့် ပို့ပန်းချိကား စသဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်။

တူးဆန်းသော Installation Art များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခီးခီးယိုအနုပညာနှင့် တွဲထားသော ပန်းပုပြကွက်ဖြစ်သည်။

ကလေးသုံး ခွဲလုံး အချေယ်အစား ပုံသဏ္ဌာန် ရှိသော အဝတ် ပန်းပုအဖြူနှစ်ခုကို ယဉ်လျက်သား မတ်မတ်ထောင်ထား၏။ ခပ် လုမ်းလုမ်း အမြင့်ရှိ ပို့ပြီဖြစ်ကိုနှစ်ခုဖြင့် ထိအဝတ်ပန်းပုနှစ်ခု၏ အုပ်မျက်နှာများကို ဆလိုက်ထိုးပေးထား၏။ ထိုအခါ ယောက်သား ကျော်နားတစ်ခုနှင့် မိန့်မုံးပျက်နားတစ်ခုအဖြစ် ပုပေါ်လာသည်။ ထို ကျော်နားတစ်ခုမှာ တစ်ခုဆီသို့ တစ်ခု နည်းနည်းတို့ ကြည့်နေဟန် ရှိပြီး ကျော်နားတစ်ခုလုံး အလိုမကျွော်သုံးမှုနှင့်မူလျက် ပါးစပ်တွေ့က ဖွံ့ဖြိုးလိုက် ရေးတွေ့နေကြသည်။ အသုံးစက် သေးအားကလေး မှ တစ်သမတ်တည်းသော ကြိမ်းဝါးသံဃားတွေ့နေဖော်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထိုပန်းပုလက်ရာကို ကြည့်ပြီး ပြုးရယ်မိကြ သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်မကို ဆွဲဆောင်သော လက်ရာမှာ ဂျက်စွဲနှစ်ခု၏ ‘ပူောင်းခွေး’ (Balloon Dog) ဖြစ်သည်။ ၁၀ ပေ မြင့် ၂၁ ပေ ရှည်လျားသော သမဏီသွန်း ပန်းပုလက်ရာ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေးတွေကို အသေးအကြီး အစိုင်းအရှည် လိုသလို တွဲစ်စွဲ အွေးရှုပ်ပြုလုပ်ထားသော ဘုရားပွဲဖျော်ကာ ပူောင်းခွေးလက်ရာ

၃၇။ စစ်စစ်ပဲဟု ခံစားရသည်။ သံမဏီမျက်နှာပြင်များကို မှန်ကဲ၍ အရောင်လက်အောင် ပွတ်တိုက်ထား၏။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှာ အရောင်တင် ပွတ်တိုက်ဖို့ ကျွန်းနေသေးသည်။ ဤပန်းမှုလက်ရာ ကို ဂျက်ဖို့ကျွန်းစံသည် လေးနှစ်တိတိ ဖန်တီးယူခဲ့ရသည်ဟုပြုတိုက် လမ်းညွှန်က ရှင်းပြပေးသည်။

နာမည်ကျော် စာတ်ပုံဆရာမ စင်ဒီရွားမင်း၏လက်ရာစာတ်ပုံ ကြီးတွေလည်း တွေ့ရသည်။

သူက ကျွန်းမအား ပြီး၍ “ဘယ်နယ်လ”ဟု မေး၏။ ကလေး တစ်ယောက်အား မှန်ခိုင်ခေါ်သွားပြီး ဘာလိုချင်လဟု အလိုလိုက် ဓမ္မာသည့် အပြီးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီ သံမဏီဇွေးရပ်ကို လိုချင်တယ်” ဟု ကျွန်းမပြောတော့ သူရယ်မောလိုက်သည်။ သူ့အေးမှ သူ့အညွှန်သည်အမျိုးသမီးက နားစွမ်းနားပြား ကြားကာ “အေး...၊ ငါလဲ ကြိုက်တယ်” တဲ့။

နောက်တစ်ခု ကျွန်းမ သဘောကျေတာ ရှိသေးသည်။

Fibre Glass ပြု၍ ပြုလုပ်ထားသော ကြိုက်ရည်သုတေသန ပန်းကုန် ပြားကြီးများ အထပ်လိုက် စုရုံနေသည့် ပန်းမှုလက်ရာ။ အခမတ္တ ကြီးသော ပန်းကုန်ပြားများသည် တစ်ချပ်ကို အချင်းငါးပါးပေါ်ရှိ ရှိခြင်း။ ပန်းကုန်ပြားပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်များ ရှိမှုလား မသို့အမြဲ့မှဲ့ မှား ကျွန်းမအရပ် နှစ်ပြန်နှီးပါး ရှိနိုင်ပါသည်။ လူက ထိပန်းကုန် ပြား အထပ်၏ အေးတစ်ခိုက် လျဉ်းပတ်ကြည့်သည့်အခါ သူတို့က ပါ ကျွန်းမနှင့်အတူ လိုက်ရှုလည်သလို ခံစားရလေသည်။

“ကိုနေသန့်... ဒီမှားကြည့်စမ်း၊ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒုဝင်းက စားလို့ ရတယ်...ကြည့်”

သူ့အညွှန်သည် သုံးလေးယောက်ကပါ ကျွန်းမနှင့်အတူ လိုက်၍ အညွှန်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ ထိုနောက် ‘လည်တယ်လေ့’ဟု ပြောပြီး သုံးမေးကြပြန်လေသည်။

ဘာကိုပဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ‘သိပ်ထူးဆန်းတယ်နော်’ဟု ပေးတိုးတိုး မှတ်ချက်ချင်သော ကျွန်းမကို သူ သဘောကျွန်းမေးသည်။ ကျွန်းမတို့ ပြတိက် လေ့လာရေးခရီးသည် အလွန် ပျော်စရာ ဘာ့ေးနေ့ခဲ့၏။

ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်အထိ ဖြစ်သည်။

ကျွန်းမတို့အားလုံး ပြန်ထွက်လာကြတော့ ငါးနာရီထိုးရန် ဘုရားချို့လောက် လိုသေး၏။ သူ့အညွှန်သည်တွေက ကားသုံးစီးပြင် ပြုမည်။ သူ့ကို ညော်လိုက်စားလို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာ ကြားရသည်။ အေားအတွက် သူတို့ကြိုတင်လို့ထားဟန် မတူပါ။

“ဆောရီး... ကျွန်းတော်က ကျွန်းတော်သုင်ယျင်းကို လိုက်ပို့ရှု့မယ်”

ကျွန်းမက ကြားထဲကောင် အားနာသွားမိသည်။

“ကျွန်းမ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်လို့ရတာပဲ ကိုနေသန့်ရဲ့ လိုက်သွားမှားပေါ့”

သူ မျက်နှာတည်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်းမ သူ့ကိုစွဲကို ဝင် ပေါ်စိတ်တာ မှားပြီဟု သိလိုက်ပါသည်။

“မင်းကို ဒီတစ်ညောက်လုံးအတွက် ကိုယ် တာဝန်ယူထားတာ ...” ဟု ပေါ်တည်တည် အသိပေးတော့ ကျွန်းမကမန်းကတန်း ပို့တ်လိုက်ရသည်။ ညည်သည်အပ်စုနှင့် လူချင်း ခဲ့ကြတော့

မှ ကျွန်မ သူ့အား တောင်းပန်ရပါသည်။ အဲလိုခိုးတော့လည်း သူ က ကျွန်မကိုပင် ပြန်၍ နှစ်သိမ်းပေးနေသေး၏။

“ကိုယ်က သူတို့ အပ်စုနဲ့ ညာစားတို့ စိတ်မပါနိုင်တော့လို ငြင်းခဲ့တော်ပါ။ မင်းစိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ နောက်ဆိုရင် ကိုယ့် မျက်နှာအရှိပ်အကဲကို မင်းဖတ်တတ်သွားမှာပေါ့” တဲ့။

“ကျွန်မ ဒီမှာ တကယ်ကျွန်နေခဲ့လို့ ရမလားဟင်... ကျွန်မ သွားစရာလေး ရှိလို့”

သူ့ကား ဆီသို့ ရောက်တော့မှ ကျွန်မ မေးကြည့်မိသည်။ သူ မျက်မှာ့ဝင်နည်းနည်း ချီသွား၏။

“မရတူ့၊ မင်းကို ကိုယ် အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးရမှ ဖြစ်မယ်၊ မင်းသွားစရာက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီနားက ၃ လမ်း၊ လမ်းသာယာက စာအပ်ခိုင်ပါ။ ကျွန်မ စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်စရာရှိရှိ”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ သာစာအပ်ဝယ်မယ်ဆိုတာ ဆုံး ဖြတ်ပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ကျွန်မ တက်ရန် ကားတံ့ခါး ဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်မတို့အနီး မှ ညာနေခင်း ဝတ်စုံဖြင့် အပျိုးသမီးတစ်ယောက် ခွေးကလေးကို လက်မှာ ကြိုးဖြင့်ဆွဲ၍ ပေါ်သွက်သွက် လျောက်သွားသည်။ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ်သွက်သွက် လျောက်နေရတာ မဟုတ်၊ အပြီးလိုက်နေတာ။ ခွေးကလေးသည် အမြီးတန်းနှင့်ဖြင့် ရှေ့မှုအလောတကြော်ပြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဟက်ခနဲ့တစ်ချက်ရယ်ရင်း ကားတော်လိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီကလူတွေဟာ တစ်ဆိတ် ပိုကို ပိုလွန်းတယ်၊ ခွေးကို ရေးပေးမယ့် အလုပ်ငါ် ခေါ်သွားရတာနဲ့၊ ခွေးအမွှေးကို ရိုတ်ပေးပြီး ခေါင်းမှာ ဖြူးစည်းပေးရတာနဲ့...” သူက ပခံးတွန်၍ ရယ်နေ၏။

ကားလမ်းသေး ကားရပ်ရန် စီတာတိုင်အားလုံး အလွတ် မရှိတော်ပါ။ ထို့ကြောင့် စာအပ်ဆိုင်၏ ကားရပ်ရန် အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်မတို့ ကဲဆိုပါသည်။ အထပ်တိုင်း ခေထပ်တိုင်းမှာ ကားတွေက နေရာအပြည့် ရုပ်နေပြီးသား။

“ဘယ်လိုလုပ်မလောင်... ပြန်ထွက်ကြမလား” ကျွန်မ မေးတော့ သူက ပြီးပြီးပဲ။

“မထွက်ဘူး၊ နောက်တစ်ပတ် ထပ်မားငြားကြည့်ဖော်၊ တစ်ယောက်ယောက် ဆိုင်တဲ့က ပြန်ထွက်လာမှာ အမှန်ပဲ”

နောက်တစ်ပတ် ထပ်ပတ်လိုက်သည့်အခါးမှာတော့ ကားတစ်စီး အထွက်နှင့် သွားတို့ပါသည်။ အဲသည်ကားရှင်ကလည်း အမြဲ့တော်စရာကောင်းနေသေး၏။ ကျွန်မတို့ သူ့နေရာမှာ ဝင်ရပ်စိုး ပောင်လှမ်းက စောင့်နေတာကို ပြင်လျှက်နှင့် ဘာပစ္စည်းကို နှိမ်ကြပြီး ရှာဖွေနေသလဲ မသိုး၊ ကားစက်နှီးထားပြီး တော်စော်နှင့် မထွက်ပေး၊ အဲသုဓရရောကောင်းသည်မှာ သူသည် ဤအဖြစ်ကို သည်အဲနိုင်ခွဲ့၊ အပြည့်နှင့် ဘာမှုဒေါသမထွက်သလို အေးဆေးစွာ စောင့်နှင့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဆီခိုးဆို ဘယ်ရမလဲ၊ ပွမ်းခနဲ့ဟုနှင့် တိုးပစ်လိုက်ပြီးပေါ့။

“ရင် ဒီမှာ နေခဲ့ချင် နေခဲ့လေး၊ ကျွန်မ မကြောဘူး”

“ကိုယ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

သူနှင့်အတူ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အတူ သွားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ဆိုင်သည် အထပ်သုံးထပ်ရှိပြီး အထပ်တိုင်း အထပ်တိုင်းမှာ စက်လျေကားများ ရှိနေသည်။ ကျွန်ုမ်ဝယ်ရမည့် စာအုပ်သည် အပေါ်ခုံးထပ်၏ အမျိုးသမီးရေးရာ ဟူသော စာအုပ်စင်များ တွင် ရှိရှိ၏။ ကျွန်ုမ်တို့နေရာသို့ တောက်လျောက် ပ်သွက်သွက်သွားပြီး ကျွန်ုမ်လိုဂျင်သော စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ သူ ခုံးထုတ်သွား၏။

“မင်း ကြည့်ထားပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ”

“ဘာလို့ တစ်ခါတည်း မဝယ်တာလဲ”

“မြည်းကြည့်ချင်သေးလို့လေ”

ကျွန်ုမ် ခပ်လျမ်းလှမ်းမှ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များဆီ အျော်ဖူလိုက်၏။

“ဟောဟိုနေရာမှာ ဒီစာအုပ်ကို လာလာဖတ်နေတာ နှစ်ရက် ရှိပြီ၊ နောက်တော့ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်ုမ်ဝယ်မှုဖြစ်မယ်လို့ သိသွားတယ်၊ ဒါတောင် မနောက်မှ ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ ၂၆ ကျေပ်တဲ့ ရေးတော့ကြီးသားနော်”

သူ အသံထွက်၍ ရယ်မော၏။

“ကိုယ်ဝယ်ပေးပါ မယ် ရတနာ”

“ဒုံး... ကျွန်ုမ် အဲဒီလိုသောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်ုမ်ပါးပြင်များ ရှိနိုးခနဲ့ ဇွဲးသွားခဲ့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလိုတဲ့ စာအုပ်ကို ကိုယ်ဝယ်ပေးခဲ့ခင် ဆိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှာပါ”

ကျွန်ုမ် သူအား တည်တည်ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး အလေးအနက် ဘောင်းပန်လိုက်ရ၏။

“မဝယ်ပေးပါနဲ့ ဒီစာအုပ်က ကျွန်ုမ်ရဲ့ စာတမ်း အတွက် အထောက်အကြပ် စာအုပ်တော်ခုံးဖြစ်လို့ မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်မှာ ဘာရင်းတင်လို့ ရပါတယ်၊ သူတို့က ကျွန်ုမ်ကို လိုအပ်တဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေ ဝယ်ရတဲ့အခါ သောက်ချာနဲ့ ပြပြီး သူတို့ဆီမှာ ၄၅ ပြန်ထုတ်ပါတဲ့၊ သူတို့ပေးမယ် တဲ့၊ ကျွန်ုမ် မဝယ်ခဲ့သောတာက ၂၆ အျုပ်မိုး ရေးကြီးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီစာအုပ် ကျွန်ုမ်လို့ မသေချာ သေးလို့ပါ၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူ ကျွန်ုမ်၏ ဟန်အမှုအရာကို ကြည့်ပြီး လက်လျော့သွား၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဒါပြင့် ကိုယ်လက်လျော့လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ညာနေ့ညာကို မင်းကို ကိုယ်ပြုစုပါရစာ၊ ပြင်းမို့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

“မပြင်းပါဘူး”

၃ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျော်သွားများ၊ ရေးဝယ်သွားများ၊ မှန် ပြတ်ပေါက်မှုတစ်ဆင့် ပစ္စည်းတွေကို လှမ်းကြည့်စုပ်စုပ်နေသည်။ Window shopping သမားများပြင့် စည်ကားလျှက်ရှိသည်။

၃ လမ်းသည် ဘလောက်သုံးခုစား၌ အမြဲတမ်း ကားမသွားရ သော နေရာအပြစ် သတ်မှတ်ထား၏။ လမ်းမသည် တာရာနိုင်ခင်းဆားသော စြိုးအကွက်ဖော် ကြမ်းပြင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဘေးတစ်တော်တစ်ချက်မှာ မှန်တဲ့ တပ်ဆိုင်များ အစုရို၏။ စားသောက် ဆိုင်များ၊ အဝတ်အထည်ဆိုင်များ၊ အမှတ်တရပုစ္စည်းဆိုင်များ၊ အိုးပု

နှင့် ဦးထပ်ဆိုင်များ၊ အားကစား ပစ္စည်းဆိုင်များ၊ အရှပ်ဆိုင်များ၊ ဓာတ်ဆိုင်များနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံများ ရှိလေသည်။ အဆောက်အဦးတိုင်းသည် မီးတွေ လင်းထိန်းနေအောင် ထွန်းထားကြသည်။

လမ်းသား ပလက်ဖောင်း အကျယ်တွေ သဖိုင်းမြှုလုပ်ထားသော ခုံတန်းလျားများ ပပ်ကျေကျ ချေခွင်းထားရာ လူဝယ်လုပြီး အမျိုးသား အမျိုးသမီး အစုံပင် ထိုင်သူ ထိုင် လမ်းလျောက်သူ လျောက်ဖြင့် လူထုထပ်လျက်ရှိသည်။ ဂစ်တာတီးပြီး ဖျော်ပြန်သည့် တရုပ်ယာဆိုင်များလည်း ရှိ၏။ ဂျတ်မိတ္တာဆိုင်များလည်း ရှိ၏။ သူတို့၏ရှေ့မှာ ဦးထပ်များကို ပက်လက်လှန်ချထားပြီး လမ်းသားလမ်းလာများ သွေးသရွေး စွန်းကြော်ကို လက်ခဲလျက် ရှိ၏။

လမ်းအလယ်မှာ ဆိုင်တန်းတစ်တန်း ရှိသေး၏၊ မရှုစင်း၊ ဂျာနယ်များ အရောင်းဆိုင်နှင့် လက်ကောက်၊ ပုတီးကုံးများ၊ အမှတ်တရပစ္စည်းများ၊ ဇာတ်ရောင်းသာဆိုင်များ ရှိသည်။

ကျွန်းမနှင့်သူ လမ်းလျောက်လာခိုက် အမျိုးသမီး ပပ်ဝေးဝေးတိုင်းတွေ ရွှေ့ပြီး ပုတီးကြေးဆိုင်ရေးရှေ့မှာ ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့လိုက် ပြန်ချိန် လုပ်နေသည်။

ကျွန်းမနှင့်သူ လမ်းလျောက်လာခိုက် အမျိုးသမီး ပပ်ဝေးဝေးတိုင်းတွေ ရွှေ့ပြီး ပုတီးကြေးဆိုင်ရေးရှေ့မှာ ရှိသည်။

“ဒီဆိုင်ဟာ အစားအသောက် နာမည်ကြီးတယ်” မင်းအကြိုက်တော့ ဖြစ်ပါမလဲး၊ ကိုယ် နိုးရိမ်မိတယ်၊ ဒီက လူတွေတော့ တော်ကြိုက်ကြတာပဲ”

သူ့စကားကို ထောက်ခဲသည့်အချက်မှာ ဆိုင်တံ့ခါးဝမှာ စုပ္ပါရပ်ကြသည့် လူအုပ်၏ အနေအထားပင် ဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် အမျိုးသမီး အမျိုးသား အတွဲလိုက်လာကြသည်။ အဘိုးကြီးအဘွား

လွှှာရေးတဲ့ ကျွန်းမနှင့် ဉာဏ်

ဦးများလည်း ပါ၏။ ဆိုင်တဲ့မှာ ထိုင်စားစရာ နေရာမရှိသေး၍ ဆိုင်ပြင်မှာ အောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ရှင်းပြသည်။ အုံသာရာပဲနော်။

“အပြင်မှာ ခဏစောင့်ရတာ မင်းမိတ်မရှိပါဘူးနော်” ဟု သူ က ကျွန်းမကို မေးသည်။

“ဒု...ကိုစွမ်းပြုပါဘူး စောင့်ကြတာပေါ့၊ ဒီနားမှာ ဟိုလျောက် စိုလျောက် သွားရင်းနဲ့ နေရာရွားမှာပါ”

သူက တံခါးဝမှာ မှတ်စုစုရွှေ့ကိုထပ်ကင်းလှုံးနှင့် ခဲတံကို ကိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကော်လေးထံ လျောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်၏။ ထိုနောက် သူ့အာမည်ဖြင့် နှစ်ယောက်ဟု စာရင်းပေးရသည်။

ကျွန်းမတို့အနီးက ရပ်ရှင်ရုံအောက်ထဲသို့ ခဏဝင်ကာ ရပ်ရှင်ပို့တာမှားကို ကြည့်ရင်း အချိန်ဖြန်းကြရပါသည်။

“အဆွဲဝါဒေဝီကို ကိုယ် ရွေးရတဲ့ အကြောင်းရင်းက အစားအသောက် ကောင်းလိုချုပ်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခြားရင်း ရှိသေးတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဟိုရောက်ရင် မင်းသိရမှာပေါ့”

၁၅ မိန့်လောက် စောင့်ပြီးတော့မှ သူ့အာမည်ကို ဆိုင်က ခေါ်သည်။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်းမတို့ကို ဆိုင်တဲ့သို့ ဒီထောင် ပေါ်သွားပြီး စားပွဲခပ်သေးသားတစ်လုံးမှာ နေရာချထားပေါ်၏။

လူတွေလူတွေ စားသောက်နေကြတာ အေးအေးဆေးဆေးပါ လေား၊ အပြင်ဘက်မှာ စားမည့်သူတွေ စောင့်နေတာ သူတို့ သိ

သလိုပါ။ တကယ်တော့ သူတို့လည်း ကျန်ခဲ့သည့် ဘာ မိနစ်၊ မိနစ်၂၀ ခန့်ကတော့ ကျန်မတို့လိုပါ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်ခဲ့ရပါလိမ့်မည်။

သူ ပြောသော နောက်အကြောင်းတစ်ခုမှာ ကျောာက် နံရိုး ဓာတ်ချွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ သူတို့မာတ်ပုံအား ညွှန်ပြစ်၍ကျွန်မသည် ဘယ်သူ့ ဓာတ်ပုံမျိုး မသိ။ အသက် ၄၀ ကျော်အချွဲ လုလတ် တစ်ယောက်၊ မျက်နှာစပ်ချောရေး ပြောပြေဖြစ်ပါ။ သထည်ပစ္စည်း အကွဲ့တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ ကျန်မဖြင့်ရသမျှက သည် လောက်ပါ။

“အဒီ ဘယ်သူလဲ” ကျန်မမေးတော့ ‘ဂျှေအန်းမိရို’ ဟု သူ၏ သည်။ အသည်နာမည်ကို ကျန်မ မသိပါဟုသာ မှတ်ချက်ချက်၏။

အစားအစာတွေ မှာပြီးတော့ ကျန်မ ထိုးမာတ်ပုံရှုရသို့ ဘွဲ့ပြီး ကပ်ကြည့်မိသည်။ ဓာတ်ပုံ၏ အောက်ခြေတွင် ဓာတ်ပုံရှင်၏ အမည်ကို ရေးထား၏။ ထိုနာမည်ကိုတော့ ကျန်မ သိလေသည်။ Joan Miro' သည် အလွန်ကျော်ကြေားသော စပိန်လူမျိုး ပန်းချီဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ကျန်မ ဂျှေန်းမိုင်ရိုလို သိတဲ့ ပန်းချီဆရာပဲ”

သူ မျက်ခုံးပင့်သွား၏။ ကျန်မ၏ အသံထွက်ကို အုံအြေသွေ့င်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“စပိန်နာမည်တို့ ပြင်သစ်နာမည်တို့ဟာ အဲဒီဘာသာစကား မတတ်ရင် စော်ရတာ အက်လိပ်နာမည်လို့ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လိုပါ စော်ရတဲ့ သူပါပဲ”

သို့ဆောင် လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ ထို့။

နာမည်ကို အသံထွက် မှန်အောင် မခေါ်ခဲ့လျှင် နားထောင်နေသော တစ်ဖက်လူက ဘယ်သူအကြောင်းဟု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါမလဲ။ “မီရိုကိုတော့ မင်းသိတယ်ပဲ!”

“သိတယဲပါ”

“ဒီဆိုင်က စပိန်လူမျိုး တစ်ယောက် ပိုင်တာ၊ သူနဲ့ မီရိုကိုတော့လို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မီရိုကို၊ အဆက်အသွယ် တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ မီရိုကိုအမာခဲ့ရိုယ်တယ်လဲ”

ကျန်မတို့၏ ဉာဏ်သည် ပြောင်းဖူးစွပ်ပြုတဲ့လည်းကြောင်းသား ဆလတ်၊ ပေါင်မှန်တစ်လုံးစိန့်ကျင်ကျာအေး တစ်ခွက်စီ။ ပြီးတော့ မီရိုကို ပန်းချီကားများ ဖြစ်သည်။

ကျန်မက ကျန်မကြည့်ခဲ့ဖူးသော ‘ရှိက်တစ်ကောင်ကို ကျောက် ခဲ့တစ်လုံးပြင့် ပစ်နေသော လူ’ (Person throwing a stone at a bird) ပန်းချီကားအကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ သူက သူနှစ်သက်သော ‘ရေချီးနေတဲ့ မိန်းမ’ (Bathing Woman) ပန်းချီကား အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

မီရိုကို ပြုပဲပန်းချီကားများတွင် အမိုက်ဆောင်ချက်မှာ အစက်အပြောက်မျဉ်းများ၊ မျဉ်းကျွေးများ၊ မျဉ်းခြောင်များ ဖြစ်သည်။ မျဉ်းတို့၏ လားရေဖြင့် ပန်းချီကို ဖတ်ရန် လွယ်ကူသွားစေသည်။

“ရှိက်တစ်ကောင်ကို ကျောက်ခဲ့တစ်လုံးပြင့် ပစ်နေသော လူ ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားမှာ တကယ်တော့ လူရော ရှိက်ရောဟာ သာဘဝ အနဲ့ ပြုပြင်ပြီး ကျွဲ့ထား ဖွထားတဲ့ အရာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အုံဘာလူပဲ၊ ရှိက်ကလဲ ရှိက်ပဲ၊ ရှိက်မှ တောင်ပဲကို အဖွဲ့ကျွဲ့ဖြစ်နဲ့

ပြီး ပျော်ဖြော်ရောင်းနှစ်ခုတဲ့ ငါ့ အတောင်ပဲက မျှော်းကျေးတစ်ခု၊ ကိုယ်ထည် ကြည့်နေခဲ့မိတာ၊ အဲဒါ မိရိုရဲ့ ပန်းချိအစစ်... ပန်းချိအစစ် ဆို က မျှော်းဖြော်တစ်ခု... ဒါပဲ။ အဲဒီမှာ အဓိကကျော်မျှော်းက နောက် အသေးစိတ္တလေ”

ထပ် အနက်ရောင် မျှော်းနှစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

သူက ပန်းချိကားကို ပြန်စဉ်းစား၍ မရသလိုဟန်ဖြင့် ပခုံး တွန်းသည်။ အရွက်သုတေသန ကြက်သားအတော်များကို ခက်ရင်းဖြင့် ပေါ်လေသည်။ သွားစမ်းပါ... လူတစ်ယောက်ဟာ ညာစာစားနေ ထိုးကော်စားရင်း “ကိုယ် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး ထင်တယ်” ဒါး ဒီလောက်တော့ ရယ်ခွင့်ရှိတယ်။

ဟဲ ဖြော်။

“လူရဲ့လက်နဲ့ ကျောက်ခဲ့ သွားရာလမ်းကို ပြနေတဲ့ မျှော်းတွေ လေ၊ မျှော်းကျေးက အစက်အစက်တွန့်၊ အဲဒါ တကယ်မရှိတဲ့ မျှော်း၊ ပစ်လိုက်တုန်းက လက်ရဲ့ ရွှေ့လျားမှာ ကြပွဲမျှော်း၊ ကျောက်ခဲ့ သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းလို့ ပြောရင်လဲ ရန်စိတယ်၊ နောက်တစ်ခုက အရှည်တဲ့ လမ်းကြောင်း၊ လူရဲ့ လက်မောင်းဝင်ရှိုးပေါ့”

“အိုး... ကိုယ် မှတ်မိပြီ၊ မင်း တော်တော် မှတ်ညာတဲ့ ကောင်းတာပဲ”

ကျွန်မကို ချီးကျျားတော့ ကျွန်မစားနေသည့် ခက်ရင်းကို ပစ်ချထားလိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ ကိုယ်အနည်းငယ် ကိုင်းလိုက်မိုးသည်။ ထိုနောက် စားသိကိုတစ်ခုက် မလုံမလဲ အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြုလိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြောပြုသည့် မျက်နှာထားချို့ဖြင့် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ်... ဘာကြောင်း ကျွန်မ မှတ်မိနေသလဲ သိလား၊ အဲဒါ ပန်းချိဟာ ပုန်ပိုးအုပ်တဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ ပထမဆုံးမြင်ဖဲ့ တဲ့ မိရိုရဲ့ တကယ်ပန်းချိကားကြီးဖြစ်နေလိုပါ။ မှတ်မှတ်ရရအဲဒါ ပန်းချိကားကိုပဲ ကျွန်မ နာရိုဝင်လောက် ကြောအောင် စူးစုံစိုက်

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်မတို့ဘေးအသွားကြီးတစ်ဦးက မလိုသောအကြည့်ဖြင့် ခေါင်းထောင်တွန်းသည်။ သွားစမ်းပါ... လူတစ်ယောက်ဟာ ညာစာစားနေ ဒီလောက်တော့ ရယ်ခွင့်ရှိတယ်။

“ဒီအတိုင်းဆုံး မင်းရော ကိုယ်ရော မိရိုရဲ့ အုလယ်ပိုင်း လက်တွေကို အာရုံထဲမှာ စွဲနေပုံရတယ်၊ ကိုယ်အာရုံထဲမှာ မိရိုဆိုရင်လာတဲ့ ပန်းချိကား နှစ်ခု သုံးခုပဲ ရှိတယ်၊ တစ်ခုက ရေချိုးနေတဲ့ အာမာ၊ နောက်တစ်ခုက အပြာတွေလေ၊ အပြာတစ်၊ အပြာနှစ်၊ အပြာတွေက နောက်ပိုင်းလက်ရာမို့ မင်းမှန်းတတ်မှာ မဟုတ်လိုက် မျှော်းကြောင်း၊ လူရဲ့ လက်မောင်းဝင်ရှိုးပေါ့”

သူက ကျွန်မအာရုံထဲမှာ ပုံဖော်နိုင်မည့် ရေချိုးနေတဲ့ မိန်းမ ချီးကားအကြောင်း ပြောပြုခဲ့သည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ပန်းချိကားတစ်ခုလုံးမှာ နောက်အပြာ၊ ပင်လယ်ရဲ့၊ အပြာ၊ ဘယ်သာက်အပေါ်ထောင်စွန်းမှာ အကျော်ကလေး ရှိတယ်၊ မတ်တတ်ရပဲ ရေချိုးနေတဲ့ မိန်းမကို ပိုးလိုက်နဲ့ အကျော်မျှော်းကြောင်း နှစ်ခု သုံးခုနဲ့ပဲ ပုံဖော်သွားတာ၊ ရောင်းရောင်းမျှော်းကျော်ကလေးတွေကို လိုင်းတွေ့သွားတဲ့ အာရုံကို ဆွဲစေားသွား၊ ညာရဲ့ တိတ်ဆီတိတ်ဆားအောင် အောင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ရေချိုးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဘာဘယ်အောင်များ စိတ်လွှတ်လပ်ပေါ့ပါးလိုက်လေမလဲ”

“ဟုတ်ပါ”နော်၊ ကျွန်မလဲ အဲလို လွတ်လပ်ချင်လိုက်တာ”  
သူက စားပြီးသွားသော ဆလတ် ပန်းကန်ပြားကို တွန်းဖော်  
လိုက်ပြီး ဂျင်ဗျာအေးလ်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ထိုနောက်  
ဖန်ခွက်ဘေးမှာ ကပ်နေသော ရေစက် ရေမျှန်လေးများကို ကြည့်  
သလို ဖံနှစ်ခွက်အား လုညွှေပတ်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ရေကူးကန်ထမှာ ရေကူးပေါ့”

“ကျွန်မမှ ရေမကူးတတ်တာ”

သူ မြန်းခနဲ ကျွန်မအား ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မမှာ ဖိနပ်မ  
ဘူး ဟူသောစကား ကြားလိုက်ရသလို တအုံတယ် အကြည့်။ ၁၀  
နောက် သူပြီးသည်။

“သင်ရင်ရတာပဲ”

ဦးရှားမင်းကလည်း ကျွန်မကို ရေကူးသင်ဖို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်  
ကျွန်မတို့ ညာစာအတူစားကြစဉ်ကပေါ့။

“ငါက ဟိုဘက်နိုင်ငံကို နှစ်လလောက် သွားလည်မှာမို့ပဲ  
မဟုတ်ရင် ငါ မင်းကို ရေကူးသင်လေးပါတယ်” တဲ့။

ထိုနောက် တစ်ခုသတိရားသလို သူ့ဘက်သူ့ လုညွှေကြား  
ကာ “လူကမေး... ရတနာ ခဲ့ရကူးတတ်ဖို့ မင်း တာဝန်ယူပဲ  
မလား”ဟု မေးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က သူ ပျော်ပျော်လဲ ငြင်းလို့  
ပုံကိုကြည့်ကာ ကျွန်မနှင့် ဦးရှားမင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏  
မြတ်၏။

“ဒါနဲ့ ရတနာ... မိရိုရဲ့ပန်းပျော်ရော မင်းကြည့်ဖူးလား”

“ဟင်အင်း ကျွန်မသတိမထားမိဘူး ထင်တယ်။ သူက ဟင်း  
လဲ ထုတယ်ပေါ့”

“ထုတာပေါ့၊ ခေတ်ပေါ်ပန်းပျော်ရော... သိပ်ကောင်းတာပဲ၊  
သူပန်းပျော်ရောက်ရာ ဘယ်နှစ်ခုလောက် ဖန်တီးခဲ့မယ်ထင်လဲ၊ မင်း  
သုတေသန”

ကျွန်မ ပခဲ့ဗျို့လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခန့်မှန်းနိုင်မလဲ”

“ငါးရာလောက် ရှိတယ် ရတနာ”

သူက စားပြုထိုးအမျိုးသမီးလေးအား ပိုက်ဆဲရင်းရန် လက်  
သွာ်ပြလိုက်၏။ ဘောင်းသီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆဲအိတ်ခေါက်ကို  
ပြုရင်း ကျွန်မ အဲသွားမည့်စကားတစ်ခွန်းကို ဆက်ပြောလိုက်  
သည်။

“သီအေးပန်းချိပေါင်း နှစ်ထောင်လောက် ရေးခဲ့တာ... ယုံ  
ဘား”

“ဘုရားရေး...”

ကျွန်မတို့ ဆိုင်ထဲက တွက်လာသည့်အခါ ဆိုင်ရေးမှာ ညာစာ  
မြတ်စွာ စောင့်နေသည့် ရုံးတုပ်မှာ လျော့နည်းသွားပြီ။ ရပ်ရှင်ရုံး၊  
လူ ဆယ်ယောက်ခန်း ငင်ဖို့ တန်းစိနေတာ မြင်ရသည်။

“သူ ပါရီမှာ နေတုန်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ရထားနဲ့ ပတ်သက်  
ခဲ့ဆိုင်းသုတေသနချွေးတော့ သူ သဘောကျေတာနဲ့ အဲဒါကို သူ့  
အုံဒီယို ဝင်ပေါက်တဲ့ခါမှာ ချိတ်ထားလိုက်သတဲ့၊ ရထား ဆိုင်း  
သုတေသနမှာ ရေးထားတာက ‘ဤရထားသည် ဘယ်မှာမူမရပ်ပါ’တဲ့”

သိပ်ကောင်းတဲ့ အမို့ပျော်ပဲ၊ ကျွန်မ သဘောကျွော ရယ်မိ  
သည်။

This train has no stops.

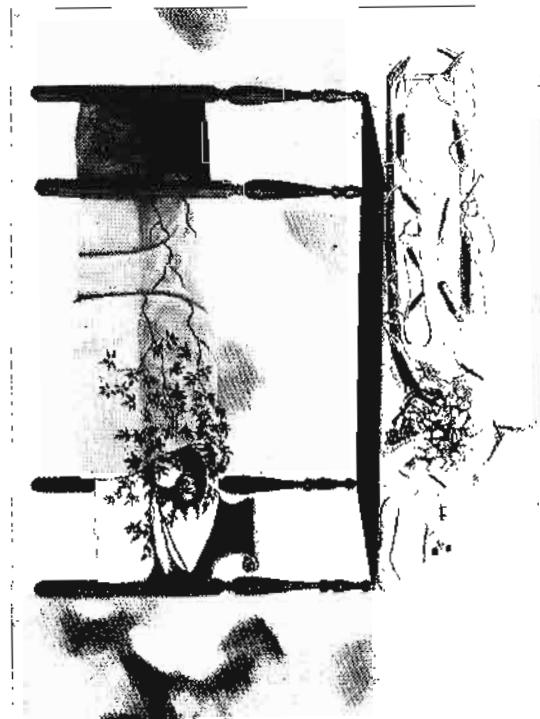
၃၈

၁၂

“ဒီရထားလေးလဲ ဘယ်မှာမှ မရပ်နဲ့အောင်၊ ခရီးဆုံး အထိ  
တောက်လျောက်သွား...ဟုတ်ပလား”  
သူက ကျွန်မအား ချစ်စနီးအကြည့်ဖြင့် အားပေးခဲ့လေသည်။

O.

The Dream (1940); Frida Kahlo,  
New York, collection Selma and Nesuhi Ertegun



ဂျမန်လူမျိုး ဖခင်နှင့် အင်္ဂါယ် သွေးပါသော မက္ကဆိုက်  
မီခင်တို့မှ ဧရာ့သာ၊ သော မက္ကဆိုက် ပန်း ရှိသရာမ ဖရိဒါခါလို (Frida  
Kahlo) သည် ကမ္ဘာကျော် လက်တင်အဖော်ကို ပန်း ရှိသရာမည်  
အနည်းငယ်မှုတစ်ယောက် ပြစ်သည်။

ကလေ မရနိုင်တော့ဘာလူ အဖြစ်၊ ခင်ပွဲ ဖြစ်သူ၏ အိမ်အောင်  
ပြင်ပ အရှင်အထွေးကို မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ရသော အပြစ်၊ နိုင်ငံရပ်မြေား  
မှာ အခြေခံ နေထိုင်ရှုရှိတွင် မိမိနိုင်ငံကို လွမ်းအွက်တမ်း၊ ရရသော  
ဒုက္ခ၊ လိပ်ခွဲ့၏ အာကျင့်အီတိတော်၊ အာကျင့်အဗျား၊ မိမိနိုင်ငံပို့ကို ခဲ့ရ  
သော ရော်၊ ခါလိုသည် ပန်း ရှိတာ၊ မျိုးကို သုမသေဝါ၏ ခါးသီး၊ မှာရရှုင်  
သည် အလွှာ၊ အကြွှေ့များ ပြင် ယုက်နှစ်ယောက်၊ ထားဝယ်။ သာမြို့ယောက်  
လစ်စင် နည်းစင် သက်တာနည်းတို့ကို အသုံးပြု၍ ကိုယ်တိုင်ရေး ပုဂ္ဂ  
များကို ရေးဆွဲလေး ရှိသည်။

၁၇၄၁ ခုနှစ်တွင် ရေးဆွဲသော ‘အော်မက်’ (The Dream) ဟု  
သော ပန်း ရှိကာ သည် သူမ၏ အမောင်းကျော် ကိုယ်တိုင်ရေး ပုဂ္ဂပန်း ရှိ  
များ၊ ထဲမှ တစ်ခု ပြစ်သည်။

### ဖရိဒါခါလိုနှစ်ယောက်

သည်အချိန်မှာ သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ နီးနေစရာ အကြောင်း

မီး

အချိန်က ဉာဏ်နာရီလွန်ပြီး ပါစ၊ သူအပိုရာထဲ ရောက်နေ  
သော အချိန်မှန်း ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ကဲဆိုးလျှင် သူ အေးမှာအမျိုး  
မီး တစ်ယောက်ယောက်ပင် အိပ်ပျော်နေနိုင်သည်အချိန် ဖြစ်  
သည်။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ဤအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူ၊  
နှုန်းမဆက်သင့်မှန်းလည်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သူစိတ်ဆိုး  
အလေမလားဟုလည်း စိတ်ထင့်မိပါသည်။

သို့သော်...

ကျွန်မ ကြောက်နေခဲ့သည်။ ပုံပင် သောကတွေ တုန်လှပ်  
ကော်ချားမှုတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး ကြောက်ရွှေ့အားကယ်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မနှင့် တစ်ခြို့တည်း မိမိငါ သဝေ ပတ်လည်မှာ ရှိနေသည်  
အင်မင်သိကျွမ်းရတာ နှစ်လပင် မပြည့်တတ်သေးသော လုစိမ်း  
နှုန်းမှုတ်းများသာ ဖြစ်နေသည်။ အဲသည်အခါမျိုးမှာ ကျွန်မ

အလုပ်သင့်ဆုံးက စိတ်ဖြေမဲးဆေးတဲ့ တစ်ပြား နှစ်ပြား ရွာသောက်ပြီး အပိုင်ရာပေါ် အသာကလေး လွှဲနေကာ အိပ်ပျော်ဖို့ အောင့်နေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူလောင်သော ထို ရိမ်ကြောင့်ကြောင့် တုန် တုန်ရှုပ်ချောက်ချားမှုက ဝါးမျိုးဖိစ်ထားသဖြင့် လေးလဲ ထုတိုင်းနေခဲ့သည်။

အုပ်ခန်း ဆိုဟာရည်မှ ထကား ပုံမှုမှုပ်မှုမှုပ်ခန်းကျော် အုပ်ခန်းကျော် အုပ်ခန်းတဲ့ သွားပြီး ဆေးရှာဖွေဖို့ဆိုတာ တော်တော်အားတင်းရမည့်ကို၍ ဖြစ်သည်။ ဟောဟိုက မပွင့်တပွင့် တဲ့ ဒေါက်မှာရှိသော အိပ် ခန်းကျော်ကျော်သည် 'အနောက်တဲ့ ဒါ' လမ်းဘက်သို့ ပြတင်းလွှာ၍ ထားသော အခန်း ဖြစ်သည်။ ဘေးခွဲ မှန်ပြတင်း၏ ဟိုဘိုဘက်လုမ်းလမ်း လမ်းဘေး ကပ်လျက်မှာ ထင်းရှားပင် အကြီးကြီးတစ်ခုက တော်တော်နဲ့ ဒေါ၏။ လူစိမ့်းတစ်ယောက်ယောက် သံပဲင်မှ တွယ်တက်၊ ခြောင်လုံးဆန်ခါကို ရှိက်ဖျက်၊ မှန်တဲ့ ဒါးကို ဖောက်ခွဲလျက် အခန်းတဲ့ အချိန်မရွှေ့ ဝင်ရောက်လာရှိသည်။ နောက်ပြီး အိပ်ခန်း၏ ခြေရှင်းဟာရှိမှု ရေရှိခန်းအိမ်သား ပျက်နှာသံကို လျက်ပါဝင်သော အခန်းတစ်ခု တွဲလျက်ရှိနေသည်။ ခေါင်းရှုံးလျက် ပါဝင်သော အခန်းတစ်ခု တွဲလျက်ရှိနေသည်။ အဲသည် အခန်းတွေ့တွေ့လျက်ရှိနေသည်။ အဲသည် အခန်းတွေ့တွေ့လျက်ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်မသည် အုပ်ခန်း ဆိုဟာမှာ ဘာကိုမှ သတိမထားဘဲ ထိပြီး ရုပ်မြေသံကြားကြည့်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြားပြီး။ ရှုစ်နာရီကတည်းကလေး။ သင်တန်းခန်းမမှ ပြန်ရောက်ပြီး ညာ

မားပြီးတာ ဘယ်နှစ်နာရီကပါလိမ့်။ ဟိုလိုင်း ပြောင်းကြည့်။ သည်၏ ပိုင်း ပြောင်းကြည့်ဖြင့် အချိန်ကျွန်ုပ်လို့ ကျွန်ုပ်းပင် မသိခဲ့တာ။ လူတစ်ယောက်ယောက် တဲ့ ဒါးဖျက်ပြီး ဝင်နေခဲ့လျှင်ကော်ကြားရပါလား။

ဆိုဟာရည်ပေါ်မှာ ခြေထောက်ပါ တင်ပြီး ကျောက်ရပ်တစ်ခု၏ မလှပ်မယ့်ကျူးကျူးထိုင်နေလျက်က စိတ်အာရုံကတော့ ဟိုသည် သွေးရဲ့သွေးတန်း လွှင့်နေခဲ့သည်။

မှုဗ်နေသော တစ်ယောက်ယောက် ခို့ဝိုင်းနေနိုင်းခြေရှိသော အိပ်ခန်းတဲ့ သွားပြီး စိတ်ဖြေမဲးဆေးတဲ့ တင်ပြီး ရှာရမည့်ခုကွန်းစာလျှင် ဖန်တီးရောင်အောက်မှာ ရှိနေသော မီးဖို့ထဲက ပန်ကန် အလင်းစက်၏ အထက် စားပွဲပြင်မှာ ရှိသည့် တယ်လီဖုန်းကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်က ပို၍ လွယ်ကူလိမ့်မည်။

တယ်လီဖုန်းဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောရန်... သွေးသာ အတွေးကို တွေ့မိသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မအာရုံတဲ့ သို့ပထမဆုံး အောက်လာသည်မှာ သူပဲ ဖြစ်သည်။ သူ, ကို ဘာကြောင့်တဲ့ လိုက်ဆုံးလုပ်ဟု တွေ့ဗြည့်တော့ ဤမြို့တွဲမြို့လုံးမှာ ကျွန်ုပ်မနှင့် ခိုင်မင်းနှင့် ဆုံးသူမှာ သူပဲ ဖြစ်နေလိုပဲဟု အဖြော်ရှု၏။ နောက်ပြီး သူက အမြန် အိမ်အနီးဆုံး၊ အရေးရှိလျှင် ပြီးလာဖို့ အမြန်ဆုံး ဖြစ်၍။

သူ ဟု တွေ့ဗြည့်ပေမယ့် တယ်လီဖုန်းဆောင်ဖို့ကျတော့လည်း မင့်ရဲ့ ညာ တစ်နာရီ... ဟန့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လေးငါးခါးပဲ အဖြော်

တွေ့ဖူးသည် သူစိမ့်၊ ယောက်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ကို ဉာဏ်နာရီမှာ အပိုပုံရှာက နှီးရန်...။

မဆက်နဲ့၊ အခုပဲ ဉာဏ်နာရီနှင့်ပြီ၊ မနက် ဒေ နာရီဆုံး နှိုးလင်းတော့မှာ၊ နောက်ထပ် ငါးနာရီပဲ အောင်ရမည်။ အမှာ့မှင် လွန် မြောက်ပြီ၊ အလင်းရောက်လျှင် ကျွန်းမား၏ သောကနှင့် ယုဉ်သည့် ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။

ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီ၊ ပျောက်မှာလဲ၊ အမှာ့မှင်တွေ အလင်းတွေက ကြောက်ချုံခြင်းနှင့် ဘာမှား ပတ်သက်လိုလဲ၊ အခုဟာက လူဆို သူနီးကို ကြောက်ချုံသည် ခံစားချက်က အခိုက္ခာ မဟုတ်ဘဲ၊ သင့် တဇ္ဈိုက် ကြောက်ချုံသည် ခံစားချက်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လိုကုပ်ပြီ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကြောက်ချုံမှာက ပြေပျောက်သွားနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်းမားကြောက်နေသည်က မမြှင့်နိုင်သော ကဲကြော်မှာကိုလေ။

သူနီး ဓားပြန်တွေ့ကို ကြောက်ချုံတွေနှင့်လွန်လှပ်နေသည် ဆိုလျှင် အသည်အံချိန်နှင့် အခြေအနေကို လွန်ပြောက်သွားသည့် အခါ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနိုင်သည့် ဟာသတွေ့ဖြစ်သွားနိုင်၏။ သို့သော် မမြှင့်နိုင်သည် ကဲကြော်မှာ၏ ရက်စက်ကြမ်း၊ ကြိုတ်မှာကို တွေ့တွေ့၊ ကြောက်နေရသည်အဖြစ်ကတော့ ဘယ်သောအခါမျှ ဟာသ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါ။

ရှုရှုဖွေဖွေကျွန်းမာရေးကော်ယိုင်းမှ ရပ်ရှင်ကားအပေါ် နှစ်ခုကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လိုင်းပြောင်းပြီး ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ရက်စက်ကြမ်း၊ ကြိုတ်မှာကို ရပ်ရှင်ရိုက်ပြသည်အခါ လူ တော်ယောက်၏ လောက်ခံကြည့်ရှုနိုင်စွမ်းသည် ထိုလု၏ နှလုံးနှည့်မှာ၊ ကျောမှု၊ ကြောက်ချုံမှာ၊ ရှုရှင်မှာ စာသည်တို့အပေါ်မှာသာ မူတည့်၏

အည်ဟု ကျွန်းမ ထင်ထားခဲ့သည်။ တစ်ခုကိုအားငယ်နေသည့်အတိုင်း ချုံနှုန်းမှာအပေါ်မှာလည်း မူတည်နေလိမ့်ခြုံမည်ဟု ယခုမှပင် ကျွန်းမ ဖြည့်စွက်သဘောပါက်ခဲ့ရသည်။

ကုသိုလ်ဒေါက်လပ်စီ ပါဝင်သော စပါတာကတ် အတ်ကား နှင့် မင်းသမီး ဂေါင်းလီ ပါ ဝင်သော ရရှိခဲ့ဆောင်စမ်း (The Red Roseatum) အတ်ကား နှစ်ခုလုံးကို ကျွန်းမ ကြည့်ခဲ့ဖူးပြီးသားပါပဲ။ ခုက်ခံဆောင်စမ်းတဲ့မှာ ရုပ်စွဲတွေ၏ ရရှိစက်မှု စာတစ်ဝါးတစ်ခု ပါ စင်နေကြောင်း၊ ကျွန်းမ သတိရနေသားပဲ။ သို့သော် သတိရသည်က တစ်ပိုင်း၊ ကိုယ့်အာရုံတဲ့ထိ ခြောက်လျှင်နေဖို့အတိုင်းတာက တစ်ပိုင်းပဲ မဟုတ်လား။

လူတစ်ယောက်က အမြား လူတစ်ယောက်ကို၊ ဒါမှုမဟုတ်ခဲ့သား စိတ်ရှိသည့် သက်ရှိသွေ့ဝါတစ်ကောင်ကို ဘာကြောင့် ဒီ လောက် ရက်စက်ရှင်ရှုလာလဲ၊ အသည် ခံစားရသည် သားကောင်လူ သွေ့ဝါကရော အသည်လို မချိမဆန့်စေသနာ ခံစားရအောင် ဘာ အပြစ်တွေ့မှား လုပ်ခဲ့မိလိုလဲ။ ဖွွ့ဘာသာဘရ ရေးဘဝတွေ့နောက်၊ ဘဝတွေ့နှင့် ကဲကြော်အကျိုးကို ယုလိုက်ပြေဆိုလျှင် ကိုယ်မသိ မမြှင့်သည်။ ကဲဆိုတာကြောင့် ကျွန်းမာရေးပြေးစရာ မြော်တော့ပေါ်။

ယခင်က ဘာအတ်ကား ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် ရပ်ရှင်အဖြစ်သာ ပြည့်ခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းရပ်ရှင် ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော်မှ ကြည့်...လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ခုပေါင်းလေးငါးသမီးသားထိ ရက်စက်မှုမျိုး တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကိုးဟာသည့် အသိပဲ ရှိသည်။ အသည် ရရှိစက်မှုတွေ ခဲ့သွေ့တွေကို ကိုယ်က ပျွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် မြှင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခု အား အသည်လို မဟုတ်တော့ပေါ်။

ရပ်ရင်ကို ကြည့်နေရင်းက ဂျပန်တွေဟာ အဲသည်တုန်းက တကယ်ပ တရုတ်တွေကို ရက်စက်ခဲ့တာပဲ၊ မြန်မာတွေကိုလည်း သူတို့ ရက်စက်ခဲ့တာပဲ ဟူသောအသိ၊ ထိုအသိသည် နာကျင်မှုအဖြစ် ကျွန်ုပ်မကိုယ်ခန္ဓာတ်သို့ ထွင်းဖောက်သွားခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ သည်အဖြစ်မျိုးတွေ နောင် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်မတို့ တားဆီးလို့ မရဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်မတို့သည် ကိုယ်ကဲကြမှာ ကိုယ် ဖြင့်နိုင်စွမ်း မရှိနေတာ စိတ်သက်သာစရာ အဖြစ်လား၊ ကဲကြမှာကဲ ကာကွယ်လို့ မရသေးတာ ချောက်ချားစရာ မဟုတ်ဘူး လား။

စပါတာကတ်ကို ကြည့်မိတော့လည်း ရောမစစ်သားတွေက စပါတာကတ် ဘယ်သူလဲ၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ သံနှင့်ရိုက်ပြီး သေ သည်အထိ ညုံးခဲ့ရန် လိုက်မေးနေသည် ဖြင့်ကွင်း။

အရင်က အဲသည်မြင်ကွင်းကို ကြည့်မိတော့ စပါတာကတ် နှင့် ရဲရတောက် ကျွန်ုပ်သုပ္ပန်များအား အုပ်စီးကျွဲ့စိတ်ဖြင့်ကြက်သီးထဲခဲ့ရသည်။ စပါတာကတ်ကိုယ်တိုင်က ‘ဒါ စပါတာကတ်ပ’ဟု မရကြောက်မရှိ၊ မတ်တတ်ပုပ်ပြုပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့နောက်လိုက် ရဲသော်သုပ္ပန်များက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ‘ဒါ စပါတာကတ်ပ...ဒါ စပါတာကတ်ပ’ဟု ဝေဒနာနှင့် သေတေားကို မရကြောက်မရှိ ထရပ်ပြကြသည့် ဖြင့်ကွင်းသည် စိတ်ဓာတ် တက်ကြစရာ ပေးဗျားစရာ ဖြင့်ကွင်းပဲ ဖြစ်သင့်သည်။ သို့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ခဲ့စားရမည့် မချိမဆန်စွမ်းနေဒနာကိုသာ အာရုံစိုက် ခဲ့စားပြီး ပုပန်ချောက်ချားစရာ အဖြစ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျှပ်သွားခဲ့ရသည်။

အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်က ရောမနှင့် ခုံ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အခြေခံနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။

ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကို ဖြေသိမှုပေမယ့် မရ။

သူတို့ အခုလို ဝေဒနာခံစားရအောင် သူတို့ ဘာအပြစ်တွေ လုပ်မိလို့လဲ၊ ဖိန့်မှုကို ပြန်တွန်းလုန်တဲ့ ပြစ်မှုဟာ ဒီဘဝပြစ်မှု... အရင့်အရင်ဘဝတွေက သူတို့ ဘာအပြစ်တွေ လုပ်ထားခဲ့မိလို့လဲ။

ကျွန်ုပ်သည် မမြင်နိုင်သည် အတိတ်ဘဝတွေအတွက် အာမခဲ့ ချက်တွေ မရနိုင်လောပ်းဟု စိုးရိုးမောက် ကြီးစွာ ပူလောင်လာ သောသည်။ ကျွန်ုပ်မတော့ ရှားခဲ့ပြီး ထင်ပါရဲ့။

ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောမှ ဖြစ်မည်။

ထိုင်ရာမှ ထရန် ခြေထောက်ကို ကော်ဇာပ်းချုန်းလိုက်ရုံး နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခဲ့နေးစက်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မနောက်က ငင်ပေါက်တဲ့ခါး လက်ကိုင်ကို အပြင်မှ တစ်ယောက်ယောက် ကိုင်လိုက်သလိုပဲ။

ပြောင်းမိပြောင်းရာ ပြောင်းထားသည့် ရပ်မြင်သကြားလိုင်းက ပြစ်ဟန် တုရုပ်၏။ ရပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေအကြောင်း မြင်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်ဖူးသည် အမေရိုက်နှင့် ရပ်ရှင်မင်းသားနှင့် ရိုက်ကွင်းအကြောင်း အင်တာဗျား၏။ မေးဖြေတွေကို မြင်နေရ၏။ ဘာတွေမှုန်းသား မသိ၊ အာရုံစိုက်၍ မရ။ မကြည့်ဖြစ်သော တို့ကို ပိတ်လိုက်သင့်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မ မပိတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အဲသည်လှုအရပ်တွေနှင့် ကားသံကို ကျွန်ုပ်မအနီးမှာ လိုအပ်သေးသည်။ ကျွန်ုပ်မအာရုံကတော် တယ်လိုဖုန်းဆီသို့သာ ရောက်နေ၏။

မဆက်နဲ့၊ ဆက်တော့ရော... ကျွန်မ ကြောက်နေတာကို သူ ဘယ်လို နားလည်မလဲ၊ ခပ်ရှင်းရှင်း ဆဲရေးမှ စကားလုံး တစ်ခုက လွှဲလို သူ၊ ဆီက ကျွန်မ ဘာများ ရနိုင်မှာမို့လဲ။ အခန်းထဲကို အရ စွဲနှင့်ပြီး သွား၊ ဆေးရာ၊ သောက်၊ စောင်ခြုထဲဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တော့။

အခန်းထဲ ဝင်တော့မှပါပဲဟု အခုန်းကာရုပ်မြင်သံကြား ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဓမ္မလှမ်း လှမ်းလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်မမြောက်မှုများတွေ ဦးတည်နေသည်က ဘယ်လိုဖုန်းရှိရာ စားဖွဲ့ဆိုလို ဖြစ်သည်။

အခုလုံးအချိန်မှာ သူ၊ ဆီပုန်းဆက်လိုက်တော့ သူ၊ ဆီက ဘာ နှစ်သိမ့်စကားမှုမကြားရသည်အပြင် အိပ်ချင်မှုးတူးဖြင့် အောင်ငါးက်ပစ်လိုက်မှာ သေချာသည်။

နေစမ်ပါဦး။ သူ၊ ဆီက ဘယ်လို နှစ်သိမ့်စကားမျှးကို ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတာလဲ။ ကျွန်မကြောက်လန့်နေသည်ကို သူက ကိုယ် ချင်းစာတတ်မှာတဲ့လား။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သည်ပဲထားဦး၊ သူက ကျွန်မကြောက်စိတ်တွေကို ဂွဲနှင့်ပြယ်သွားအောင် ဘယ်လို ကုစားနိုင်မှာမို့လဲ။ သူက လက်ထောက်ပြတိက်မှုးသာဖြစ်သည်။ စိတ်ပည့်ရှင် မဟုတ်ဘူးလေ။

သို့သော ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ယောက်၏၏ စကားသံကိုကြားချင်လှပြီး ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ခံစားနေရ သာ တုန်လှပ်ချောက်ချားများမှာ မျှော်စားပေးနိုင်မည့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်၏၏ အဲသည်လို ခင်မင်ရင်နှင့်ရှုံးရသာ သူငယ်ချင်း ကလည်း ကျွန်မမှာ များများစားစားမရှိပါ။

နောက်ဆုံးတော့ အမရေးရှိလျှင်အားကိုးရမည့် အနီးဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ် သူ၊ ထဲသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့သည်။

“ဟိုင်း...”

မနည်းအားတင်းကာ အိပ်ရာမှ ထထွက်လာခဲ့ရမှန်း သိသာ သော အိပ်ချင်မှုးတူးအသံကြောင့် ကျွန်မ အားတုံးအားနှာဖြင့် ပြော ပြုင်သည့်စကားတွေ ဆုံးအသွားရသည်။

“နေသနုံး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရတနာပါ”

“ရတနာ...”

သူသည် ရတနာဆိတာ ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု သူ၊ အသိစိတ် နောက်ကို ပြန်အလုပ်ပေးရဟန်ဖြင့် ခကေတိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြှေ့မှ “ရတနာ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟုမေးသည်။

ကြောက်ချုံထိတ်လန်မှုကြောင့် လည်ပင်းဆီမှာဆိုနင့်နေသော လုံးကို လက်ဖြင့်ဖို့ထားရင်း ကျွန်မ တံတွေးတစ်ချက်မျိုးချုပ်လိုက်မိ မြော်း

“မင်းနေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ”

သူ၊ အသံမှာ အနည်းငယ် ကြည်လင်းပြုပြီး

“ကျွန်မကြောက်နေလို့ ခကေလောက် စကားပြောပေးစမ်း မြော်း”

“ကြောက်တယ် ဘာကိုကြောက်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကြောက်တာလဲ၊ မင်း ဘာတွေ ခဲ့ရလိုလဲ”

“ကျွန်မ ရပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်လိုက်မိတာ အခု ဆက်မကြည့်ရတော့ဘူး၊ ပြီးတော့...”

သူ ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်” မနက်ဖြန်မနက် ရှစ်နာရီမှာ ရုံးဘွားရမှာ မင်းသိတယ်နော်”

မာထန်ဆောင်၊ စကားသဲကြောင့် ကျွန်မခေါင်းညိုတ်လိုက်ဖြူမှ “ဟုတ်ကဲ” ဟုဖြေလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မမလ ကျွန်မ ရှင်ကိုမနောက်ယူက်ချင်ပါဘူး၊ ဒါဖဲ့မဲ့ ကျွန်မ နေရာတောင် မဓော့ရဲ့တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်စဲကား ပြောမှုကဲ ဖြစ်မှုမိပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ဟာ တစ်လောကလုံး အပိုတဲ့ အချိန်ကျွဲ့မင်းရှုံးအေသလား”

ဘုရား... ဘုရား...၊ ကျွန်မတကယ်ပဲရှုံးနေဖြေလား။ ကျွန်မဝမ်းနည်းအားငယ်စွာပင် သူ့ကိုတောင်းပန်မိပါသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“မင်းအခန်းထဲကို စိတ်ရောဂါသည် အရှုံးတစ်ယောက်ဝင်လဲခဲ့ရင်တော့ နိုင်းဝမ်းဝမ်းကိုသာ ခေါ်၊ ကိုယ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်းလား”

၁၇၁... သူကတော့ လောင်ပြောင်ရက်လေခြင်း၊ ကျွန်မ၏ စိတ်ဝေဒနာကို သူ မစာနာတတ်လေခြင်းကျွဲ့။ ကျွန်မ မှားသွားပါပြီ။ မှားလိမ့်မယ်ဆုံးတော့ သူ့ကိုဆက်သွယ်မိခဲ့သည်။

“ကျွန်မကိုခွင့်လွှာတ်ပါနော် ကျွန်မ...”

မျက်ရည်များ ချက်ချင်းစုနိုင်ကာ လျှော့ကျွေားသည်။ ကျွန်မ လို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်...။

“မင်း ဘာဇာတ်ကား ကြည့်နေခဲ့တာလဲ”

“စပါတာကတ်...” ဟု တိုးတိတ်စွာဖြေရင်း တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

သူ တစ်ခဏြိမ်သက်သွား၏။ ထိုနောက် အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ မင်းဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“သူတို့အားလုံး လက်ဝါးကာပ်တိုင်မှာ အသတ်ခဲ့ရတော့မှာ”

“ဘုရားရေး...”

သူ့အသမှာ စိတ်တို့သည့်ဟန်မှ စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့်ဟန်သို့ ချုက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

“ရှုပ်ရှင်ဆုံးတဲ့ သူ တကယ်တင်လာအောင်၊ တကယ်ခဲော်လာအောင် ဆင်ပြီးရှိက်ပြတာလေ၊ မင်းဟာ ကလေးမှမဟုတ်ဘာ့တာပဲ”

“ရှုပ်ရှင်ဆုံးတဲ့ ဘာဘာလဲလို့ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါဟာ တကယ်ပြီးနေတာမဟုတ်ဘူးလို့လဲ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ပေါင်းများစွာကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုး ရောမနိုင်ငံမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲာပါ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မကြောက်တာပေါ့”

သူ ပင့်သက်ကို သိသိသာသိနှုန်းကဲလိုက်သည်။

“မင်း ဆေးသောက်သင့်နေပြီ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းတို့ အဆောင်မှုဗုံးဆိုမှာ အိပ်ဆေးတောင်းပြီးသောက်လိုက်”

“ကျွန်မအန်းထဲမှာ ဆေးရှိပါတယ်၊ အခန်းကာသိပ်မူးဝန် လို့ ကျွန်မသွားမယူရတာပါ၊ ကျွန်မကိုတစ်ခုခုပြောစမ်းပါ၊ အစစ် အရာရာ အားလုံးကောင်းသွားမှာလို့ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မခံစားရတော့ဘူးလို့ ပြောစမ်းပါ”

“သွားသေလိုက်စမ်းပါကွာ”

မဖျော်လင့်သည့်အချိန်မှာ သူတယ်လိုပုန်းချွေသွားပါသည်။

ကျွန်မသည် အဆက်အသွယ်ပြေတ်သွားသော တယ်လိုပုန်းကို အေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အမြေအနေကိုနားလည်သွား၏။ သူ... ကျွန်မကို အရှုံးတစ်ယောက်လို့ဆောင်လိုက်ပြီ။

တယ်လိုပုန်းကို ဖြည့်ညွှေးစွာလိုက်ပြီးတော့မှ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျေနေခဲ့မိပါလားဟု သတိရသွားပါသည်။ မျက်ရည်တွေကို သုတေပုဒ်လိုက်ရရှိ။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကျွန်မ၏ ကြောက်ရှုံးတုန်လုပ်မှုကို နားလည်မပေးနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မှားယွင်းစွာ အနောင့်အယ်က်ပေးခဲ့မိပြီ။ နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ သူ့ဆီက ဘာစကားတွေ မျှော်လင့်ထားခဲ့လို့လဲ။

အမူးဝင်ထဲထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနေနေရသည့် ကျွန်မတို့ လူသားတစ်ဦးချင်းအတွက် မပြင်နိုင်သည့်ကြေားဆိုး ဆိုတာတွေကို သူက ဘာတားဖြစ်ပေးနိုင်မှာမို့ ကျွန်မအားကိုးခဲ့မိတာလဲ။

ကျွန်မသည် တုန်လုပ်ချောက်ချားမှုတွင် ဝစ်းနည်းအားငယ်မှု

အားစွက်ကာ မီးဖိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒုးထောက်လျက်သား ထိုင်ချုံးကိုပြီး မျက်နာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အပ်ပြီး ပောက်တိုးတိုး နှုန်းကိုသည်။

ကျွန်မသေးမှာ ဘယ်သူမှုမရှိဘူး။

လူဘဝမှာ အားကိုးတကြိုးပြီးဝင်ဖက်တွယ်ပြီး နိုဂုပစ်လိုက် ဒီ ရှင်ခွင်တစ်ခု အမျှန်တကယ်လိုအပ်ပါလားဟု ယခုမှ အမှတ် သင်္ကာင် လက်ခံသွားရှုပါသည်။

နိုတွယ်စရာ မိခင်ရင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ အ အုက် ဘယ်ရင်ခွင်က နားလည်စွာနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ဆုံးပြစ်မလဲ။

ခင်ပွဲ့ဗုံးရင်ခွင့်... နေ့ရင်ခွင့်... မဟုတ်သေးပါ။ လင်မယား သို့မဟုတ် ချုစ်သူရည်းစားဖြစ်တိုင်းလည်း ထိုရင်ခွင်သည် ဒီ ဒီတွယ်နိုင်ချုပ်စုံ အသိပညာ၊ အကြောင်နာ၊ နားလည်နိုင်ခွင့် အစစ် အရာရာ၊ ပြည့်စုံစွာစွေးထွေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လို့ မရပါ။

အမေ မရှိဝော့သည့်ကျွန်မသာဝတွင် အချိန်တန်အရွယ်ရောက် လို့ ချုစ်သူရည်းစားတွေ ရှုံးပြန်တော့လည်း ရုပ်သောကတစ်ခုခု ပြောတွေ၊ ရတိုင်း ကျွန်မ အားကိုးတကြိုး တမ်းတမ်းသိမ့်ရင်ခွင်က အမေရင်ခွင့်ပြဖြစ်ခဲ့သည်။ ချုစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်ယောက်၏ ရှင်ခွင့်မှာ ကျွန်မ တစ်ခါ့မျှ ခိုင်မုန်းကြွေးခဲ့ပူးဘူးလား၊ ယခု ပြန် ချုံးစားကြည့်တော့ ကျွန်မအဲသွားရှုပါသည်။

ဒါဖြင့် သုတော်ကို ကျွန်မ၊ မယုံကြည့်ခဲ့ဘူးလား၊ ကျွန်မ၏ အဗုံးကို စပ်ယူပစ်နိုင်ခွမ်း ရှိမည်ဟု အားမကိုးခဲ့ဘူးလား။

အချုစ်နှင့်အားကိုးယုံကြည့်မှုသည် တြေားစီဖြစ်လေသလား၊ ယခုရော ကျွန်မ သူ့ဆီပုန်းဆက်မိတာ သူ့ကို အားကိုးဖြုံး

ဆိုသည့်သဘောတား။ ကျွန်ုမှင် ပူပန်ချောက်ချားမှုကို သူဖယ်ရှား  
ပေးနိုင်မည်ဟု အားကိုးခဲ့မြှုပြုပေါ့။ သူဟာ အားကိုးစရာကောင်း  
လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုမသာဖြစ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့မြဲပါလိမ့်။

အို... ကျွန်ုမသားမှာ သူကလွှဲလို့ ကျွန်ုမအပေါ် နားလည်ပေး  
မည့်သူ ဘယ်သူများရှိနေလို့လဲ။

သို့သော် သူ ကျွန်ုမကို နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလော့။

တဒိတ်တိတ်ပြင်းထောနစွာ ခုနှစ်နောက်တွင်လုံးကိုလက်ပျုန်ဖြစ်ဖို့  
နှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးပြင့် ဖို့အပ်ပြီး ကြောက်ချွဲ့မှုတွေကို အားတင်း  
ကာ မျိုးချေနေရရှိနိုင်တွင် အနီးကပ်ကျေယူလောင်စွာကြားလိုက်ရသော  
အသတစ်ခုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ရောင့်တင်းသွားပါ  
သည်။

ချောက်ချားဖွယ်အသုံး တယ်လီဖုန်းမြည်ဆုံးဟု သိလိုက်ရ  
တော့မှ ရှုတ်တာရက် ခုနှစ်ထပ်လိုက်မြို့မြို့၏။

ဘယ်သူလဲ။

ကျွန်ုမသည် အဆက်မပြတ်မြည်နေသော တယ်လီဖုန်းကို  
မစုံမရဲ ကောက်ကိုင်လိုက်မြို့မြို့၏။

“ဟယ်လို့...”

ခွန်အားမရှိသည့် ကျွန်ုမအသံသည် ရှိုက်သံကြောင့် တိမိဝင်  
သွား၏။

“ရတနာ...”

သူပဲ။ သူအသံသည် အိပ်ချင်နေသည့်အသံမဟုတ်။ စိတ်တို့  
နေသည့်အသံလည်းမဲ့ဟုတ်။ သို့သော် နှုံးညံချို့သာသည့် အသံလည်း  
မဟုတ်ချော့။

## ၁၇။ ကျွန်ုမတဲ့ ကျွန်ုမရဲ၊ ဉာဏ်

“မင်းအခါးယ်မှာလဲ”

“ကျွန်ုမ မီးပိုခန်းထဲမှာ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လိုပဲ မင်းဖုန်းက မီးပိုခန်းထဲမှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နားထောင်စိုးက ကိုယ်တစ်ခုစဉ်းစားမီလို့ မင်းရဲ့တယ်လီ  
၌ ကာယ်လောက်ရှည်သလဲ၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက မင်းအိပ်  
၌ ထဲထဲ သယ်ယူသွားရလောက်အောင် ရှည်သလဲး”

သူ ကျွန်ုမကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျော်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား  
၌ ကျွန်ုမ အနည်းငယ် အားတက်သွား၏။

“ဟင့်အင်း...မရှည်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုမမှာ ကော်မာ်လက်စ်ဖုန်း  
တယ်”

သူရယ်သံ ခပ်သဲသဲကြားရ၏။ သူရယ်သံကြောင့် ကျွန်ုမ<sup>၁</sup>  
သည်းငယ် ဖိတ်ပေါ်ပါးသွားပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် အခု အော်ကော်လက်စ်ဖုန်းကို  
လိုက်တော့”

သူစကားအတိုင်း ကျွန်ုမသည် ကော်မာ်လက်စ်ဖုန်းကို ပြောင်း  
လိုက်ပါသည်။

“မီးပိုခန်းနဲ့ ညည်ခန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

“မဝေးပါဘူး နေသန်၊ တစ်ခန်းတည်းလိုလိုပါပဲ”

“ညည်ခန်းမီးဖွင့်ထားရဲ့လား”

ကျွန်ုမစိတ်သက်သာရာရွာ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြီးလိုက်စိုး  
သည်။

“ဟယ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အကုန်တော့မဟုတ်ပါဘူး”

၉၆

“ရှိသမ္မားတွေအကုန် သွားဖွင့်ချည်”

ကျွန်မသည် လူပြီးစကားကို အားထောင်သည့် ကလေးထဲ  
တစ်ယောက်လိပင် အောင်ခန်းကမီးတွေကို အားလုံးဖွင့်လိုက်သည်။

“တိမိပိတ်ပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းမှာ ရေဒါယိုရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အောင်ခန်းမှာလား”

“အောင်ခန်းမှာတစ်ခု၊ ဒိုပ်ခန်းမှာ တစ်ခု”

သူ ရယ်မောပြန်သည်။ သူ၊ ရယ်သသည် စောစောကစာ

အနည်းငယ် နွေးထွေးလာ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒိုပ်ခန်းထဲက ရေဒါယိုကို သွားဖွင့်ချည်”

“ကျွန်မ...ဟင့်အင်း၊ မသွားရဲဘူး”

“နားထောင်စစ်း ရုတာနား၊ မင်းတို့အဆောင်ရဲ့လုပ်ချေးစွဲ  
က သိပ်ကောင်းတယ်၊ လက်နက်အချက်ပေးစနစ်နဲ့ ဂိတ်တဲ့  
လုပ်ချေးစနစ်နဲ့၊ ဘယ်သူမှ အနားကပ်လို့မရဘူး၊ နောက်ပြီး အဲ

ရပ်ကွက်က လူချမှုးသာရပ်ကွက်လေ၊ ဘာမှာကြောက်စရာမရှိဘူး၊  
ကျွန်မ အနည်းငယ် တွေ့ဝေနေခဲ့။

“မင်းအခန်းထဲမှာ လူဝင်နေမှာ ဖိုးတာလား”

အဲသည်လို အတိအကျကြောက်ရဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

“မင်းဆီမှာ မီးဖိုးသုံးစားတော့ ရှိမှာပေါ့နော်”

“ရှိတယ်၊ အများကြီးပဲ”

“မင်းလက်နဲ့ကိုင်လို အဆင်ပြေဆုံးစားကို သွားယူခဲ့ပြီးတော့  
ခန်းထဲဝင်၊ ရေဒါယိုဖွင့်လိုက်နော်”

သူ၊ စကားကို ကျွန်မတစ်သမေတိမဲ့ လိုက်နာမိပါသည်။

“မင်းအကြော်ဆုံး ရေဒါယိုလိုင်း ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလဲ”

“အက်ဖူမဲ့ တစ်ရွာသုံး ဒေသမင်း”

ထိလိုင်းသည် ညာ ၂:၀၀ နာရီမှ နံနက် ၂:၀၀ နာရီအထိ

အာဟာရှင်လိုရာ အချစ်သီချင်းများကို ထုတ်လွှင့်ပေးလေရှိပါသည်။

“အခု မင်းဘယ်ဇော်နေဖြူလဲ”

“အခန်းထဲမှာ၊ မီးဖွင့်ပြီးပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်တော်တာပဲ၊ အခု ရေဒါယိုဖွင့်တော့”

ကျွန်မဘယ်လောက်ကဲကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင်

ဘရိုင်ယန်အမ်စ်၏ ‘ကိုယ်လုပ်သမျှအရာရဟာ့မင်းအတွက်ပါပဲ’

Everything I do, I do it for you) သိချင်းသံကို ကြားလိုက်ရ

လုပ်ချေးစနစ်နဲ့၊ ဘယ်သူမှ အနားကပ်လို့မရဘူး၊ နောက်ပြီး အဲ

သည်။ “ဖွင့်ပြီးပြီလား... ကိုယ်မကြားရဘူး၊ နည်းနည်းကျယ်လိုက်

ကြားလား”

ဘရိုင်ယန်အမ်စ်၏ ခပ်ရှုရခပ်အက်အက်အသံကို ကြားလိုက်

ည်အခါ မမြင်နိုင်သည် အကုသိုလ်ကြောင့် ရလာတတ်သည်

ပြု့နိုင်သည် ကြေားဆိုးဟူသော ပုပ္န်သောကတွေ လျော့ပါးကုန်

“ဒီသီချင်းကို ကိုယ်ဖြောက်တယ်၊ ဘရိုင်ယန်အေမှတ်ရဲ့သီချင်း  
မဟုတ်လား”

သူလည်း သည်သီချင်းကိုဖြောက်တယ်၊ သိပ်ဆုံးသွစ်ရာကောင်  
တာပဲ။

“ကလိုဆက်အခန်းတွေ ရေချိုးခံနဲ့ တွေ ရှိသမျှအခန်းလေ  
တွေကိုလဲ မီးဖွင့်လိုက်ရှိုး”

တယ်လိုဖုန်းကလေးကို ကိုင်ထားရင်း အခန်းတွေကို လိုပ်  
စစ်ဆေးကြည့်ရသည် ခဲ့စားချက်မှာ နည်းနည်းမျှအထိုးကျေန်မဆုံး  
ပါ။ ချောင်တစ်နေရာရာတွင် တစ်ခုတစ်ယောက် ခိုဝင်နေခိုင်သည့်  
ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့မိလျှင် ကျွန်မ တော်တော်ကြောင်တဲ့မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့  
ပဲ။ အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ နေသားတကျရှိနေသည်”

“ဘတ္တော်ရလဲ”

ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဘဘူမှုရှိပါဘူး”

“က...ဒီတော့ ဆေးရှာကြရအောင်၊ ဆေးက ဘယ်မှာ ထား  
တာလဲ”

ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပါရစော်း။

“အဲ...အဲဆွဲထဲမှာ ထင်တယ်”

“ဘွားရှာ”

ခုတင်ခြေရင်းက နဲ့ရုံမှာ ကပ်ထားသည် ဖိရိစားပွဲ၏ အောင်  
အဆင့်ဆင့်ကို ကျွန်မအားတက်သရောရှာဖွေလိုက်ပါသည်။ ရော  
ဆုံးတော့ တိတ်ယအဲဆွဲ၏ ချောင်မှာ ကပ်နေသည် ဆေးပုလဲ  
အသေးဆေးကို ရှာတွေ သွားပါသည်။

“တွေ့ပြီ”

“မင်းသောက်နေကျေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သုံးလေးနှစ်မှာ တစ်ခါသောက်ဖူးတယ်”  
သူ ခပ်မြွှေရယ်မောပြန်၏။

“အခု သောက်လိုက်မလား၊ လိုရော လိုမယ်ထင်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဘာကို ကြောက်နေသေးတာလဲ”

ကျွန်မပြောလျှင် သူ နားလည်ခဲ့စားနိုင်ပါမလား မသေချာပါ။  
သို့သော်...

“ဟိုလေ...မမြင်ရလဲ ကဲကြမှာနဲ့ မမြှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာ  
နိုင်တဲ့ နာကျင်ဆင်းရဲဝေဒနာတွေ၊ ရှင်သိသားဟင်... လောကမှာ  
ငဲ့တွေ အများကြီးရှိတယ် ခို့တာ ရှင်လက်ခဲ့ရဲ့လား”

သူ တစ်ဖက်မှာ သက်ပြင်းချုလိုက်တာ ကြေားရသည်။

“ကိုယ် လက်ခဲပါတယ်”

“ရှင်သိရဲ့လားဟင်၊ လူသားတွေရဲ့ဘဝဟာ နည်းနည်းမှ မလုံ  
ခြုံး”

“အိုကော်...အိုကော်၊ အခု မင်းဆေးသောက်လို့ပြုံး၊ သောက်  
လိုက်တော့၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရေတော့ဘယ်ရှိမလဲ၊ ရှိလား”

“မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေချိုးခံနဲ့ ထဲက ဘုံးဘိုင်းရော့၊ သောက်  
ခြုံးပေါ့”

လက်ဆေးကန်ပိုက်ခေါင်းမှရေဖြင့် ကျွန်မဆေးသောက်လိုက်  
ခြုံးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေသနရယ်”

“သေချာတာပေါ့”

ကျွန်မအိပ်ရာဆီသို့ လျှောက်လာချိန်တွင် သူက စကားတိုးတိုးဖြင့် ကျွန်မအား နှစ်သိမ့်နေဆဲ။

“ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်စဲး၊ လောက်ကြီးမှာ လူသားတွေ အားလုံးဟာ အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိက်တဲ့ အကျိုး ရှိတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ရင်း မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ရဲရဲင့်ရင့် နေထိုင် နေကြတယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်သေချင်သေမယ်၊ ဘယ်သူမှာ တပ်အပ် မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမယ်၊ ဖြာစွင် တဲ့ စေတနာနဲ့ ရဲရဲင့်တဲ့ ပိတ်ရှိနိုင်လိုတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ရုံဖြစ် လာပြီး ပြီးဆိုရင်လဲ ရလာတဲ့ လူ့ဘဝအပေါ် ကျော်ပျော်ရွှင်ရတဲ့ သလ္းရှိရမယ်”

“အဲဒါ သလ္းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မသိလို့ မကြောက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းအခုကြောက်နေတာဟာ သိလို့ကြောက်နေတာ လို့ ပြောချင်တာလား၊ ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ၊ မနက်ဖြန်မှာ မင်းဘာဖြစ် မှာလဲ၊ နောက်နှစ်မှာ မင်းဘာဖြစ်မှာလဲ၊ နောက်ဆယ်နှစ်မှာ မင်းဘာဖြစ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသိတာတစ်ခုက လောက ကြီးမှာ ရုက်စက်တဲ့ လုပ်သားတွေ ရှိတယ်၊ ရုက်စက်တဲ့ ဘေးဆိုးတွေ ရှိတယ်၊ စစ်ပွဲတွေ ရှိတယ်၊ ဓားလုံလက်နှက်တွေ ရှိတယ်၊ အဏုမြှုပ် တွေ ရှိတယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီရုက်စက်မှုတွေရဲ့ အလယ်မှာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ရှင်နေရတယ်”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်၏။

“ရတနာ၊ အဲဒါ တွေကို တားမြစ်ကာကွယ်လို့ရတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အားလုံးကို ရှင် ကာကွယ်မပေးနိုင်ဘူး”

ကျွန်မအသံက နည်းနည်းကျယ်လောင်သွားသည်။

“ရတနာ... အိပ်ရာထဲဝင်လိုက်တော့၊ တယ်လိုဖုန်းကို ဆက်

ထောင်နေ၊ ကိုယ်မင်းကို အေးအေးအေးပြောပြစ်ရာတွေ နှားကြီး ရှိတယ်နော်”

သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်မအိပ်ရာပေါ်မှာ အသာအယာလုံအိပ် သုက်ပါသည်။ နေးတွေးသည် အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျော်ရင်းနှင့် နှုံးလွှားသည် သူ့အသံကို နားထောင်ရတာ အနည်းငယ်လုံခြုံသွား သလ္းခံစားရသည်။

“ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူသားတွေဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်းမွေး၊ အောင်ပြုပြု အဲရလို့ အခုပိုင် တော်တော်များမှာ တိရအုန်းကျင့်တွေ မရှိ အားပါဘူး၊ ကိုယ်ကျွန်သိကွာနဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားကို လူတွေ လေးတတ် ထိန်းသိမ်းတဲ့ တတ်လာခဲ့ပြီ၊ အခု ခုတိယကဗ္ဗာစစ် ပြီးတာ ပေါင်းပေါင်း ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီ၊ တတိယကဗ္ဗာစစ် မဖြစ်လာသေးဘူး၊ လူ အားဟာ စစ်ပွဲကို တတ်နိုင်သမျှ ရောင်ဖို့ အသိတရားတွေ ရှိလာကြပြီ၊ စစ်တိုက်ပြီး သိမ်းပိုက်တဲ့ ကိုလိုနဲ့ နယ်ချဲ့စနစ်အစား စီးပွားရေး ရုံးတိန်းချုပ်ဖို့ ပို့တဲ့ ကိုလိုနဲ့စနစ်တွေကို ပြောင်းလဲကျင့်သုံးနေပြီ၊ အကျော်မြှုပ်ဖို့ တွေ့ကို လူမှုသမာတွေ လက်ထဲ မရောက်အောင် သောက်နက်ထိန်းချုပ်ရေးတွေ အပြန်အလှန် လုပ်နေကြပြီ၊ မြောလျှင် အွားလေမှန် လေမှန် လေမှန် တို့တောင်ပေါ်ကိုကွဲမှုတွေကို သိပွဲပညာနဲ့ ကျွန်မကြောက်စရာမကောင်းတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မတိ လောကငရဲတွေ မခံစားရတော့သူးလို့ ရှင်သေခြားဟင်”

သူရယ်မောလိုက်လေမလားဟု ဖို့မိမိပေမယ့် သူမရယ်ခဲ့ပါ

“လူတွေကို ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အနုပညာအပေါ် စိတ်ညွှတ်လာမဲ့ ဖို့ ကိုယ်တတ်နိုင်သူ့ ကုလ္ပ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မင်းလဲ၏ အလုပ်ကို တတ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းက ပိုပြီး တတ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းက တစ်နိုင်ငံလုံးက လူတွေကို မင်းရဲ့စာတွေနဲ့ ခွဲဆောင်ခွင့် ရော တာပဲ၊ မင်းရဲ့ကုလ္ပ်မှာက ပိုထိရောက်မှာပါ ရတာနာ၊ တို့နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီး ပိုလုံခြုံလာဖို့ မင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယု ကြည်စစ်ပါ”

ကျွန်မ မစုံမရ ပြီးမိသည်။

“ကျွန်မရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက်ရော ဘယ်သူက အာမခံပေးနိုင်မှ လဲဟင်”

“ရတာနာ... လောကကြီးမှာ အကြွင်းခဲ့ အာမခဲ့လို့ ရနိုင်တာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ် ကတိတစ်ခု ပေးနိုင်တယ်၊ ဟောင် မြေပေါ်မှာ ကိုယ်ရှိနေသရွှေ့၊ မင်းဘာအနဲ့ ရာယ်မှ မကြိုစေရဘူး၊ မင်းရဲ့ လုံခြုံမှုကို ကိုယ် တာဝန်ယူတယ်”

“တကယ်...”

ရင်ထဲက ပျော်ပါးလိုက်လဲမှုသည် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးသို့ ရုတ်ချင်း ပျုံးနှံသွားသည်။

အင်... မပုံးတဲ့သေးပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်က အမြားတဲ့ တို့

သောက်ရဲ့ ကဲ့ကြမှာကို ဘယ်လို့မှ ကာကွယ်မပေးနိုင်ပါဘူးကဲ့ယ်။ ရှင်က ကျွန်မရဲ့သေးမှာ အရိပ်တစ်ခုလို့ အမြှို့ပေးနိုင်မှုမိုလိုလား၊ ကျွန်မရဲ့ရှေ့မှာ တံတိုင်းတစ်ခုလို့ အမြှို့နေနိုင်မှုမိုလိုလား၊ ရှင် မသိလိုက်ခင်မှာ ကျွန်မ ကြောက်ရဲ့လှတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခု ရား...”

နေစစ်ပါ၍၊ သူကျွန်မကို အလေးအနှက် ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်မ၏ လုံခြုံမှုကို သူတာဝန်ယူသည်...တဲ့ အဲဒါ ကတိတစ်ခုလေး၊ ဟုတ်တယ်...ကျွန်မ ဘာမှဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ သူကျွန်မရဲ့ တစ်မြေတွေး၊ မိုးကောင်းကင် တစ်ခုတည်းမှာ ရှိနေသရွှေ့...

“ဘာမှ မပြောနဲ့ ကိုယ်ပြောတာကို နားစထာင်၊ မင်းမျက်လုံး ဘွဲ့ ပိုတ်ထား”

ကျွန်မသည် နာခဲ့တတ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲင ချက်စီ မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကမ္ဘာကြီးမှာ ကြည်နဲ့ချမ်းမြောက်ရာ အလုအပတွေ အများ ပြီး ရှိတယ်၊ ရင်သပ်ရှိမော အဲ့သြာရလောက်တဲ့ ခံးနားမှုတွေ အများ ပြီး ရှိတယ်၊ လူသားအချင်းချင်း ယူယ စောင့်ရောက်မှုတွေ အများ ပြီး ရှိတယ်၊ အဲဒီအလုအပတွေ ရှိနေမှုနဲ့ လူတွေ မေ့မသွားအောင် ဘာ့ဆင့်ပြောပြီး အလုကို မျှဝေပေးနေတဲ့ သူတွေလဲ ရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို လူသည်ထက် လုအောင်၊ နေဖို့ထိုက်တန်သည် သက် ထိုက်တန်အောင် ကုသပေးနေတဲ့ သူတွေ၊ အဲဒါ... အနုပညာ ရှင်တွေ”

သူ့စကားသံမှာ အ လွှန် တိုးတိုက် လု သည်။ က လေးတဲ့

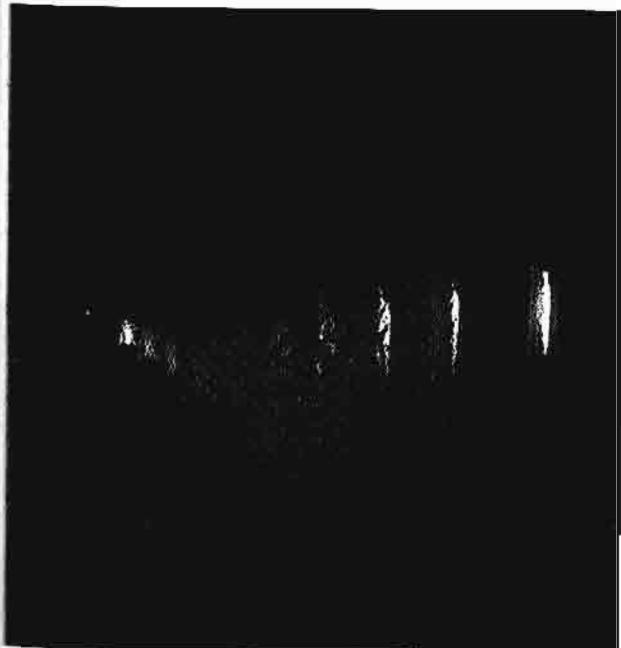
ယောက်ကို ဖုံးပြုတဲ့ပြုနေသည့် လေယဉ်လေသီမံးမျိုး၊ ချော့မေ့  
ဆွဲဆောင်မှုမျိုး၊ နှုံးညံးညှင်သာမှုမျိုး...။ ဖြည်းလေးညှင်သာစွာ တိုး  
တိတ်သည့် သူ့အသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုံမ၏ မျက်ခွံတွေ လေး  
လာသည်။

“ရက်စက်ကြမ်းကြော်သူတွေကို ကြင်နာနှီးညံ့ရတဲ့ အရသာ  
ဘာလဲလို့ သိအောင် သင်ပေးတယ်၊ နာကြည်းမှန်းတီးတတ်သူတွေ  
ကို ခွင့်လွှတ် ရောင့်ရဲရတဲ့ အရသာ ဘာလဲလို့ သိအောင် သင်ပေး  
တယ်၊ အနုပညာနဲ့ လူတွေကို ပြုပြင်နေတဲ့သူတွေ အများပြုးပါပဲ၊  
တစ်ခုရှုံးယူဖို့ကောင်းတာက မင်းလဲ အခြားထဲက လူတစ်ယောက်  
လေ၊ မင်းတောင် မသိလိုက်ဘူး မင်းအကြောင့် ကဗျာကြီးပိုလှနေခဲ့ပြီ”

ဟုတ်ပါ မလားကျယ်၊ ကျွန်ုံမ အဲသည်လောက် တန်ဖိုးရိုရိုင်  
သတဲ့လား။

“ကိုယ့်နဲ့ သက်ခိုင်လေမလားလို့ မရောရာ မသေချာတဲ့ ရက်  
စက်မှုတွေ၊ နာကျွမ်းမှုတွေအကြောင်း စဉ်းစားမယ့်အစား၊ ကိုယ့်နဲ့  
လုံးဝ သက်ခိုင်တဲ့ သေချာရောရာတဲ့ အနုပညာအကြောင်းပဲ စဉ်း  
စားကြလို့လား...။ ဥပမာ ပန်းချိုကားတွေအကြောင်း၊ ပန်းချို့ခိုတဲ့  
စကားလုံးကို မင်းကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မင်းရင်ထဲကို ပထမ  
ဆုံး ရောက်လာတဲ့ ပန်းချိုကားက ဘာလဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ဌီမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေရခြင်း၏ အရသာမှာ မက်မောစရာ  
ကောင်းလွန်းလှသည်မြို့စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရမည့် လူပုံရှားမှု  
ကိုပင် ကျွန်ုံမမလိုချင်ပါ။ကဲ...ရှင်ပဲ ပြောပြစ်မဲ့ပါ၌ဗျာယ်၊ ပန်းချို့  
ကားတွေအကြောင်း၊ ကျွန်ုံမအာရုံထဲမှာတော့ ပန်းချိုကားတွေ အများ  
ထွေး...။



The Veiling (1995); Bill Viola,  
Video/Sound installation Edition 2;  
collection of the artist;  
Courtesy Anthony d' Offay Gallery, London

## နှစ်သုတေသနများ၊ ကျွန်ုပ်၏ ညတေ

“ဒါမှမဟုတ် ပန်းချီကားတစ်ခုမှာ မင်းအပါဝင်စေချင်ဆုံး  
အရာဟာ ဘာလဲ ဆိုတာမျိုးပါ?”

အခုချိန်မှာလား၊ အခုချိန်မှာ ဆိုရင်တော့...အင်း...တိမ်တွေ  
သူ့။

ဟောဟိုမှာ တိမ်တွေ၊ ဦးကော်လိုင်ရဲ့ ပန်းချီကားထဲက တိမ်  
ဘွား၊ အဲသည်တိမ်တွေက တကယ်ကို တရွေ့ချွေ သွားနေကြသည်။

ကျွန်ုပ် တိမ်တွေနှင့်အတူ ဟို့မီးကုပ်စက်ရိုင်းအထိ လိုက်ပါ  
ချွေမျေားချင်လိုသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မဲ့လိုက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်။  
ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခုခုက ဆွဲထားသလို နေရာမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်  
သူ့သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် တိမ်တွေထဲမှာ ပါ လောများလျက် လည်နေ  
သလို ခံစားရသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ်အိပ်မက်  
က်တော့မှာလား။

ဟင့်အင်း...အိပ်မက် မမက်ချင်ဘူး၊ မမက်ပါ ရဲစေနဲ့။

“အထူးသဖြင့် ဖရိုဒါခါလိုရဲ့ အိပ်မက်မျိုး”

ကျွန်ုပ် ထိစကားကို လွှတ်စုံ ရေရွက်လိုက်မိမှန်း ချက်ချင်း  
သိလိုက်၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တအုံတည့် တူပြန်ရေရွက်  
လိုက်သော သူ့အသံကို ကြားလိုက်မိလိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ဖရိုဒါ ခါလို...”

ဖရိုဒါခါလို၏ အိပ်မက်ကိုပဲ ကျွန်ုပ်မက်နေမြို့လား၊ မဖြစ်  
ခိုင်ပါ။ သူ့အသံကို ခပ်တိုးတိုး ကျွန်ုပ်ကြားနေရသေးသည်။

“မက္ခာဆီကန် ပန်းချီဆရာမကို ပြောတာလား”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညီတို့ပြလိုက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အိပ်ပျော်၏  
ခြေားဖြစ်ထင်ပါရဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်ဆုံးနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်အာရုံး

ထဲမှာ မြင်ယောင်နေသည်က ဖရိဒါခါလိုဏ် လူပသော ပန်းချိကား  
တစ်ခုပဲ။ ဟန့်အင်း... လုပရုံမျှမက နာကျင်ဖွယ်ရာကောင်းသော  
မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲ။

တိမ်စိုင်တိမ်လိပ်များ အလယ်တွင် ဖရိဒါခါလိုသည် တစ်  
ယောက်အိပ်ခုတစ်အသေးပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိရှိ၏။ အဝါရောင်  
ခြေလွှာတစ်ခု ရင်ညွှန်ထိ လွမ်းထားပြီး ထိခြေလွှာပေါ်မှာ ခြေရင်းမှ  
နေ၍ ဆူးခက်ဆူးနှင့် သစ်နှင့်ယုံများသည် သူမ၏ င်္ဂာ  
ဆီအထိ တွယ်ကပ်ရစ်နောင်လာလျက်ရှိရှိသည်။

“ဖရိဒါခါလိုဟာ အသက် ၁၈ နှစ်အချွဲယ်တုန်းက ဘတ်စ်  
ကား အက်ဆီးခုနှင့်တစ်ခုကြောင့် ကျော့ရိုးနှုံးကြောမ ထိခိုက် ခဲကို  
ရှာရသွားတာ တစ်နှစ်လောက် အေးရုတ်ကိုခဲရတယ်တဲ့၊ အိပ်ရာ  
ပေါ်မှာ နေရတဲ့လူနာဘဝမှာ သူ ပန်းချိခဲ့ခဲ့တာပဲ၊ အများအားဖြင့်  
ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတဲ့ ပန်းချိတွေပဲပဲ”

သူ့အသံသည် တစ်စတ်စံ တိုးချွဲတိုးချွဲ လာသည်။

“သူ့ပန်းချိကားတွေမှာ သူ့ဘဝရုံခါးသီးနာကျင်တဲ့ ခဲကိုရာ  
တွေကို မင်းသတိထားမိမှာပေါ့”

သူ့အသံသည် တဖြည့်ဖြည့် အေးသွားသလို...။

ဖရိဒါခါလိုဏ် နှယ်မျှင်းများ ကျွန်းမဆိုသို့ ကူးခက်ရောက်ရှိ  
မလာပါစေနဲ့။

နှီးည့်စွာ ရှစ်နောင်တတ်သော နှယ်ပင်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် နာကျင်  
အောင် နောင်ဖွဲ့တတ်သော ဆူးခက်ဆူးနှင့်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် နှယ်မျှင်း  
မှန်သမျှကို ကျွန်းမကြောက်ပါသည်။

○

### ဘီလ် စီယံလာနဲ့ ဂိုးတဝါယူ

ကျွန်းမ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အချုပ် ဖုန်းချွဲသားသည်။  
သူ ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ ဤအချိန်တွေဟာ အကြောင်း  
ကြောင်း သူ ကျွန်းမထဲ ပုန်းဆက်တတ်သော အချိန်များ ဖြစ်သည်။ သူ  
အောင်ဆီကို ဆက်သွယ်ဖို့ ဤဦးစားကြည့်ခဲ့ပြီးပြီးလား၊ သည်လောက်  
ပြောကြီး လိုင်းမအားလုံး သူ မိတ်တို့သွားလေမလား။

သူ မိတ်တို့မှာကို ကျွန်းမ ကြောက်တတ်နေပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲ  
သော် သူသည် ယခုအခါ ကျွန်းမအားကိုးနိုင်သည် ရင်ခွင်တစ်ခု  
လောက်ခဲ့လို့ပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ အားကိုးရမယ့် ရင်ခွင်းပြီဆိုလျှင်  
သော် ဓမ္မအကောက် ပျော်သွားကိုးနေတတ်လေမလား မသို့။ တစ်  
တိုးတော့လည်း ကောင်းပါရဲ့၊ မိတ်ချုလက်ချု မိန့်ရမည့် လုံခြုံမှု  
အောင်အာဝါသအောက်မှာ ဘဝကိုကြည့်နေ့ကျန်ပေါ့ရသည် အရာ  
မှာ တော်တော်ယစ်မှုးစရာကောင်းလေသည်။ တစ်နည်းတော့  
သော် မကောင်းပါ။ ဤရင်ခွင်သည် မိမိဘေးမှာ ဘယ်လောက်

ကြောအောင် ရှိနေမည်ဟု မသေချာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးသဘောဟူ ချုပ်မြတ်နီးစွာ လက်ထပ်ထားသည့် ခင်ပွန်းသည်၏ ရင်ခွင့် ဆိတာတောင် နေးထွေးမှုမှ အေးစက်မှု၊ နှီးညံးမှုမှ ကြမ်းတမ်းတွေ စသည်ဖြင့် အချိန်ကာလ ကြောလျှင် ပြောင်းလဲတတ်သေးတာ။

အခု ကျွန်မ နိုင်ရသည့် ရင်ခွင့်ပိုပ်သည် သူငဲယ်ချင်း၏ အရိုင်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပြီး အဲသည်အရိုင်ကလေး ဘယ်အချိန်မှာ ပြောင်းလဲသွားမလဲဟု မသေချာပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲသည်အရိုင်မှ ဝေးရာသို့ ပြန်လည့်တွက်ရမည့်အချိန် အတိအကျ ရှိနေခဲ့ပြီး သား။ သူ့အရိုင်မှာ အများဆုံး အချိန်ကာလ ဘယ်လောက်အထိ သာ မို့တွယ်ခွင့်ရမည်ဟု ကျွန်မကိုယ်တိုင် အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

ထိအသိသည် ကျွန်မ၏ ပျောညွှေးစွာ ယစ်မှုမှုကို ထိန်းချုပ်ပေါ်စွမ်း ရှိကောင်းပါရဲ့ နော်။

နှစ်မီနှစ်လောက်အကြာမှာ တယ်လီဖုန်းမြည်လာခဲ့၏။ အခါ-  
သူပဲ။

“ရတနာ...”

သူ့အသိမှာ နည်းနည်းတို့ပြတ်၏။

“ကိုဇ္ဈာန်းလားဟင်”

“မင်း အင်တာနောက်ထဲများ ဝင်နေခဲ့တာလား”

ပထမတော့ သူ ရိုလိုက်သည်ဟု ကျွန်မ မသိလိုက်။

“ဟင်... ကျွန်မ ကွန်ပူဗြာတဲ့ အင်တာနောက်မှ မဆက်ရသာ”ဟု ခုပ်ကြောင်းကြောင်း ဖြော်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလောက်ကြောအောင် မင်း တယ်လီဖုန်းက အကြောင့် မအားရတာလဲ”

သူ့အသံ မာဆတ်ဆတ်ကို သတိထားမိတော့မှ ကျွန်မ နားလည်သွားသည်။

“သူငဲယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာ”

“အေးမြော်...”

သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ ‘အေးမြော်’ ဆိတာ လျှောင်ပြောင်သည် အဲသွေ့မှုတစ်ခုလေး။

“ဆက်နေတာ ကြောပြီးလားဟင်”

“ကိုးနာရီကတည်းကပဲ”

“အို... ဆောရီးနော်၊ စိတ်ဆီးသွားလား”

“မဆိုးပါသူး၊ မင်းမှာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ တစ်နာရီကြောအောင် စကားပြောရမယ့် သူငဲယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေတာ ကိုယ်ဝမ်းသာ တယ်”

သူ ရိုလိုက်တာပဲဟု ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ရှင် စိတ်တို့နေပါတယ်”

“စိတ်တို့တာက ဆက်လို့ မရရှိပါ၊ မင်းမှာ အဲလို့ခင်မင် ရင်းတဲ့ သူငဲယ်ချင်း ရှိနေတဲ့အတွက်တော့ ကိုယ်တကယ်ဝမ်းသာပါတယ် ရတနာ”

“တကယ်”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အကြောင်းခဲ့ ပေးချင်တယ်၊ ဒီသောက် ကြောကြာ စကားပြောတတ်တဲ့သွားစေယောက် မင်းအသိခဲ့မှာ ရှိနေရင် တခြားဖုန်း ဝင်လာတာကို မင်း သိနိုင်မယ့် Call Waiting စနစ်တစ်ခု တပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

သူမျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ရသဖြင့် သူတကယ်ပြောနေတာ  
လား၊ စိတ်တို့မြဲး ဘုပြောနေတာလား ကျွန်မ မခန့်မှန်နိုင်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ... ကျွန်မ အဆောင်မျိုးကို ပြောကြည့်းမယ်”

“ဒါနဲ့... တစ်နာရီလဲ့လဲ့ လိုင်းမအားတဲ့ မင်းတယ်လိုန်းကို  
စိတ်ရှည်ရည် ထိုင်နှပ်နေခဲ့တာ အကြောင်းတစ်ခုခဲ့တော့ ကိုယ့်မှာ  
ရှိရမယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

ဟုတ်ပါရဲ့။ သူသည် ကျွန်မဆိုလို့ အာလာပ သလွှာပ ပြော  
လို့တော့ ဘယ်တိန်းကမှ ဖုန်းဆက်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။

“ရှင့်မှာ အကြောင်းရှိတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဘာအကြောင်း  
ပါလိမ့်”

“မနက်ဖြန် သောကြာနေ့လေ”

တရာ့ သောကြာတွေမှာ သူရဲ့မသွားဘဲ အီမီမှာပ အလုပ်လုပ်  
တတ်သည်။

“ကိုယ် ရဲ့မသွားဘူး၊ မနက်ဖြန် နေ့လေယ်ရိုင်း အီမီမှာ လုပ်  
မယ့် အလုပ်ကို အခုံလုပ်နေတယ်”

“ဆိုလိုတာက...”

သည်လောက်ဆိုလျှင် မနက်ဖြန် သူတစ်နေရာရာသို့ သွား  
တော့မည်။ ထိုတစ်နေရာရာမှာ ကျွန်မနှင့်လည်း ပတ်သက်လိမ့်မည်  
ဟု သဘောပါက်သွားပါပြီ။

“ကိုယ် မြဲတော်ပြုတိုက်ကို သွားမလို့၊ အဲဒီမှာ ဘီးလဲ ဖို့ယို့  
လာရဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေ တင်နေတယ်၊ စပွန်စာလုပ်တဲ့ အဖွဲ့  
တဲ့မှာ ကိုယ်တို့ ကွန်မှာလ ပါတယ်”

“ကျွန်မ လိုက်လို့ ရမလားဟာင်”

ရတာပေါ့၊ မင်းလိုက်စေချင်လို့ ကိုယ်စိတ်ရှည်ရည် ဆက်  
တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နေ့လေယ်စာ စားအပြီး သွားမယ်၊ မင်းဆီကို နေ့လေယ် ၁၂  
အနောက် ကိုယ် လာခဲ့မယ်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ”

“ကျွန်မမှာ ညာနေ ၄ နာရီလက်ချာတစ်ခု သွားစရာ ရှိသည်။ သို့  
သူကိုမပြောတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏၊ မမိလျှင် အဲသည်  
ချာကို ကျွန်မ လွှတ်လိုက်ရဲပေါ့။”

“ဒါနဲ့ စကားမဝပ်... မင်း ရပ်မြှင့်သံကြား ကြည့်သေးလား”

“ဟုတ်... အဲ... သီချင်းလိုင်းကိုပဲ ကြည့်တော့တယ်”

“ကောင်းတယ်”

“ကျွန်မ တို့သည် မြို့တော်ပြုတိုက်ကြီးသို့ နေ့လေယ် ၁ နာရီ  
မှာ ရောက် သွား၏။” စီယိုလာ၏ ပြုခွဲသည် ပြတိက်  
ဘက်အိုကြီး၏ လက်ယာဘက် အဆောင်မှာ ရှိသည်။ အခန်း  
ပေါင်း၁၆ ခုပါဝင်သော တြိဂုံးမေးမအကျယ်ကြီးထဲသို့  
သုပ္ပါသည်။

တြို့အခန်းတွေနှင့် မတူ ကွဲပြားမြားနားသော အချက်မှာ  
အောင်းအခန်းတိုင်းသည် ပန်းချီပြခန်းနှင့်မတူဘဲ ရပ်ရှင်ပြခန်း  
အောင်းပင် ဖြစ်သည်။ အခန်းတိုင်းမှာ အမောင်ချထား၏။  
သုပ္ပါ အလင်းရောင်မိန့်မိန့်လေးသာ မီးသီးမှာ သို့မဟုတ် ပြ  
ရမှနာခဲ့သည်။

အမှာင်ထဲတွင် ဖိဒီယိုပြစ်က်မှတစ်ဆင့် အရပ်များ ထင်ထနေသာ ပိတ်ကားဆီမှ မိန့်ပျော်အလင်းတာချို့လောက်သာ ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာ ထိခိုက်မှာ့ဝှက် သီးသန့်ကဗ္ဗာတစ်ခုထဲ၌ ဘူးလျှောက်လေးလာကြည့်ရသော စည်သည်၊ သည် သူ့ပေးသွေ့အနုတ္တ ကို အပြည့်အဝလက်ခံရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ရှိခိုက်ရလေသာ

ပထမဆုံး ပြန်က စဉ် ကျွန်းမအား ညို့ယူဆဲ့ထောင်လဲ၏။

အမှာင်ခန်းအလယ်မှာ ထောင်ထားသော စက္ကာပိတ်ကား တစ်ချပ် ဖြည့်ညွင်းစွာ လည်နေ၏။ ထိပိတ်ကားကို ဟိုဘက်သာက် ဆလိုက်နှစ်ရှုပြင် ထိုးထားသည်။ ထိုးကြောင့် ပိတ်ကားပက်မှာ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာအပြည့် အဖြူအမည်း၊ တဗြားဘက်မှာ အရောင်များ၏ အရိပ်တွေ။ ပိတ်ကားက လည်သဖြင့် အရပ်တွေနှင့် အရောင်ဟွေက အသေမဖြစ်ဘဲ လှပ်ရှာကြသည်။ လည်ထက် ရှိ၍ အသက်ဝင်အောင် ဖန်တီးပေးအချက်မှာ ပိတ်ကား၏ မျက်နှာတစ်ဖက်ကို ကြည့်ဖို့ဖြင့် ရှိအလင်း ပြန်လာစေသည့်အခါ ထိအလင်းသည် အခန်း၏ နံရုံကျရောက်လျက် ရှိသည်။ အခန်းနံရုံကလည်း အခြားပိတ်တစ်ခုပဲ့။ ပိတ်ကားက ဖြည့်ညွင်းစွာ လည်နေသည့်အခါ မှုပ်တစ်ခု အတိအကိုယ် အရပ်နှင့် အရိပ်များ၊ အရောင်များသည် နံရုံရာတွေ တိုးလာသလို ခဲ့စားရသည်။ ငှင်းရွှေ့လျှော်မှုကို ပို့ဆောင်ရေး အင်းအောင် အရိပ်နှင့် အရောင်များ တွေ့ဖွဲ့စည်းရေး အင်းအောင် အသံခေပါးတိုးတိုးတစ်ခုဖြင့် ဖြည့်စွှက်ထားသည်။

ကျွန်းမတို့ နှစ်ယောက် ရှုံးကြည့်နေသည့်အခါ ကျွန်းမ အရိပ်မည်းများပါ ထိနံရုံ၌ ရောယ်ကိုယ်ဟပ်နှင့် နေသည်။

၁၁၅

“ကိုယ် မင်းကို ကူညီရမလား”

နဲ့ညံ့၍ ဝါးသာက်ဆော အသံတိုးတိုးတစ်ခု ကျွန်းမ၏ နောက်နားဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

လူညွှန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်းမကို မရယ်မဖြူး ငဲ့ကြည့်နေသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ အဖြူရောင် ဂျုံးသား ပျော့ပျော့ ရှုပ်အကျိုးလက်တို့မွေ့၊ လိုင်းတွေ့နှစ်ဖြင့် ဖွာနေသော အညီရှင်ရောင် ဆံပင်များ၊ စုံစိုက်သော အညီရှင် မျက်လုံးများ...။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး...”

“မင်းသီချင်တဲ့ အိုင်းရစ်စိန်းတွေအကြောင်း မင်းသာဘဲ ပေါက်သွားအောင် ကိုယ် ရှင်းပြေးပြေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်၊ လာ”

လူက ကျွန်းမကို ပန်းချိကား ရှုရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မင်းအာရုံထဲမှာ ပြန်စွဲးစား ကြည့်စမ်း၊ မက်ထရှိပို့လိုတန်က အိုင်းရစ်စိန်းတွေနဲ့ ဒီက အိုင်းရစ်စိန်းတွေ ဘာကွာမြားမူ ရှိ သလဲ”

ဘာကွာမြားပါလိမ့်၊ ဟိုကလည်း ခရမ်းပြောရောင် ပန်းပွင့်နဲ့ အစိမ်းရောင် အရွက်ရှည်း အားဖားတွေပဲ၊ ဟင့်အင်း...။

“အောရိုး... ကျွန်းမ မသိဘူး”

“အမိက ကွာမြားချက်ကတော့ ဒီက အိုင်းရစ်စိန်းတွေက မမြေပို့မှာ ပေါက်နေတဲ့ ပန်းချိပ်တွေ၊ ဥယျာဉ်တဲ့ ပန်းပို့ပေးတွေ... တွေ့လား နဲ့ဝါဝါအရောင်နဲ့ မသီမညာဖြစ်နေတဲ့ မမြေပို့၊ ဒါတွေက ဥယျာဉ်တွေလား၊ ဒါမှုမဟုတ် မြေကိုမြောက်တွေလား၊ သေချာတာက ဒီအိုင်းရစ်စိုး ဥယျာဉ်တဲ့ ပန်းပို့တွေ။ ဟိုမှာရှိတဲ့ အိုင်း

ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိနေရာသို့ ကျွန်မတိနှစ်ယောက် တို့သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျယ်လောင်သော အသေးအခန်းထဲမှာ ဟိန်းသွား၏။

“ကြည့်စမ်း...သေးနံပါးဟာ ပိတ်ကားကြီး အကြီးကြီးပါ၊ ထိုပိတ်ကားကို ကျွန်မလှမ်းငေးနေမိသည်။ အခုထိတော့ ပိတ်မှာ မှန်ဝါဒီဝါးအလင်းသာ ရှိနေဆဲ။

ထိုခဏ္ဍာ၌ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို သူအသာထိတိလိုက်  
“ရတနာ...ဒီမှာ လာကြည့်”

ကျွန်မ သူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ၉၅ ရောင်း ထိပ်ဖျားကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ မောင်နော်အခန်းတွင် ကြေးနိချောင်းထိပ်ဖျားလေးသည် ဆလိုက်အလင်းမဖြင့် လက်နေသည်။

ထိုနေရာကလေးတွင် ရေစက်ကလေးတစ်ခု တွဲလွှဲခိုးလာ ထိုရေစက်ရောပေါက်ကလေးသည် တဖြည့်ဖြည့် ရေများလှာ ပို၍ စုစုပေါင်းလာပြီး တွဲလွှဲမှ ကျုလာဆဲဆဲ ဖြစ်လာသည်။ ထိုရောကလေးသည် တစ်ခုခိုးမြှုပ်နှံ ပြုတွေက်ကာ အောင်မှာ ခံထားသော (အဆင်သင့် ဖြူပြင်ထားသော) ဒရမ် မျက်နှာ တစ်ခုပေါ်သို့ ကျသွား၏။ ထိုရေစက်ကလေး ကျသွားသည် သည် အဆများစွာ ချဲ့ထားသော အသံချွဲ့စက်၏ အကျအည် အခန်းထဲမှာ ဟိန်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရေစက်ကလေး နောက်တစ်ကြိမ် တွဲလွှဲခိုးလာပြန်၏။

ထိုရေစက်ကို ကျွန်မ စုံစုံနှစ်နှစ်း စောင့်ကြည့်နေစဉ်း ကျွန်မအနားကပ်၍ ပံ့တိုးတိုး ပြောသည်။

ချုပ်သွေးတဲ့ ကျွန်မနဲ့ ညေတ္တ

“ပိတ်ကားဆီကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ပိတ်ကားပေါ်မှာ ရေစက်၏ အနီးကပ်မြင်ကွင်းကို ဖီဒီယိုရိုက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာ ရေစက်လေးကို အဆများစွာ ချဲ့လျက် ဖြင့်တွေ့ရသည်။ ထိုရေစက်ရောပေါက်၏ မှန်ပြင်သဖွယ် မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်၏ ပုံရှင်ကို အောက်ထိုး ဖြင့်နေရ၏။ လက်စသတော့ ကျွန်မတိနှစ်ယောက်၏ ပုံတွေပဲ။

“ကျွန်မတိနှစ်ယောက်...ရေစက်ကလေးထဲမှာ...”

ကျွန်မ စိတ်လှပ်ရှားစွာ ရေရှုတ်မိ၏။

ရေစက် အောက်ခြေထိုင်းမှ သူမျက်နှာက ထင်ရှားပြတ်သား ပြီး ရေစက်၏ အလယ်ထိုင်းလောက်မှာ ရှိနေသော ကျွန်မမျက်နှာက သူရင်ဘတ်နှင့် တစ်ညီတည်း ဝါးနေ၏။ ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်မကလည်း သူပါ သူကလည်း ကျွန်မပဲဟု ခံစားရ၏။

“သိပ်လှတာပဲ”

ရေစက်ကလေး အောက်ပြတ်ကျသွားချိန်၊ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပုံရှင်အောက်တစ်ခြိမ်း ပျောက်သွားချိန်နှင့် အသေးတစ်ခု ဖြည့်ဟိန်းသွားသော အချိန်မှာ တစ်ခြိမ်နက်တည်း ဖြစ်သည်။

“အောက်မှာ ဒရမ်မှုက်နှာပြင် တစ်ခု ခံထားတယ် ရတနာ၊ အဲဒီ မျက်နှာပြင်ပေါ် ရေစက်ကျလာတဲ့ အသံကို ဒရမ်ရဲ့အောက်က ဒေ အသံဖမ်းစက်နဲ့ ဖမ်းယူပြီး အသံချဲ့ထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးပါလိမ့်နေ၏။

ဖီဒီယိုအနုပညာနဲ့ အသံအနုပညာကို တွေ့စပ်ထားခြင်းပဲ။ စာတော်မှာ

နည်းပညာနဲ့ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကလေး၊ ရှိုးရှိုးစင်းစင်းကလေးပဲ။  
စိတ်ကျားကသာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာဖြစ်နေသည်။

“ဒီပြောက်မှာ နာမည်တွေဘာတွေ မရှိဘူးပေါ့နော်”

“အို...ရှိတာပေါ့ရတာနာ၊ ကိုယ့်မှာ ကက်တလောက် ပါလာ  
တယ်”

သူ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထိုးသိပ်ထည့်ထားသော ကက်  
တလောက် စာရွက်ခေါက်ကို ခွဲထုတ်လိုက်သည်။ အမှာင်ထဲမှာ  
ဖြစ်၍ သူဘာမှာမြင်ရမှာ မဟုတ်။

“ကိုယ် အပြင်အလင်းရောင်ထဲမှာ သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ မင်း  
ဒီမှာပဲ ခက္ခဘာင့်နော့၊ ဘယ်မှာ မသွားနဲ့နော်”

‘ကျွန်ုပ်အနီးမှ သူထွေက်သွားတာ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။’ လူတစ်စု  
ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်အနားမှာ အချင်းချင်း တိုးတက်သော အနီးနေကြ  
သည်။ သူတို့လည်းပြောက်၏ ခွဲဆောင်မှုကို မှင်သက်မိနေကြဟန်  
ရှိသည်။

“ကိုယ် ရှာဖတ်ကြည့်ခဲ့ပြီ၊ ဒီပြောက်ရဲ့နာမည်က သိပ်လှတယ်  
ရတနာ”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“သူ မင်းအတွက် မျက်ရည်ကျနေတယ်...တဲ့”

“အိုး...”

ကျွန်ုပ်မ လွှတ်ခဲ့ ပြီးရယ်မိတော့သည်။

နောက် အခန်းတစ်ခုမှာ သည်အခန်းတက် ပို၍ မောင်လေ  
သည်။ ပြောက်အမည်က The Veiling

အခန်းအလယ်မှာ မျက်နှာကြက်မှ ဤဗြိုင် လျော့ရဲရ တွဲလွှဲ  
ပြောက်ဆွဲထားသော ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်သည့် ပိတ်ပါးစများကို ပိတ်  
သားများအဖြစ် နှစ်ပေ သုံးပေမီလောက် ခြားပြီး အပြိုင်စီတန်းထား  
သည်။ ထိုပိတ်ကားအစဉ်၏ တစ်ဖက်စွန်း စီမံခိုင်ယိုပြုပြောက် တစ်ရု  
ပို့ ပိတ်ကားများအဲ ဆလိုက်ထိုးထား၏။ အပြာရောင် ညရှာခင်း  
မှာက်ခဲဖြင့် အမျိုးသားပုံရိပ်တစ်ခုနှင့် အမျိုးသမီးပုံရိပ်တစ်ခုဖြစ်  
သည်။ ထိုအလင်းပုံရိမှုများသည် ပိတ်ကားအဆင့်ဆင်ကို ဖောက်  
လုပ်းကာ ဟိုဘက်သည်ဘက် နောက်ဆဲ့ပါတ်ကားများအထိ အရိပ်  
ဆင်လျက်ရှိသည်။ ပါးလွှာသော ပိတ်ကားအစဉ်၏ တည်ရှိမှုက ပုံ  
ပို့များနှင့် အလင်းရောင်များကို ရောနောပေါင်းစပ်ပေးလိုက်သည့်  
ခေါ် ညာဘက်အစွမ်းက အမျိုးသားပုံရိပ်သည် အလယ်ဗဟိုဆီသို့၊  
အပြင် ဘယ်ဘက်စွန်းမှ အမျိုးသမီးပုံရိပ်သည်လည်း အလယ်ဗဟို  
ဆီသို့ တည်ပြီး လျောက်လာနေကြသလို ရှိသည်။ ပုံရိပ်စွမ်းသည်  
အလယ်ဗဟိုပိတ်ကားပြင်မှာ တစွဲ၍ ရွှေ့ပေါင်းစပ်သွားကြ၏။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပေါင်းဆုံးဖို့ လျောက်လာနေကြ  
သော ချုပ်သူ နှစ်ယောက်လိုပဲ။

သို့သော် သေသေချာချာကြည့်တော့မ ထိုပုံရိပ်နှစ်မျိုးသည်  
အီးယိုမြင်ကွင်း ဘောင်တစ်ခုစီမှ ပြောက်တစ်ခုစီပါလားဟု သိရ  
သည်။ သူတို့သည် သီးခြားရှိနေသော ပုံရိမှုများဖြစ်သည်။ သူတို့  
သည် ပါးလွှာသော ပိတ်ကား မျက်နှာပြင်များပေါ်မှာသာ တစ်  
ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပေါင်းဆုံးနောက်ခြင်းပြစ်သည်။ အဲဒါကြည့်

သာ ပြဂ္ဂက်အမည်ကို အပဝါခြားခြင်း (The Veiling) ဟု လေးထာ  
တာ ဖြစ်မှာပေါ့။

သူတို့ တကယ်ဆုတွေ၊ နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ထိုအသီသည် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို ရတ်တရက် နှစ်းနှုန်း  
လာသေသည်။ ကျွန်မသီမှာ ရှိနေသော ခွန်အားများကို ရတ်တရရှိ  
ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလိုပါ။

အပြာရောင် လွမ်းသော အမှာင်ထဲမှာ ကျွန်မ သူ့ကို အ<sup>ကြည့်</sup>မိ၏။

ပိတ်ကားခါ့မှ ပြန်လာသော အလင်းတန်းမိန့်မိန့်ကလေး၊ အ<sup>သူ့</sup>မျက်နှာကို ကျွန်မ မသဲမကဲ့ ဖြင့်ရသည်။ အဲသည်မျက်နှာ  
နှုန်းမှုတွေ၊ စိတ်ရည်မှုတွေ အမြှို့အည်။ အဲသည်နှုန်းမှုများ  
ကျွန်မထဲသို့ စီးဝင်ပေါင်းစပ်ခွင့် မရနိုင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့  
သည် ကျွန်မနှင့် အဝေးတကာ့ အဝေးကြီးမှာ ရှိနေခဲ့လိုပါ။

ကျွန်မ ဝမ်းပန်းတန်း နိုရှိက်ချင်လာ၏။

“အဲ ဉာဏ်ရာ မကောင်းဘူးလား ရတာနာ့”

သူ ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အင်း...အဲ ဉာဏ်ရာ၊ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းစရာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

သူ ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးစည်းမှု  
အရိပ်အယောင်သက်သက်ပဲ ဖြစ်နေလိုပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်အား  
အမှန်တကယ် ဆုံးတွေ့နေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ သီးသာ

ချွဲ့သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညတွေ

သပ်သပ်စီ တစ်ဘဝစီပဲ... အဲဒါ ဝမ်းနည်းစရာ မကောင်းဘူးလား  
ဟင်”

အမှာင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ပြုမှုပင် သူ ကျွန်မကို စူး  
နိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်း ကျွန်မ အလိုလိုသီလိုက်သည်။ ဘုရားရေးရေး...  
ကျွန်မ ဘာတွေ ပြောလိုက်မိတာလဲ။

ကျွန်မ ရတ်တရက် မျက်နှာပူဇ္ဈားသားကာ သူ့ကို မကြည့်မိ  
အောင် မျက်နှာလွှဲရင်း လွှဲည့်ထွက်လိုက်ရသည်။

ညစာကို အပြန်လမ်းမှာ ပြုခဲ့သော အနောက်သစ်စားရပ်ကွက်  
နှုန်း ဂျပန်ဘူမ်းဆိုင်တစ်ခုမှာ ငင်စားကြသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားစဉ်းစားတွေ့တော်ရာတ်ခုခု ဝင့်  
ရောက် စိုးစိုးနေသလိုပါ။ သီးသာသာကို စကား နည်းနေသည်။  
ဆန်အဝေးနှင့် ပုစ္စနှင့်ကို ရော၍ ပြုလုပ်ထားသော စရိအတုံးကုန်လဲး  
များကို ကြာဆုံးသုပ်ဖြင့် တွေးစားရင်း သူ့ကို မကြာခဲ့အကဲခတ်  
ကြည့်မိသမျှတော့ သူ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသလို ရှိသည်။

“ကိုနေသနဲ့ရေး...စကားပြောပါ၌”

သူ ချက်ချင်းပြီးရယ်လာ၏။

“အစား စားလို့ ကောင်းနေလိုလေ၊ ကိုယ်က ဂျပန်စာတော့  
မကြိုက်လုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုနိုင်ကတော့ စားလို့ကောင်းသားပဲ  
မင်း ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပ်ကောင်းပါ ဘယ်၊ အလွန်ကြည့်နဲ့ စရာ

ကောင်းတဲ့ နောကလေးတစ်ခုအတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူး  
တင်တာပဲ”

“သေချာတာပေါ့”

သို့သော် သူ့အပြုံးအရယ်မှာ ခဏလေးသာ ခံပါသည်။ သိပ်  
မကြာမိမှာ ဖြေထွင့်သွားပြန်သည်။

အချို့ဖြာဖြစ် အသီးတခါးကို ရွှေးယူတာ စားနေကြသည့်  
အချို့မှာတော့ ကျွန်မ ပျို့သိပ်မထားနိုင်တော့ပေါ့။

“ကိုနေသန့်... ကျွန်မ အမှားတစ်ခု လုပ်မိသလားဟင်”

ကျွန်မအသုံး သူကြားသာရုံတိုးတိတ်စွာ ထွက်သွားခဲ့သည်။  
သူ ကမန်းကတန်း ကိုယ်ကို မတ်ကာ ကျွန်မအသား ပပ်လျှမ်းလျမ်း  
ကြည့်လေသည်။

“မင်းဘာမှ မမှားပါဘူး ရတနာ”

တို့နောက် သူ ကျွန်မထဲမှ မျက်နှာလွှာကာ နဲ့ရုံမှာ ချိတ်ထား  
သော ဂျာန်ပြကွေဒိန်များကို လုမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ခုရုံမှားတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကိုယ်အမှားပဲ ဖြစ်မှာပါ”

တို့နောက် သူ ချက်ချင်း မျက်နှာပြင်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့...အခုံပြီးခဲ့တဲ့ ပြွဲမှာ မင်းဘယ်ပြကွက်ကို အကြိုက်  
ဆုံးလဲ”

သူ့အသံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ။ သူ့အသုံး၏ ပေါ့ပါးမှာက ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
နှုန်းသို့ ကူးစက်ကာ ကျွန်မပါ လွှတ်လပ်ပေါ့ပါးသွား၏။

“တစ်ခုချင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းပဲနော် ဖို့ယို့  
မော်နိတာတွေကို ရေစည်ပိုင်းတွေထဲ ထည့်ပြီး လုတေစိုက်ချင်း  
စိုးရှုံး အိပ်နော့တဲ့ မျက်နှာတွေကို ပြထားတဲ့ ပြောကြလဲ ကောင်းတာပဲ”

ချွန်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပျော်

အပ်နေသော လူတစ်ယောက်ချင်း၏ မျက်နှာအနီးကပဲ့ ရှိက်  
ချက်များကို မော်နိတာ တစ်ခုစီမှာ တစ်ခုချင်း ပုံစံလျက် ထိမော်  
နိတာများကို ရေအပြည့်ဖြည့်ထားသော စည်ပိုင်းတစ်ခုစီ၏ အောက်  
ခြေမှာ ပက်လက်နှစ်ထားရာ ထိုမှန်မျက်နှာပြင်မှ ပုံစံပေါင်းများ  
သည် စည်ထဲက ရေများဆီး ထိုမှတစ်ဆင့် အခန်းမျက်နှာကြော်ဆီ  
သို့ ပုံနှင့်လျက်ရှိသည်။

“အပ်နေသူများလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“အဒါကို အကြိုက်ဆုံးလား”

ကျွန်မ ပခုံးတွန့်လိုက်မိ၏။

“အဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးက အမှာင်ချု  
ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ နဲ့ရုံးဖက်ဟာ ပိတ်ကားတွေဖြစ်ပြီး အဲဒီ  
မှာ ပုံရိပ်တွေ အမျိုးမျိုးထင်နေတဲ့ ပြကွက်ပဲ ပပ်ကာထွေဆီက ထွက်  
လာတဲ့ အသုံး တစ်ခုနဲ့ကို လွမ်းခြားတဲ့ ပုံရိပ်ကြီးတွေရယ်  
အဲဒါ... တကယ်ဆွဲဆောင်မှုပဲ၊ ကျွန်မလေ... အဲဒီလို အခန်းတစ်ခု  
တောင် ကိုယ်ဟာကိုယ် ဖန်တီးပြီး နေချင်တယ်”

သူ ကျွန်မကို တအံတွေကြည့်၍ ပြီးသည်။

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ကိုယ့်အိမ်မှာ အရင်က အဲဒီပုံစီအတိုင်း ဖန်တီးထားတဲ့ ရှုံး  
ရှင် ခန်းတစ်ခု ထားတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဆလိုက်တွေနဲ့ ဖို့ယို့တို့ပြု  
တွေ ရှိတယ်၊ အသုံး အရောင်နဲ့ ရောပြီး ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးလဲ အနဲ့

ပညာကို ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ခံစားမယ့်သူ ရှိတာ၊ မန္တစ်က ကိုယ်  
အမိပြန့်တော့ ညီတစ်ယောက်ကို အသီအစကြောင်း ပြောကြည့်တာ  
သူက နည်းနည်းမှ စိတ်ဝင်စားပဲ မပြုဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ အဲဒါမျိုးကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ချောင်ထိုးထားခဲ့တာကြော်  
ပြီ၊ ကိုယ်မအားထာနဲ့ပဲ”

“ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်”

ကလေးသွေ့ယူ ပူဆာမိတော့ သူက လူကြီးတစ်ယောက်၏  
အဖြူးမျိုးဖြင့် ဖြင့်၏။

“မဖြစ်ဘူး ရတနာ၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ရုံကို ကိုယ့်အပို့ခဲနဲ့မှာ ဆင်  
ထားခဲ့တာမူးပါ”

အဲဒါ ပြည့်စုံသော ပြင်းပယ်မှုပါပဲ။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်မ ကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်”

ထိုနောက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျကာာ တာဟားဟား ရယ်  
မိလေသည်။ သူကလည်း ကျွန်မနှင့်အတူ လိုက်ရယ်မောပါသည်။

ကျွန်မ အဆောင်သို့ အပြန်မှာ သူက ရိုးရိုးလမ်းကပဲ မောင်း  
လာ၏။ စားသောက်ဆိုင်မှ အမြန်လမ်းမ ရောက်အောင် ပြန်သွားရ  
မည့် ဓရိုးက အဆောင်သို့ သွားရမည့်ဓရိုး၏ တစ်ဝက်လောက် ရှိ  
နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အမြန်လမ်းမက မောင်းတာ မဟုတ်တော့ မင်းပို့ပြီး သဘော  
ကျေယ်မဟုတ်လား” သူက စသည်။ ကျွန်မ ရယ်မော၍ ခေါင်း

ပြုလိုက်၏။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ပါ့ပါးနေသည်ဟု  
ထင်စေချင်သည်။

လူတိုင်း လူတိုင်း အိမ်အပြန် အလျင်လိုနေကြသည်။ လမ်း  
မှာ ကားတွေ အနေးပြောက်ဖြင့် သွားနေ၏။ သူက စိတ်ရှည်  
လီ ထားတော့မည့် ပုံဖြစ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ကားတန်း  
မှုမှာ တန်းစီလိုက်ရလေသည်။

“ကဲ...ကဲ...ကိုယ်တို့ စလို့မူးရှင်းနဲ့ မောင်းနေရတုန်း ကိုယ်  
ပဲ ပုံဝါးလွှာ တစ်ခုလောက် ပြောပြပါ့ရှိုးလား”

“ဒါတစ်ခါ ရှင်ပြောရမယ့် အလှည့်လေ”

“လုပ်ပါကွာ... နောက်တစ်ခါကျ ကိုယ် ပြောပြပါမယ်၊ အခု  
တော့ မင်းပဲ ပြောပါ့ရှိုး”

ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်စွာဖြေးနေတော့ သူမချင့်မရဲ့ဟန်ဖြင့် ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
ကိုယ် ငဲ့ကြည့်သည်။

“လုပ်ပါ... မင်းရဲ့ ပုံပြင်က ရေဒီယိုထက် စိတ်ဝင်စားစရာ  
မောင်းမှာပါ သူငယ်ချင်းလေးရဲ့”

သူငယ်ချင်းလေး...ဟူသော စကားလုံးသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့  
မရှိ စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သူ ဤ စကားလုံးကို အမှတ်တာမဲ့  
တော့တာလား၊ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တမင် သုံးလိုက်တာလား။

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ... ပြောပြမယ်၊ ပုံပြင်တော့ မဟုတ်  
အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခု”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတယ်”

“အဲဒီ အဖြစ်အပျက်လေး ပြောပြီးတဲ့အခါ ရှင်ကို ပဟော၌  
ခဲ့မေးမယ်၊ ရှင် ဖြောရမယ်နော်”

“ကောင်းပြီ”

ကားနောက်မိုးတွေ တရ္စုံရွှေစီတန်းနေတာကို မျက်စီတဆုံးထိ ဖြင့်နေရသည်။ မီးပိုင့်တွေအားလုံးပဲ နိနေလို့ ကားတွေပဲ ရှုံးပြီး တန်းစီနေရတော့သလိုလို။ တကယ်တော့ သူတို့ တရ္စုံရွှေ ညီညွှေသော သွားနေကြပါသည်။

“တစ်ခါတုန်းက ၌၌တစ်၌၌မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်လဲ သေတစ်ညာမှာ သူရှိုးတစ်ယောက်က ချမ်းသာကြော်ဝတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို ဝင်နိုင်းပို့ ချင်းကပ်သတဲ့၊ ခြေစည်းရှိုးကို ကျော်တက်ပြီးစားတာပေါ်နော်၊ ခြေစည်းရှိုးကိုလဲ ကျော်တက်ရော ခြေစည်းရှိုးပေါ်မှာ ချိတ်တင်ထားတဲ့ သံဆွဲကြီးတွေနဲ့ လက်မှာ ပြီပြီး စုတ်ကုန်ရောတဲ့။ အဲဒါကို သူရှိုးက ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ ခြေရှင်ရဲ့ သံဆွဲကြီးကြောင့် သူမှာ ထိခိုက်ခဏ်ရာရပါတယ် ဆိုပြီး တရားရှိုးမှ လျှော်ကြေးတောင်းဖို့ အိမ်ရှင်ကို တရားစွဲသတဲ့”

သူ အသံက် ရယ်လေသည်။

“ဒီလိုနဲ့ သူရှိုးနဲ့ အိမ်ရှင် အပြန်အလှန် တရားဖြစ်ကြရော နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်သူနိုင်သွားမယ် ထင်လဲ”

“သူရှိုး နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတော်ရော... သူရှိုးက တရားနိုင်သွားတယ်၊ အိမ်က သူရှိုးရဲ့ ထိခိုက်ခဏ်ရာအတွက် လျှော်ကြေးလဲ ပေးလိုက်ရအောင် တယ်၊ သူခြေစည်းရှိုးပေါ်က သံဆွဲကြီးကိုလဲ ဖြူတ်ပစ်ရနေသေးတယ် တော်၊ သူတစ်ပါး ထိခိုက်နှစ်နာဖော်လို့တဲ့၊ ကဲ... ကောင်းကြသေးလား”

ရွှေသူရေးတဲ့ ကျွန်များ ညွှေတွေ

၁၂၇

မိုးနိုးတစ်ခု ဖြတ်အပြီးကျေမှ သူဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

“ကဲ... အဲဒါအဖြစ်အပျက် ဘယ်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်တာလဲ၊ သိလား”

သူက ကျွန်မ အမေးကို သဘောကျွောပင် မျက်နှာမေးလှန်၍ ရယ်တော့သည်။

“အမေရိကန်ပေါ့ ရတနာ... တဗြား ဘယ်နိုင်ငံ ရှို့ဥ္ဓါးမှာလဲ၊ အဲ ဒီလို့ ကြောင်ကွက်မျိုးက အမေရိကန်နိုင်ငံသားတွေပဲ လုပ်ကြတာ လေ”

“အဲ သူစရာပဲနော်၊ ကိုယ့်အိမ်ကို စိုးဖိုးလာတဲ့ သူရှိုးကို သံဆွဲးပြီးနဲ့ ဘောင် မကာကွယ်ရတော့ဘူးတဲ့လား”

“သူရှိုးက အိမ်ထဲ မဝင်ရသေးဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ ဝင်နိုင်းကြီးစားနေပြီ၊ ခြေစည်းရှိုးကို ကျော်နေပြီရော၊ ဒါ... ပိုင်နေက်ကျူးမျိုးလွန်နိုင်းကြော်အားထုတ်မှုကဲ့”

“သူက ကြော်စည်းရဲ့ ရှိုးသေားတာ၊ အိမ်ရှင်ရဲ့ သံဆွဲကြီးကြောင့် သူလက်တော့စုတ်သွားပြီပေါ့၊ အဲဒါအတွေးမျိုးနဲ့ စုံဖြတ်လိုက်ကဲ ပဲ ရပါတယ်”

“အရှုံးတွေ...”

ကျွန်မ ရေရှေတိမိတော့ သူဘဘောကျွော ပြီးနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ အဆောင်ရွက်၊ ကားရပ်တော့ ညာရှစ်နာရီထိုးခါနီးပြီး

သူကားပေါ်က လိုက်ဆင်းသည်မှာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ကျွန်မ ကို နှုတ်ဆက်ရန် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်က အပြာရောင်သည် ကြည့်နေရင်းပင် ပိုမျှင်လာ၏။ အဆောင်ရွက်၊ က သစ်ပင်ကြီးနှင့် ပန်းပင်ချုပ်တ်များကို လေတိုက်ခတ်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော သစ်ကိုင်းသစ်ရွှေက် လူပုပ္ပါး ထံတို့သည် ယနေ့ညာကျေမှုပဲ ပို၍ ကျော်လောင်နေသလိုလို... ပို၍ ညည်းသူ၏အကြောက်သလိုလို၊ ဂိုဏ်တဲ့စား မျက်နှာကြောက်သလိုမှ မီးလုံး၏ အရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာမို့ ကျွန်းမံသီ လျော်ကောက်လာနေသော သူ့မျက်နှာတင်းကျပ်နေသလား စိတ်ရှုပ်နေသလားဟု မသေချာပါ။

ကျွန်းမလက်ကို ခါတိုင်းလို့ ဆွဲမယ့်ဘဲ တွန်းဆုတ်သတိသားမှ ဖြင့် ကျွန်းမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သော သူ့ကို ကျွန်းမအပြီးဖြင့် မေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝင်းများသည် ပေါ်မောင်မောင် အလင်း တစ်ဝက် အောက်တွင် မှန်နိုင်ပြစ်နေသလိုလို၊ ကျွန်းမစိတ်ထင်လို့များလား။ သေချာတာကေတာ့ သူ့အပြီးမှာ တစ်ဝက်ပြီးသာ ဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့ ပုံးပေါ်လေးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ရမှာက ကျွန်းမပါကွယ်၊ ကြည်နှီးစရာကောင်းတဲ့ နောက်လေး တစ်နောက်အတွက်”

“သေချာတာပါ”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ညီတ်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ ဒါ ဖြင့် ဒီညာ သူ ကျွန်းမကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်တော့မှာပါ။ ဘာဖြစ်လိုလဲ...။

“ကိုနေသန”

နောက်ဆုတ်ပြီးသော သူ့ခြေလှမ်းများ ကျွန်းမဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာ၏။

ဥဇ္ဈရလဇ်း

နှုန်းတဲ့ ကျွန်းများ ညတွေ

၁၂၀

“ပြော...ရတနာ”

ကျွန်းမ သူ့အား ပြီးစစ်အကြည့်ဖြင့် သတိပေးလိုက်မိသည်။

“ရှင် ကျွန်းမကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်မယ်လား၊ ဒီလိပ်လား”

သူ မျက်မောင်နည်းနည်း ချီသွား၏။ ထိုနောက် တရှင်းတနီး

ပြီးရယ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်စေချင်သလဲ၊ သတေသနတွေလိုလား၊ အသိ

အွေလိုလား၊ ရုံးနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလိုလား...၊ ပြော”

ထိုနောက် ကျွန်းမ ဘာမှ မဖြေရသေးမီ သူကျွန်းမဘား ညျင်သာ

သူ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်းမ၏ မျက်နှာသည် သူ့

အွန်းပေါ်တော့ ရောက်မှာပဲဟု ဘာကြောင့် ထင်နဲ့မိမ့်၊ မသီး။

ဘယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်းမမျက်နှာသည် သူ့ဘယ်ဘက်ရင်ညွှန်း

အကိုင်းဆီမံ့ချာသား။

“သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲပေါ့နော်”

ကျွန်းမနောက်ကျော်၏ အထက်ပိုင်းဆီမှ သူ့စကားသဲ့ နွေး

အည် ကျွန်းမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပုံးနှံနိုင်ပိုင်သွားသည်။

သူ ကျွန်းမကို လိုအပ်သည်ထက် ပို့ပြီး အခွင့်အရေး မယူခဲ့ပါ။

ဘယ်ပဲ ရင်းနှီးချုပ်ခင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်

အည်။ ထိုရင်ခွင်၏ ရဲရင့်သော နိုင်မာသော ခွန်အားများသည်

ဆီသို့ အလိုအလျောက် စီးဝင်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်းမ၏ စိတ်ဆွေ ရှိုးမှ ရှိုးသာပါရဲ့လား၊ ကျွန်းမ

ပဲ ဖွေ့ကော်သော လက်များသည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏

အွေ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ထိုလက်များသည် ရင်ထဲက ခွန်

ဆုံး ဆန်းကျင်စွာ ဘာကြောင့် ချည့်နဲ့ကုန်းရတာပါလိမ့်။

ဥဇ္ဈရလဇ်း

သူရင်ခွင့်နှင့် တိနေသော ကျွန်မ၏ပါးပြင်မှာ ဖွေးထွေး  
လူပုဂ္ဂားမှုတစ်ခုကို ချည့်သားမှုမှ အကြီးစကို ဖောက်ထွင်းပြီး၊  
ခံစားနေရသည်။ အဲဒါ သူနှင့် ခုန်သံလား...။ အဲသည်ရင်း  
ကျွန်မ မျက်နှာ မဆွဲချင်သေးပါဘူး။ ကျွန်မ သူကို မခွဲချင်း  
ဘုရားရေး။

ကျွန်မ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာပင် သူရင်ခွင့်မှ စွာလိုက်မိသူ  
နောက်ဆုတ်ရင်း သူကို ပေါ်လျှမ်းလျမ်း မေ့ကြည့်ပြီးမိတော်  
ကျွန်မကို စုံစုံစိုက်စိုက် ဝေးနေခဲ့၏။

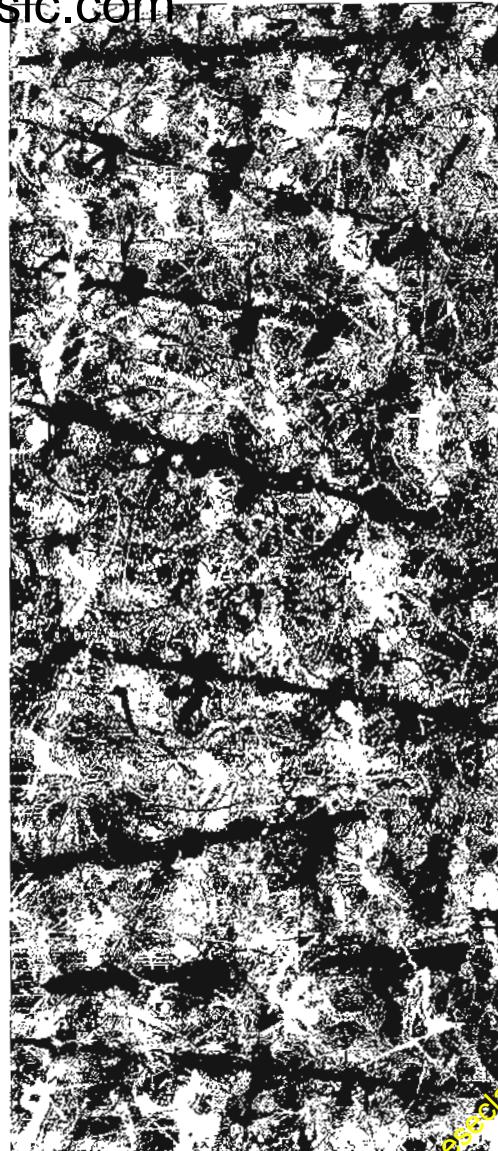
“ကောင်းသောညပါ ကိုနေသန့်”

“ကောင်းသောညပါ ရတာနာ”

သူကို ထားခဲ့ပြီး ရှတ်တရက် လည်ထွက်သွားသော ကြား  
အား သူနားလည်သွားမည့် ထင်သည်။ ကျွန်မ၏ ခြေလုပ်မှု  
လေးလံနာကျင်နေတာကိုတော့ သူသိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

O

Blue Poles; Number 11, (1952); Jackson Pollock, Oil, Synthetic Polymer,  
paint on canvas (6' 11" x 15' 5 5/8"). National Gallery of Australia.



ဂျက်ဆန်ပေါ့လောက် (Jackson Pollock) သည် အမေရိကန် ဖြစ်မဲ့ အန္တာတွေဝါဒီ (Abstract Expressionist) များတွင် နာမည်ကြီး သော ကန္တာကျော်ပန်းချိုံဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ပန်းချိုံကား တစ်ချုပ်၏ အစိုးကယ် သို့မဟုတ် ဆိုလိုချက် ဘာသာ ရုပ်ဂုံး အော်အွေး မျိုး အမြင်းပုံစံသာ ဖြစ်သည်ဟု သူဟာဆာတ်။ အစိုက အရေးကြီးသည်မှာ လတ်တလောအမြင်ပုံစံသာ ဖြစ်သည်ဟု သူဟာဆာတ်။ သူသည် ကြိုတင် ထွေးဆြေးမှ ပန်းချိုံခြင်းမဟုတ်။ အလိုအလေ့ချက် ရေးဆွဲသွားခြင်း (Automaticism) ဖြင့်သာ သိစိတ်၏ အက်ရှိုင်းသော အလွှာတိ ရောက် နိုင်မည်ဟု ယူဆသည်။

သူသည် သူ့ပန်းချိုံကားများကို ကြည့်သူ့ အဆုံးဖူးဘရသာ ရရှိ လိုသည်။ ကင်းပတ်စ် အမှာဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ပန်းချိုံကားတောင် ပြင့်သော်လည်းကောင်း အဆုံးမသတ်လိုပေး။ ထို့ကြောင့် သူ၏ Jackson Painting (ဆေးစက်ချို့မှု ဖန်တီးရရ စွဲသော ပန်းချိုံကား) များတွင် တောင် မတပါမဲ့လာ။ ဘုံးမှာသာ ပန်းချိုံကားသည် အနာဂတ် မရှိဘုံးအေ မရှိ ထာဝရပုံးနှင့် သွားမည်ဟု သူ ယူဆသည်။

### ဂျက်ဆန်ပေါ့လောက်နဲ့မျက်ရည်ပူး

ကြာသပတေး ဉာဏ်များတစ်ခုတွင် သူ့အိမ်သို့ ကျွန်မ ပထမ အကြိမ် ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ရီးစင်းသော ဉာဏ်စားပွဲကလေး အတူကျင်းပရန်ဖြစ်ပါသည်။

အညှိသည်က မများလုပ်။ ကျွန်မရယ်။ သူ့အပြောအရ သူ အိမ်ချင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ သုံးနှစ် အညှိသမီးကလေးရယ်... အညှိသည်က သုံးယောက်တည်းပါ တဲ့။ အိမ်ချင်းနှင့် ကျွန်မအား တွေ့ပေးချင်နေခဲ့တာ ကြော်ပုံးဆိပ်ပါ

“ကိုယ့်သူဝယ်ချင်းက တစ်ဦးတည်းမီခင် Single mother သုံးနှစ်အရွယ် သမီးကလေးကို သူတစ်ယောက်တည်း ပြုရ ကျောင်းနေခဲ့တာ၊ မင်းစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

ကျွန်မ အမျိုးသမီးရေးရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စား ရီးသွားနေခဲ့သည်။ U.C.L.A. မှာ အမျိုးသမီးဆိုင်ရာ ဆွေးနွေး

ပွဲများ လက်ချေများ ကျွန်ုမ် ခဏေခဏ သွားတက် နားထောင်ခဲ့သူ  
ကို သူ မှတ်မှတ်ရုပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ... ကျွန်ုမ် သိပ်တွေ ချင်တာပဲ၊ သူ ကရော ကျွန်ုမ်  
တွေ ချင်မှာပါနော်”

“အိ... သိပ်တွေ ချင်တာပဲ။ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်  
လူတိုင်း စီတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာရုပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား၊ ဇနာက်  
မင်းက ကိုယ်သူငယ်ချင်းလေ ရတာနား၊ သူ သိပ်စီတ်ဝင်စားတာ၏

အဲဆည်လိုနှင့် သူ သူငယ်ချင်းဆိုသည် အမျိုးသမီးကင်  
ကို ကျွန်ုမ် တွေ ခဲ့ရပါသည်။

ကားမရှိသော ကျွန်ုမ်အား သူ ရုံးအဆင်းမှာ အဆောင်ရွက်  
လာကြိုဝင်ခေါ်ပါသည်။

သူသည် အလွန် အချိန်တိကျော်။ ခန့်နာရီမှာ မင်းဆီး  
ကိုယ်ရောက်မယ်ဟု သူပြောထားလျှင် တကယ်ပဲ ခုနှစ်နာရီတိ  
မှာ ကျွန်ုမ်အစွန်း လုခေါ်တယ်လိုပုံး မြည့်လာလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထုံးခြောက်ရောင် ချည်သားရှုပ်အကျိုးလက်  
ပွုဗုနှင့် ကာကိုရောင် ချည်သားတောင်းသိပ္ပါယုံကို သူဝတ်ထားသွား  
ထုံးစံအတိုင်း နွေးတွေးသော အပြီးက ကျွန်ုမ်ကို ဖေးမနှစ်သိမ်း  
အားကိုးဖွယ် အပြီး။

“အမြန်လမ်းမ ငွော မှာ ကားတွေ ကျုပ်ခဲ့နေတာ ကိုယ်ပြု  
ရတယ်၊ ထိုတွေ ရုံးရုံးလမ်းကပဲ သွားကြရအောင်လား”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကိုနေသန့်ရေ”

သူက ကားစက်နှီးရင်း ကျွန်ုမ်အား ပြီးစေ့စွေကြည့်၏။

“မင်းဒီလိုပဲ ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်သိသားပဲ”

ကားကို နေဝါင်ချိန်လမ်းမကြီးမှာ ခဏာပဲ အောင်းရပြီး ငှင့်နှင့်  
အပြီးငါးစီစင်တိလမ်းပေါ်သို့ ပြောင်းရှစ်။ စန်းစီစင်တိသည် နေ  
ဝါင်ချိန်လမ်းမလို့ အကြောက် မထုတယပဲ။ အသွားလမ်း  
နှင့် အပြန်လမ်းကြားမှာ ကျွန်ုမ်းခြားထားသဖြင့် လမ်းရှင်းသည်။

သူ အီမေသည် အိုလဲပစ်နှင့် ပီကိုလမ်းမများအဲကြား၊ လမ်း၂၀  
ပေါ်မှာ ရှိသောည်။ \*

သူ အီမေသို့ ကျွန်ုမ် အဲဆောင်မှ ဘု မိန်စ်လောက်သာ မောင်း  
ရှစ်။

စန်းစီစင်တိလမ်းမမှ လမ်း၂၀၊ ရွှေရှိရာလို့ ချိုးအကြောက်မှာ တစ်ဖက်  
၇ လာသော ထူးဆန်းသည်ကားတစ်စီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မြတ်။

ကားမှာ နိုက် ဘာအရောင်းဖြစ်မလို့ ကျွန်ုမ်ခန့်မှတ်ကြည့်  
သား အဖြော်ရောင် ဖြစ်ခဲ့မည်ဟု သူက ထင်မြင်ချက်ပေး၏။ ကျွန်ုမ်  
သို့ နှစ်ယောက်လုံး ထိုကားဆီမှ တော်တော်နှင့် အာရုံလွှဲ၍ မရဘဲ  
ပြန်မဲ့ အဲသည်။ ကားကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး ဆေးစက်တွေ စီတ် ထင်  
၁၁ ကြိုပ်တားပြီး ကြိုပ်ကိုပုံကလည်း ပန်းချုပ်ရာတစ်ယောက်၏  
ပေက်ရာလိုပင် စန်းကျေလှု၏။ အပြားအနုက်၊ အညီနှင့် အနိုရောင်  
အားစက်များ မျဉ်းကွေးများက ထင်ရှားသည်။

သူက ကားမောင်းရင်း နေက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ချက်လည်းကြည့်  
သာ သောာကျေနေခဲ့၏။

ကားမောင်းသူက အသက်ခပ်ကြီးကြီး၊ ထိုပ်ပြောင်းပြောင်းလှ  
ပြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုမ်အဲ ပြုမိခဲ့သေးသည်။ သည်  
သို့ စီတ်ထင်ရာလုပ်စိုး ဆိုလျှင် ကားပိုင်ရှင်သည် ဂျ်ကန်ကန်လူ

ငယ်မျိုး သို့မဟုတ် ဆံပင်ရှည်ရှည် စည်းထားသူမျိုး၊ သို့မဟုတ် ဖက်ရှင်အဖြစ်ခေါင်းတဲ့ တဲ့ ထားသူမျိုးသာဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထုတ်ခဲ့မိတာကိုး။

“တော်တော် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ လူပဲနော်” ဟု သူက ပြီး၍ ကောက်ချက်ချ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဂျက်ဆန်ပေါ့လေ့က်ရဲ့ ပန်းချိတွေကို အားကျ ပိုရတယ်” ဟု ကျွန်မ မှတ်ချက်ပေးခိုတော့ သူ ဖျော်ခဲ့ ကျွန်မဘက် ခဲ့ကြည့်လေသည်။

“ဂျက်ဆန်ပေါ့လေ့က်ကို မင်းသိနေတယ်... ဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့် မသိရမှာလဲ၊ သူ ၁၆ နှစ်သား အရွယ်က ရှိက် ထားတဲ့ ပေတ်ပဲ ကျွန်မ ကြည့်ရတယ်၊ သိပ်ချောတာပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်မ တစ်ချက်ရှယ်မေးခိုသည်။

“ဒီလောက် နာမည်ကြီးတာကွယ်၊ သူ အကြောင်း ရှိက်ထား တဲ့ ရှုပ်ရှင်တစ်ခုတောင် ပြတိက်တစ်ခုမှာ ကြည့်ခဲ့ရပါတယ်၊ မှန် ပြင်ကြီးပေါ်မှာ သူ ဆေးစက်ချုပြုး ပန်းချိရေးနေတဲ့ အချိန်မှာ မှန် အောက်ကနေ သူ လူပဲရှားမှုကို ရှုပ်ရှင်ရှိက်ယူထားတာလေ၊ သိပ် ကြည့်ကောင်းတာပဲ”

သူ ဘာမှ မပြောဘဲ ပုံးအသာတွေနှင့် ပြီးနေလေသည်။ နှစ် မိနစ်လောက် ပြီးမှုသက်စွာ ကားကို အာရုံစိုက် မောင်းနေပြီးမှ ကျွန်မ ဘက်သို့ မထုတုညှိတဲ့ မေးနှစ်းတစ်ခု မေးသည်။

“ဂျက်ဆန်ပေါ့လေ့က်ရဲ့ ပန်းချိတွေကို မင်းကြိုက်သလား”

သည်တစ်ခါ ကျွန်မ ပခုံးတွေနှင့် ပြုရသည်အလုည်းဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ၊ သူ၊ အနုပညာကို ကျွန်မ တကယ်မ ခဲ့ နိုင်သေးပါဘူး၊ သူ၊ ပန်းချိတွေဟာ ကိုယ်တည်တွေ ပုံစံတွေလုံးဝ ပါတဲ့ စိတ်ကူးသက်သက် ဖြပ်မဲ့ပန်းချိတွေဆိုတော့... အင်း... မေမဲ့ သူ၊ လက်ရာတရှို့ကတော့ ကျွန်မကို တကယ် ခွဲဆောင်း သေား”

သူ ကျွန်မအား စိတ်ဝင်တစား လှည့်ကြည့်၏။

“ဥပမာ... ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မသည် ဂျက်ဆန်ပေါ့လေ့က်၏ ပန်းချိလက် နားကို အာရုံထဲမှာ ပြန်ဖော်ပြီး စုံစားယူနေရသည်။

“ခကာစောင့်... ဘယ်လိုပန်းချိကားမျိုးလဲ ဆိုတော့... နှယူး ယာက်က် မိမာမှာ ရှိရှိတဲ့ ကားမျိုးပေါ့၊ သူ၊ နာမည်... ဘာပါလိမ့်”

“နာမည် မှုတ်မိရင်လ ကိုယ်မရှိပါဘူး၊ သူ၊ ရဲ့အစောပိုင်းလက် အလား၊ အလယ်ပိုင်း လက်ရာလား၊ နောက်ပိုင်း လက်ရာလား... အဲဒီလောက် မှုတ်မိရင် ရတယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းယံမ်းကာ ရယ်မှုမိမိ၏။

“ဘယ်အချိန်လောက်က ရေးတဲ့ ပန်းချိလို့ ကျွန်မ မခန်းတတ်ဘူးလေ၊ တစ်ခုပဲ သိတယ်၊ အဲဒီပန်းချိမှာ ကိုယ်စားပြုရာတစ်ခုတော့ ပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီကားကို ကြည့်ကြည့်ပေးပို့ပေါ့၊ နာမည်က ဝံပုံလွှေမ... တဲ့”

သူ အသံထွက် ရှယ်မောပါသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ် အဲဒီကားကို ကောင်းကောင်း မသိဘူး  
ကြည့်တော့ ကြည့်ဖူးမှပါ၊ အစောပိုင်း ရေးတဲ့ ပန်းချီဖြစ်မှာပေါ့  
ပြုအကောင်အထည် ပါနေတယ် ဆိုတော့”

“ဟုတ်လား မသိဘူး၊ ဆာရီယယ်လစ်ဇင် အငွေ့အသက်တော့  
ပါနေသလိုပဲ”

ထိုနောက် သုက ဂျက်ဆန်ပေါ့လောက်၏ အနုပညာလက်ရှာ  
တွေအကြောင်း အရိပ်အမြိုက် ပြောပြသည်။

“သူပန်းချီရေးနောက်ဟန်က တကယ့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ၊ တကယ့်  
ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူပ်ရှားမှပဲ။ သူ့လက်၊ သူ့ခြေလွမ်း၊ သူ့အခြား  
ရုံးစိုက်မှု... အားလုံးဟာ သူ့စည်းရှုက်နဲ့ သူ၊ ဒါ တကယ့် Action  
Painting ပဲ ရတနာရဲ့၊ သူ့အနုပညာလက်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်၍  
ကိုယ်စိတ်မကောင်းတာ၊ တစ်ခုရှိတယ်၊ သူဟာ ငွောက်းတော်တော်  
ချို့တဲ့ ခုတာဆိုတော့ ပန်းချီဆေးကို အကောင်းစား မထဲ့နိုင်ဘူး၊ လျှော့  
င်းနဲ့ သုံး၊ ဆေးတွေ၊ သာသံ့ဆေးတွေကိုပဲ သုံးခဲ့တာ များတယ်၊ အော်  
အပေါ်စား၊ ဆေးကိုစောင် သူ ဖြို့ခြို့ချွောရှုသေးတာ၊ ပန်းချီကျော်  
တစ်ခု စိတ်တိုင်းမကျခဲ့ရင် အဲဒီပိတ်ကားပေါ်က ဆေးတွေကို ပြီး  
ခြစ်ယူပြီး ပြန်သုံးတာတဲ့”

“သော်... ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေ”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ အခု နစ်တွေကြာလာတဲ့အခါ တရုံး  
ပန်းချီတွေမှာ ကျူးသွားတာ၊ ဆေးအရောင်စို့နဲ့သွားတာ၊ အက်ကုံး  
တာတွေ ဖြစ်လာရော၊ ဒါကြောင့် ပြတိက် တော်တော်များများပဲ၊ အုပန်းချီကားတွေကို အပြင်ထုတ် မရှားကြဘူး၊ နိုင်ငံတကာ လွည်း  
တဲ့ ပွဲတွေအတွက် မရှားဘူး၊ သေချာသိမ်းထားကြတာ”

ချုစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်ုပ်များ၊ ညတွေ

၂၃၉

ပျော်လောက်အကြောင်း ပြောနေရတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း  
ဟု ကျွန်ုပ်မခံစားရ၏။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်မ၏ အသိစိတ်နှင့်အာရုံး  
က ပျော်လောက်ထဲမှာ ရောက်မနေခဲ့လျှင် မကြာမဲ့တွေ့ဆုံးရမည့် သူ့  
သူငယ်ချင်း ဟူသော အမျိုးသမီးဆို ရောက်သွားမှာ သေချာပါသည်။

သူမ သိပ်လှသလား၊ သူနှင့် သူမ တွေ့ဆုံးရတ်ဆက်ကြသည့်  
အခါ သူ့မျက်လုံးတွေ့မှာ ကျွန်ုပ်မ ဘာအရိပ်အယောင်တွေ မြင်ရမှာ  
လဲ၊ သူမ၏မျက်လုံးမှ ရင်းနှီးမှုအတိမ်အနက်ကို အကဲခတ်ပြီး သူမ  
တို့နှစ်ယောက်ကြားမှ ပါဝါးစပ်မှု ဘယ်လောက်ခိုင်ခုနဲ့ပြီဟု ခန့်  
မှန်းနိုင်မလား... စသည် စသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ သူ ပြောနေသည့် ဂျက်ဆန်ပေါ့လောက်  
နှင့် Drip Painting အကြောင်းမှာ အလျော့စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း  
နေခဲ့၏။

“Drip painting ကို ဘယ်ကနေ ရာသလဲလို့ မေးတော့ သူ  
ဖြတောကဓာတော့ အမေးရိုက်နဲ့အနောက်ပိုင်းနယ်က အင်စီယန်းအနဲ့  
ပညာရှင်တွေရဲ့ သံပန်းချီနည်းကနေ အာရုံးဝင်စားပြီး ရရှိတာတဲ့။  
သူ ပန်းချီရေးတဲ့အခါ ကင်းဗုတ်စိတ်ကားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ  
ဖြန့်ချေားတယ်၊ ကင်းဗုတ်စိတ်ကားရဲ့ အထက်အောက်နဲ့ ဘေး  
တွေကနေ သူ လမ်းလျှောက်ပြီး လက်ထဲက ဆေးတာစက်စက် ကျ  
နေတဲ့ ဆေးဘူးကို ကိုယ်ထားရင်း လိုက်အစက်ချု ရေးဆွဲနေခဲ့တာ၊  
စတုဒ္ဓိယိုတဲ့က ကြမ်းပြင်မှာ၊ နံရုံမှာ ရေးလက်စ အဆုံးသတ်ရမယ့်  
ပန်းချီကားတွေ အများကြီး၊ အဲဒီမှာ သူ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်ပြီး  
အလုပ်လုပ်နေတတ်တယ်”

လမ်း၂၀ သည် တိတ်ဆိတ်အေးချိုးသော လုပ်သည်မှုများ

ကလေး ဖြစ်သည်။ ပယာက အိမ်များအားလုံးလိုလို လုံးချင်း အိမ် ကလေးများ ဖြစ်သည်။ အီမံတိုင်း၏ ရှုံးတွင် စိမ့်စိသော အလှ စိုက် မြှက်ခင်းပြင်ကလေးများနှင့် ပန်းခြံသေးဆေးကလေးများ ရှိ ရေါသည်။

“ကိုယ်ကတော့ သူ၊ ရဲ့ နောက်ပိုင်းလက်ရာတွေကို ပို ကြိုက် တယ်”

“စောစောက ကားမှာ ပက်ကြီထားတဲ့ ဆေးစက် ဒီမိုင်းမျိုး လား”

ကျွန်းမှ စကားကို သဘောဂျာကာ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။

“ဆိပါတော့လေ...၊ သူက ရောက်ပိုင်းမှာ Abstract Expressionism ဟက် ပြောင်းလာခဲ့တယ်”

“အဲဒီမှာ ကျွန်းမှ လိုက်မမစိတော့တာပဲ၊ တလောတုန်းက ဘဲလ် အဲယား ဘက်ပိုင်းက ကိုယ်ပိုင်းပြတိကိုတစ်ခုမှာ ဂျက်ဆန် ပေါ့ လေးကိုရဲ့ နောက်ပိုင်းလက်ရာ နှစ်ခု သုံးခု တွေ့ခဲ့တယ်။ အမြှာ အမည်းနှီးပါး အရောင်လျှော့ထားတဲ့ ပန်းချို့ကားတွေပဲ။ ပန်းချို့ကား မှာ ပုံစံမရှိဘူး၊ ကိုယ်စားပြုတဲ့ သက်တာ မရှိဘူး၊ ဟန်ကလေးပဲ ရှိ တယ်။ အမယ်... အဆင်အသွေးလေးကပြင့် သိပ်ချစ်ရာကောင်းတာပဲ၊ သိပ်လှတာပဲ”

သူ ရယ်ပြန်သည်။

ကျွန်းမှ အနည်းငယ် ရှုက်သွားသဖြင့် သူ၊ အား မျက်စောင်း ထိုး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“သိပ်အသေးစိတ်ပြီး နဲ့ ညုံးတဲ့ လက်ရာတွေကို ရောက်ပိုင်းမှ သူ ဖုန်းတိုးခဲ့တာ၊ သူ ပန်းချို့မှာ ကြည့်သူကို အမိမာအာရုံစိုက်မိ စေတဲ့ ဗဟိုချက်ခိုက် မရှိဘူး၊ မြင်သာထင်သာတဲ့ ကိုယ်စားပြု အရာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ပန်းချို့ကားတစ်ခုလုံး ဟိုဘက်စွာန်းကနေ ဒီ ဘက်စွာန်းအထိ တစ်စုတည်း တစ်ညီတည်း ပေးထားတဲ့ အင်အားပဲ၊ ကြည့်တဲ့ လူ ရသမျှ ယူလို့ရတဲ့ အားတွေပဲ။ ကိုယ်က အဲဒါကို ကြိုက်တာ”

ထိုနောက် သူ၊ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ချုပ်လိုက်တော့မှ သူ၊ အိမ် ရောက်ပြီးဟု ကျွန်းမှ သတိရသွားသည်။ ကား၏ ညာဘက်မှာ ရှိသော အိမ်ခံသို့ ကျွန်းမှ မျက်စိ ဓာတ်ချောင်းရောက်သွားတော့ သူက ပြီး၍ လမ်း၏ တြော်းဘက်သို့ လက်ညွှန်ပြုသည်။

“ပိုမှာ ကိုယ့်အိမ်က”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်းမှုက်စိကို ခြေဝင်း၏ ဟိုးရောက်၊ ဘက် အနစ်းမှာ ကပ်နေသော အဝါန်ရောင် အိမ်ကလေးက အရရင် ဖော်ဆွဲယူလိုက်၏။ ထိုနောက် အိမ်ရော့က ကျော်းကျော်းရည်ရည် ဥယျာဉ်ကလေး၊ ထိုးယူယျာဉ်ထဲမှာ အဝါရောင် နှင့် ဆီခိုးကလေး။

“သိပ်လှတာပဲ”

ကျွန်းမ၏ ကားတံခါးကို သူ လာဖွင့်ပေးရင်း သူ ပုံးတွန်းပါ သည်။

“လှသလား၊ ကိုယ်ကတော့ နည်းနည်းမှ လှတယ် မထင်ဘူး၊ အဝါရောင်ဟာနှင့် ဆီပန်းအတွက် လှပါတယ်၊ အိမ်တစ်ခုအတွက် တော့ မလှဘူး”

ကျွန်မတိနှစ်ယောက် ကားရှင်းနေသာလမ်းကလေးကိုဖြတ်  
ကူးလိုက်ကြစဉ် သူက “ကိုယ့်အခန်းက မင်းအခန်းလိုတော့မကျယ်  
ဘူး ရတနာ”ဟု သတိပေးသည်။

“အို...ကျွန်မက ရီးရိုးစင်းစင်း နှစ်ချွဲတဲ့အခန်းမျိုးကိုပိုကြိုက်  
တယ်၊ ကျွန်မအခုန်တဲ့အခန်းက နည်းနည်း...ဟိုဒင်း... ကြီးကျယ်  
နေတယ်”

ကျွန်မ ယရမှ သတိရသည်။ ညောစားပွဲအတွက် ဂိုင်ပူလင်း  
ကလေးမှ မယူခဲ့ရ၊ ပန်းစည်းတစ်ခုရမှ မယူခဲ့ရပါလား။

သစ်သားလျေကားပေါ်အတက်မှာ ကျွန်မ သူ၊ အေး တောင်းပန်  
လိုက်မိုက်၏။

“နေသန်... ဆောင်း၊ ကျွန်မ ဂိုင်ပူလင်းယူခဲ့ဖို့ မေသွားတယ်  
ကျယ်”

“၅။...”

သူက ပြီးနေသာ နှဲတ်ခမ်းကို လက်ညီးဖြင့် ကန္တုလန်းဖြတ်  
ခိုတ်ပြ၏။ ထိုနောက် တံခါးသော ဖွင့်နေရင်း ကျွန်မကိုနှစ်သိမ့်  
သည်။

“ကိုယ့်ညောစားပွဲက ရီးရိုးစင်းစင်းကလေးပါလို့ ကိုယ် ပြော  
သားပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ မင်းကို ဓည့်ခံဖို့ ဂိုင်တောင် မရှိဘူး ရတနာ၊  
သစ်သီးဖျော်ရည် တစ်ရွာနဲ့ပဲ ဓည့်ခဲမှာ၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းမှာ  
စားပွဲတင်ပန်းအိုးလဲ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ ဘာပန်းမှ သယ်လာ  
ဖို့လဲ မလိုဘူးလေ”

ကောင်းပါပေ၌။

“ဟောဒီမှာ ဒါ... ကိုယ့်ရဲ့ အခန်းကလေးပါပဲ”ဟု သူက  
ပြတ်သည်။ ထိုနောက် တစ်ဆက်တည်း “ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ရာလို  
ဘာထားပြီး လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်နေ”ဟု ထပ်ပြော၏။

သူ၊ စည်းခန်းကျော်ကျော်းကလေးရှိ တစ်ခုတည်းသော နှစ်  
အက်တိုင် ဆိုအေရည်ပေါ် ကျွန်မထိုင်တော့သူက ကျော့ခုံးအိတ်  
ကျွန်မသား နေရာလွှတ်မှာ ပစ်တင်းလိုက်သည်။

သူ အဝတ်အစားလဲပြီး အည်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ  
မက ဆိုဖော်မှာ မဟုတ်တော့ဘဲ အခန်းပတ်လည်ကိုလျောက်  
ထဲနေခဲ့ပြီ။ နံရုံမှာ ကပ်ထားသော စာအုပ်စင်း၊ စားပွဲပေါ်မှာတင်  
းသော စာအုပ်ပဲ၊ ထိုနောက်... ကျော့ခုံးအိတ်မှာ ကလေးပန်းချို့  
လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ရေဆေးနှင့် ဆွဲထားသော ပါးပဲ  
လေး။

“ဒေါ်... ဒါ ဘယ်သူ လက်ရာပါလိမ့်”

အည်ခန်းနှင့် တွဲလျောက်ရှိသော မီးခိုခန်း အပေါက်ဝသို့ ဝင်လှ  
မှာ သူကျွန်မသာ် လျည်ကြည့်၏။ သူ၊ မျက်လုံးတွေ့တောက်ပဲ  
သည်။

“အဲဒါ လင်းရဲ့သမီးကလေး ရေးတာလေ၊ ခဏနေရင် သူတို့  
အမဲ ရောက်လာတော့မှာ”

လင်း၏ သမီးကလေး လက်ရာ ပန်းချိုကားတစ်ခု သူ၊ အခန်း  
ကျိုနေတာတွေ့မြင်ရရှိနိုင် ကျွန်မဘာကြောင့်အားငယ်သွားမိပါ

ကျွန်မသည် ပန်းချိုကားကို အကြောကြီး ငါးစိုက်ကြည့်နေမိ  
အမှန်ကတော့ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ့ကသာ ပန်းချိုကားဆီမှာ

ရှိပေမယ့် ကျွန်မအဘရဲ့က တဗြားမှာပါ။ သူ့ကို ကျေားမှာ ဖို့အကောင်းဆုံး ဖော်၏။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာအစီပွားယုံမ မဆောင်သော ကျော်၏။ ဆုံး နည်းလစ်းအဖြစ်သာ ပန်းချိကို စိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြုးမြင့် ပြုးပြန့် ဖြေးစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်မမ၏ အဖြုံး အချိန်နည်းနည်းလိုသည် မဟုတ်လား။

ခါးသီးသော အမှန်တရား တစ်ခုကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နိုင်ပြီ။ ကျွန်မ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို င့်စိုက်ကြည့်ရင်း အား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာသောအချိန်ကျေမှု သူရှိရာ မိုးဖိုးခန်းကလေး သောက်နေ့ခိုက် လျေကားမှ တက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြား သို့ လိုက်သွားမိသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူရမလား”

“နိုးနိုး...ကိုစွဲမရှိဘူး၊ မင်းအဲဒါစားပွဲမှာ ထိုင်နော့ ဘာမျှေးနဲ့...ဟုတ်ပလား၊ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးသား အထုပ်ဆိုတော့ မိုးဖိုးပေါင်းအိုးထဲမှာ ထည့်လိုက်ရပဲ”

သူသည် ရေခဲသော့တွေ့ ပွုင့်လိုက်၊ အထုပ်တစ်ထုပ်စီကို လိုက်၊ အိုးတွေ့လင်ပန်းတွေ့ ဆေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မှ ကျွန်မအတွက် ဖျော်ရည်တစ်ခု စီစဉ်ပေးပါသည်။

“လိမ္မာ့ရည်းပန်းသီးရည်းခရမ်းချဉ်သီးရည်းရား...ဘာယော မလဲ ရတနာ”

“ခရမ်းချဉ်သီးရည်း၊ နေ့နေ့...ကျွန်မဘာသာ ဖျော်ပါမယ်။ မင်းကျေားလယ် မရောက်တရောက်၊ မျက်နှာသွေ့သွယ်၊ မေးစွဲ ကျွန်မ ထိုင်ရှာမှ ထတော့ သူက လက်ပြတားသည်။”

“ကိုယ်ဖျော်ပေးပါမယ်။ မင်းက ကိုယ်တို့ရဲ့ အထူးစည်းသော မိန်းကလေးကို ကျွန်မ သတိလက်လွှတ် ပေးမေ့သွား ဖူး။ တော်ကလေးလေး၊ သက်သက်သာသာ ထိုင်နေပါ ရတနာ”

သူ့အပြုံးနှင့် သူ့စကားတွေ့က နေ့တွေ့လွှဲပါရဲ့။ သို့၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုးကြည့်

‘ကိုယ်တို့ရဲ့ အထူးစည်းသည်တော်ကလေး’ဟူသော အသုံးအမြတ် သော အနီးရောက်လာပြီး အတိုင်းနည်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြောင့် ကျွန်မနှစ်းနှယ်သွားသည်။ ‘ကိုယ်တို့’ဆိုတာ သူနှင့် သူတို့၏

ကျွန်မ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို င့်စိုက်ကြည့်ရင်း အား သောက်နေ့ခိုက် လျေကားမှ တက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြား သည်။

“ဟဲလို့...”

အမျိုးသမီးသံ တစ်ခု။

ကျွန်မ သူ့ချို့သီး အရင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမျက်နှာ သွေးသော်လည်း ထူးထူးခြားခြားကြေး ပြောင်းလဲမသွားပါ။

“ဟေး... လင်း၊ လာ... ဒီမှာ ကိုယ် ညာစာအတွက် လုပ်နေ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်မ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ပြုးရယ်လျက် မိုးဖိုးဆီး ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကလေးမှာ မလဲ ရတနာ”

“ခရမ်းချဉ်သီးရည်း၊ နေ့နေ့...ကျွန်မဘာသာ ဖျော်ပါမယ်။ မင်းကျေားလယ် မရောက်တရောက်၊ မျက်နှာသွေ့သွယ်၊ မေးစွဲ

ကျွန်မ ထိုင်ရှာမှ ထတော့ သူက လက်ပြတားသည်။”

“ကိုယ်ဖျော်ပေးပါမယ်။ မင်းက ကိုယ်တို့ရဲ့ အထူးစည်းသော မိန်းကလေးကို ကျွန်မ သတိလက်လွှတ် ပေးမေ့သွား ဖူး။ တိုင်း...”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုးကြည့်

‘ကိုယ်တို့ရဲ့ အထူးစည်းသည်တော်ကလေး’ဟူသော အနီးရောက်လာပြီး အတိုင်းနည်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေး

“ရတနာ...လင်း၊ လင်း...ရတနာ”

“တွေ့ရတာ စမ်းသာပါတယ် လင်း”

အဲဒါ ကျွန်းမညာနေခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ သူမကို ကျွန်းမထဲ  
လိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်းမနှင့် သူအကြားက တဲ့တိုင်းမြင့်မြင့်  
မြင်လိုက်ရသလိုပင် ဝစ်းနည်းအားငယ်သွားပါသည်။

“နေသန်က ရတနာအကြားငါးမြောင်းမြော အမြဲပြောနေလို့ စိတ်  
က ရင်းနှီးနေတာ ကြာပြီ”

ဘူမဗက ကျွန်းမအား လက်ခွဲနှုန်းတော်ရင်း ရိုးရိုးကလေး၏  
လိုက်၏။

“ဟာတ်လား”

သို့သော် ဘူးသည် ကျွန်းမကိုတော့ လင်း အကြားငါး တစ်ခွဲ  
မပြောခဲ့ပါလား။ အဲဒါ ဘာသောပါလိမ့်။ သို့သော် အဲဒါကအေ  
မကြီးပါ။ အခုမှုတော့ တယ်ဟာမှ အရေးမကြီးတော့ပါ။

ထိုအချိန်တွင် ကလေးသံ သေးသေးကလေး တစ်ခုနှင့်အေ  
သုံးနှစ်အွေးယူ ကလေးမလေးတစ်ယောက် အခန်းကျော်းကလေး  
ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟေး...စန္ဒာလေး”

သူသည် ကလေးမကလေးအား ဒါးမှ ကိုင်၍ မြောက်၍  
မြောက်ချိမှ, ယူလိုက်လေသည်။ နှစ်မှားငါးသာ မျှက်လုံးကဲ  
များ ရွှေးလက်သွားအောင် ကလေးမလေးက တစ်ခွစ် ရယ်၏  
၏။

ကြည့်စမ်း...သိပ်လှတဲ့ ကလေးမကလေးပါလား။ နောက်  
သူကို တော်တော်ရင်းနှီးချို့ချင်ပုံ ရသည်။ အောက်ပြန်ချုပြုးအော

အပင် သူ့ဘောင်းဘိုစကို ဆွဲဖက်ကာ မျှက်နှာရှုက်လျက် ရယ်မော  
နေဆဲ။

“စန္ဒာ...ဒီမှာကြည့်၍ ဦးရဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့  
သူ့နာမည်က ရတနာတဲ့”

ကလေးက မျှက်နှာရှုက်ရာမှ နည်းနည်းချင်း ခေါင်းငဲ့ကာ  
ကျွန်းမကို ကြည့်သည်။ ကလေးမလေးကို ကျွန်းမ ပျော်ပြီး  
ပြလိုက်နိုင်၏။

“တွေ့ရတာ သိပ်ဝစ်းသာတာပဲ၊ စန္ဒာ...သမီးက သိပ်လှတာ  
အကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်လေ စန္ဒာ”

ဘူကဗ ကလေး၏ ဆံပင်ဖျားကလေးကို ချစ်စနီးသပ်ဖွဲ့လျက်  
ကျွန်းမဆီးအသာတွန်းထုတ်လွှတ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရတနာ”

ကျွန်းမ ကူညီမည်ဟု ဆိုတုန်းက ကျွန်းမကို အေးအေးသက်သာ  
ထိုင်နေစေခဲ့သော သူသည် လင်းက ကူညီရမလားဟု မေးတော့...  
အေးဇူးပါ၊ ကိုယ်ကို ကူစမ်းပါ၌ဦးဟု လက်ခဲ့၏။

သူနှင့် လင်း မီးဖိတဲ့မှာ ညာစာအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို  
အခွင့်ကောင်းယူလျက် ကျွန်းမနှင့် စန္ဒာသည် အညွှန်းသို့ ပြန်သွား  
ပြောပါသည်။ ရုပ်ပုံကားချုပ်ပြည့်သော ကစားနည်းသာအပ်ကို စန္ဒာ  
၏ ကျော်းအိတ်ကလေးထဲမှ ထုတ်ပြီး ကျွန်းမတို့နှစ်ယောက်အတူ  
ပုံးပုံကားချုပ်ပြည့်စွက်ကြသည်။ သာက်လားအုတ်၏ ခြေထောက်  
ဘစ်ဖက် နေရာမှာ နားရွှေး အပိုင်းအစကို သွားပြည့်နေကြား  
ကျွန်းမက သတိပေးတော့ ကလေးမလေးသည် ပထမ သူ့ပုံးသူ မှာ

မှောင်ကြုတ် ကြည့်နေသေး၏။ ပြီးမှ သူ့ဟာသူ မြင်ကတ်သွားကာ  
လက်ချုပ်လက်ဝါးတိုး၍ ရယ်မေးလေတော့သည်။

နောက် ဘျေမြိမ်နှစ်လောက် ကျွန်ုမတိနှစ်ယောက် ရယ်မေးရင်း  
အဖွဲ့ကျနေခဲ့ပြီးနောက် သူ ကျွန်ုမတိသီ ရောက်လာသည်။ ကြမ်း  
ပြင် မက်ဘေးပေါ်မှာ အကျေအနတိငါး၍ ကစားနေသော ကျွန်ုမတိ  
နှစ်ယောက်ကို ဘေးမှာရပ်၍ င့်ကြည့်ရင်း လက်ချုပ်တ်ချက်တို့၏။

“ဟေး...ကလေးတွေ၊ ဉာဏ်အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ...လာကြ”

ဉာဏ်သည် ရှိရှိုးကလေးပဲ ဖြစ်၏။

အာလုံးမီးဖုတ် တစ်ယောက်တစ်လုံး၊ အရွက်တွေ အများကြီး  
လုံး၍ ပျော်နှင့် အရောပေါ်မှာ တော်ကာ ကြော်ထားသော ပိုစာလျှို့  
ခပ်ဆန်ဆန် ဟင်း၊ တစ်ယောက် တစ်ပန်းကန်၊ အလယ်မှာတော့  
အရွက် သုပ် ပန်းကန်ကြီးမှာ မောက်လျှော့နေ၏။ ဘယ် သူမှ စိုင်  
အကြောင်းစကားမစကြပါ။ စထရော်သယ်ရှိပျော်ရည် တစ်ယောက်  
တစ်ခွက် ချေပေးထားသည်။

“ဟလတ် ကြိုက်ရဲ့လား၊ ရတနာ့”

အိမ်ရှင်ပို့ သူက ဓည့်သည်ကို အရေးတယူမေးလေသည်။

“သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုနေသန့်။”

တကယ်လည်း သူ၊ အရွက်သုပ်က တော်တော်ကောင်းပါရဲ့  
အရွက်မျိုးအပြင် Cherry Tomato ဟု ခေါ်ကြသော ခရမ်းချွှေး  
သီး အလုံး သေးသေးလေးတွေပါ ထည့်ထားသည်။ ချို့ငန်ချို့  
အရာသာသုံးမျိုးနှင့် ပြုလုပ်ထား၏။

“ရတနာ့...စားလို့ဖြစ်စုံလား၊ ပေါင်မျိုးလို့ချင်သလားကို၌  
သီးမှာ ပေါင်မျိုးနှင့်တယ်”

“ဟင့်အင်း...နေပါ စေ၊ ဒီအတိုင်း ကောင်းပါတယ်”

စန္ဒာကလေးကတော့ ဉာဏ်ကို တို့ကန်နဲ့ ဆိတ်ကန်နဲ့ သာ  
အားပြီး စထရော်သယ်ရှိပျော်ရည်ကို အဝသောက်လေသည်။

ဘယ်လိုက ဘယ်လို စကားစပ်မြို့သွားသည် မသိ၊ ကျွန်ုမတို့  
၏ ဉာဏ်ရှင်းတွင် အမေရိကန်နှင့် သူ့ယဉ်ကျေးမှုစုစုံအကြောင်း  
စကားတင်းတွေလို့ ဦးတည်ချက်တွေ ပြောင်းကုန်၏။

“အမေရိကန်ကလေးတွေဟာ ရှုစိမ့်ကို လုံးဝ အနားကပ် မခဲ့  
ကြဘူး၊ မိဘနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပြုပြင်ထိန်းချုပ်မှုတွေ ပါမှာပေါ့၊ ဂူ  
ခိုးကို လုံးဝစကားမပြောနဲ့ဆိတ် သတိပေးချက်ကို သူတို့တကယ်  
ဆိုင်နာကြတာပဲ၊ တမြားနိုင်ငံက ကလေးထော်ပေါ် အဲတွေ အဲတို့လို့ မဟုတ်ဘူး၊  
လို့ယ် မနှစ်တုန်းက မလွှာလိုကို၊ ကို ရောက်သွားတော့ ကိုယ်အနား  
ဘူး ကလေးတွေဆိတ်တာ စိုင်းရှုနေတာပဲ၊ ကိုယ်အကျိုးစ ဘောင်းဘိစ်  
လို့ ကိုင်ကြည့်ပေါ်စုတဲ့လူက ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်မေးသမျှ မေးခွန်း  
ကို သူတို့ ဖြေဖို့ ကြီးစား၊ သူတို့မေးသမျှ စပိန်စကားကို ကိုယ်က  
တတ် တတ်နဲ့ ပြုဖို့ ကြီးစား...ဒါ့...သိပ်ကြည့်နဲ့ဖို့ ကောင်း  
ဘာပဲ ရတနာ့”

“ကျွန်ုမတို့ မြန်မာကလေးတွေလဲ ဒီလိုပဲလေ ကိုနေသန့်။ နိုင်ငံ  
မြို့သား တော်ယောက် ရောက်လာလို့များ ပြင့် ကြောက်လိမ့်မယ်  
ဆောင်နဲ့၊ မတတ် တတ် အင်းလိပ်စကားနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီး စကားဝါပြာ  
ဘူး စပ်စုတော့တာပဲလေ၊ ဘယ်သူစိမ့် လူကြီးကမှ ကလေးတွေ  
နဲ့ မဟုတ်တာ မလုပ်ကြဘူး၊ မဟုတ်လား၊ သူစိမ့်ဆိုတာ၊ ကြောက်  
အာရုံး ဘယ်သူမှ မတော့ပါကြဘူး၊ တွေ့ဖို့လဲ မလိုဘူး၊ အမေရိကန်  
အာရုံး တွေ့သာ ဆရာက ကလေးတွေကို မတတ်တာရော့ ပြောတာဘူး

ပြုကျင့်တာနဲ့ ကလေးကျောင်းဝင်းထဲ လူစိမ္မားရောက်လာပြီး ကလေးကို ခေါ်သွားတာနဲ့ ဖုန်တာပဲ”

လွတ်ခနဲ့ပြောပြီးမဲ့ လင်းဘက်သို့ ကျော်မလည်းကြည့်မိသည်။ =မှတ်တမ်း ပြောလိုက်တဲ့ အက်ဖိစကားထဲ့တွေကို အကုန် ဖြတ်လင်းက ပြီး၍ ကျော်မတို့နှစ်ယောက်၏ စကားကို ထောက်ခဲ့လေ သားပေးတာပဲ”

နောက်တော့ စကားပိုင်းသည် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားများနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားဒွာနများခါးသို့ ရောက်သွား၏။

ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းဒွာနတစ်ခုများ ဆင်ဆာဖြတ်တောက် အုလားထိုင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ အညွှန်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေ သည်။ သူမက ကျော်မအား မိတ်ဝင်တစား ဖြပါသည်။

“သိပ်လိုတာပဲ့ ရုတာနာ၊ အဲရုပ်မြင်သံကြားကို ကလေးထဲ တစ်ယောက် ကြည့်နေနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အသိကလေးနဲ့တင် ဆင်ဆာဖြတ်ဖို့ သိပ်လိုတာပဲ့။ တရာ့၊ သတင်းတွေဟာ ခုရိုက် ခုပြု ပြီး သတင်းတွေ မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေကို ကလေးတွေကြည့်ဖို့ မသုတေသနဘူး၊ ညာနေ့ ၆ နာရီတုတ္ထားက အခင်းပြစ်ပွားတဲ့ ဇန်ရာကနေတိုင်း ရိုက် လွင့်တဲ့ သတင်းပြုကွက်ကို ညာ ၈ နာရီ ၉ နာရီတုတ္ထားကြည့်ပေးကြောင်း ကျော်မသိရသည်။ ကလေးသည် စင်နှင့် ဖြတ်ထားလိုက်တာမျိုးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ရိုက်တဲ့ လေးလမှာ တစ်စီ တွေ့ခွင့်ရသည်။ လင်း စင်ပွားဟောင်းသည် လွင့်နေတဲ့ ညာနေ့ ၄ နာရီတွေ ၆ နာရီတွေမှာ တို့ဖြေရှုမှာ ကလေးထဲ့ အား အိမ်ထောင်ပွဲညွှေး လိုအပ်ချက်တို့ကို ပြည့်စွဲက်ပေးဖို့ကို ရှိမနေနိုင်ဘူးလား၊ မမြင်သင့် မဖြင့်အပ်တာတွေ သူတို့ မြင်မသွား အိုးသားနှင့် သူကိုယ်တိုင်အတွက် အသုံးစရိတ်တာစ်ဝက်ပင် ကုန်နိုင်ဘူးလား”

လင်းသည် သမီးကလေး၏ မိခင်ပိုပီ ဆင်ဆာလိုပါသည်။ တကယ် လက်ခဲ့ထားခဲ့လေး မြင်းပြုပြီး ဖြစ်၏။ သူက လင်းအား ပြီးကြည့် နောက်သည်။

“လင်း... အမေရိကန်ရုပ်မြင်သံကြားဒွာနတွေက သိမ်မွေ့ပါသယ်၊ ရပ်ရှင်ရိုက်တုန်းက ဒါမှုမဟတ် အင်တာဗျားလုပ်တုန်းက မှတ်တမ်း ပြောလိုက်တဲ့ အက်ဖိစကားထဲ့တွေကို အကုန် ဖြတ်လင်းက ပြီး၍ ကျော်မတို့နှစ်ယောက်၏ စကားကို ထောက်ခဲ့လေ သားပေးတာပဲ”

လင်းက မျက်မောင်ကြော်ပြု၏။

“အိုး... ဒါနဲ့ ဘယ်လုံးလောက်ပါမလဲကဲ့။”

ကျော်မတို့၏ စကားများကို ၌၌ ငွေ့ဟန်ရှိသော စန္ဒာလေးက အုလားထိုင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ အညွှန်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေ သည်။

“မေမေ... ဒီလာခဲ့ပါ”

သူသည် ကျော်မနှင့် လင်းစကားပြောမပျက်စေရန် လင်းအားကိုပြပြီး စန္ဒာရှိရာသို့ လိုက်သွား၏။

ကျော်မနှင့် လင်းသည် မိတ်ဆွေဟောင်းများသဖွယ် စကားကိုဆုံးကျော် ကျော်ရှိပါသည်။

လင်း ပြုပြုမှ စန္ဒာလေး၏ စင်နှင့် လင်းတရားဝင်ကွာရှင်း ပြုရသေးကြောင်း ကျော်မသိရသည်။ ကလေးသည် စင်နှင့် ဖြတ်ထားလိုက်တာစီ တွေ့ခွင့်ရသည်။ လင်း စင်ပွားဟောင်းသည် လေးလမှာ တစ်စီ အား အိမ်ထောင်ပွဲညွှေး လိုအပ်ချက်တို့ကို ပြည့်စွဲက်ပေးဖို့ကို ရှိမနေနိုင်ဘူးလား၊ သူကိုယ်တိုင်အတွက် အသုံးစရိတ်တာစ်ဝက်ပင် ကုန်နိုင်ခဲ့သူ မဟုတ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်မြတ်နှင့် ကြတာ မှန်ပါဘူး”

လက်ထပ်လိုက်ရသည်ကတော့ အစိုးရထံမှ ကရာဏာကြော်ကို စိုးလင့်မှုက တော်တော်များများပါပုံရသည်ဟု လင်းက ထင်မြင် ပေးပါသည်။

“ဒီမှာက ကွာရှင်းစရိတ်က သိပ်ကြီးတယ် ရတနာ၊ နှစ်ဖူလုံးမှာ ကုန်ကျေစရိတ် ကြီးတယ်”

“ဒီတော့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို ရာသလား လင်း”

လင်းက ပခုံးလေး တွန်းပြ၏။

“မရနိုင်ဘူးပေါ့ ရတနာ၊ တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို ရာမှာပေါ့”

တို့နောက် သူမ တွေ့တွေ့လေး ငေးနိုက်သွားသည်။

“နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိတာလဲ မလုယ်ပါဘူး၊ ရတနာ၊ သကလေးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လုပြုပြီးသား အိမ်ထဲကို သုတေသနယောက်သားတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွင်းဖို့ဆိတာတွေးကြည့်ရင် အကြောင်းရရှိပြီး၊ အဲဒီ ယောက်သားကို ကိုယ်က ဘယ်လောက် ယုံရမှာ ကိုယ့်အတွက်ရော...အတူးသဖြင့် သမီးလေးအတွက်ရောအန္တရာ မပေးဘူးလို့ ဘယ်လိုလိုပြီး သေချာပါမလဲ၊ အရေးကြီးတာကသာ လေးကို တကယ်သမီးရင်းလို့ မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ ကြိုင်နာတယ် ယောက်သားမျိုးမှ ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်းမ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မင်းသားနားမှာ အဲဒီလိုလုပ်မျိုး အဆင်သင့်ရှိနေတယ် မဟုဘူးလားဟင်း၊ ဥပမာ...နေသန။”

ထိုစကားကို ကျွန်းမ မပြောအပ်ဘူးဟု ထင်သဖြင့် ရင်တင် ပုံနှုန်းမျိုးချပစ်လိုက်ပါသည်။

“နောက်ပြီး ခုတိယတစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိုယ်အား မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်”

ခုတိယတစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး ဟူသေး စကားသည် ခုမက်မြတ်နီးရသည် ချုံသူ မရှိသေးဘူးဟု အဓိပ္ပာယ် မရပါ။

လင်းက ပင့်သက်တစ်ချက် နှိုက်ပြီးနောက် ကျွန်းမကိုပြီးကြည့်သည်။

“ကဲ...ကိုယ့်အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြီးပြီ၊ မင်းအကြောင်းလဲ ပြောပါ၌ဦး”

“အိုး...ကိုယ့်အကြောင်းက ပျင်းစရာကြီး လင်း”

“နေသနက ပြောတယ်၊ မင်းအိမ်ထောင် မရှိသေးဘူး တဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်း၊ မင်းလက်ထပ်ရမယ့်ဘူး မတွေ့သေးဘူးလား”

ကျွန်းမ စီတ်မှတ်မဲ့ ပခုံးတွန်းလိုက်မိသည်။

“အင်း...အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုယ်က ယောက်သားတွေ့ကို မယုခဲ့ဘူး လင်း”

မယုခဲ့ဘူး... ထိုစကားမှာ တွေ့ပါသည်။ ကျွန်းမသည် ပြောပြီးမှ အတိတ်ကာလ ဝါကျော်ချယ်မှုအတွက် ကိုယ်ကိုယ်ကို မချင့်မရဲ့ ဖြစ်သွားမိ၏။ တကယ်ဆို... မယုခဲ့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတော့လား။ အမြဲတမ်း မှန်နေမည့် ပစ္စာဖွန်ကာလ ဝါကျေဖြင့်လေး။

“အိုး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သနားစရာရတနာပဲ”

သူမက ရယ်မော၍ ကျွန်းမကို စံနောက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် နဲ့

၁၅၄

က င့်ချင်ချင်ကို လက်တိုးခဲ့က်ရသလိုပါ။ လင်း နှင့် ရော၍သာရယ် လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ပစ်းနည်းနေခဲ့သည်။

“ရတနာ...လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ ခါးသီးတဲ့ အရသာ တွေ၊ နာကျင့်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ လက်ချင်းတဲ့ဆုပ်ပြီး ဖော်မ ကြင်နာမယ့် အစောင်တစ်ယောက် လိုတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား ဟင်”

“ကိုယ်...ဘယ်ဘူး၊ ကိုမှ မလိုဘူး လင်း”

ဟင့်အင်း...အဲခါ ဉာဏ်တာ။ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဉာရုံနဲ့ အား မရလို့ လင်း ကိုပါ ဉာလိုက်တာ။

“မင်း ကြင်နာယုယရမယ့် ချစ်စရာသမီးကလေးတစ်ယောက် ရော မလိုဘူးလား”

ရင်းနှီး ချစ်စရ်မှုဖြင့် ချစ်စနီး မေးလိုက်သော လင်း မေးခွန်း ကြောင့် ကျွန်မရင်တဲ့မှာ နာကျင့်ဘွား၏။ သို့သော ကျွန်မမျက်နှာ ကို မော၍ ပြီးလိုက်ပါသည်။

“မလိုဘူး၊ ကိုယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြောရည် အစွဲတာ မခဲ့နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ကိုယ် ဆုံးလို တာက...၊ ဒီလို လေ... ကိုယ် ကလေး မချစ်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ကလေးတွေကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မှာ တူ တူမတွေ ရှိသေားပါ၊ ဟင့်အင်း... ကိုယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပြီး ကြီးပြုးလာတဲ့အထိပြု စောင့်ရောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ကိုယ် အဲလောက် စိတ်ရည် မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လင်း အကြည့်မှာ ကျွန်မတစ်စုံတစ်ခုကို သတိထားလိုက်မီ သည်ဟု ထင်သည်။ ဟုတ်သည်။ လင်း အဲည့်ရှုမှုမက ထိတ်လန်း

၆၇

ကျွန်သူရေးတဲ့ ကျွန်မှာ ညျေတွေ

၁၅၅

သွားသည်ဟန်ပဲ့။ ထိုနောက် ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြောင်ပြီး ပေး ပြည့်နေရာမှ ပြီးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို မချစ်တတ်သေးတာ သေခာနေပြီ၊ အချစ်ဆုံးတာ ယုယကြင်နာခြင်း ရတနာရဲ့၊ သူ၊ ရဲ့ လို အပဲချက် မှန်သမျှ ဖြည့်စွမ်းပေးခြင်း...၊ အဲဒီလို ဖြည့်ဆည်းပေးနေရ ခြင်း၊ အပေါ်မှာ သာယာကြည့်န်းခြင်း...”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

ကျွန်မ ဉြုံသာသာရပ်ကို ဆက်မဆွေးနေးချွေးချင်တော့သဖြင့် ရှုမောက် ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေး လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ လင်း ...မိဘတွေနဲ့ အတူနေလား”

“မနောဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မောမောက ဒီကနေ ဖိုင် ကဝ လောက်ဝေးတဲ့ အာရာမှာ နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တစ်စုံနှင့်ကို သုံးလေးခါ ဉားလည်း ပြစ်ပါတယ်၊ စန္ဒာလေးက ဖေဖေတို့ ပြီးအကျယ်ကြီးကို သိပ်ပျော် တာ၊ ကိုယ်တို့ အရင်လကပဲ ဖေဖေတို့ပါ ရဲ့အားရရှိ ဉားလည်ကြေးသာတယ် ရတနာ၊ သောကြောနေ့ဉာဏ်၊ ဒီကနေ၊ ကားမောင်းသွားတယ်၊ တန်းနွေနေ့နဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ပြန်လာတယ်လဲ”

“မင်းရဲ့ ကားနဲ့ပေါ့ ...ဟုတ်လား”

လင်း ရိုးသားစွာပြီး၍ ခေါင်းယမ်းပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အသန် ရဲ့ ကားနဲ့ သူက ခ ရိုး ဝေးမောင်းတာ သိပ်စိတ်ရည်တယ်”

“သော်...”

လင်း မိဘအဲမဲ့ ပြန်တာကို သူပါ လိုက်သွားတယ်ပေါ့။

လက်စသတ်တော့ သူ့မှာ တဲ့တိုင်း အချိုင်အခဲ့ကြီး မြားထဲ  
ပြီးသားပေါ့နော်၊ လိုင်းလောက်ဖူး တည်ဆောက်ထားသော တဲ့တိုင်း  
ပင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့ဘဝသည် တဲ့တိုင်း၏ နောက်မှာ အစာအရွယ်  
ရာ နေသားကျော်ပြီးသားပေါ့။ ဒီတဲ့တိုင်းကို ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်းများ  
မြင်သာအောင် မဖြစ်ရတာလဲကျယ်။

“စန္ဒာလေးကလဲ သူပါလာရင် သိပ်ပျော်တယ်။ သူက ကလေး  
ကို သိပ်ချိစ်တာကိုး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖေဖေကလဲ သူ့ကို သဘောကျော်  
တယ်”

“ကိုယ် လောင်းရပါတယ်” ဟု ကျွန်မပြောတော့ လင်း ရယ်  
လေသည်။

“သူ့မိဘတွေရော... လင်း တွေ့ဖူးလား”

လင်း အပြီးက အနည်းငယ် လျော့ရဲ့သွား၏။

“ဟင့်အင်း... နောက်နှစ်တော့ ဒီကို လာလည်ကြမယ် ဖြစ်  
တယ်”

“သူတို့ မင်းကို သဘောကျော်မှာပါပဲ၊ သေချာပါတယ်”

ကျွန်မ လင်းလာက်ဖူး တစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွွ့ထွေးဆုံးလျှော့  
အားတင်း ပြောမိတော့ လင်းက ကျွန်မလက်ကို ပြန်ဆပ်ည့်ကြ  
“ကျေးဇူး” ဟု တို့တို့ ရေရွှေတ်သည်။

အည်ခန်းမှာ စန္ဒာလေးနှင့် သူ၏ ရယ်မောသံကို ခပ်သံသဲ ကြော်  
ရ၏။

“ဟင်း... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ အလို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လို့ပြောရမှာလဲ”

“ဖေဖေ ဝက်ဝံကြီးက ပျားရည်သွားရှာတော့ မေမေ ဝက်ဝံကြီး  
ကလေးလေးအနားမှာ ကျွန်းနဲ့တာ၊ အဲလို့ပြောရမှာလဲ”

“တော်... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီပုံပြင်ကို သမီးပဲ ဆက်ပြော  
မြင်သာအောင် မဖြစ်ရတာလဲကျယ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

လင်းက အည်ခန်းသို့ တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ပြီးသည်။

“ကဲ... ဟိုမှာ မင်းဘုင်ယူချင်း ခုခွဲတော်တော် ရော့က်နေပြီး  
လို့တို့ သူ့ကို သွားကယ်ကြဖို့လား”

လင်းတို့သားအမိသည် သူ့အိမ်မှာ ညျှောက်သည်အထိ မဖော်  
ပြုပါ။ ညာ ဇာန်ရို့ထိုးသည်အခါ စန္ဒာလေး အိပ်ချိန်တုန်ပြီဟု လင်း  
အဲ့ဖြတ်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်သည်။ စန္ဒာလေး  
အား ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်နိုင်းသည်။ ထိုနောက် လင်းသည် သူ့ပါး  
ပြောင်းကို နှုတ်ဆက်အနမ်းဖြင့် ပွဲ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

သူက လင်းအား ခြိုင်းအစာမ်တိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကျွန်မ

ဘတော့ ဝရန်တာ လက်ရန်းကို တင်းတင်း ဆပ်ပြု၍ သူ့အပြန်ကို  
အောင်နေခဲ့ပါသည်။ သူ သည်ဘက် ပြန်မလှည့်လာမိမှာပင် ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
အောင်ခမ်းမှာ အပြီးက အဆင်သင့်ရှုံးနေခဲ့ပြီ။ ကဲ... အဲသည်အပြီးကို  
အောင်ဆောင်ပြီးဟု ဘယ်သူ စွပ်စွဲနိုင်မှာလဲ။ မချိပြီးဟု ဘယ်သူက  
သေယာဝင်မှာလဲ၊ ကျွန်မမျှက်လုံးမှာ ဘာမျှက်ရည်အငွေ့အသက်မျှ

လော့လော့

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲမှာပင် ဆက်ထိုင်ပြီး စကား  
ကော်ပြောကြပါသည်။

“ပြန်ချင်ပြီလား ရတနာ၊ စောပါသေးတယ်နော်၊ ကိုယ်တို့  
စကားဆက်ပြာကြမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“တစ်ခုခု သောက်ဦးမလား”

“ရေပဲ ပေးပါ”

ဟုတ်သည်။ ကျွန်မ ရင်တွေ ပူနေခဲ့သည်။

သူက ရေပူလင်းကိုပါ ကျွန်မအနားမှာ ချုပ်လိုက်၏။ အကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုယ်ကို လျောကာ ကုလားထိုင် နောက်မို့  
အားရပါးရ ဖို့လျောက် လက်နှစ်ပက် ပိုက်ထားရင်း ကျွန်မကိုပြီးကြည့်  
နေခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့ စောစောက ဘာအကြောင်း ပြောနေခဲ့ပါလိမ့်”

“ရုပ်မြှင်သံကြား ဆင်ဆာရှိသင့်တဲ့အကြောင်း”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းမှတ်ဥက္ကား သိပ်ကောင်းတာပဲကိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကြောင်းကို ဆင်  
မပြောကြရှိနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဂျက်ဆန်ပေါ့လေ့ကိုအကြောင်းပဲ ဆင်  
ပြောကြရအောင်နော်”

သူ ကျွန်မအား တစ္ဆေးတဲ့ပြီး၍ ကြည့်သည်။

“တကယ်...၊ မင်းတကယ်စိတ်ဝင်စွဲနှင့်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ သူ့အကြောင်း မင်းဘာသီချွဲလဲ”

ကျွန်မ သူ့အား ပဲဆဆကြည့်၍ ကျွန်မ သီချင်သော ခွန်းကို မေးလိုက်ဖို့ပါသည်။

ချုပ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဉာဏ်

၁၃၉

“ဥပမာ... သူနဲ့ ဒီကူးနင်းနဲ့ ဘယ်သူက ပိုတော်သလဲ၊ ဘယ်  
သူ လက်ရာက ပိုကောင်းသလဲ ဆိတ်မျိုး”

သူ ခပ်ပြီးပြီး ခေါင်းယမ်းပြီးနောက် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိက်  
သည်။

“ရတနာ... အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အမြဲကို ဂျက်ဆန် ပါ့လေ့ကို  
ကိုယ်တိုင် သိချင်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိတော့ သူကိုယ်တိုင်  
ဒီကူးနင်းကို ပြိုင်ဘက်ခဲ့ဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အသာစီး ရချင်ခဲ့တာ  
ကိုး”

ကျွန်မ ရေဖန်ခွက်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ရင်း လုညွှပတ်ကြည့်  
နေမီသည်။ ပြိုင်တယ် ဆိုကတည်းက နိုင်ခြေရှိလို ပြိုင်ကြတာပေါ့  
နော်။

“သူတို့နှစ်ယောက်လဲးဟာ Action painters တွေချည်းပဲ၊  
ပြုပဲ အဆွဲပေါ်ဒီတွေချည်းပဲ။ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကို အဲဒီခေတ်  
က အနုပညာလောကမှာ လူတိုင်း မေးခဲ့ကြတာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်  
ကို အကြောင်းပြုပြီး အနုပညာလောက နှစ်မြဲမ်းကွဲသွားခဲ့တယ်လို့  
တောင် ပြောလို ရတယ်။” ဒီကူးနင်းက စနစ်ကျတဲ့ ရျေးရှိးအနုပညာ  
ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရတဲ့ သူ့လက်ရာတွေက ပိုပြီး အနိစိတ်တယ်၊  
ပိုပြီး သပ်ရပ်တယ်၊ တစ်သမတ်တည်း စံချိန်နဲ့လဲ အလုပ်ပုပ်နိုင်ခဲ့  
တယ်၊ အရှက်ထဲမှာ နှစ်မြဲပြုကြတာချင်း အတူတူပေမယ့် ဒီကူးနင်း  
က လူမှုရေး ဉာဏ်တယ်၊ ဖော်ရွှေတယ်၊ လူငယ်တွေကို အားပေး  
တယ်၊ ပါ့လေ့ကိုလို ကြမ်းတမ်းတဲ့ နောက်ဆုတ်ဖယ်တဲ့ စရိတ်မျိုး  
မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုတော့... ဒီကူးနင်းဘက်ကမှား မဲသာခဲ့မလား မပြော  
ခိုင်ဘူး”

ထိအချိန်မှာ သူသည် လက်ထောက် ပြတိက်မှု။စစ်စစ် ဖြစ်သွားသည်။

“အတော်ပဲ၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ကိုယ်တို့ အနုပညာတဲ့ သို့လိုဘက်က လက်ချာခန်းမှာ ကျက်ဆန် ပေါ့ လေ့က်အကြောင်း ဟောပြောပွဲတစ်ခု ရှိတယ်။ မင်း စိတ်ဝင်စားရှင် ကိုယ် အစီအစဉ် စာခွဲက်လေး ယူလာပေးမယ်၊ ပြောမယ့် ဘူက အရှေ့ကမ်းခြေက ပြတိက်မှု။တစ်ယောက်ပဲ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ကျွန်မ ပြက္ဗွဲဒီန်မှာ အချိန်ဓယား ပြန်ကြည့်ရည်းမယ်”

ကျွန်မ စိတ်ထဲကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးသားပါ။ နောက်တွဲစ်ခါး သူ့ထဲ ဖုန်းခဏာခာ မဆက်ရှာ၊ အနိုင်အမာ ကာရုတားပုံ ရှေသာ တဲ့တိုင်းကြီးကို မဖြောနိုင်မှတော့ တည့်တည့်ဖြေားပုံ၊ တိုးဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့ တော့ပေါ့။

ညာထဲနာရီခြေတော့မှ သူ ကျွန်မကို ပြန်ပို့သည်။

ကြယ်ရောင် လရောင် လုံးဝမရှိသော မောင်မိုက်သည်ညွှန် ခဲ့သည်။

ကားဆီသို့အသွား လမ်းမှာ ကျွန်မ ချမ်းနေမှုနှင့်လို့တဲ့ သူ အနွေးထည်းတစ်ခုကို ကျွန်မအား ခြောက်ခဲ့သေး၏။

ဘုရားရေး...၊ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ သည်ဟောက် နေ့နှင့် ထွေးထွေး ဆက်လဲနေရသေးတာလဲ။

သူ၊ အကျိုးကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ လွမ်းခြေလိုက်သည် ခဏာမှာပင်

သုတေသနများတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညွေး

ဆွဲးပျုံသည် သူ့ကိုယ်နဲ့သည် ကျွန်မရင်ထဲအတိ စီမံဝင်ပျုံနဲ့သွား လျသည်။ အဲသည်အနဲ့ဟာ ကျွန်မရင်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှာပြန် အထွက်တော့ဘူးဟု ကျွန်မ သိလိုက်သည်။ ထိအခါ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်းမျော့ကာ ရှုတ်တရှုက အားဝယ်သွားမိသည်။

အဒါ ကြောနေတာလား၊ ဒါမှုမဟုတ် ရက်စက်နေတာလား ဟင်။

သူကတော့ ကျွန်မ ပျောက်နာကို အမောင်ထဲမှာ အကဲမခတ်နိုင် လို့လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မကို ဂရာမစိုက်မိတာလား မသိ။ စိတ် အနောင်အယုက် ကင်းကင်းပြင့် ပန်းချို့ဆရာတဲ့ ဘဝအကြောင်းကို ဆက်ပြောနေခဲ့သည်။

“အရက်မှုဗြီး ကားမောင်းခဲ့လို့ သူ၊ အသက် ငင့်နှစ်မှာ ကား အာက်ပြီး သေသွားခဲ့ရတယ်။ သူ သေတော့ သူ့စိန်းမက အိမ်ထောင် ရဲ့ အဆင်မပြေလို့ ဥရောပကို ပြောက်ပတ်ကြာ ခရီးထွက်နေတဲ့ အချိန်၊ ပပ်ရွောချော ပပ်ဖြောင့်ဖြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ အိမ်မှာ ခေါ်တင်ထားတဲ့ အချိန်ပေါ့၊ အဲဒီ မိန်းကလေးက ကား အာက်တဲ့အထဲမှာ ပါပေမယ့် အသက်မသေခဲ့ဘူး၊ မင်း အဲသုမလား အသိဘူး၊ သူ သေပြီးတဲ့ နောက်မှာ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဒီကူးနှင့်နဲ့ ပုံခဲ့သေးတယ်”

ဒါဖြင့် သေချာပါသည်။ ပေါ့လေ့က်ဟာ ဒီကူးနှင့်ကိုရှုံးသွား ပြီးပေါ့။

“သူ မသေမီက ဒီလန်တော့မတ်ရဲ့ ကဗျာတွေကိုပဲ တိုင် ရီ အော်ဒါနဲ့ တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ သူ ဇူး

ပြီးတဲ့နောက် သူ့စတုဒီယိုထဲမှာ ဘာတော့ခဲ့ ဆတရာဗင်စကိုးရဲ့  
ဂါတာဘတ်ပြားတွေနဲ့အတူ ရှိမ်းစံရွှေ့ကိုစဲ့ ယူလိုခဲ့းကိုလဲ တွေ့ခဲ့ဖြူ  
ရတယ်တဲ့”

အမြန်လမ်းမ ၁၀ မှ ၄၀၅ ဘုံးအကူးမှာတော့ ခဏစကားပြတ်  
သွားရာက သူ စကားလမ်းကြောင်း၊ ပြောင်းလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ လင်းက မင်းကို တစ်ခါလောက် ညာစော်ချင်သေး  
တယ်လို့ ကိုယ့်ကို ပြောတယ်၊ သူ မင်းကို ပြောလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောတယ်”

ဇော်း၊ သည်ထက်ပိုပြီး ကျွန်းမတက်ကြွော စကားပြန်ဖို့ လို  
မလား မသိ။ ကျွန်းမ သူ့ဘက်သို့ တည်တည်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြီးရရှိ  
လိုက်သည်။

“ကျွန်းမမှာ ကားမရှိတော့ ရှင်ပဲ ကျွန်းမကို အဓလိုဝင်ကြို၍ လို့  
မှာပဲနော်၊ ကျွန်းမနဲ့ သူငယ်ချင်းပြစ်ရတာ ရှင်တော့ အကြီးအကျယ်  
ခုက္ခာပဲ...သိလား”

သူ ပေါ့ပါးစွာပြီး၍ ခေါင်းယမ်းသည်။

“အိုး...ဒါ အကြိုးအကျယ်ခုက္ခာပဲဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို လား  
ပြီး ပြန်ပိုပေးရတာ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာပါတယ် ရတနား၊ လင်းကို  
သာ...အမိန့် နောက်တစ်ခါတွေ့နဲ့ မင်းစိတ်ပါရဲ့လား”

သည်သူအဖို့ ပထမျဉ်းဆုံးအကြိုးသူ့ထဲမှ ရလိုက်သောတို့  
ရှိက် မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်းမလျင်မြန်စွာ ဖြေလိုက်ရော်

“အိုး...စိတ်ပါတာပေါ့၊ စန္တာနဲ့ ကျွန်းမနဲ့ အရပ်ကားချပ်ဆောင်း  
တမ်း ကစားချင်သေးတာ ကိုနေသန်းရဲ့”

သူ ခိုးပေးရယ်သည်။

၃၇။ သူရေးတဲ့ ကျွန်းမာရေး၊ ညောင်

“သိပ်ဥက္ကာက်ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေး၊ ကျွန်းမ သူ့ကို သိပ်  
ချို့တာပဲ”

သူ ကျွန်းမဘက် တည်တည်လှည့်ကြည့်စဉ် သူ့မျက်ဝန်းများ  
ပေါ်ခဲ့တောက်ပသွားသည်ကို ဒက်ရှိဘုတ်မှ မီးရောင်ပြင် မြင်  
လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်လဲ ချစ်တာပဲ၊ ဘယ်သူ မချစ်ဘဲ နေမလဲ”

ဟုတ်တာပေါ့နော်။ အသည်ဘက်မှာ ကြိုးက၊ တစ်ချောင်း  
သည်းမဟုတ်ဘဲကိုး။ နှစ်ချောင်း၊ ဖြစ်နေသေးရဲ့။ နောက်ပြီး ဘယ်  
ဘန်းကတည်းက တွယ်ဖြေခဲ့တဲ့ သံယောများကြိုးတွေလဲကွယ်။

“လင်းက အရင်က ကိုယ်နဲ့ ဌာန တစ်ခုတည်း အလုပ်လုပ်နဲ့  
ဘာ အခုတော့ စပိန်ဘသာ သင်တဲ့ ဆရာမအလုပ် ဝင်လုပ်နေ  
ဘယ်၊ ဒီအလုပ်လဲ ပင်ပန်းတာပဲ၊ ကလေးအတွက်ရော့...အလုပ်  
အတွက်ရော့...အိမ်အတွက်ရော့...သူ့မှာ နားချိန်မရှိဘူး၊ တတ်နိုင်  
သွားတော့ ကိုယ်သူ့ကို အဖြူကူညီပေးပါတယ်”

သည်နဲ့ ယူကျေမှုပဲ မှားဝင်လှချည့်လားကွယ်။

ကျွန်းမဘောင်ရှုံးမှာလည်း ဘာပန်းပင်ကမှ ရန်းမမေ့ဗော်  
မှားဝင်မည်းတို့တို့ဆိုတဲ့မှာအောက်မှာ အဘောင်ရှုံးက သစ်ပင်  
သည် ပို၍ ပြုမြစ်သက်နော်။

အနွေးထည်ကို ပုံးပေါ်မှ စွာ၍ ထိုင်ခိုးပေါ်မှာ ချမော်လိုက်  
ကျွန်းမကားထဲက ထွက်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်းမ၏ ခြေထောက်  
မှား ဘာခွန်းအားမှ မရှိတော့သလို ခဲ့စားရသည်။ ကျွန်းမလက်  
ကျွောရော့...ကားတဲ့ခါးပြန်ပို့တဲ့တာကလေးကိုပင် ပံ့ပြင်းပြင်း  
ပို့နိုင်၍ သူ ဆင်းလာပြီးမှ ပြန်ဖွံ့ဖြိုးပြီး ပြန်ပို့တဲ့ပေါ့သည်။

ကျွန်မ လက်ဖျားမှာ၊ ခြေဖျားမှာ၊ နှုလုံးသားမှာ...အရင်က ရှိခဲ့၏  
သည့် ရှင်သနခြင်းခွင့်အားတွေ ဘယ်ကို ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘုရား  
ဘုရား...ကျွန်မ ဘူးရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်ချင်လုပါပြီ။

“ကဲ...ရတနာ”

ကျွန်မအနီးမှာ သူကပ်၍ ရပ်နေသည်။ ကျွန်မကို နှုတ်ဆုံး  
ဖို့ သူ စောင့်နေသည်။ ခဏလေးတော့ ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်ဖြော်  
လိုအပ်သည်။

“ညစာအတွက်ရော ပျော်ဆွင်ချမ်းမြှုံစရာ ညနေခင်းအောင်  
အတွက်ရော သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မ ပ်ပြီးပြီး လျှော့  
တော့ သူက “သေချာတာပေါ့” ဟု ထဲ့စံအတိုင်း ပြန်ဖော်သည်။

“ကိုယ်တို့ရဲ့ ညစာစားပွဲကလေးဟာ မင်းကြောင့် ပိုပြီးဖြစ်  
မဲ့သွားတာမို့ မင်းကို ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့” ဟု ကျွန်မ ပြန်ဖြစ်၍ အတုနိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကို ထဲ့စံအတိုင်း  
ဆွဲယူ ပြေားဆုံးကုတ်ကုတ်ဆက်သည်။

“ဂရရှိကော်...ရတနာ”

ဘူးရှေ့တွေးသည့် လက်များထဲတွင် စွန်အားမဲ့သည့် ကျွန်  
လက်ကလေးတွေ ပျော်ခွေ့နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ”

“ကောင်းကောင်းအီပီ”

ဟင်...ပြောမှ ပြောရက်လေခြင်းကွယ်။

သို့သော် ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပါသည်။

“သေချာတာပေါ့” ကျွန်မ ကောင်းကောင်းအီပီပျော်မှု၏

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ လက်ဖျား သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျေသွား  
သည်။ သူကတော့ လွတ်ချုတာ မဟုတ်ပါ။ ဖြေဆွေပေးလိုက်ရှိ  
သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ လက်တွေကိုက စွန်အားမဲ့ မရှိတော့ဘဲ။

“ကောင်းသောညပါ”... တဲ့

ဟုတ်ကဲ... ကောင်းသောညပါ ကိုနေသန့်။

အင်အားမဲ့သော ညာလက်ဖြင့် ရုပ်အကိုဒ်အတိုင်း နှုတ်ကျိုလိုက်၍ သော  
သူ့ထဲတွေ့ယဉ်လိုက်ရင်း နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ သူ့ကို လက်ပြ  
တ်ဆက်လိုက်သည်။

ဘူးမျက်နှာမှာ အပြီးမရှိဘဲ တည်ကြည်နေသည်။ သူ ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
သူ့အကဲခတ်နေသလား။

ကျွန်မ မျက်နှာများကဲ တစ်ချက်ပြီးပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်  
ကျိုကာ လျောကားထဲ နှစ်ထစ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တက်လိုက်၏။

သို့သော် သူ့ကို ကျော်ပေးလိုက်ရရှိနိုင်တွင် သုံးလေးနာရီစာ  
ကျွန်မ တင်းဆည်ထားသမျှ ဟန်ဆောင်မှုတွေသည် တစ်ခါတယ်  
ပြီးကျေသွားတော့သည်။ မှန်တဲ့ပါးအထက် မျက်နှာကြောက် တိတိ  
လေးမှ မီးလုံးအလင်းရောင်းဖျော်ဖျော်သည် စီတိုင်းထက် ပို၍  
အနည်းဆောင်း။ ကျွန်မမျက်စီတွေ ရိုဝင်လာသည်မှာ နာကျင် ဝမ်း  
ပျော်မှုကြောင့် ပြစ်နိုင်ပါသည်။

သော့တဲ့ထဲက သော့သုံးချောင်းအနက် ဘယ်သော့က ဂိတ်  
အော်အော် သော့လဲဟု ရှုတ်တရက် သတိမရတော့ဘဲ ကြောင်းသွားသည်။  
သော့သော့လဲ...ဘယ်သော့လဲ။ ပူဗုံတူထူးဖြင့် သော့သုံးချောင်းလုံး  
သို့သော် ကြည့်လျက် တစ်ခုမှ ဖွင့်လို့ မရတော့ပေါ့။ လက်တွေက  
အုန်ကယင်နှင့် ခွဲခွဲတ်နေကြသည်။

၃ကွာပါပဲ...ဘယ်သော့လဲ၊ မြန်မြန်ပွင့်ပါတော့။

ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပူဇ္ဈိုးသည် မျက်ရည်များ တစ်လို့  
ချင်း လိမ့်ဆင်းကျနေကြောင်း အထိတ်တလန့် သတိပြုလိုက်မိတ်  
မှာပင် ကျွန်မလက်က သော့တဲ့သည် လွတ်ကျေသွား၏။

ဘုရားရေး...ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ပူတူကာ မျက်စီတွေပြော  
သွားသည်။ ဘုရားသိကြား မ၊ လို သူ ပြန်ထွက်သွားပြီ ဖြေပို့  
ဟင်အင်း...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကားသဲမှ ကျွန်မ မကြားရသေးတော့

ကျွန်မ သည် သော့ကို ကောက်ဖို့ ဒုးထောက် ထိုင် ချုံတော့၊ အလိုအလျောက် ဒုးတွေ ညွှတ်ကျေခွဲလျှော့သွားခဲ့တော့လဲ  
မသိနိုင်ဘဲ မှန်တဲ့ ပါးရှေ့မှာ ဒုးထောက်လျှော့သွား ကျေသွား၏။ အော့  
တွေကလေးကို တုန်ယ်ထော့လက်က လူမှုးကိုင်တော့မည့်ဆဲလဲ။  
အသည်သော့တဲ့ကို လက်တစ်ဖက်က လျင်မြန်စွာ ကောက်ပြီးသွား  
ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်မလက်က သူ့လက်နှင့်သာ ထို့သွားပါသည်။

အုံသာကြီး တုန်လှပ်သွားသဖြင့် ရတ်တရှုက် မေ့ကြည့်ဖို့  
မိသည့်အပါ ကျွန်မကို ငေးစိုက်ငုံးကြည့်နေသော သူ့ကို ဖြင့်လိုက်  
ရသည်။

“ရတာနာ ...”

အို့...။ ကျွန်မ ပြန်းခနဲ့ ခေါင်းပြန်းချုပ်လိုက်ပေမယ့် အနေ  
ကျေသွားခဲ့ပြီဟု ကျွန်မသိနေပါသည်။ သူ ကျွန်မကို ပြန်သွားပြီ  
ကျွန်မရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ကွာကျေကုန်ခဲ့ပြီ။ အခုတော့ သူ့ရှေ့  
ကျွန်မ လူလှုပ်ကြီးကို အရှက်ကွဲသွားခဲ့ပြီပေါ့။

သူ ကျွန်မ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာဇွဲ၍ ဆွဲတူလိုက်တော့  
ခံစားရသည်။

ဟင့်အင်း...ကျွန်မ မထချင်ဘူး။

သို့သော သူ ဆွဲတူရာသို့ ပျော်ခွဲစွာပင် ပါသွား၏။ ညွှတ်ကျေ  
သော ခြေအစုံကို အားတင်း၍ ရပ်နေရသောကြောင့် တာဆက်  
သတ် တုန်နီနေသည်။ သူ့ရင်ခွင့်က ကျွန်မနှင့် အလွန်နှီးကပ်နေ  
သည့်အပါ ထိုရင်ခွင့်၏ နွေးထွေးမှာက ကျွန်မကို ပို့ပြုပင် ဝမ်းနည်း  
အားငယ်စေတော့သည်။

အဲဒါ ကျွန်မ မက်မက်မောမော ဖို့တွယ်ချင်ခဲ့တဲ့ ရင်ခွင့်လေ။

သူက ကျွန်မပါးပြင်မှုံးရည်တို့ကို လက်မဖြင့် ပံ့ဖွဲ့သတ်  
ပေးသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ရတာနာ...ကိုယ် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ်  
တကယ် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ရှင့်အပြုံ မဟုတ်ပါဘူး”

အားတင်းပြီးပြရင်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သော ကျွန်မ၏ အသု  
သည် တိမ်ဝင်သွား၏။

သူက ရတ်တရှုက် ကျွန်မကို သူ့ရင်ခွင့်တဲ့ ဆွဲပူးပွဲမှုံးဖော်လိုက်  
လေသည်။ ထိုအချိန်ကျွုံးမွှေ့ မြှိုန်းခနဲ့ ရှော်ရွှေ့ ဝမ်းနည်းသွားမီကာာတစ်  
ချက် ရှိုက်လို့ကိုမိသွားသည်။ သို့သော သူ့ရင်ခွင့်မှာ မျက်နှာအပ်  
သား ခံနေရလျောက်သားနှင့်ပင် သူ့ကို ပြန်မပွဲဖော်ဘဲ အံကြိုတ်ကာ  
လေကနှစ်ဖက်ကို သည်အတိုင်း ဘေးမှာ တွဲလောင်းချထားလိုက်မိ  
၏။

ဟောဒါ...ကျွန်မ အင်မတန် တမ်းတဲ့ ရင်ခွင့်ပါ။ သည်  
ရင်ခွင့်ကို ကျွန်မ မပိုင်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ လုံးဝ မဆိုင်ဘူး။

“ကိုယ် မင်းဆီ ကို ဒီ လောက် နီး နီး ကပ် ကပ် တိုး လာခဲ့ဖို့  
မကောင်းသူး၊ အဲဒါ... ကိုယ့်အမှားပါ”

ရှိပါစေတော့ကျယ်။

သူ့လက်တစ်ဖက်က ကျွန်ုမေ၏ကျောကို တင်းတင်းဖက်ထဲ  
ချိန်တွင် အခြားလက်တစ်ဖက်က ကျွန်ုမေ၏ဆံပင်တိုကဗေားလေးကိုချုံ  
ဖွွ့သပ်ပေးနေသည်။

သူ ကျွန်ုမေကို သနားသွားတာပေါ့နော်။ ကျွန်ုမေကို သနားစရာ  
ကဗေားလို့ မြင်သွားပြီပေါ့။

ကျွန်ုမေမျက်နှာ စွေးခနဲ့မှုသွားသဖြင့် သူ့ရင်ခွင့်မှာ သူ ဖိုက်  
ထားသော ကျွန်ုမေမျက်နှာကို ရှုန်းဖယ်ရန် ကြီးစားကြည့်မိသည်။

“ကျွန်ုမေ... သွားတော့မယ်”

ပျော်ည့်လှသော ကျွန်ုမေအသံ တိုးတိုးကဗေားမှာ ကျွန်ုမေကိုယ်  
တိုင် ကြားရရှိကဗေား တို့မြတ်နော်။ သို့သော် သူ ကြားနဲ့ပါသည်။  
သူက ကျွန်ုမေကို အသာအယာပင် ပြန်လှတ်ပေးလိုက်သည်။

တို့နောက် ကျွန်ုမေ၏သေ့တွေကို သူကပဲ ချွေးချွေးစိုးသပ်၍  
ဖွင့်ပေးသည်။ တဲ့ခါးကို ကျွန်ုမေအတွက် အကျယ်ကြီး ဆွဲဖွင့်ပေး  
ထားသည်။

“ကိုယ် လိုက်ခဲ့ရမလား၊ မင်း... ဖြစ်ရဲ့လား”

သူ့မျက်နှာကို မော့မကြည့်ရဲ့ပေမယ် သူ့အသံ၌ နီးရိမ်မူပန်  
မှု အရိပ်အဇွှေးတွေကို ကျွန်ုမေ ခံစားလို့ ရနေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်ုမေလက်ထဲသို့ သေ့တွဲကဗေား ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုမေ  
မှန်တဲ့ခါးတစ်ဖက်သို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ရတနာ...”

သည်တစ်ခါတော့ နည်းနည်း စေးသွားပြီမို့ သူ့ဘက်သို့ မစုံ  
ခဲ့လဲ့ကြည့်မိသည်။ သူ တဲ့ခါးကို ဆွဲဖွင့်ထားခဲ့၊ ကျွန်ုမေကို စိတ်  
ချိန်သလို လုမ်းအကဲခတ်နေဆဲ့။

“ကိုယ် အဲမြောက်ရင် မင်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်ုမေ အိပ်တော့မယ်”

သူ ခပ်ဆာ ကြည့်ရင်း ထပ်မေးပြန်၏။

“ကိုယ် လိုက်မို့ မလိုတာ သေချာရဲ့လား”

ကျွန်ုမေ ဓါတ်းညီတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်ုမေ တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

“ဒုံးကော... အိုကေ”

သူက တဲ့ခါးကိုင်ထားသည့် လက်ကို လွတ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်  
အေး ဓမ္မာက်ပြသည်။ မှန်တဲ့ခါးသည် အသံမြည်လျက် ပြန်ပိတ်  
သွားသည်။ သူ နောက်သို့ ဓမ္မာက်ပြလုမ်းဆုတ်ရင်း လောကားထစ်မှ ဆင်း  
လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုမေ ရင်ထဲမှာလည်း တဲ့ခါးတစ်ချပ် နာကျင်စွာ ပိတ်သွား

○



Broken Forms (1914); Franz Marc,  
Oil on Canvas, (112 x 84.5 cm),  
New York, Solomon R. Guggenheim Museum

ပင်္လာဖလိုက်ဒ် (Pink Floyd) သည် ဘဏ္ဍာဂန်ကတည်းက  
စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ကမ္မားကျော် အကဲလိပ်ကိုတတိုးပိုင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့၏ သီချင်းများ အားလုံးတွင် သီဆိုသည့် သီချင်း  
စကားလုံးထက် ကိုတက်ပါ၍ များစေတတ်သည်။ သူတို့၏ သံစွဲတေး  
သွားများသည် သီဆိုရန် အဆင်ပြုပြု လုပသာယာစေတတ်သည်။  
မဟုတ်။ ရင်ထဲက လိုက်ပါခဲ့စားနေရမည့် သစ်စိတ်များ ဖြစ်သည်။  
သီချင်းစာသွား စကားလုံးများကလည်း နက်ရှိင်းစွာ ဓာတ်ခေါ်ရမည့်  
ကများ သို့မဟုတ် စာတမ်းများ ဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့၏ သီချင်းတွေသည် သီချင်းကိုတသက်သက်မဟုတ်။  
စိတ်ပြုင့် ခရီးသွားလို့ ရသည့် ယာဉ်တစ်ခုခီလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏  
ထူးခြားဆန်းသစ်သော ကိုတဖွဲ့စည်းမှုသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်တက် စိတ်ပြုင့်  
စွဲးလို့ ရသည် အန္တာတွေပန်းချိုကား တစ်ချုပ်စီလည်း ဖြစ်သည်။

### ပင်္လာဖလိုက်ဒ် အကျိုးရှာညာ

အခါန် ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီးလဲဟု သတိမထားမိဘဲ ဤအရာ  
၏ ကျွန်မ မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာမှာ မိန့်ဗို့မ တစ်ယောက် ကြာမြှင့်စွာ မတ်တတ်ရပ်  
နေခြင်းသည် ဘယ်သူ့ အတွက်မှ အုပျိုးစုပ်စုစရာအကြောင်းတစ်ခု  
မဟုတ်ခဲ့။ ဤနေရာမှာ မိန့်ဗို့မ တစ်ယောက်တည်းသော် လည်း  
အကောင်း၊ ယောက်ကျားတစ်ယောက်တည်းသော်လည်းကောင်း၊ အပ်စု  
လိုက်သော်လည်းကောင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက် ရပ်နေနိုင်သည်။ လမ်း  
အဆွေးကိုလိုက လျောက်နေနိုင်သည်။ အကြာကြီး ထိုင်လိုက ထိုင်နေ  
နိုင်သည်။ မျက်စိတစ်ခုး နက်ရှိင်းကျယ်ပြန့်သော ကြောက်မက်  
သူ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် အကြာကြီး ငေးမောင်  
ကြည်းနေနိုင်သည်။ အဲသည်မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်တွေ စု  
အိုင် လိမ့်ဆင်းကျနေသည် ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ဘယ်သူမှ ကရာစိုက်မီ  
၁၁ မဟုတ်။

ဤကမ်းခြေတွင် လာရောက်အပန်းဖြစ်အနားယူသူများ၊ ကိုယ်လက် လှပ်ရှား အားကစားလေ့ကျင့်ခန်း လာလုပ်သူများ၊ ရှုက်ထွေးဘုတ်ပြားတစ်ချပ်ဖြင့် လိုင်းစီးသူများ... သူတိအားလုံး မိမိ၏ သီးသန့် ကမ္မာထဲမှာသာ နေထိုင်တည်ရှိကြသည်။

ကျွန်းမကလည်း ၁၉၃၇နှစ်း အားငယ်ခြင်း ဟူသော သီးသန့်ကမ္မာတစ်ခုထဲမှာ အတွေးစ ဖြတ်တောက်နောင့်ယုက်မည်သူ မရှိ လွတ်လပ်စွာ လွင်ပေါ်နေခဲ့ပြီ။

ဟိုးအဝေးဆိုက အပြာရောင် ရေရှိုင်းပြင်ကြီးသည်ကမ်းစပ် ဆိုသို့ တရွေ့ရွှေ့နီးလာလေ ပို၍ပို၍မြင့်လာလေ၊ ကျွန်းမရှေ့ရောက်သည့်အခါ ဖြူဖွေးသော လိုင်းတန်းကြီးအဖြစ် ဖွားခဲ့ ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ ဒီရေလိုင်း ခုန်တက်သည့်အရှိန် ပို၍ပို၍မြင့်လာသလို လိုင်းတက်လာသည့် ခရီးအကွာအအေးလည်း ပို၍ပို၍ရှေ့ရောက်လာ၏။ သပြင်စိနိပေါ်မှာ မတ်မတ်ရှစ်နေသော ကျွန်းမခြေထောက်ရှေ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာမှ ပြန်ပြန်ကြသွားခဲ့သော ရေလိုင်းသည် ယခုအခါ ကျွန်းမခြေထောက်သို့ လာ၍ရှိခိုက်စတ်နေပြီ။ ခြေအိတ်အတွင်းမှ ရှေ့ခြေဖျားတွေမှာ အေးစက်သာ ဆားငန်ရေကြာ့နှင့် ထုတိုင်းလာခဲ့ပြီ။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ အကာအဆီးမျိုးကြမ်းတမ်းဇာတိကိုခဲ့နေသော စူးရှုအေးစက်သော လေကြာ့နှင့် ကျွန်းမတစ်ကိုယ်လုံးအေးခဲ့ထုကျင့်လျက်ရှိသည်။ ဤနေရာမှာ ယခုလို ညာနေအောင်သည်အထိ နေဖြတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သဖြင့် လောက်နှင့်အအေး အက်ကိုကာကွယ်နိုင်မည့် လုံလောက်စွာနေးထွေးသည့် အကိုအမျိုး

အစားကို မဝတ်ဆင်ခဲ့မိပါ။ ယခုတော့ ကျွန်းမတစ်ကိုယ်လုံး နိုက်ခိုက်တွန်လျက်ရှိသည်။ သိုပါလျက် နေရာအွေ့ဖို့သော်လည်းကောင်း၊ ပြန်လည်ဖို့သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်းမ အဆင်သင့် မဖြစ်ခဲ့။ ပြန်ချိန်တန်ခြောက်နှင့် မပြန်ချင်ခဲ့။

သမုပ္ပဏီရသည် ကျွန်းမကိုအစွမ်းကော်နှုန်းလျှို့ယူလျက်ရှိလေသည်။

ဟိုးရှေ့တည်တည် မိုင်ပေါင်း ထောင်နှင့် ချို့၍ ဝေးလဲသော အစက်ကလေး တစ်ကိုဆိုမှာ ကျွန်းမ၏ အီမံ ကျွန်းခဲ့သည်။ ကျွန်းမ ဘို့ နေးထွေးချုပ်ခင်ယုယတတ်သည်။ ကျွန်းမမျက်ရည်ကိုမကြည့်ရှုသည့် မိုးသားစု မောင်နှစ်မတွေ ကျွန်းခဲ့သည်။ ကျွန်းမမျက်နှာကို အပိုပ်တကြည့်ကြည့် အကောက်တွေ၌ လိုအပ်သွေ့ စိတ်ဓာတ်ခွဲန်အား ကိုဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည့် သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်းခဲ့သည်။

ယရ ကျွန်းမအနီးမှာတော့ ကြောက်မက်ဖွံ့ဖြိုးနှင့် သုစိမ်းပြင်ပြင် လွှေတွေ...။

သုစိမ်းပြင်ပြင်...။

မဟုတ်ပါ။ ကျွန်းမတေးမှာ ကျွန်းမကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ အောင်မည်သွေ့ရှိနေပါသေးသည်။ အနည်းဆုံးမိုးသောက်ပန်း အီမံမိုး စိတ်ဓာတ်တွေ၌ ရှိသည်။ မမောင်နှစ်မှု ရှိသည်။ မမောင်နှစ်မှု ရှိသည်။ ဦးမှင်း ရှိသည်။ နောက်ပြီး...သူ...။

သူ...ဟု စုံးစားလိုက်သည့်အချိန်မှာ ကျွန်းမမျက်ဝန်းသည် မျက်ရည်ဖြင့် ရှုတ်တရာ် ဝေဝါးလာပြန်သည်။

ယခုအချိန်မှာ ကျွန်းမနှင့် သူ၊ အကြား တံတိုင်းတစ်ခု ခြားနေပြီ ဆိုးတော့၊ ယခုအချိန်မှာ သူ၊ ကြော့နှင့် ကျွန်းမဝ်းနည်းအားငယ်း နာကျင်ကြော့နေရပြီ ဆိုးတော့၊ သူ...ကျွန်းမအပေါ်မှာ (အ)

နည်းဆုံး) သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ မေတ္တာဖြင့် ယုယ္ခာစာစဉ် ရှောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်မ အကြားမှာ ရှိအပ်သည့် အကွာအဝေးထက် ပို၌ နီးကပ်အောင် ခြေလှမ်းပြင်ခဲ့မိသည့်က ကျွန်မသာ ဖြစ်၏။ သို့ပေါ်လျက် ယခုအခါ လိုအပ်သည့်အကွာအဝေးထက် ပို၌ ၈၀:ကွာ့သူ အောင် နောက်ဆုတ်ဖယ်ဖို့ အားယူနေသူကလည်း ကျွန်မပဲ ဖြစ်သည်။

သူကတော့ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်မအပေါ်မှာ သံယောဇ်မပြတ်ဘဲ နိုးရိမ်ပုပန်ခဲ့၊ သူကို ရတ်တရက်ရှောင်ဖယ်သွားသည့် ကျွန်မအား ဖျောင်းဖျော်စိမ့်စိုး ပြီးစားဆဲ။

ကြာသပတေး ဥယာဉ်းပွဲ၏ နောက်နေ့နံနက် ၈နာရီ မှ စပြီး သူ ကျွန်မဆီ သုံးရက်တိတိ ဖုန်းဖြင့် စကားပြောဖို့ ပြီးစားဆဲ၏ပါသည်။

သောကြာနေ့ နံနက် ၈ နာရီမှာ ကျွန်မက အိပ်ရာတဲ့မှာပဲ သေးသည်။ ဥယာဉ်းက နံနက် ၁ နာရီထိုးပြီးသည့်အထိ အိပ်မရှုံးသောကြာင့် ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ နံနက် ၈နာရီ တွင် တယ်လီဖုန်းသံကြားရသောအခါ ကျွန်မကိုယ်ကိုယ်ကိုမနည်းပြန်ရှာဖွေနေခဲ့ရ၏။ မေးခဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ နောက်တော့ ကြိမ် တယ်လီဖုန်းမှု မြေည်လာပြန်တော့ အိပ်ချင်မူးတဲ့ ထဲလိုက်တော့သည်။ တယ်လီဖုန်းဖြစ်စက်ကလေး ခလုတ်ဖွင့်ထားခဲ့မိသွားအကောင်းသားဟု နောက်တရားပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို အားတင်းကာမိုး သိသို့ တရွှေ့တရွှေ့ပြောသွားခဲ့ရသည်။

“ဟဲလို့...”

အိပ်ချင်မူးတဲ့ ရီဝေဇနသော အာရုံမှာ တစ်ဖက်က ‘ရတနာ’ ၏ အော်ကို ကြားလိုက်ရမတော့ ဆတ်ခနဲ လန့်ဖျော်သွား၏။ သူ...။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ၏ အိပ်ချင်မူးတဲ့ အသံကို သူ ခံစားမိပုံ ရသည်။

“ကိုယ် မင်းကို အိပ်ရာက နှီးလိုက်မိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆောရုံး...ရတနာ၊ ကိုယ်က မင်းနေကောင်းရဲ့လားလို့ မိတ်ရှုံးပါ၊ အကြောင်းထဲ့ မရှိပါဘူး၊ ဆက်အိပ်ပါ၊ ကိုယ် နောက်မှ ၁၀မယ်...ဟုတ်ပလား။ မင်းအသံကို ကြားလိုက်ရလို့ ကိုယ် မိတ်ရှုံးသာသွားပါပြီ”

သူ ချက်ချင်း ဖုန်းချေသွား၏။

သူက ဘာထင်နေလိုလဲ။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေမယ်လို့ ထင်လို့ ပေါ်ကောင်မဓလဲ့တစ်ယောက် အိပ်ဆေးတွေ သောက်ပြီး မနီးတမ်း ပို့ပစ်မယ်များ ထင်နေသလား၊ ဟား ဟား... ဝေးပါသေးတယ် ဘူး။

ကျွန်မ ဘာမှ မခံစားရပါဘူး ဆိုတာ သူသိအောင် ဘယ်လို့ ပြုမဲလဲ။

သူ ရှိနိုင်တဲ့ နေရာကို သွား၊ မျက်နှာကလေး မေးပြီး ဘာမှ ပြုစ်တဲ့ အပြုံးကလေးနဲ့ မမြော်လင့်ဘဲ ဆုံးသလိုဟန်ဆောင်း...။

‘ဟဲ ကိုနေသနဲ့... ပြတိက်စားသောက်ဆိုင်မှာ ကော်ဖို့သွားသောက်ကြမလား၊ ဒီနေ့က ကျွန်မကျွေးမယ်၊ မနေ့က စကောလားရှစ် ဗုံးထဲထားလို့’

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မှာပေါ့။ သူက ကျွန်မကို အေးခေါ်ပြီး ကြည့်နေလိမည်။

ဘုရားရေ...၊ အဲသည်အပြီးပေါ့။ ကျွန်မနှလုံးသားကို ဆွဲထုတ္တု ယူသွားခဲ့တာ အဲသည်အပြီးပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာမှမဖြစ် သလို ဟန်ဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ တစ်ခုခုဖြင့် ထိုး နိုက်ခိုက်ကြီး နာကျုံစွာဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ပြီး ပြီလေ။ ဘာမှမဖြစ်သလို ဘယ်နှင့် ဟန်ဆောင်နိုင်တော့မှာလဲ။ သူ ကျွန်မကို နိုက်ကြည့်လိုက် မယ့် မျက်လုံးအောက်မှာ ကျွန်မရှုံးတွေ့ ညွှတ်ခွေမသွားဘူးလို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အာမ မခံနိုင်။

နေကောင်းလား ရတနာ'လို့ ကရရတာအပြီးနဲ့များ ကျွန်မကြည့်လိုက်လိုကတော့ ကျွန်မမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင် ဝေါဝါယာတော့မှာ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေတဲ့ အရှင်မှာ အဲသည် မျှော်တွေကို သူ မဖြင့်အောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုဂုဏ်ရမှာလဲ။

ကျွန်မကို အမိမြန်ပို့ပေးလို့ ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်ချိန်မှာ ကျွန်မရှုံးတွေ့ တွေ့တဲ့ သူ ရင်ခွင်မှာကျွန်မရှုံးတွေ့ တွေ့တဲ့ သူ ရင်ခွင်မှာကျွန်မရှုံးတွေ့တွေ့ကျေမသွားဘူးလို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အာမ မခံနိုင်။

ဟင်အင်း... မဖြစ်ပါဘူးကျွန်။ ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နိုင်ပေါ်ဘူး၊ ဟန်ဆောင်ဖို့ အင်အား တွေ့ ကျွန်မမှာ မရှုံးတော့ဘူး၊ ကျွန်မရှုံးတွေ့အောင် ရောင်မှာ၊ ရှင်အရှင်ပို့တွေ့ကိုတောင် မထိအောင်နိုင်မှ ဖြစ်တော့မှာ။

သောကြာနေ့ညဗ္ဗာ သူ တစ်ခါဆက်သေး၏။

ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း ခဖြသည့် စက်ကို ဖွင့်ထားပြီး အသကို ဘားထောင်ကာ ရင်ခုနှင့်အဲသည်။

“ရတနာ... ကိုယ်ပါ၊ အခါ ညာဝေ နာရီထိုးနေပြီ၊ မင်း အပြင် စွဲက်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှိလျက်သားနဲ့ ဖုန်းမကိုင်တာလား၊ အပြင် စွဲက်နေတာဆိုရင် ပြန်လာတဲ့အခါ ကိုယ့်ဆီကို ဆက်ပါ၊ ဘိုယ် ညာ ၁၂ နာရီအထိ မအိပ်သေးဘူး။”

တယ်လီဖုန်းကလေးကို ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်လျက် မလျှပ် သုက် ရုပ်နေခဲ့မီသည်။

သူ ဆီ ကျွန်မပြန်မဆက်ပါ။ သူ ရိုပ်မိသွားမှာပါပဲ။

စနေနေ့ညဗ္ဗာ သူ ဆက်သွယ်နဲ့တော့လည်း ကျွန်မ တယ်လီ ဖုန်း မကပြုခဲ့ပါ။ ဖြေစက်တဲ့မှုတစ်ဆင့် ကျွန်မကို ပြောနေသည့် သူ၊ အသကို နားထောင်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်းရွေ့လာခဲ့သည်။

“ရတနာ... ခဏ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်စမ်းပါ၊ ကိုယ် မင်း အသကို ကြားရုံးသက်သက်ပါပဲ၊ တစ်စိတ်လောက် ကျော်ဗြို့ပြုပြီး ရုတနာ...”

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိမှာ နီး၍ မီးဖို့ကြမ်းပြင် သို့ သူ ဆီထောက်ထိုင်ချုလိုက်ရမ်း။ လက်နှစ်ပက်ကို တင်ကျပ် အောင် ပိုက်ထားလိုက်ရမ်း။ နာကျုံစွာ တမ်းတစိတ်ဖြင့် ရှစ်ရာ လျှောက်လေသော မျက်ရည်များကိုတော့ ပခံးစွန်းဖြင့် မွတ်တိုက် အံလိုက်ရလေသည်။

တန်ဖိုးနေ့ကျော်လည်း သူတစ်ခါ ဆက်သွယ်ခဲ့သေးသည်။  
“ရတနာ...”

ဘာကြောင့် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ဆက်သွယ်နေရသေး  
ဘာလဲ။ ကျွန်မ သူကို စကားမပြောချင်ဘူး ဆိုတာ သူမသိဘူးလေး။

သူ သိပါသည်။ သူသိလိုပဲ သူနှင့် စကားမပြောရဘဲ ကျွန်မ  
အသံကို သူကြားနိုင်မည် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကို ပြောပြီး  
အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းဆိုခဲ့သည်။

“မင်း နေကောင်းတယ်လို့ သေချာချင်လို့ ကိုယ် ခေါ်တာပါ  
မင်း ကိုယ်နဲ့ စကားပြောရမှာ ဝန်လေးနေခဲ့ရင်... ဒီလိုလုပ်ပါ၊ မန်ဖြင့်  
ဖြင့် ကိုယ်ရဲ့ ကို ဥနာရီဖူ ရောက်မှာ၊ ကိုယ်မရောက်ခင် ရုံးကို ထောက်  
ပြီး ကိုယ့်တယ်လီဖုန်း ဖြေစက်ထဲမှာ၊ မင်းအသံကို ထည့်ထားပေး  
မလေး၊ ကိုယ် မင်းအသံကို ကြားရရှုံးသက်သက်ပါပဲနော်။ ဒါဆိုရင်  
အောက်နေ့တွေမှာ ကိုယ် မင်းဆီ မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ် စိတ်ချိုင်  
အောင် ဒီတစ်ခုတော့ ကိုယ်ကိုလိုက်လျောပါ ရတနာ၊ ကျော်ဗျာပြီး”

သူ့စကားသဲ ရပ်သွားသည့်အခါ တိပ်ခွေလေး ပြန်ရစ်သွားပြီး  
မီးနှီးကလေးသာ မိတ်တုတ် မိတ်တုတ်လင်းလျက် ကျွန်ခဲ့သည်။ သူ  
အသံ ရှိနေခဲ့သည် ဖြေစက်ကလေးကို ကျွန်မ ငါးမောရင်း တွေ့လေး  
ခေါ့၏။

ကျွန်မ သူကို စကားမပြောချင်မှန်း သူသိနေခဲ့သည်။ ကျွန်  
ကို သူစိတ်ပူနေခဲ့သည်။

ကျွန်မသူ့ဆီ ဆက်သင့်သလား၊ ကျွန်မ နေကောင်းနေပြော၍  
အသံပေးသင့်သလား။

ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြွင်နာစွာ ယုယောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သေး

ကျွန်ရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညာတွေ

သူ၏ ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်မအတွက် စိုးရိုမ်သောက မရောက်စေ  
သင့်ပါ။

တန်လုံးနေ့ နံနက် ၈ နာရီခုံတွင် သူဖြစ်စေချင်သည်အတိုင်း  
သူရဲ့က ဖြေစက်ထဲမှာ စကားသံတစ်စုံ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရတနာပါ၊ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ အခုလောက် ဘယ်  
ဘန်းကမှ နေလို့ မကောင်းခဲ့ဖူးဘူး”

ကျွန်မစကားသံကို နားထောင်ပြီးသည့်အခါ သူရပ်မှာလေ  
သလား။

BURMESE  
CLASSIC

အခုလောက် ဘယ်တုန်းကမှ နေမကောင်းခဲ့ဖူးဘူးဟု ပြော  
သူ၏ မာကျားကျောစကားသံထဲမှာ သူချွဲမြစ်းစိတ်ဖြာတတ်လျှင်  
မေးနည်းနာကျင့်မှုတွေကို သူ ရှာတွေ့မှာ အမှန်ပါပဲ။

သူ ကတိတည်ပါသည်။ ထိုတန်လုံးနေ့မှစပြီး ကျွန်မထဲ သူ  
မေးမဆက်တော့ပါ။

သို့သော သူ၏ အမြားကတိတစ်ခုကိုလည်း သူမမေ့ခဲ့ပါ။

ဂျုက်ဆန်ပေါ်လောက်၏ လက်ရာများအကြောင်း ကွဲမှာအနှင့်  
သူ့တူးတူးသံလိုက် လက်ချာခန်းမမှာ ဟောပြောမည့် အစီအစဉ်ကို  
ကို ကျွန်မဆီသို့ စာတိကိုမှတစ်ဆင့် လှမ်းပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

ခန်းမ တည်နေရာ၊ ဟောပြောမည့် နေနှင့် အချိန်နာရီ၊ ဟော  
ပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အထွေထွေအကျဉ်း၊ တက်ရောက်နားထောင်လို  
အုပ်ဆိုလျှင် ထိုင်ခဲ့နေရာ ကြိုတင်ယူဖို့ ဆက်သွယ်ရမည့် သတင်း  
အောင်၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်နှင့် E-mail လိပ်စာ။

ထိုစာရွက်၏ အပေါ်ဆုံး ကွက်လပ်တွင် သူ့လက်ရေးဖြင့်  
ကျွန်ုပ်မှာတွက် စာတစ်ခြောင်း နှစ်ခြောင်း ရေးထားသည်။

‘ရတနာ... မင်းအတွက် ထိုင်ခဲ့နေရာတစ်ခု ကိုယ်စာရင်းထား  
ထားပြီးသားပါ၊ လက်ချာခန်းကို မင်းမရှာတတ်ဘူးထင်ရှင် ကိုယ့်  
ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ကိုယ်တောင်ပေါ်ဘုတာရုံးမှာလာများနဲ့မယ်

ကျေးဇူးကြီးလုပ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မသူ့ဆီလည်း ဖုန်း  
မဆက်ခဲ့၊ ကွန်မှာသို့လည်း မထွားခဲ့ပါ။

ကွန်မသူတေသနတွေသိလိုလောက်က လက်ချာတွေကိုလည်း  
ကျွန်ုပ်တစ်ပတ်လုံး လွတ်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ သူ့ကိုရှေ့ငှံဖို့သက်သက်ဘူးကွန်မသူ့မသွား  
ဘဲ နေစရာမလိုပါ။ ချိန်းဆိုမထားဘဲ သူနှင့် ဘယ်တစ်ဦးကမျှကွန်မ  
မှာ သွားရင်းဟန်လွှဲ မဆုံးခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတေသနတွေသိလိုမှာ လက်ချာသွားတက်ရပေမယ့် တော်  
ဖက်က ပြတိကိုဘက်၊ အနုပညာတွေသိလိုလောက်တွေမှာ ညောင်း  
နာရီခွဲ့လောက်အထဲ အ လုပ်လုပ်နေခဲ့သည့် သူ့ကို အမှတ်တော်  
တစ်ခါမှ မဆုံးဖူးပါ။

ကွန်မှာကို ကျွန်ုပ်မ မသွားခဲ့သည်မှာ သူ့ကို တွေ့မှာ နိုးရိမ်ငြှုံး  
ဖြင့် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အမှန်က ကွန်မတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်မ ခြေလှမ်း မချုပ်စာ  
သာ ဖြစ်သည်။

သူနှင့် အတူလမ်းလျောက်ခဲ့ဖူးသော ပလားရှင်ပြင်၊ တော်  
ပေါ်ဘုတာရုံးကော်သို့အဆင်း ခမ်းနားသော ကြွေပြားခင်း ကျေး  
ကား ထားရှင်များ၊ တောင်ပေါ်နှင့် တောင်အောက် ပြီးခဲ့ရသောရှင်

တွော်လေး၊ သေချာပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ ကွန်မသူ့သွားခဲ့လျှင် ခြေလှမ်း  
သာ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း သူ့ခြေသံပါ တွဲလျက် လိုက်ပါနေတော့မှာ၊  
သေက်ရှုံးတိုင်း သူ့ကိုယ်နဲ့က ကျွန်ုပ်မဆီမှာ တွယ်ပြီးမွေ့နေတော့  
မှာ ရထားတွဲထဲမှာ သူ့ရယ်သံဖွေ့ကို ကြားသောင်နေခို့တော့မှာ။

သူ့ထံမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကွန်မှာကို ရောင်မှဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မ  
သားခဲ့သည်။

သူနှင့်အတူ မရှိခဲ့ မဇော်ခဲ့ဖူးသော နေရာတွေသို့သွားလျှင်ဖြင့်  
သူ့ထံမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မ ထင်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊ ဘယ်မှာပဲ ရှိရှိ ကျွန်ုပ်မ  
သားနားမှာ သူ အမြှေလို လိုက်ပါနေခဲ့ပါသည်။

ဟောသည် ကမ်းခြေထိတောင် သူက လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်  
သူ့လား။

နက်ရှိင်းစွာ ပြာလုံသော သမုဒ္ဓရာရေးပြိုင်ထက်မှာလည်း သူ့  
ကားသံတွေက ပုံတင်ထပ်လျက် ရှိသည်။ အေးစက် တုန်ခိုက်စေ  
သာ ရေခွဲ၊ ရောသည် လေထုထဲမှာလည်း သူ့ရယ်မောသံတွေ၊  
ကားသံတွေက ပုံတင်ထပ်လျက် ရှိသည်။ ခု လမ်း လမ်းသာယာ  
့ စာအုပ်ဆိုင်တွေမှ လူအုပ်ကြားထဲမှာလည်း သူ၏ နှုန်းနှုန်းတွေ  
သည် အပြီးမျက်နှာက ရောလျက် ပါနေခဲ့သည်။

သူ့ကို မေ့နိုင်သည်ဖြစ်စေ မမေ့နိုင်သည်ဖြစ်စေ သူ့အရိပ်တို့  
နှိမ်းခြင်းမှ ရှုံးထွက်နိုင်သည်ဖြစ်စေ မထွက်နိုင်သည်ဖြစ်စေ  
အက်ဆုံးတော့ နေ့တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြန်ပြီ။

အချိန်တန်လို ကျွန်ုပ်မ အခန်းသို့ ပြန်ရတော့မည်။ ဂိတ်တံ့ခါး  
ပေါင်အတွက် အခန်းနှီးချင်းတွေ့လက်ချာ အတူတက်ဖော် ပိတ်ချော်

တွေကို တွေ့လျှင် တက်ကြောင်လန်းသော အပြီးဖြင့် သွက်လက်စွဲနှုတ်ဆက်၊ ကွန်ကရှစ်လမ်းကလေးပေါ်မှာ၊ ရေကူးကန်မှာ၊ ဂျာတွေ့ရေနွေးကန်မှာ တွေ့သမျှ လူတွေကို လှုံးနှုတ်ဆက်၊ ရပ်စကားပြောပြီးလျှင်တော့ ကျွန်းမားအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆက်စွာ ဝမ်းနည်း အကျင်ခွင့် ရမည်။

ကျွန်းမသည် အေးခဲတုန်းနိုက်နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကို စွဲ့ထွေ့လာရန်နှင့် ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေ့ကို မောပန်းခြင်းကန့်လွှမ်းသွားစေရန် ကမ်းခြေမှု ဘတ်စကားဂိတ်အထိ ပံ့သွက်သွား အပြောလမ်းလျောက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်းမ တေားမှာ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ... ကျွန်းမလုပ် အပြောလျောက်နေကြသွေ့ အများကြီး ရှုံးနေ၏။ ဘောင်းသီတိတိကလေးတွေ့နှင့်၊ ဒေါင်းစွပ်ဆွယ်တာတွေ့ကို ပါးမှာ ပတ်ချဉ်လျက် အာကစား လေ့ကျင့်နေကျ ကိုယ်လုံးကျွန်းကျင်ကလေးတွေ့နှင့် အင်းသမီးတွေ အများကြီး...။ ဟောသည်မြို့၊ ဟောသည်နေရာကို ကျွန်းကြိုက်သည် အချက်ထဲမှာ စိတ်ထွက်ပေါက်ရရှိ ပြောချင်လွှုံးခြင်းနှင့် ရှုံးနေခြင်းလည်း တစ်ခုပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါ... ကျွန်းမ အေးမှားရှိပါပဲ့၊ ရှိပါသည်။ ကျွန်းမတော်မှာ မောင်ရှိပါပဲ့၊ ရှိပါသည်။ အပြောလမ်းလျောက်နေသည်။ ကျွန်းမတော်မှာ သိမ်းပါဝင်နိုင်ပါ။ သူသည် ယခုအချိန်မှာ ရုံးကနေ အိမ်ပြို့ သိမ်းပါသည်။ သူသည် ယခုအချိန်မှာ ရုံးကနေ အိမ်ပြို့ သိမ်းပါသည်။ အမြန်လမ်းမပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ သည်နေသည့် လင်းညာစာတူစားချင် စားကြမှာပေါ့။ အေးနာက် စန္ဒာလေးကို သူ ပုံပြောချင် ပြောပြည့်မည်။ စန္ဒာလေးကို သူ ရှုံးရွှေ့ထဲမှာ ယုံယွားလွှာ ရှင်း ပုံပြောရင်း ချောသိပ်ချင် သိပ်မည်။ လင်းက သူ့ဘားမှာ...။

အပြောလုပ် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်းမ ပြောနိုင်သည်၊ ပို၍ ပြောနိုင်သည်။ စိတ်သက်သာရာရာသည်အထိ ပြောနိုင်သည်။ ပလက်ဖောင်းဆုံးမှာ ကျွန်းမ အပြောလမ်းလျောက်နေလို့ဖြင့် ဘယ်သူမှ ကျွန်းမတို့ အေးပြုဟု မပြောနိုင်ပါ။

## ၃၃၁၆၈၈၉ ကျွန်းမရဲ့ ညေတွေ

အဆောင်ပြန်ရောက်လျှင် မကူးတတ်ကူးတတ်နှင့် ရေကူးနှင့် သူ့သည်။ ဖော်ပြားကလေးကို လက်အောက်မှာ ထား၊ ဝမ်းလျား မှာက်လျက် ရေကူးကန်ကို ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် အကြောင်များစွာ သူ့နိုင်သည်။ ရေကူးရင်းလည်း မျက်ရည်ကျို့င်သေး၏။ ဘယ်သူ သီနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်းမဝမ်းနည်းအားထော်စွာ ပို့ကြေးနေသည်ဟု ဘယ်သူ သီနိုင်မှာလဲ။

အမှတ်(၁)ဘတ်စကားပြောသည် ကမ်းခြေအစပ်ရှိ သမ္မတရာ' လမ်းမှ စန်တာမော်နိုက်လမ်းကျယ်သို့ ချိုးကျော် ထို့လမ်းတစ် ဆျောက် အရှည်ကြီး မောင်းနှင့်လေသည်။

ပထမဗျားဆုံးဖြတ်ရသည့် လမ်းက ခုလမ်း၊ လမ်းသာယာ။ သူ မှု ကျွန်းမ ညေသာအတုစားနှုံးကြသော အဏွေးဝါအခိုစားသောက်ဆိုင် သို့ ကျွန်းမ လုမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အဲသည်တုန်းကလိုပ် ယခုညာနေ သည်။ ဆိုင်ရှုံးမှာ လူတွေ စုပြုရပ်စောင့်နေကြသည်။ အဲသည် လူ ခုပ်ထဲမှာ သူ မပါဝင်နိုင်ပါ။ သူသည် ယခုအချိန်မှာ ရုံးကနေ အိမ်ပြို့ သိမ်းပါသည်။ အမြန်လမ်းမပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ သည်နေသည့် လင်းညာစာတူစားချင် စားကြမှာပေါ့။ အေးနာက် စန္ဒာလေးကို သူ ပုံပြောချင် ပြောပြည့်မည်။ စန္ဒာလေးကို သူ ရှုံးရွှေ့ထဲမှာ ယုံယွားလွှာ ရှင်း ပုံပြောရင်း ချောသိပ်ချင် သိပ်မည်။ လင်းက သူ့ဘားမှာ...။

ကျွန်းမသည် ချက်ချင်းပင် အတွေးကို ဖြတ်တော်ကောကား ပြုတင်း၏ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြသည်ကာ အာရုံပြောင်းပစ်လိုက် သည်။

၁၀ လမ်းကို ဖြတ်သည်အခါ... ဟောဟိုဘက်မှာ မမချေဖြစ်၏

အလုပ်လုပ်သည့် ဆေးရုပ်ဟု လမ်းထဲခါးသို့ လုမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏ ဘဏ်ခြေလောက် ဂားလာခဲ့ရရင် ကောင်းမလား။ William Hurt သည် မမချယ်ရှိခဲ့ သွားအိပ်ရွှေ့၍ အကောင်းသားဟု တမ်းထဲ မိသည်။ သူနှင့် မပတ်သက်သော တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ အကြောင်းတွေကို မနားတမ်း ပြောနေချင်မိသည်။ သို့သော် တစ် ချိန်တည်းမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောဘဲ အိပ်ရာထမှာ တိတ် တဆိတ် ဝမ်းနည်းနေရတာက ပိုသက်သာမှာပဲဟုလည်း တွေးမိပြီ။

လမ်း၂၀...။ အဲဒါ သူ့အိမ်ရှိတဲ့ လမ်းပဲ။

ဟိုးအဝေး တော်တော်လုမ်းလုမ်းမှာ ရှိနေမည့် မဖြင့်နိုင်သော သူ့အိမ် ရှိရာသို့ လုမ်းမျှော်ကြည့်မြှင့်ပြန်၏။ သူ လင်းဆီ သွားလှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အိမ်ဆီကို သူ ပြန်လာနေပြီ။ အမြန်လမ်းမ ၄၀၅ မှာ သူ့ကားအနီးလေး တောင်ဘာက်သို့ လာနေမည့်အချိန်ပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး၊ အာ ညာ ၇ နာရီကျော်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ သူ ၄၀၅ ပေါ်မှာ ၂၅၅ ၉၅၅ ပဲ့ပဲ ဖြစ်ပဲ ဖြစ်သည်။

တော့ပါ။ ၁၀ ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ၁၀ မှုတွေက်ပြီး သူ အိမ်ရှိရာသို့ မောင်းနေပြီ။ သူ့ကားပေါ်မှာ ကျွန်ဗုံးမပါမလာခဲ့လျှင် ၂၅၅ တိတ်မြှင့်တိတ်တိတ် လင်းမနေခဲ့ပါ။ ပြုစ်သက်စွာပင် နဲ့လျက် လင်းမဲ့သည်။

ကျွန်ဗုံးမသည် ခေါင်းတစ်ချက် ခါလျှက် သူ့ကို အတွေးထဲ ဖယ်ထွက်ပစ်လိုက်ရပြန်သည်။

ဘန်ဒီလမ်းထောင့်မှာ ကျွန်ဗုံးမ ဘတ်စ်ကား ပြောင်းရန် ကဲ ပေါက ဆင်းရပါသည်။ ကားပေါက ဆင်းဆင်းချင်းလက်ယာကောင်းမှာ ကျွန်ဗုံးမ ရောက်သော မြှေ့မြှေ့နေခဲ့တာ...။

ဘစ်ခြေလောက် ဂားလာခဲ့ရရင် ကောင်းမလား။ William Hurt ခဲ့အစွဲ သုံးလေးတွေ ကျွန်ဗုံးမ ပြုည့်ရသေးတာ ရှိယာည်။ သူ့ကိုသတိ ၄ တမ်းတနော်မည့်အတား William Hurt ကို စောင့်ကြည့်ရင်ခုန်းရာ မကောင်းဘူးလား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ William Hurt လည်း ယရအချိန်မှာ ကျွန်ဗုံးမ ခို့ ဆွဲငင်သို့ ယူနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ဗုံးမ သိပါသည်။ ဘရိုင်သုံးအေမြစ်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်ဗုံးမ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြီးမိသွား၏။

ဘမ်ပြန်ရောက်တော့ ပထမဗုံးဆုံး လုပ်မိသည် အလုပ်မှာ မီးဖို့ ဆက တယ်လီဖုန်းနှင့် ဖုန်းမြှင့်ပဲ ဖြေစက်ဆီ အပြေးအလွှား သွားကြည့်မိ သေးဘူး၊ အာ ညာ ၇ နာရီကျော်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ သူ ၄၀၅ ပေါ်မှာ ၂၅၅ ၉၅၅ ပဲ့ပဲ ဖြစ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ဗုံးမ ရှုတ်တရက် မောနမ်းသွား၏။ ပြေစက်မှာ မီးအနီးလေး အိမ်ရှိရာသို့ မောင်းနေပြီ။ သူ့ကားပေါ်မှာ ကျွန်ဗုံးမပါမလာခဲ့လျှင် ၂၅၅ တိတ်မြှင့်တိတ်တိတ် လင်းမနေခဲ့ပါ။ ပြုစ်သက်စွာပင် နဲ့လျက် လင်းမဲ့သည်။

သူ ကျွန်ဗုံးမဆီ တယ်လီဖုန်းမဆက်တော့ပါဘူး။ သူ တကယ် ဘတိတည်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ဗုံးမသည် အဲသည် မီးနိုက်လေးကို ၃၃:၄၇ကိုကြည့်ရင်း ရင်းမှာ လိုက်ဟာစွာ နာကျောင်လာခဲ့သည်။

မောင် မသိဘူးလား၊ ကျွန်ဗုံးမ မောင့်ကို တွေ့ချင်နေခဲ့တာ၊ မောင့်အဲကိုပဲ ဖြေဖြစ် ကြားချင်လွန်းလို့ မျှော်နေခဲ့တာ...။

မထူးဆန်းဘူးလားကွယ်၊ မောင့်ကြောင့် နာကျောင်ဝမ်းနည်းကို

ပါတယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲ ညည်းညှမိပါစေ၊ အခုချိန်မှာ ကျွန်းမောင့်ရင်ခွင့်ကိုပဲ ဖို့တွယ်ခိုဝင်နေချင်တော့တာပဲ။

မောင့်ကို စကားတောင် မပြောမိအောင် ရွှေ့ချင်တိမ်းနေတဲ့ မောင် ရှိနိုင်တဲ့ နေရာတွေကနေ စွာနှစ်စွာရောင်ပြီးနေတဲ့ မိန်းမတင် ယောက်ဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ မောင့်ကို တမ်းတမ်းတတော်လင့် နေခဲ့မိသတဲ့။

အဲဒါ အလွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ ဟာသတစ်ခုပါပဲ။

အရှုံးတစ်ယောက်လိုပင် ကျွန်းမတင်ယောက်တည်း အသံထွက်ရယ်မောနေမိသည်။

တယ်လီဖုန်း ပြောစက်ထဲမှာ သူ သတင်းစကား တစ်ခုခုများ ထည့်ထားပေးခဲ့သည်ဖြစ်လျှင် သူ၊ ထဲ ပြန်မဆက်သွယ်မိခို့ ရော်ကန်မှာ အခေါက် ရွေ့လောက် မောပန်းသည်အထိ ရေဂူးပစ်ရတော့ မှာပဲဟဲ ကြိုတင်အား ယဉ်ထားမိသော ကျွန်းမသည် ယခုအခါ အဲသည် မီးနီလေးထဲမှ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ဝေးရှာသို့ လေးလဲ ထုတိုင်းသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွားခဲ့ရသည်။

ဆိုကျော်ကာ နာကျော်နေသော ရင်ထဲက ဝေးရာ သက်သာလို သက်သာငြား တိရှုပ်ကို ခေါင်းမှ ဆွဲချွော်ပစ်လိုက်ရသည်။

ယခုအချိန်မှာ သူသည် လင်းနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ညေားရင်း စကားဆိုဖွဲ့ ရယ်မောနေနိုင်သည်။ ကျွန်းမအတွက်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း အထိုးကျော်စွာ ညေားစားနှင့်ဖို့ပင် တော်တော် ဝေးပါသေးသည်။ အေးစက်တုန်ခိုက်အောင် ချော်းနေဆဲဖြစ်သော ကိုယ်ခွဲ့ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ နွေးထွေးစွာ လဲလျောင်းလိုက်ဖို့ လို သည်။ သူ့အရိပ်တွေဖြင့် လွမ်းမိုးခဲ့ရပြီး မကြာခဏ အားတင်း ဖယ်

## ခုံသူရေးတဲ့ ကျွန်းမရဲ့ ညတွေ

ထုတ်ပစ်ရရွှေ့နှုန်း၍ နှစ်းနယ်လုပြီ ဖြစ်သော ကျွန်းမ မျက်လုံးတွေ ဘို့ အနားပေးကာ မိတ်ထားဖို့ လိုသည်။ ဆိုနှင့်ကျပ်ခဲနေရင်း တစ်ပြီးတည်းမှာ လိုက်ဟာလျက်ရှိသော ရင်ထဲသို့ အာဟာရတစ်ခုခု ထည်ပေးဖို့ လိုသည်။ အခုချိန်မှာ ကျွန်းမ ရနိုင်သမျှ စိတ်အာဟာရ တတော့ ဂိုတ်သာ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပြားတစ်ချုပ်လောက် ပေးစမ်းပါ။

ခုတင်ဘေး စားပွဲအံ့ဩ ဆွဲဆွဲရာ ဆွဲထဲတဲ့ လိုက်မိသည် က ... ‘တစ်ပန်းကန်ပြားစာ လျှို့ဝှက်မှုတွေ’ (A saucerful of secrets) ဓာတ်ပြား ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကျွန်းမကို အာရုံသစ်တစ်ခုဆီ နှစ်များခြင်းတစ်ခုဆီ တစ်ခဲက ဆောက် ခေါ်သွားပေးစမ်းပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး...။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်းမဘေးမှာ ကျွန်းမနှင့် အတူ ရှိနေသည် သ ပင်ခဲလျှိုက်ခဲဖွဲ့ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဒီကနေ့မတိုင်မိက နေ့တစ်နေ့ကို သတ်ရှုလိုက်စမ်းပါ။

မင်း ပေါ်စဉ်တုန်းက နေ့တစ်နေ့၊

အချိန်နှုန်းအမွှေ ကစားဖို့ လွှာတ်လပ်နေလေတော့

ညာနေခ်င်းဆိုတာ ရောက်မလာတော့ဘူး။

နှစ်ကိုခေါင်းရဲ့ အနေမ်းမပါဘဲ ဘယ်သူမှ မသီဆိုနိုင်မယ့် သိချင်းတစ်ပုံခို့ကို ဆိုလိုက်ခြိုး၊

မင်းသာ ဆန္ဒရှိရင် ဘုရင်မလည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်၊

မင်းရဲ့ ဘုရင်ကိုတော့ လိုက်ရှာပေါ့။

ငါတို့ ဘာကြောင့် ဒီနေ့ မကစားနိုင်ကြတော့တာလဲ၊

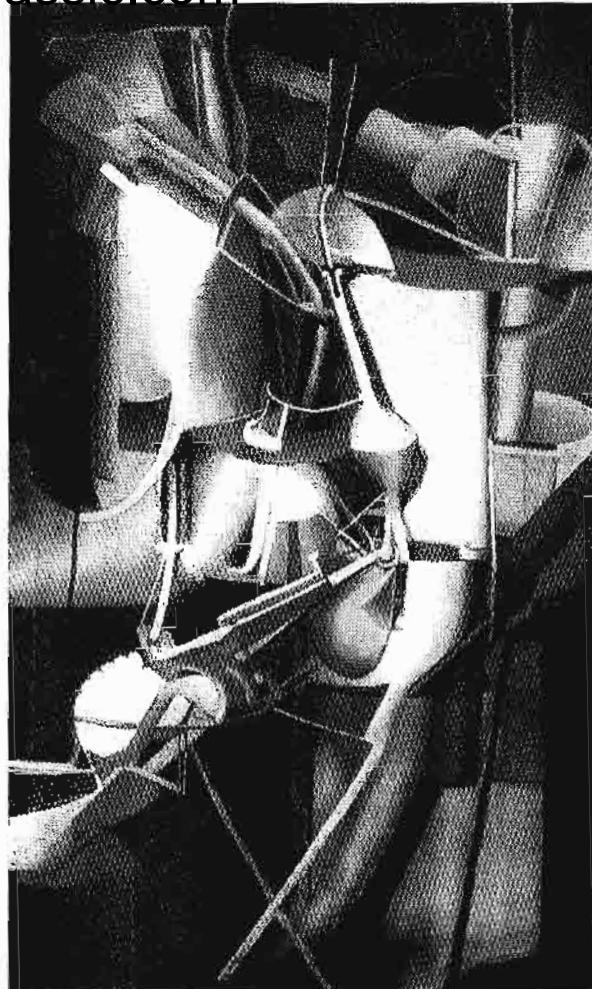
ငါတို့ ဘာကြောင့် အခိုအတိုင်း ဆက်မဆနိုင်တော့တာလဲ။

၁၉၀

မင်းအကြိုက်ဆုံး ပန်းသီးပင်ကို တက်၊  
နေလုံးကို မိအောင် လှမ်းဖမ်းစွဲ့ ပို့ကြုံးစားခဲ့တဲ့ နေ့တစ်ရက်...  
မင်း မောင်လေးရဲ့ သေနတ်လမ်းကြောင်းကနေ  
ပုန်းကျယ်ရင်း မင်းရဲ့ အပိုမက်ကမ္ဘာထဲမှာ လွှင့်မျှောလို့  
ဝါတို့ ဘာကြောင့် နေကို မမိနိုင်ကြတောလဲ၊  
နှစ်တွေကို လွှန်စဉ်သွားအောင်  
ဝါတို့ ဘာကြောင့် မမှုတ်ထဲတ်နိုင်ကြတောလဲ...!!

ဟုတ်တယ်... । ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် နေကို မမိနိုင်ကြတော  
တောလဲ။

BURMESE  
CLASSIC



Bride (1912); Marcel Duchamp,  
Oil on Canvas, (89.5 x 55.25 cm),  
Philadelphia Museum of Art,  
Collection Louise & Walter Aren Sberg

ဘုရား ခုနစ်သည် ၁၈၉၈ ခုနစ်တွင် မွေးဖွားလောကျမန်ပြု၏၏  
ရေးသရာနှင့် ကဗျာဆရာ ဘားတော့ဗရိုက်ချိတ်၏ နှစ်၁၀၀ ပြည့် ဖြစ်  
သည်။

ဗရိုက်ချိတ်၏ နှစ် ၁၀၀ ပြည့် မွေးအနေပွဲတော်အပြစ် အနောက်  
ကမ်းခြေ မြို့တော်တင်ခဲ့လိုက် စာပေအနေပညာဆိုင်ရာ အနွဲအစည်းများ၊  
တက္ကသိဒ္ဓရများ၊ ဘက္ကည်တိုက်များ၊ စာအုပ်ဆိုင်ရာ စံပေါင်းညီးနှင့် ၅၅  
ခြောက်ရှုက်တိတိ ပွဲတော်ပြုလည်ကျင်းပံ့သည်။

အစောက်ကမ်းမြို့မြို့တော်၏ စာရင်းချိတ် နှစ် ၁၀၀ ပြည့် မွေးအောင်  
ပွဲတော်၏ ပထမဗျိုးအဲ ဖွံ့ဖြိုးပွဲ အစမ်းအဆားသည် မို့သောက်ပန်း စံအောင်  
တွင် ကျင်းပသော 'အက်ခိုဝင်(၂)' ပြု၏တိတ်ပွဲ ပြစ်သည်။

အက်ခိုဝင်(၂) သည် ၃၄ ရာစု အငါလန်ဘရှင် အက်ခိုဝင်(၂)  
အငါကြား၊ ရေသားဖွံ့ဖြိုးထာ သော ဗရိုက်ချိတ်၏ နာမည်ကြီးပြု၏  
တစ်ပွဲခြင်သည်။ (အက်ခိုဝင်-၂ သည် Edward Long-shanks ဟု  
အမည်ရသော အက်ခိုဝင် - ဦးသားတော်ဖြစ်၏။)

ဗရိုက်ချိဘုရားသည် အက်ခိုဝင်-၂ ကိုရော်သားရှုနှင့် မို့သောက်ပန်း  
စံအောင်၏ ပိုင်းရှုံးပြစ်ခဲ့သူ) ကွယ်လွန်သူ ဂျာမ်းလူချိုး သမိုင်းဆက်နဲ့  
ဝါယွေးရေးဆရာနှင့် သမိုင်းပညာရှင် လီယွဲန် တော်ချိတ် ဟင်ဂါ (M. von  
Feuchtwanger) နှင့် ပုံးပေါင်းရော်သားခဲ့၏။

### ဘားတော့ဗရိုက်ချိတ်နဲ့အိပ်မက်ည်

BURMESE CLASSIC LIBRARY  
နိုးသောက်ပန်း စံအောင်၏ ညာနောင်း အစီအစဉ်တွေထဲမှာ ယနေ့  
သုပေသနတိပတ်ပွဲသည် တူးမြားသော အမဲ့အနားတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွန်းမဘာဝမှာ ပြု၏တိပတ်ပွဲကို တစ်ခါမှ တက်ရောက် နား  
သာင်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

ဆရာမကြီး အော်ခိုဝင်မျိုးချိန်း ဆရာကြီးဦးခင်မောင်လတ်တို့  
သင်ကြားပေးသော ပြု၏တိစာပေသင်တန်း သို့ ကျွန်းမတက်ရောက်  
နှုန်းသော်လည်း စာသင်ရင်း ဖတ်ပြီး ရှင်းပြုသွားသော ပြု၏ သင်  
ချို့ချုပ်သူများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုပြု၏တိပတ်ပွဲသည် ကျွန်းမအတွက် ပထမဗျိုးအဲ သော  
အတွေ့အကြွေးဖြစ်သည်။ ထိုကြားမှ ကျွန်းမစီတ်လှပ်ရှားတက်ကြွေ့  
ခြားအဆင်သုတေသနပြစ်ဖော်ခဲ့သည်။

ကျွန်းမ ရောက်သွားချိန်းမြို့ မို့သောက်ပန်း စံအောင်၏ (အညွှန်ခဲ့  
သော်တော်များများ ကျင်းပရာ) စာကြည်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ထိုင်ခဲ့မှာ

အပြည့် ချထားပြီးပြီ။ ဧည့်သည်တရှိ တစ်ဝက် ရောက်နေပြီ။ ဧည့်  
သည်တွယ်မှ ကျွန်မ သိသော မျက်နှာများကို တစ်ခဲ့ကဲ နှုတ်ဆက်  
ရသည်။

ဧည့်သည်အားလုံးတွင် ဘတ်စ်ကားဖြင့်လာသူဟူ၍ ကျွန်မ  
တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ ကျွန်မ ဤမြို့မှာ ဘတ်စ်ကား စီးသည့်  
ကို ပိတ်ဆွေတွေက အုပ်ဖော်၏။ ဤမြို့သည် သန်းနှင့်ချို့သော ကား  
များဖြင့်သာ အသက်ရှင်တတ်သော ဖြို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး  
အတွက် ကားသည် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော အသုံးအသောင်ပစ္စည်း  
ဖြစ်သည်။ ဤမြို့သည် စတုရန်းမိုင်ပေါင်း လေးသောင်းခန့်ကျယ်  
ဝန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မင်း သိပ်သွေးကောင်းတာပဲ”ဟု တရှို့က ကျွန်မကို ခိုး  
ချုးကြသည်။ ကျွန်မ ပခဲ့အသာတွန်းပြီး ပြီးနေလိုက်ရ၏။

“ငါအတွက် ဓမ္မာစရာမရှိဘူးလေ”

မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်သို့ တက်ရာ တောင်ကုန်းအခြေက လင့်  
သွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သည့်အခါမှာတော့ဘတ်စ်ကား စီးသူနှင့်ကား  
မောင်းလာသူ ဘဝချင်းတူညီသွားပြီ။ ဘာကြောင့်လိုအပ်တော့လေ  
သမျှ ကားအားလုံး တို့လမ်းသွယ်ထဲမှာ ရပ်လိုက်ပြီး စံအိမ်ရှိမှာ  
ကုန်းမြင့်သို့ တက်ရန် လာကြိုးမည့်ကားကို စောင့်ရေသာကြောင့်ဖြုံး  
သည်။

စံအိမ်ရှိက တောင်ပေါ်လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ အကြောင်း  
အကောက် များများ ဒါပေမဲ့ ကားများများ ရပ်လို နေရာတော့ ၂၅  
ပေ။ အလွန်ဆုံး လေးဝါးခြောက်စီးသာ ရပ်လိုရမည်။ သည်တော့  
စံအိမ်၏ အမေးအနား ညာမောင်းမှုများတွင် လူလေးဝါးဆယ် တင်

ရောက်ခဲ့လျှင် ထိုလျတွေ၏ ကားအစီး လေးဝါးဆယ်ကို စံအိမ်ရှိ၊  
၌ နေရာချေမှုပေးနိုင်၊ ထိုအခါ စံအိမ်ရှိရာ တောင်ကုန်းရပ်ကွက်၏  
အောက်ခြေက လမ်းသွယ်ကလေးသည် ကားရပ်နားစခန်းသာဖြစ်  
သွားသည်။ (ဒါတောင် ထိုလမ်းသည် ညာ သာနာရီကျော်လျှင် ကား  
ဆပ်ရသည့် ဇန်ယာဖြစ်၏။) ထိုညျှော်းတွင် စံအိမ်နှင့် ထိုကားရပ်  
စခန်းကလေးကို ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လူကြို့ပိုလေးသည် ကား တစ်  
ဦးထားရသည်။

သည်တော့ ကျွန်မ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး လမ်း  
ဆွောက်လာရသလိုပင် သူတို့လည်း သူတို့၏ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး  
လျှေမည့်ကား ရပ်ရာနေရာဆီသို့ လမ်းလွှောက်လာရတာပဲ မဟုတ်  
ဘား။

ပြောတ်ဖတ်ပဲ စတင်ဖို့ ဘရဲ့မိန်စလာက်အလိုကျမှ လူတွေ  
အဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။ ရောက်လာတော့လည်း စာကြည့်ခန်း  
ပြည့် ချခင်းထားသည့် ထိုင်ခုတွေပေါ်မှာ တစ်ယောက်စ နှစ်  
ယာက်စ သာ ထိုင်ကြ၏။ အားလုံးက ထိုင်ခုတော့ နေရာ ဂျက်  
ပေါ်နှင့် လသာသောင်နေရာ ဂျက်လပ်တို့မှာ လူစုပြီး စိုင်အရေက်  
ဗျားအချို့ရည်များကို သောက်ကာ စကားစမြည်ပြောနေကြပဲဖြစ်  
သည်။ သတေသနနှင့်တွေ့ပြီး စိုင်ဖော်နွက်တွေကို လက်တစ်စက်  
ကိုင်၊ ရောက်တတ်ရာရာ စာပေအကြောင်း၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ  
အကြောင်း စကားတွေ ပြော၊ မိတ်ဆွဲဖွဲ့၊ အသည်စကားရိုင်းတွေ  
ပဲ ကျွန်မအတွက် စင်မင်ရှင်းနှီးရသော မိတ်ဆွဲတွေ ရဲ့တာဖြစ်  
သော် အသည်ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ကျွန်မဟိုတုန်းကလည်း နေသား  
မျှေား၊ အခုထိလည်း နေသားမကျေသေးပါ။

၁၉၆

“ရတနာ...ကိုယ်ထင်သားပဲ၊ မင်းကို ဒီနေ့ညနေ တွေ့ရလို့  
မယ်လို”

ကျွန်မကို အမြဲ နွေးတွေးစွာ ကူညီခဲ့သည့် ကျွန်ပျူးတာ ဝန်းကျိုး  
ပညာရှင် အမျိုးသမီး အောင်သည် ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းသာ  
အားရ ပွဲဖက်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“နေကောင်းလား အောင်”

“သိပ်ကောင်း၊ မင်းရော့”

“တော်တော်ကောင်းပါတယ်”

သူမသည် ဗုဒ္ဓဝါဒကို အသည်းအသန် လိုက်စားနေသူ တော်  
ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် တွေ့တိုင်း ထောရဂါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ  
၏ အနှစ်သာရကို မေးခွန်းတွေ့မဲ့ ပြီး မှတ်စုတွေ ရေးလော့ရသည်။  
သည်အတိုင်း အလွတ်သလော ပြာပြုသည့်အခါ ကျွန်မနှုတ်ခွံ  
သော်လည်း သူက မှတ်စုဖြင့် ရေးမှတ်နေသည့်အခါမျိုးခြံ ကျွန်း  
နှုတ်ခွံ၊ သွားရတတ်လေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား အောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်သူငယ်ချင်းက ခရီးထွက်သွားတယ်၏  
မင်းရော့... တစ်ယောက်တည်းလား”

“ထဲ့ခံအတိုင်းပဲပေါ့ကွယ်၊ ခဲ့သွား... အောင်၊ မမောခင် မင်း  
ပေးရှိုးမယ်၊ မင်းမေးထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိပ်စာနဲ့ ဖုန်း  
နှုပ်ပါတယ်”

“အို...အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးပဲ ရတနာ”

၃ ကျွန်သရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညတွေ

၁၉၇

ကျွန်မ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ထောရဂါဒ ဘုန်းကြီးကျောင်း  
လိပ်စာနဲ့ ဘုန်းကြီး၏ ဘွဲ့အမည်ပါ လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို  
အတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ် လိုက်ဖို့ လိုရင် ပြောနော်... အောင်၊ ကိုယ် တစ်ခေါက်ပဲ  
အောက်ပူးပေမယ် ဘုန်းတော်ကြီးတွေက စေတနာ သိပ်ကောင်းပြီး  
သိပ်နွေးတွေ့တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်ကိုးကွယ်လာတဲ့ ဘုန်း  
ဤေးတွေလိုပဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ကျေးဇူး၊ လိုရင် မင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပါရမစ”

“သေချာတာပေါ့”

“မော်လာပါ ရတနာ”

ကျွန်မသေးမှာ ရတ်တရှက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည် စကားထဲ့၊  
အညွှန်မကြည့်မိုက်ပင် အသရှင်ကို ကျွန်မ သိပြီးပြီ၊ မော်လာပါ ဟူ  
သော စကားလဲ့ဖြင့် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်မည့်သူသည် ဤအခါန် ဤ  
အရာမျိုးမှာ ဤတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်မဝင်းသာအားရ  
ကြည့်တော့ ကျွန်မအပေါ် နှစ်ပြန်လောက်ရှိပြီး ကျွန်မကိုအပေါ်  
မျှော်ကြည့်နေသော ဦးရှားမင်း၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ  
သည်။

“ဟယ်... ဦးရှားမင်း၊ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်မတို့ နှုတ်ဆက်နိုက် အောင်က ကျွန်မပုံးအား ခပ်ဖွူးဆုပ်  
နှုတ်ဆက်ပြီး အမြားနေရာသို့ ထွက်သွားသည်။

“မင်းထဲဘေးဆင်လေးက လုလိုက်တာ အဲဒါ ပိုးထဲဘေးနော်”

ကျွန်းမ၏ မီးခါးနှင့် အနက်ရောစပ်ထားသော ဇင်းမယ် ထဘိ။  
ကြည့်၍ သူက ချီးကျိုးလိုက်သည်။

“ကျေးမူးပဲ၊ ဟုတ်ဂဲ ဒီထဘိက ပိုးထည်ပါ၊ ဇင်းမယ် ထဘိ။  
ခေါ်တယ်”

ထို့နောက် ဦးရှားမင်းအား ကျွန်းမ စွဲစွဲကြည့်မိသည်။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုအရာမျိုးက ဆွဲခေါ်လို့ ဦး  
ဒီကို ရောက်လာရတာလဲ၊ အရင်က ဦးရှားမင်းကို ဒီမှာ တစ်ခါး၏  
မြောင်နဲ့ရပါဘူး”

အနည်းငယ် အဲညွှာ မေးမိ၏။ သူက သူ့ဘယ်ဘက်ဆိုသော  
လက်မဖြောင့် ပဲပိုက်ရှုက် အသာဇူန်ပြရင်း ရှုံးရှုံးမဲ့ သို့သော် ရယ်  
ချင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ဟောဒီလူလေ... တစ်ချိန်လုံး မိုးသောက်ပန်းစွဲမိုးကို သွား  
ချင်လို့ ကျိုးနေတာနဲ့...”

သူ့စကား တစ်ဝက်တစ်ပျောက်သာ ကျွန်းမ၏ နားထဲသို့ ရောင်း  
လိုက်၏။ ဟောဒီလူလေ ဟူသော စကားအဆုံးမှာ ကျွန်းမ ဘယ်လို့  
မှ ထင်မထားသော လူတစ်ယောက်အား ပြန်းခဲ့ မြင်လိုက်ပြီး သွား  
နောက် ဦးရှားမင်း ဆက်ပြောသမျှစကားတို့ နားလျှော့သွားလော့  
အောင် ကျွန်းမ အခြေအနေ ပျောက်ယွင်းသွားခဲ့ပါသည်။

နေသန ...

ကျွန်းမ၏ အဲညွှာနဲ့မှုကို သူ အကဲခတ်မိမှာ အသေအားပဲ။  
သူ၏ ပဲပွဲမ်းနှံမ်းအပြုံးအောက်မှ တွေ့နဲ့ဆုတ်စွာ သတိထားမှုများ  
လည်း ကျွန်းမ အကဲခတ်မိပါသည်။

“ဟိုင်း... ရတာနာ”

“ဟဲလို့”

ဒါပဲ။ သည်ထက်ပိုပြီး ကျွန်းမ အသံထွက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်  
ပဲ။ တော်တိတိတိန်နေသော နှဲလုံးက လည်ပင်းအခြေသို့ လာ၍၍ နင်  
အသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နေသနက မိုးသောက်ပန်း စွဲအိမ်ရဲ့ စည်းသည်စာရင်းမှာ  
ရှုံးခဲ့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ကိုယ်က သူ ဒီလာလို့ရအောင် ကူညီရတော့  
ကာပေါ့၊ မိတ်စာရတိုင်း အနိုက်ခြင်းထဲ ထည့်ပြီး မလာနိုင်တဲ့ အ<sup>။</sup>  
ကြောင့် ဖုန်းဆက်တောင်းပန်နေခဲ့ရာက အခုံတော့ သူ လာချင်လို့  
ခြွဲကို တက်ခဲ့ရပြီး”

“အိုး... ရှုံးတို့ လာရတာ ထိုက်တန်ပါတယ်၊ ဒီနေအစီအစဉ်  
။ အထူးပဲ”

ကျွန်းမ ပုံမှန်အတိုင်း စကားဆိုနိုင်သွားပြီး

ဦးရှားမင်းက နေသန ဘက်လုညွှာကာ ဖခင်တစ်ယောက်က  
သားကို ပြောသည့် လေသမျိုးပြုံး ပဲနောက်နောက် အမိန့်ပေါ်၏။

“လူကလေး... သွား၊ သတိရတုန်း ဟောဟို စကြောင်းက  
ဘားပွဲလေးမှာ စည်းသည်မှတ်တမ်း၊ စာအပ်ရှိတာယ်၊ နောက်တစ်ခါး  
အောင် သူတို့ ဖိတ်နိုင်အောင် မင်းနာမည့်နဲ့ လိပ်စာ သွားရေးချည်”

ရှုံးကြေားကို လိုက်နာသော ကလေးတစ်ယောက်လိုပ်  
ကဲ ကျွန်းမအား တစ်ချက်ပြုံးပြုပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားသည်။ လူ  
ပဲပြောကြားမှာ တို့ ရွှေ့ကာ စာကြည့်ခန်းအဆုံးက စကြောင်းရှိစား  
ပွဲလေး ရှိရှိသို့ ထွက်သွားသော သူ့ကို ကျွန်းမ ငင်းမောကြည့်နေမိ  
သည်။

မိုးသောက်ပန်း စွဲအိမ်ကို လာချင်လို့ တဲ့လားကွယ်...၊ ဘာ

အကြောင်းနဲ့ လာချင်ရတာလဲ။ ဟိုတန်းက ဤစံအိမ်၏ ညနေချောင်း  
စာဖတ်ပွဲများ၊ ပန်းချိပွဲများ၊ ဇည်ခဲ့ပွဲများအနက် နှစ်စု သုံးခုတဲ့  
သူ့အား ဖိတ်ခေါ်ဖူးပါသည်။ အဲသည်အချိန်တွေမှာ သူ့ဘယ်ထောက်  
မှ မအားလုပ်ခဲ့။ အခုတော့ ဒီကိုလာဖို့ အားလပ်သွားပြီလား။ အဲ  
ဘာအမြဲ့ယဲလဲ။

“ခို... ကျွန်းမ မသိချင်ပါဘူးလေ။”

သူ ကျွန်းမအနီးသို့ ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ဦးရှားမင်းက  
ကျွန်းမတို့အတွက် ဂိုင်အရေက် သွားယူပေးမည်ဟု ဟန်ပြင်နေပြီ။

“ရတနာ... ဂိုင်အဖြူ။ အနီလား၊ နေသနရော့”

“ကျွန်းမအတွက် ရေတစ်ခွက်ပဲ ယူခဲ့ပေးပါ ကျေးဇူးပြုပြီ။”

“ကျွန်းတော်အတွက် ဂိုင်အနီး”

ဘေးမှာ အသာချင်းထိလုမထတ် လူတွေအများပြီး ဂိုင်း  
စုဝေးနေပါလျက် သူနှင့် ကျွန်းမ နှစ်ဦးတည်း ရှိနေသလို ခဲ့တော်  
သည်။ သူ ကျွန်းမအနီးသို့ ရောက်လာချိန်မှစ၍ အခြားသောလုပ်  
၏ ပုဂ္ဂိုလ်များ မှန်စိုးသွားခဲ့ပြီ။ အခြားသော စကားသိများ၊ တိုးတိုင်း  
ရှင်း ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်းမ၏ကမ္မာမှာ သူသာလျှင် ထော်  
ရှားပြုတော်သွားဖို့ အောင်တော်သည်။

“ကိုယ် ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး မင်းတို့ တက္ကာသို့လ်ဘက်း  
လက်ချောခန်းမရှေ့၊ ထွက်ပေါက်မှာ ညနေတိုင်း သွားစောင့်ခဲ့အောင်  
တယ် ရတနာ”

“အောင်...”

ကျွန်းမကို မရယ်မပြီး နှင့်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများ

ပဲတိုင်းလို တောက်ပခြင်း မရှိ။ သူ့ဆံပင်တွေက ပို၍ ဖွာနေသလို  
လို သူ့ပါးပြင်တွေက ပို၍ စွမ်းနယ်နေသလိုလို။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ  
ပဲပို၍ ဓမ္မာက်သွေးနေသလိုလို။ ဟင့်အင်း... အဲဒါ ကျွန်းမနဲ့ ဘာ  
ခိုင်လဲ။

“ဘာလို့ ကိုယ် အဲဒီမှာ သွားစောင့်တယ်ဆိုတာ မင်း မမေး  
ခိုင်တော့ဘူးလား”

ကျွန်းမပြီး၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိ၏။ မေးစရာ မလိုဘူးလေ  
သူယ်၊ နောက်ပြီး မမေးသင့်ဘူး မဟုတ်လား။

“မင်း အမြဲတမ်း တက်ကြွေ့ခဲ့တဲ့ သမျိုးသမီးဆိုင်ရာ ခေါင်းစဉ်  
ဘွဲ့မျိုး အဲဒီလက်ချာတွေကိုတော့ မင်းသွားတက်မှုပဲလို့ ကိုယ် ထင်  
ဘာ၊ မင်းကို ကိုယ်က တွေ့ချင်နေခဲ့တာကို”

ကျွန်းမ ပင်သက် တစ်ခုက် နီး၌၍ ရှိက်လိုက်ရ၏။ သူသည်  
ပြန်မျက်လုံးကို တည်းတည်းမကြည့်ဘဲ ကျွန်းမအကျိုးအနက်ရောင်  
ကြားက ပန်းပွဲ ဓမ္မာက်လိုက် ပေးလေးကို ပေးလိုက်လျှော့ကြည့်နေခဲ့၏။

“ကိုယ် မင်းကို တောင်းပန်ရမြဲဖြစ်မယ် ရတနာ”

ကျွန်းမ မျက်မျော်ချိ၍ ပြီးစာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာအတွက်လဲ ကိုနေသန့်ရဲ့”

“မင်းကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိမိ”

ကျွန်းမ ဆတ်ခနဲ့ တုန်ခိုဘွားသည်မှာ ရှာက်ရွှေ့မှုပေါ်ဘင်းလား...။ နှစ်မျိုးလုံးကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကျွန်းမ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

ပောမာမာ လေသဖြင့် ပုံးတွေနှင့်၍ ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ကို  
အောင် ညာ၍ မရပါ။

“ကိုယ် မင်းကို သိပါတယ် ရတနာ၊ ကိုယ် မင်းကို ကောင် ကောင် သိပါတယ်”

“ဒါး”

ကျွန်မ အသံထွက်၍ ရယ်မောပစ်လိုက်ရ၏။

ဘုရားရေ...၊ ကျေးဇူးပြေား တော်ပါတော့ကျယ်။ ရှင်းကြော် ကျွန်မ နာကျင်ခဲ့ရတယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ ရှင် ကျွန်မကို ဘုရားလေးနှင့်မှာလဲ၊ ဘယ်လို ကုသပေးနှင့်မှာလဲ...ပြောစားပါ။

ကြအားလျော့စွာ ပိုင်ခွက်နှစ်ခုကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင် ရေခွက်ကလေးကို အခြားလက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် ဦးရှားမင်း ကျွန်မတိအနီးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ပြုစာတ်သည် ဘားတော့မရက်ချုပ်တဲ့၏ အက်ဒဝပ်-၂ ပြုစာတ် ဖြစ်သည်။ ၁၄ ရာစု အဂ်လန်ဘုရင် အက်ဒဝပ်-၂ အကြောင်း သား ဖွဲ့စွဲထားသော သမိုင်းဆင့်ရာ ပြုစာတ်တစ်ပုဒ် ပြုစ်သည်။ ဗရက်ချုပ်တဲ့၏ ဂျာမန်ဘာသာမှ အက်လိပ်ဘာသာသို့ Eric Bentley က ပြန်ဆိုထားသည်။

ပြုစာတ်သူ အားလုံး ဘာ ယောက် ရှိ၏။ အမျိုးသမီးသောက်၊ အမျိုးသား ရှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘူတိအားလုံးသွေ့ ပြုစာတ် သရပ်ဆောင် အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံး အနက်ရောင် ဝတ်စုအမျိုးမျိုး ဝတ်ထားကြ၏။ သူတိအားလုံးကွဲပွဲမှု တိုင်ကြ တို့ ပရီသတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စွေးခြေခံတွေပေါ်မှာ တိုင်ကြ တစ်ယောက်စီ၏ ရှေ့တွင် စာအုပ်တင်၍ ဖတ်စရာ ထောက်တဲ့

အမြင်ကလေးတစ်ခုစီ ရှိသည်။ အခန်းကျော်းကျော်း၊ ပရီသတ် နည်း နည်းမျိုး အသံချွဲခွက် မလိုအပ်ပါ။

ဘေးဘက်က နံရံနှင့် ကပ်လျက် ဓာတ်ပြား ဖွင့်စက် CD Player နှင့် အသံချွဲစက် Speakers များ ရှိသည်။ လိုအပ်သည့် အချိန်တွင် နောက်ခဲတိုးလုံးသည် တို့ Speaker နှစ်ခုဗု ပံ့ပိုးတိုးတိုး ရှုံးပါသွား ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်ခဲတိုးလုံးအေး၏ ဂိုတ်ပညာရှင် သည် သူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားသော ဂိုတ်ကို သူကိုယ်တိုင် အသ ညီပြီး ဖွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ကြောင်းပြောသူ Narrator ဖတ်ရမည့်အလှည့်တွင် လူ သာ ယောက်လုံး အနိမ့်အမြင့် မရှိ ညီညာသော အသံဖြင့် တစ်ဖြိုင် တည်း ပံ့ပိုးတိုးတိုး ပတ်ကြ၏။

ဥပမာ... ‘လကွယ်ည်...သန်းခေါင်ယ်အချိန်း၊ အန်းနှင့်မိမိရား၏ လေသာဓာတ်’ဟူသော စာကြောင်းမျိုး ဖြစ်၏။ အားထောင်လို့ အလွန်ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မတိ၏ စိတ်နဲ့လုံးကို ဆပ်ကိုင်ဆွဲယူ နိုင်စွမ်းသော ညီညာမြှိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်သည်။

ပြုစာတ်တွင် ဓာတ်ကောင် ဘာ ဦးထက် ပိုနေသဖြင့် တရာ့၊ ပြုစာတ် သရပ်ဆောင်တို့သည် ဓာတ်ကောင် နှစ်မျိုးသုံးမျိုးအတွက် ပတ်ကြရ၏။ ဒေါသကို ဒေါသသုံးဖြင့်၊ ဝမ်းနည်းမှုကို ဝမ်းနည်းနည်းအသံဖြင့်၊ သရော်လောင်ပြောင်သည့် စကားဆိုလျင်ဟားတိုက် ပြီး သရော်သည်အသံဖြင့် ဓာတ်ကောင်တိ၏ စိတ်လှပ်ရှားမှု မျိုးစုံ ထပ်တူညီစွာ ဖတ်သွားကြသောကြောင်း ပရီသတ်သည် ဌိမ် သက်စွာ မောပါလျက်ရှိသည်။

အပြစ်ဒဏ်စီရင်သူနှင့် စီရင်ခဲရမည့်သူ၏ ပြောက်များဖွင့်

လက်ယာဘက်ဆုံး လူက သူ့ဘားမှာ ရှိသည့် တီးစိုင်းသုံး ဘင်ကို  
တို့၍ ဂိုဏ်ဆန် စဉ်သေးချက်လိုက်ပေးတတ်သည်။ မြောဘ ဖော်  
သူတို့၏ မာန်နှင့် ခဲ့သားမှာကို တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်တီးလိုက်  
သော ဘင်သံက ပို၍ လေးနှက်စောဖြင့် နိုက်နလုံးတုန်ရှိ၍ လှပ်  
ရှားနေသော ကျွန်ုမာ၏ ရင်သည် ထပ်ကာထပ်ကာ တုန်လှပ်အောင်  
ဆွဲဆောင်ခံနေရလေသည်။

ပြုစာတ်ပြီးသွားသည့်အခါ ကျွန်ုမာတစ်ကိုယ်လုံး မော်မှုးသွား  
၏။ သို့သော် ပြည့်စုစွာ ကျေနိုဝင်းတို့ဖြင့် ကြည့်နှုံးနေခဲ့မိသည်။

အကယ်၍သာ ဦးရှားမင်းနှင့် ဇနသန် မရောက်လာခဲ့ဘူး ဆို  
လျှင် ဒေဝိကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုမာနှင့် အိမ်ရှင်းသိပ်မဝေးလှသော ဘာ  
ဘရာတို့လင်မယားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပို့ခိုင်းရမည်ဖြစ်သည်။ ယခု  
တော့ ဦးရှားမင်းက ကျွန်ုမာကို လိုက်ပို့ပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ  
၏။

“ရတနာ...ကိုယ်တို့ မင်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမလား”

“ဟုတ်ကဲ...ကျေးမှု”

ထိုနောက် ကျွန်ုမာအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိလျက် ကျွန်ုမာအောင်  
စကားဆိုရန် တွန်ဆုတ်နေသော သူ့ကိုယ်စား ဦးရှားမင်းက နောက်  
တစ်ခု ထပ်ပြေသည်။

“ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်မလား၊ သူ့ကားနဲ့ လိုက်မလား၊ သူ့က  
တော့ မင်းကို သူပြန်ပို့ပေးချင်တယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“အို...”

ထိုအခါကျော့သူက ကျွန်ုမာအား ခေါင်းဆွဲတ်ကာ ပြီးပြု၏

“မင်းစိတ်မရှိဘူးဆိုရင် မင်းကို ကိုယ်ပဲအိမ်ပြန်ပို့ပေးခွင့်ပြုပါ”  
ကျွန်ုမာယ်လိုင်းရပါမလဲ၊ ကျွန်ုမာတွေခနဲ့ဖြစ်သွားသည်  
ဆုံးဦးရှားမင်းက လူကြီးပါပါ သဘောပေါက်သွားပုံ ရှု၏။

“လာပါ...ကားရပ်ရာနေရာရောက်မှ ဆုံးဖြတ်လို့ ရပါတယ်၊  
အုံနှစ်ယောက်လုံးက လူရှိုးလူကောင်းလေးတွေပဲ ဥစ္စာ၊ အခုံ တို့  
အော်ရှိခဲ့ကို သွားစောင့်ကြမယ်၊ ဟုတ်ပလား”

ကျွန်ုမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပါ၊ ဦးရှားမင်း၏ကားဖြင့်ပဲ လိုက်  
စော့မည်။ သူ့ကို ကျွန်ုမာ ခုက္ခမပေးချင်တော့ပါ။ ခုက္ခမပေးချင်သူ့  
ခုံတာဟုတ်ရဲ့လား၊ သူ ပေးသမျှအခွင့်အရေးကို လက်ခံယူပြီး သာ  
ယာချင်နေဆဲ၊ သူ့ကို တိုတ်တာနီးတွယ်တာမျော်လင့်နေဆဲပုံ၊ သူ  
ပြင်သွားမှာ မခိုင်တာလား။ ဘုရားရေး...အဲသည်လို့ အမြင်ခံရမှာ  
၌ စာရင်တော့ သေသွားတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမည်။

တောင်အောက် လမ်းသွယ်ကလေးဆီ ရောက်တော့ သူတို့နှစ်  
ယောက် ကျွန်ုမာ၏ ရွေးချယ်မှုကို တောင့်နေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုမာရှုံးမှာ  
ရုပ်နေကြသည်။ ဦးရှားမင်းက ရွှေတ်နောက်နောက် ဟာသည်ကြောင်းဖြင့်  
ကျွန်ုမာအား မဲဆွဲယူဟန်စောင်၏။

“ကိုယ့်ကားက သူ့ကားလိုတော့ မတောက်ပော့ဗုံးပါလေ၊ ဒါ  
ပေမဲ့ ‘မြန်မာ မို့ပြာ’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် တည်ပြုခိုင်ခဲ့  
ဘယ်၊ လူမြေကြီးတယ်၊ ဟောဒီအပြောရောင်မျိုး ကမ္မာမှာ ရှာကြည့်  
ခိုင်းပါ၊ မင်းဘယ်မှာမဲ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ မနက်ခင်း  
အောင်းကင်မှာပဲ ဒီအပြောကို တွေ့နိုင်မယ်၊ အဲ...တစ်ခုတော့ ရှိတာ  
ပါလေ၊ ထိုအခါပေါ်ပေါကတော့ တော်တော်ကျွမ်းကျင့်တဲ့လူမှ ပတ်  
ဘတ်တာပေါ်”

ဦးရှားမင်း ရယ်သောအခါ ကျွန်မပါ လိုက်ရယ်မိသည်။ သူ ရယ်ရန် ဖြီးစားလိုက်တာတော့ ကျွန်မ မြင်ရပါရဲ့၊ သို့သော် သူ နှုတ်ခမ်း လုပ်ရှားမှုက အပြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်မသွားပါ။

“ဒါလ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်မယ့် အထူး ဧည့်သည်အတွက် ထဲ့စံအတိုင်း ကိုယ်က ထိုင်ခဲ့ပါးပတ် ပတ်မဲ့ ဒို့ ဂုဏ်ယဉ်စွာ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဘယ့်နှုတ်လဲ ရတနာ”

ကျွန်မ နေသနနား အား နားပါးနာ လုမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ သူက ကိစ္စမရှိပါဘူး ဟူသော ဟန်ဖြင့် ခေါင်းဆွဲတဲ့ ဖြီးပြသည်။

အဲသည်လောက် နှစ်းနယ်သော အပြီးမျိုးကို သူ့ထဲမှာ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ပူးပါရဲ့လား။ လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သူ့မျက်းဝန် မှာ နောင်တ တွေ့ကို ကျွန်မ မြင်ရသည်။ သူ ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်း ပြစ်နေရုပ်လား၊ ကျွန်မဆိတ်နှီး နဲ့ကပ်အောင် တို့ဗုံးမိုးယောင်း ပြင်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရုပ်လား...၊ သို့မဟုတ် တမြော နောင်တ တစ်ခုခုများ ပါနေသေးသလား။ ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။

“ကျွန်းတော့ကို ခွင့်ပြုပါဦး” ဟူသော စကားကို ပေါ်မြန်မြန် သူ့ ပုတ်ခနဲ့လုညွှန်တွက်သွားသော သူ့နောက်ကျောကို ကျွန်မလုပ် ကြည့်မီသည်။

“အိုး...သနားစရာ အရှုံးသမားလေး”

ဦးရှားမင်းက သူကြားအောင် ပေါ်နောက်နောက် လုမ်းအောင်၏။ နေသနက လုညွှန်တွက်က လက်ပြသည်။ ‘စောင့်ပါဦး’ လော စကားကို အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလုပ်ရုံ ပြောလိုက်၏။

အဲသည်အချိန်မှာပါပဲ။

အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်မ၏နှစ်လုံးသားကို သူ ဆွဲထုတ်လိုက် နိုင်တာပါပဲ။ အဲသည်မျက်လုံး၊ အဲသည်အပြီးတွောဟာ သူနှင့် မလိုက် ဖက်ပါဘူးကွယ်။ သူက ဓန်းတွေးသော် ယုံကြည်မှုရှိသော ကရဏာ အပြီးမျိုးနဲ့ လိုက်ဖက်တာပါ။

“စောရိုး ဦးရှားမင်း၊ ကျွန်မ သူ့ကားနဲ့ လိုက်သွားတော့မယ်။ နော့”

ကမန်းကတန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ပြင်ပြီး သူ့ဆီ လုမ်းကြည့်လိုက် လော့ သူသည် ကားမောင်းသူဘက် ကားတံခါးကို ဖွင့်ရန်ပြင်နေပြီး။ ဦးရှားမင်းသည် ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် အံ့ဩသွားပုံ မရပါ။

“ကောင်းပြီလေး မင်းကို ကိုယ် နားလည်းနိုင်ပါတယ်၊ ဟေး... နေသန၊ ခက္ခ... ခက္ခ၊ ဒီမှာ ခရီးသည်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်လဲ”

သူ ဖြိုန်းခနဲ့ လုညွှန်တွက်သည်။ ကျွန်မ သူ့အား လုမ်းလက်ပြတားပြီးနောက် သူ့ကားရှိရှာသို့ လိုက်သွားရန် ခြေလုမ်းပြင်မိ၏။

“ဟေး နော်းလေ...မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်သွားဦး မှပေါ့”

ဦးရှားမင်းက ကျွန်မအား ဖစ်တစ်ယောက်က သမီးကို ပွဲ၊ က် နှစ်သိမ်းမျှမျိုးပြင် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဂွတ်ခြားနိုက် ဦးရှားမင်း”

“ဂွတ်ခြားနိုက် ရတနာ”

ကျွန်မ သူ့ဆီ လျော်ကြသွားခိုက် သူကလည်း ကျွန်မဆီ ပြုံး ကြောက်လာပြီး ကြိုဆိုခဲ့သည်။

“က... မြန်မာမိုးပြာရေ၊ မနက်ဖြန်ကျ မင်းကို ငါ အနီရောင် ပြောင်းပစ်တော့မယ်၊ တရာ်ပြည်က ကြယ်နဲ့ ဖြစ်သွားအောင်လို့ ဒီမိန့်ကလေးက အနီရောင်ကို ပိုကြိုက်ပိုရတယ်”

ဦးရှားမင်း သူ့ကား သူ ပြန်နောက်နေတာကို ကျွန်မ ကြား၊ ပေမယ့် လူည့်မကြည့်နိုင်တော့ပါ။ ဘာကိုမှလည်း ဂရမ်စိုက်နှင့် တော့ပါ။ ဘာက ကျွန်မသာက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေပြီ။ သူ ဦးရှားမင်းကို လုမ်းနှုတ်ဆက်နေချိန့်မှာပဲ သူ့ကားထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်က ဒီထိုင်ခဲ့ပေါ်မှာ မင်း မထိုင်ချင်တော့ဘူးလို့ ထင် သွားခဲ့တာ”

နေဝါယာလမ်းမသို့ ချိုးကျွေးလိုက်စဉ်မှာ သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ကျွန်မ သူ့ဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မထိုင်တော့ဘူးလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်မျက်လုံး ထဲက နောင်တတွေကို မကြည့်ရက်လို့၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ပျော်ချွှုံး တက်ကြွေနေစေချင်တာ”

သူ ကျွန်မအား တစ်ချက် ငေးကြည့်လေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရတနာ”

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်ဘဲတောင် ပြန်တော့မလို့ မဟုတ်လား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း သူ့ကားနဲ့ လိုက်သွားမယ် ထင် လို့၊ မင်းအတွက် ယူလာတဲ့ စာအုပ်ကို ပေးလိုက်ဖို့အတွက် အငြောက် တကြီး သွားယူတာပါ”

နှစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညာတွေ

၂၀၉

ဒေါက်ရှုတုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် စာအုပ်ကြီးတစ်ခုပဲကိုသူ ကျွန်မအား ကမ်းပေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ မြင်သာအောင် ကား အတွင်း မီးလုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ပေါ်လေကလီး...တဲ့။ မျက်နှာဖုံးမှာက လူမည်း မင်းသား (Black Prince) ဟူသော ပန်းချိကားနှင့် အတွင်းမှာ ပေါ်လေကလီး၏ အနုပညာလက်ရာပန်းချိမှားနှင့် သူ့ဘဝ သူ့အတွေးတို့ကို ရော ပို ထည့်သွင်းထားသည်။

“အို... သိပ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပဲ၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“သေချာတာပေါ့၊ အဲဒီတဲ့မှာ ကိုယ်ပြောဖူးတဲ့ မိန့်ကျာမိန့်ဗုံး ပေါ်လွှာက်ချိန့် ပန်းချိကားပဲ ပါတယ်”

ဓဏေအတွင်း သူ ပြောသည့် ပန်းချိကားကို ကျွန်မ တွေ့သွား ပါသည်။

“မင်းကြည့်ဖူးတဲ့ ပန်းချိကား တစ်ခုနှစ်ခုလဲ ပါတယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့... ဟောဒီကားပဲ၊ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် လူလိုက်လဲကွယ်... နော်၊ ပြတိက်ထဲက တကယ်ပန်းချိကားကို ပြန်သွားကြည့်နေရာသလိုပဲ၊ စပယ်ရှယ်ပဲ”

လိုချင်သည့်မှန်ကို ရာဘားသော ကလေးဘဝက ကျော်ပျော် ပျော်မျိုးပြင့် တစ်ချက်ပြီးရယ်ကာ စာအုပ်ကို ရင်မှာ ထွေးပိုက်ထား လိုက်မိသည်။

“အဲလို့ရယ်စမ်းပါ ရတနာ၊ မင်း အဲဒီလို့ရယ်နေမှ ကိုယ်စိတ် မျိုးသာတာ”

သူသည် ကားတွင်းမှ မီးကို ပြန်ပိတ်ပေးရင်း ကျွန်မအား ဖြုံ  
ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ၊ အဖြူးနှင့် သူ၊ မျက်လုံးတွေလည်း အရင်ကလို  
ပြန်တောက်ပလာသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟိုစဉ်ကလိုပင် အကျိတ်အခဲ မရှိ၊ နှစ်  
ကျွန်သည့် နောင်တွေမရှိ၊ သတိထားစရာ ထောင်ချောက်တွေမရှိ၊  
သော ကြည့်နှုန်းစရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ဘဝမျိုး ပြန်ရအောင်  
သိပ်ကောင်းမှာပဲနေ။

မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

သူငယ်ချင်း မောင်းနေတဲ့ ကားထဲမှာ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဘားမှ  
ထိုင်လိုက်လာတဲ့ မိန့်မတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မလို ရင်ခုနှစ်စွာ မောင်  
ပန်း စွမ်းနယ်နေမှာ မဟုတ်၊ သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာအပြောင်းအလဲ  
ကို အရိုက်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်။ ခုင်း  
ချင်းရဲ့ ပခဲ့စွမ်းကို ပါးအပ်ကာ မို့တွယ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေနှင့် တမ်းထဲ  
ထုတ်မှုးနေမှာ မဟုတ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေ မဖြစ်နိုင်ကြတော့ဘူး  
ထင်တယ်နေ။

“ကြောက်သလား ရတနာ”

“ဟင့်အင်း၊ ဟောဒီမြို့တစ်ခုလုံးမှာ ဟောဒီ နောင်ချိန်လမ်း  
ဟာ ကျွန်မအကျွမ်းကျွင်ဆုံး အရင်းနှုံးဆုံးပဲ၊ မကြောက်ပါဘူး”

နောင်ချိန်လမ်းမသည် အကျွော်အကောက် ထူထည်သည့်အင်း  
လမ်းကကျွော်သည်။ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်လည်း ရှိသည်။ အကျွော်

လျှန်းသဖြင့် တရာ့၍ နေရာတွေမှာ လမ်းမီးတိုင် ထွန်းမထားဘဲ လမ်း  
ပဲ့မှ အလယ်မျှော်းတစ်လျှောက်က ရောင်ပြန်ပြားကလေးတွေ၏  
အလင်းမြင့်သာကားမောင်းစေသည်။ နံနက်ရုံးတက်ချိန်နှင့် ညနေ  
ရုံးဆင်းချိန်တွင် နေဝင်ချိန်လမ်းမသည် ကားရှုပ်ထွေးပြီး မြန်မြန်  
အောင်းစွဲ အန္တာရာယ် ရှိသည်။ ယခုလို ည သာ နားအားချိန်မှာ စတော့  
ကား အသွားအလာ တော်တော်ရှင်းကာ မြန်မြန်မောင်းလို ရောင်း။  
လမ်းဟိုဘက်က အပ်ဆိုင်းနေသော သစ်တော်ကြီးများနှင့် တောင်  
ကမ်းပါးတို့မှာ ရိပ်ခနဲ့ရိပ်ခနဲ့ကျွန်နေခဲ့၏”

“ဟောဒီက ပန့်ခြားက တောင်တက်လို သိပ်ကောင်းတယ် ရတ  
နားကိုယ် ခက္ခခဏ ဒီကိုလာဖူးတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းတောင်တက် လမ်း  
လျှောက်လို ဝါသနာပါသလား”

“ပါတာပေါ့၊ နှစ်ပတ် တစ်ခါလောက် ကျွန်မ တောင်ခံပြော  
ပြုကို လမ်းလျှောက်တက်လေ့ရှိတယ်”

သူ လေတစ်ချက် ချွိန်လိုက်၏။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တောင်တက်ဖော်က ဘယ်သူလဲ”

“အသက် ဂုဏ် ကျော် အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဦးဘန္တား၊ သူ  
က ရယ်စရာတွေ အမြဲပြောတတ်တယ်။ ကျွန်မတော့ သူနဲ့ တွေ့ရင်  
ပုံပါနေရတာပဲ ကိုနေသနဲ့”

ပြောရင်း ကျွန်မအသံတွက် ရယ်မိဘွား၏။

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လဲ မင်းကို ရယ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်  
ခင်ပါတယ်၊ မင်း ပျော်ရွင်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်၊ အဲဒါ ကိုယ်  
ခဲ့ စိတ်ဆန္ဒအမှန်ပဲ”

“အို...ဒါလေးများ၊ ရှင်မြင်ချင်တဲ့ ပျော်ဆွင်မှုကို ကျွန်မဆီးစွာ ရှင် အခုက္ခလာပြီး မြင်နေရဖြီ...က”

သူက တိုးတိုးတိုတိတ် ရယ်မောရင်း ခေါင်းခါယမ်းဇာ သည်။

ကျွန်မအဆောင်သို့ နှီးလာသည့်အခါကျဗျာ ကျွန်မဆာလောင် နေသည်ကို သတိပြုခိုးသည်။ စားစရာ ဘာရှိပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့် တော့ ရယ်ဖိမိတ် ခေါက်ခွဲထုပ်နှင့် ပေါင်မှန်ပဲ စဉ်းစားလို့ ရသည်။ သိပ်တော့ မစွဲဘူး။

“ရှင် မဆာဘူးလားဟင်၊ ကော်ဖိတစ်ခုက်စီလောက် သောက် ကြေရင် ကောင်းမလား”

“ဒီအားမှာ ဒီအချိန် ဘယ်ကော်ဖိဆိုင် ရှိတော့မှာလ”

“အိုး... ကျွန်မအစန်းမှာ ကော်ဖိ ရနိုင်တာပါ”

သူ တစ်ချက် ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် ဖြော်းခနဲ့မှာက်နာဖြော် တည်ဆွားသည်။

“ဒီလိုခိုတော့ မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်ခိုးစရာ အကြောင်းများ ရှိလို့လားဟင်”

တကေယာပင် နားမလည်းစိတ်ဖြင့် မေးမိတော့ သူက ကျွန်မ အား လုညွှတ်ကြည့်ရင်း မချင့်မရဲ့ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ကျွန်မဆံပေါက် ခပ်ဖွဢ့ဖွားတစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။

“တကေယာမိန်းကလေးပဲ”

ထို့နောက် ကားကို နေဝါဒရို့နှင့်လမ်းမပေါ်မှု ကျွန်မအဆောင် ရှုံး ကားရှုံးရာ ကွက်ယပ်ဆီးသို့ ချိုးကျွေးဝင်လိုက်သည်။

“ရတနာ... မင်းဟာ တစ်လျောက်လုံး ရှိသားခဲ့တာပဲ၊ ရင်ထဲ မှာ ရှိတဲ့ စကားတွေကိုပဲ မင်းပြောခဲ့တယ်၊ မင်းရင်ထဲက ဘာလိုချင် သလဲ ဆိုတာလဲ မင်းသိခဲ့တယ်၊ မရှိုးသားခဲ့တာက ကိုယ်ပဲ။ ကိုယ် ပြောတဲ့ စကားဟာ ကိုယ်ယူကြည့်တဲ့ စကားလားဆိုတာလဲ မသေ ချာဘူး၊ ဒါထက်ဆိုးတာက ကိုယ်ဘာလိုချင်တာလဲလို့ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် မသိတော့ဘူး၊ ဒီကြားထဲကစာနဲ့ မင်းကိုနာကျင်အောင်လဲလှပဲ ခဲ့မိပြန်ပြီးက... ဒီလိုလူကို မင်းဘယ်လိုခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တာလဲ၊ ဘယ် လို နှင့်သားမျိုးလဲကျယ်”

သူသည် ကားကို အဆောင်ရွက် ဂိတ်တည်တည် ကွန်ကရစ် လမ်းပေါ်မှာပဲ ရပ်ပြီး စက်သတ်လိုက်လေသည်။

“ရှင် မှားနေပြီ၊ အခုဟာက ရှုင်ကို ကျွန်မ ခွင့်လွတ်နိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး နေသန ရဲ့၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ခွင့်လွတ်ဖို့ အားယူနေတာ၊ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း... ကျွန်မကို ကြည့်စမ်းပါ”

သူ ထိုင်ခံခါးပတ် ဖြေတိလိုက်ပြီး ကျွန်မသာက်သို့ အောင်းထိုင် လိုက်ပါသည်။ သူ ကျွန်မကို ငေးနိုက်ကြည့်သော မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြင်နာရိပ်နှင့်အတူ တွေ့ယ်တာမှုတွေကိုပါ မြင်နေရသလိုပဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ထင်တာများလား၊ အလင်းရောင် မသေမကွဲမှာ ဘာကိုမှ မသေ ချာပါ။

“အခ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အင်မတန် ပြည့်စုံ  
တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို ရထားပြီ”

သစ်ပင်ထို့ဖြေား ဟိုးကောင်းကင်ဆီမှာ ပိုင်းစက်နေသော  
ကို အဓမ္မ ကျွန်မ မြင်ရသည်။ လရောင်သည် ကားရေးမှုန်ကို ထွင်း  
ဖောက်လျက် စတိယာရင်ပေါ် ထောက်ထားသည့် သူ့ဘယ်လက်  
တံထောင်ဆစ်ဆီသို့ ဖြာကျေနေသည်။

“လူဘဝဆိုတာတို့တို့လေးလေ၊ အဲဒီတို့တို့လေးထဲမှာမှ ကျွန်း  
တို့ အဲပ်မက် မက်ခွင့်ရမယ့် ကာလကလေးဟာ မျက်စိတစ်မိုက်စာ  
ကလေးပါ၊ ကံကောင်းထောက်မလို့ ရလာတဲ့ အဲဒီအဲပ်မက်လေး  
ကို လက်ခံပုံလိုက်ဖို့ ဘာများ တွေ့နဲ့ရတဲ့မှာလဲ၊ အဲပ်မက်က  
ပေးနိုင်သမျှ သာယာမှု၊ ကြည့်နဲ့မှာ ပြည့်ဖို့မှာ အဲဒီ အရသာတွေကို  
ရအောင် ပူးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီအဲပ်မက်ဟာ ဘယ်လောက်ပါ အချို့  
နည်းနည်း မက်ဖို့ မထိုက်တန်သေးဘူးလားကွယ်...ဟင်၊ မထိုက်  
တန်သေးဘူးလား”

ကျွန်မ ရင်တဲ့က ရိုးသားစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကားများ  
ဖြစ်သည်။ ထိုကားများကို ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တီးတိုးရော်တဲ့  
ခဲ့မိသလား၊ သူ့ကို တီးတိုးပြောပြ တိုင်တည်နေခဲ့မိတာလားကျွန်း  
မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မကို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ငေးနေသော သူ့မျက်လုံးတွေကဲ့  
မှာ စိုးရိုပ်မှန်င့် မသေချာမရောရာမှုတွေ ရှိနေလေသလား၊ ထိုးချို့  
တွေ့နဲ့ရတဲ့မှုတွေ ရှိနေလေသလား။ လရောင်က သူ့မျက်နှာဆီတွေ  
တော့ ရောက်မလာခဲ့ပေါ်။

၁၇၅  
သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သေတွေ

“အဲဒီအဲပ်မက်မှာ သာယာမှုတွေ ပျော်ခွင်မှုတွေချည်း ရှိလိမ့်  
သံလို့ မင်းဘယ့်နှင့်ပြီး သိနိုင်ပါမလဲ ရတနား၊ ကိုယ့်အထင်  
အား အဲဒီအဲပ်မက်ဟာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး၊ ကို ဝင်းနည်းမှုတွေ  
း၊ ကြော်မှုတွေကိုပဲ အများဆုံး ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ရတနား...  
ဒေါ် အဲပ်မက်ဆို ဖြစ်နေခဲ့ရင် ကိုယ်တို့ဘယ်လို့လုပ်ကြမလဲ”

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မက သတ္တိအပြည့်ရှိနေပြီ။

“အဲပ်မက်တစ်ဦး လွှာသလား ဆိုးသလား ဆိုတာဘာ မက်ကြည့်  
ပါ။ သိရတာမျိုးပါကြယ်”

“ရတနား...”

တို့တိတ်ညင်သာစွာ ရော်တို့ကိုသော သူ့အသံမှာ နှုံးညွှေ့  
မှုအပြည့်တို့ ကျွန်းမှု ခံစားလိုက်ရပါသည်။

သူ ကျွန်မကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ  
ခံစားတွေထဲမြှောက်လေး၊ အဲထိုကြည့်နဲ့မှုတွေလား၊ သို့မဟုတ်  
သူ့ကရာဏာတွေလား။ တစ်ဝက်တစ်ပျော် အလင်းစိုးတဝါးမှာ  
ကျွန်းမ မသိနိုင်ပါ၊ သိလည်း မသိချင်တော့ပါ။

ကျွန်းမ စကားပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်းမအသံသည် တို့တိတ်  
ခြားကိုသွေ့နေ၏။

“အဲပ်မက်ဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲပ်မက်လုလုပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်  
အေား နှီးရုံးချည်းပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျုမ္မ...”

“၏...၏”

သူက ကျွန်းမနှစ်ခေါ်းရှိ သူ့လက်ဖျားဖြင့် ခပ်ဖွူးထိကပ်၍  
အေားကလေး တားမြစ်လိုက်တော့ ကျွန်းမစကားတွေ တိခဲနဲ့ ရပ်  
အပါသည်။

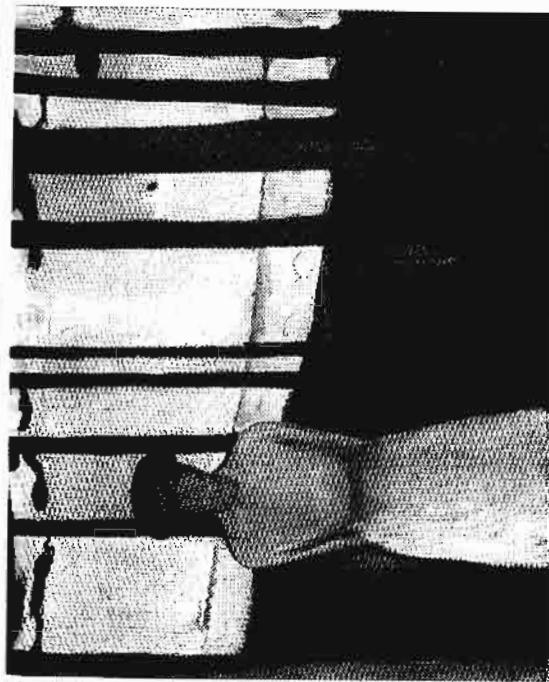
၂၁၆

“ဘာမှ မပြောနဲတော့နော်”

သူအသံသည် ကျွန်ုင်မ ကြားနိုင်ရဲကလေး၊ တိုးတိုးကဆောင်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုင်မနှုံးမှာခဲ့ကျေနောက်သော ဆံစကလေးများ၊  
သူအသာအယာ င့်နမ်းလိုက်ပါသည်။

O



The Voice (1893); Edward Munch, Oil on Canvas, (87.5 x 108 cm)  
Museum of Fine Arts, Boston

နှေ့ဝေါ်ငိုင်သား ကမ္မာကျော် ပန်းချီဆရာ အက်ဒီဗတ်ဒွန့်စဲ  
(Advard Miedtch) သည် အဖွဲ့အစည်း (Expressionism) ၏ အဘေး  
ပိုင်း မန်တဲ့ရှင်တစ်ယောက် ပြစ်သည်။

မွန်ခံသည် လူသား၏ ဖြစ်တည်မျက်း ထောင့်စဲ မြင်ကွင်း ဖဲ့မဲ့  
လေလာရေး ဆွဲရန် မဆုတ်မဆစဲ ကြီးပေါ်ခဲ့၏။ ရွှေ့က်ချား ဖွယ်ရှုမှုပျော်  
ခင်းချား အလယ်ကွင်း စိတ်စာသုတေသန မှင်တောက်စိန္တသာ လူသွော်  
များကို ရောင်များ၊ ဆွဲခြင်း ဖြင့် မွန်ခံ၏ ပန်းချီကား များ သည် စိတ်  
ရွှေ့က်ချား စာရာ အောင်မက်ဆန်များ ဖြင့် လွှမ်းခြားနေတတ်သည်။ ခဲ့စားမှု  
ကို သရပ်ခဲ့၍ ရွှေ့လို့သော ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်အာရုံးကွင်း အောင်မက်  
အစဉ်ကို ပြန်လည်အောက်မောင်းက တစ်သားတည်း လိုင်း ဝပ်မောသက်  
သို့ပင် ပြစ်သည်။

### အက်ဒီဗတ်ဒွန့်နဲ့ နှင့် ခါးပါး

ကောင်းကင်မှာ နေနှင့် လ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်နေသည်  
၌ ကွင်းမျိုး အင်မတန် ရှားပါလိမ့်မည်။

ဤလာနောက်သည် အလွန်ရှားပါးသော ညာနောက်တွေထဲမှ  
ခဲ့ခဲ့ဖြစ်သည်။ သမုဒ္ဓရာဘက်မှာက မဝင်သေးသည် နေလုံး၊ ဟို  
သံပက်မှာက ထွက်ပြုစဲမင်း...။

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်းရတနာ၊ ဟိုဘက်က လ၊ ဒီဘက်က  
ဘယ်လောက်လှသလ”

ကမ်းစပ် ပန်းခြားသည် လမ်းလျှောက်သူများ၊ ခုံတန်းမှာ တိုင်  
သည်၏ ခေနေသူများ ဖြင့် စည်ကား လျက်ရှိသည်။ ကျော်မတို့နှစ်  
ဘက်သည် ကား ရပ်ဖို့ နေရာ တိုင်အလွတ်ကလေး တစ်ခုခု တွေ့  
ဖြည့်ဖြည့် ဘီးလိမ့်ကာ ရှာရင်း ရှာရင်း ပန်းခြားစာစ်ပက်စွန်း  
အထိ ကားက ရောက်သွားသည်။

“ဟိုမှာ နေရာလွတ်တစ်ခု...”

ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ လက်ညှီးဆုန်ပြလိုက်သည်။ အဲ  
ပြီးသွား၏။

“ကိုယ်တို့က ဘောင်းတာပဲ”

“နေသန ... မြန်မြန်နော် မြန်မြန်၊ ကျွန်မတို့နောက်က စီး  
ရောင် ကားလ အဲဒီနေရာကို မှန်းနေပုံရတယ်”

“အို...မိတ်မလူပါနဲ့ ကိုယ်က ဦးနေပြီလေ၊ ဟောမှာကြည့်  
ရောက်ပြီင်ဗျာ”

ကျွန်မ တို့၏ ကားက လက်မတင် က လေးပင် Park  
Meter တိုင်ကလေးဆီသို့ ကပ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ စီး  
ရောင် ကားက ကျွန်မတို့ကား၏ ဘားမှ ဖြတ်ကော်မောင်းသွား၏  
ကားမောင်းသွား အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာပ်ရှုံး၊ ဖြစ်နေသည်  
မြင်လိုက်ရသည်။

“အောင်း...အန်တီ”

သူက ထိအမျိုးသမီး မကြားနိုင်လောက်သည် လေသိတိုးကြုံ  
ဖြင့် လှမ်းတောင်းပန်နေလိုက်သေး၏။ သူ၊ မျက်နှာ၏ အပြီးကြော်  
ကျွန်မ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

“ကိုယ်တို့ သပြိုင်ပေါ်အထိ သွားထိုင်ကြရအောင် ရတနာ

ကျွန်မက မီတာတိုင်ထဲသို့ ထည့်စုံ အကြွော် ရှုပ်အကျိုးအို  
ထဲမှ နှိုက်ထဲတိုက်သည့်အခါ သူက ကျွန်မအား မျက်မွောင်ကြ  
သည်၏။

“ဘာလုပ်မလိုလဲ”

“အို...မီတာတိုင်ထဲကို အကြွော်ထည့်မလိုပေါ့”

သူ မျက်နှာမော်၍ ရှုပ်ပါသည်။

“ဟား ဟား...လူလည်ကလေးပေါ့လေ၊ အခု ညေနေ ဒေါ်ရှိ  
ကျော်သွားပြီလေ၊ ပိုက်ဆံထည့်စရာ မဂိုတော့သူ့ခင်ဗျာ၊ အလကား  
ရှာယ်”

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ မေ့သွားလိုပါနော်”

ကျွန်မ သူ၊ ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိပ်ခံဘောတံတား၏ ဟိုးတစ်  
ပက်က သပြိုင်ဆိအထိ လမ်းလျောက်သွားကြသည်။ လမ်းလျောက်  
သည် ဆိုပေမယ့် အပြီးတစ်ပိုင်း ပဲပို့သွာ်သွာ် လျောက်ရခြင်း  
ဖြစ်၏။ နေဝင်ပြီးသွားလျင် ကမ်းစပ်မှာ လူတွေ အပန်းဖြုံနားနေ  
ခွင့် မရှိတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သပြိုင်ပေါ့မှာ ထိုင်ရသည့်  
ကာလကို ကြာကြာရလိုသည်။

သပြိုင်မွှုထဲမှာ ကျွန်မ၏ ညျှပ်ဖိန်သည် ဆိပ်ခံရှိုးမတွင်သလို  
ဖြစ်နေ၏။ သူကတော့ ဓမ္မလှမ်းကလည်း ကျေသေးသည်။ ဝေါလ်  
ကင်းရှူး၊ ကိုလည်း စီးထားသေးသည်။ ဆိုတော့...သူ၊ ကို အမိလိုက်  
နိုင်ပါ့၊ ကျွန်မမှာ ဖိန်ပွဲတ်လျောက်သည့်နည်းပဲ ရှိတော့သည်။

ကျွန်မ ဖိန်ပွဲတ်လိုက်တာကို သူ တအုံတည် မျက်လုံး မြှေး  
သွား၏။

“ဘာကြောင့် ဖိန်ပွဲတ်လိုက်ရတာလဲ”

“မြန်မြန်လမ်းလျောက်နိုင်အောင်လို့”

“မလုပ်နဲ့၊ ခရာခွံတွေ အမိုက်တွေ ရှုကုန်မှာပေါ့၊ စီးထား”

“မစီးသွား”

“မစီးရင်...”

သူသည် မပြောမဆို ကျွန်မအား မြောက်ခနဲ့ပွဲ ချိလိုက်တော့ သည်။

“အို...ဟင်အင်း အဲလိုမလုပ်နဲ့ ဘေးမှာ လူတွေမှ အများကြီး”

“သူတို့တွေက မင်းနဲ့ကိုယ် ဒီမှာလမ်း လျှောက်နေတာကိုသတိ တောင် ထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုနောက် ကျွန်မကို ပွဲ ချိလျှောက်က သဲပြင်အစိုး သောင်စပ်ထိ သူ ပဲပဲသွောက်သွေားလမ်း လျှောက်သွေားလေသည်။

ကလေးဘဝတို့က ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကျွန်မကို ပွဲ ချိ၍ လမ်း လျှောက်သည့်အခါ မိုးကောင်းကင်ကြီးက သည်လိုပဲ ကျွန်မ သံနှီးလာလိုက် ဝေသွေားလိုက် ပြစ်ခဲ့သလား၊ တိုင်တွေက ကျွန်မသံ တရွေ့ရွှေ့လိုက်လာခဲ့သလား... ကျွန်မ မမှတ်မီတော့ပါ။ ယခုအခို့ မှာတော့ ဟိုးအဝေးက လာသည် ကျွန်မဆံသို့ ခုနှစ်ခုနှစ် လိုက်လာ ခဲ့လေသည်။ ကောင်းကင်ကြီးက ကျွန်မနှင့် ဖြုန်းခနဲ့ နှီးလာလိုက် နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်နှင့် ရှိသည်။ ကျွန်မသံသို့ တရွေ့ရွှေ့လိုက် လာသော တိုင်တွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မရယ်ချင်လာသဖြင့် အသွေးကို ရယ်လိုက်မီလေသည်။ ပုခက် စီးရသလိုပဲ... သိပ်ချုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြွေ့ပဲပါ။

ကျွန်မညာလက်ပြင့် သူ့အကျိုးစကို ဆပ်ညှစ်ထားမိရာမှ လွှှာ လိုက်သည်။ သူ ပွဲ ချိလမ်း လျှောက်တာက ကျွန်မ ထင်ခဲ့သနို့ ကြောက်စရာ မကောင်းဘဲ မိန့်မှုးပျော်ဆွင်စရာ ကောင်းအောင် သောက် ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ ရတ်တရာ်က ကျွန်မအား သောင်စပ်မှာ ချုပ်လိုက်သည်။

ဒေါ ကောင်းကင်က လည်သွားသဖြင့် လိုက်ခနဲ့ ဟာသွားလေ သည်။

ကျွန်မက ဖိနပ်ကို ခု၍ ထိုင်သည်။ သူကတော့ သဲ ပဲပဲစိုး သည်အတိုင်း ထိုင်ချုလိုက်၏။

သမ္မတရာလိုင်း ပြုအမြဲးက ဟိုးအဝေးမှ ပြီး ပြီးလာပြီး ချုန်မတို့ရဲ့ ပဲပဲလမ်းလှမ်း ရောက်တော့ အမြင့်ဆုံး တက်သွားကာ ပြန် လျှောက်ပြသွားကြသည်။ ဇနလုံးသည် မိုးကုပ် စက်ရိုင်းနှင့် သမ္မတရာ တွေ့ဆုံးသည့်နေရာသို့ တာဖြည့်ပြည့်ချင်း ဆင်းနေသည်။ သေသည် အရပ်ရှုက်နှုန်းကြမ်းတမ်းစွာတို့က်ခတ်နေလေသည်။ ကျွန်မ ဆံပင်က တို့လှန်းသဖြင့် သိပ်များပေမယ့် သူ့ဆံပင်သည် သေအနိုန်ဖြင့် ဗျာဆန်ကြီးလျက် ရှိသည်။

“သိပ်အေးသလား ရတနာ”

“အို... ကျွန်မ ကြိုးကတယ်”

ဟောခါ ကမ္မာလောကာကြီးတွင် ချစ်သွေ့နှစ်ဦး ဆုံးတွေ့ချိန်မှာ အနာဂတ်အကြောင်း မပြောဘဲ နေသူရယ်လို့ ဘယ်သူတွေ့များ ရှိ ပြီးမလဲ။ ကျွန်မတို့ပဲ ရှိနိုင်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အနာဂတ်အကြောင်း မပြောကြပါ။ ဘာကြောင်းလဲ ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့မှာ အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိလိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟိုးရောင်းရဲ့ မိုးကုပ်စက်ရိုင်းအစပ်မှာ လပြည့်လ ရှိနေမှုး သလားဟင်”

ကျွန်မတို့သည် အနောက်ဘက်ကျေကျော်းလည်းနေခြင်းဖြစ်ပြီး သသည် ဘယ်တော့မျှ အနောက်အရပ်မှ စမတွက်မှန်း ကျွန်မသိပ် သည်။

“အင်း...အချိန်နဲ့ ရာသီကို လိုက်လိုပါ။ ဉာဏ်းခေါင်ကျော်မှာ အဲဒီနေရာမှာ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဖြစ်ရဲ့ သမုဒ္ဒရာကမ်းစံတွေ ကျော်လိုက်နေတာ ရတနာရဲ့၊ ဒီနေရာမှာ သမုဒ္ဒရာဟာ အနာဂတ်တည်တည် ဖြစ်ပေမယ့် ဟောဟိုက မိုင် ၅၀ အလွန်မှာ သမုဒ္ဒရာဟာ အရှေ့ဘက်ကျကျ နေရာမှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီဘက် ကမ်းစံကြည့်ရင် သမုဒ္ဒရာအစပ် ကောင်းကင်ကနေ လ ထွက်လာတာကို မြင်မယ်လေ...မဟုတ်ဘူးလား”

သူက ကျွန်ုင်မကို နဲ့ ထွဲစွာ ပြီးကြည့်ရင်း အဖြေပေးခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခါ လပြည့်ညာတစ်ခုခုမှာ ကျွန်ုင်ကို အဲဒီနေရာကို လိုက်လိုပေးပါနော်”

“ကောင်းပြီ... ဦးပေးရတာပေါ့၊ ရေထဲက လအရှိပ်ကို ကြည့်ချင်တာ ဆုံးရှင်တော့ နီးနှီးနားနား ရေကန်တစ်ခုကို ကိုယ်လိုက်ပြနိုင်ပါတယ်”

သူက စံနောက်သေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုင်မက ရေပြင်အကျယ်ကြီးရဲ့ ဟိုးအစပ်စာ လပြည့်ကို ကြည့်ချင်တာ၊ လပြည့်နဲ့ ရေရဲ့အရှိပ်ဟာ မွန်ခဲ့ရဲ့ပန်းကို လို ဖြစ်နေတာမျိုးကို မြင်ချင်တာ”

“မွန်ခဲ့...”

သူ ကျွန်ုင်မကို မျက်ခံးပင့်ကြည့်၏။

“မင်း မွန်ခဲ့ပန်းကိုတွေ့ကို ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“သိပ်ကြိုက်တာပဲ”

“မင်းမြောတဲ့ ပန်းချို့က ဘာပန်းချိုလဲ၊ ‘လရောင်’ ဆိတဲ့ ပန်းရောင်းလား”

ဥဇ္ဈာရ လမ်း

ကျွန်ုင်သူရေးတဲ့ ကျွန်ုင်မရဲ့ ဉာဏ်

ကျွန်ုင်မအာရုံထဲမှာ ပန်းချို့ကားကို ပြန်ပုံဖော်ကြည့်မိတော့ ဦးတဝါဘာ ထင်၏။ သို့သော် ပန်းချို့ကားနာမည်ကတော့ ‘လရောင်’ မဟုတ်ဘူးဟု ထင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ပန်းချို့ထဲမှာ မမြင်ရတဲ့ တစ်ခုခုကို ခေါင်းစဉ်ပေးထားတာ၊ ခဏလေး... ခဏလေး၊ ကျွန်ုင်မမှတ်မိပြီ၊ အသု... တဲ့”

“မြော်... ကိုယ် သိပြီ၊ အဲဒီကားက ဘော့စ်တန်မှာ ရှိတာ၊ မင်းကြည့်ဖူးသလား”

“ကြည့်ဖူးတယ်... သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ အဲဒီမှာလေ လရောင်က ပန်းချို့ကားရဲ့ အလယ်လောက်မှာ ဒေါင်လိုက် ဖြစ်နေတာ၊ ရေပြင်ပေါ်က လရောင်ပေါ့၊ ကျွန်ုင်ဖြင့် ဒေါင်လိုက် ရှည်များများဖြစ်နေတဲ့ လရောင်ကို မွန်ခဲ့ပဲပန်းကို တွေ့ဖူးတယ် ထင်တာပဲ”

သူက ခပ်ဖွုဖွေယ်လေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ‘အသု’ ကို ကြိုက်ရတာလ”

အဲသာည့်လို့ မေးတော့မယ်ဟဲ ကျွန်ုင်မ သိသားပဲ။ သို့သော်... ကျွန်ုင်မမှာ အမြဲ အဆင်သင့်မရှိပါ။

“သေချာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရယ်၊ ဒေါင်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ လရောင်ရယ်၊ ထောင်မတ်နေတဲ့ ထင်းရှုံးပ်တွေရယ်... အဲဒီ ဒေါင်လိုက်အရာတွေနဲ့ ရေပြင်ကမ်းစပ်ရဲ့ မြေပြင်ညီနဲ့ သိပ်လှတာပဲ၊ ဖွဲ့စည်းပုံကလေးက ချွမ်စရာ၊ နောက်ပြီး အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကို သိပ်ကြိုက်တယ်”

သူက သဘောကျေသားသလို ရယ်ပြီး ကျွန်ုင်၏ လက်ဖျော် တစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွု တွေးခုပ်လိုက်၏။

ဥဇ္ဈာရ လမ်း

“အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ ဒေါင်လိုက်အရာဝတ္ထုတွေနဲ့ အလျားလိုက် ရြေ့ပြင်ဟာ ဘာကို ကိုယ်စားပြုသလဲ တွေ့မိလား”

ကျွန်းမ သူ့မျက်နှာကို မေ့ကြည့်လိုက်ကာ ၈၀၈၈၅ ဖြစ်သွား သည်။

“ဟင့်အင်း... မသိပါဘူး၊ ရှင်သိလိုလား”

“ကိုယ်က အဲဒီပန် ချို့အကြောင်း ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ဖတ်ဖြီး အသက်ကြီးမှ တကယ်ပန် ချို့ကားကို မြင်ဖူးတာဆိုတော့ ကိုယ့်အသိ စစ်စစ်လား၊ စာအုပ်ထဲက ပန် ချို့သောသိတွေရဲ့ မှတ် ချက် အရ သိတာလား... အဲဒါ မကွဲပြားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိ သုတေသနတော့ အဲဒါ ယောက်ဘူးနဲ့မိန့်မကို ကိုယ်စားပြုတာပဲ”

“ပေါ်...”

ဟုတ်တာပေါ့။ အဲသည်လို တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တော့ လည်း ရှင်းသွားပေသားပဲ။

“ကျွန်းမကို မွန်ခဲ့အကြောင်း ပြောဖြစ်မဲ့ပါလားဟင်”

“နဲ့ နဲ့... အဲဒီလို အချောင်ခိုစိတ် မထားနဲ့လေ၊ မင်းသိချင် တာ မေးပါ့၊ ကိုယ်ထိရင် ဖြေမှာပေါ့၊ မသိရင်တော့ မင်းဖတ်ရမယ့် စာအုပ်တွေ ကိုယ် ကျွန်းမားပေးမယ်”

သူက ညံ့ကျယ်ကျယ်အပြီးဖြင့် ကျွန်းမကိုကြည့်နေသည်။ ကျွန်းမ အဲသည်အပြီးကို အမြင်ကတ်သဖြင့် ဘာမှ မမေးဘူးဟု စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်းမ တိတ်ဆိတ်သွားသည်ကို သူ ကြာကြာသည်းမခံနိုင်ခဲ့ပါ။ သူက မျက်နှာကို တည်လျက်...

“အိုကေ... ကိုယ် ပြောပြမယ်၊ မွန်ခဲ့ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက

ချွန်သူရေးတဲ့ ကျွန်းမရဲ့ ညေတွေ

သေခြင်းတာရားကို နဲ့နဲ့ကပ်ကပ် မြင်တွေ့ခဲ့ရလို သူ့ပန်းချို့ တော် များများဟာ သေခြင်းတာရားနဲ့ တော်တော်ဆက်နှုတယ်၊ အဲဒါတော့ မင်းသိမှာပေါ့နော်”

ကျွန်းမ သူ့ကို မကျေလည်နိုင်သေးသော အပြီးဖြင့် ခပ်ဆဆ ခေါင်းညီတိမိသည်။

“နေမကောင်းလို အပ်ရာတဲ့ လဲနေရသူရဲ့ မြင်ကွင်းတွေ့ အဲဒီ လူနာ သေသွားတဲ့အခါ သေသွားအခန်းမှာ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ့... အဲဒါတွေက မွန်ခဲ့ကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ခြောက်လျှော့ခဲ့တယ်၊ သူ အသက်ငယ်ငယ်လေးမှာ သူ့အောင် ကလေးဘဝနဲ့ သေခုံးသွားတယ်၊ သူ အစောင့် ဆုတ်ပဲ့ပါ ပန်းချို့တွေထဲမှာ ‘နေမကောင်းနေတဲ့ ကလေး’ ဆုတ်ပဲ့ပန်းချို့ကား ပါတယ်၊ အဲဒါ သူ့အစ်မရဲ့ ပုဂ္ဂိုင်ပဲ”

ထိုပန်းချို့ကားအကြောင်း ကျွန်းမ သိပ်မသိပါ။ သူက ရှတ်တရက် ကျွန်းမကို င့်ကြည့်၏။

“ဒါနဲ့ မင်း... မွန်ခဲ့ရဲ့ ပန်းချို့တွေကို ဘယ်အချိန်က စပြီး သိ ခဲ့တာလဲ”

ကျွန်းမ သူ့မျက်နှာကို မေ့ကြည့်ရင်း ဖွာလွှင့်နေသော သူ့ ဆံပင်များကို သိပ်ပေးချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။ သူ့ပုံးမှာ ခဏလောက် မိုးတွယ်ရလျှင် ကောင်းမလား၊ သို့သော် သူက မဖက်ပွဲဘဲ ကျွန်းမ က စပြီး မိုးတွယ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်သုတေသနပါမလဲနော်။ ကျွန်းမ မျက် သွားပြန်ချုပ်လိုက်မိသည်။

“မွန်ခဲ့ရဲ့ ပန်းချို့ကို ပုံနှိပ်ပုံတွေအဖြစ်တောင် တိုက်ရှိက် စ မြင်ဖူးခင်မှာ ဝတ္ထုမျက်နှာပုံးတစ်ခုမှာ မွန်ခဲ့ကို ပြန်ခဲ့စားပြီး ရေးထားတဲ့ ပန်းချို့ကားကို အရင် မြင်ဖူးခဲ့တာ။ ကမျှားရဲ့ ဝတ္ထုရှုရှုမြင်

မဘဘသာပြန်ထားတဲ့ 'ပလိပ်'ဆိတဲ့ စာအုပ်လော့၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ပန်းချို့ဆရာတစ်ယောက်က မွန်ခံရဲ့ပန်းချို့ကို အသက်သွင်းထားတာ၊ The death Bed ဆိတဲ့ ပန်းချို့ကားပဲ၊ ကျွန်မကို အဲဒီပန်းချို့ကားက ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းလို့ ပန်းချို့ရဲ့ မူရင်းပိုင်ရှင် မွန်ခံဆိတာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာ၊ အဲဒါ ကျွန်မ အသက် အငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ၁၇-၁၈ လောက် ဖြစ်မှာပေါ့"

သူက စောဓာက ကျွန်မမှာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည့် စိတ်ဆန္ဒကို ရိုပ်ခို့သွားသလိုပင် ကျွန်မအား ပဲခဲ့မှ အသာဖွဲ့ဖက်ပြီး သူ့ဘက် သို့ ယိုင်နဲ့ မိုက် သူ့လက်မောင်းပေါ်မှာ ပါးအပ်စေသည်။ ကျွန်မ သူ မသိအောင် လှစ်စနဲ့ ပြီးလိုက်ဖိပါသည်။

"နောက်တော့ တဗ္ဗာသို့လဲ ရောက်တဲ့အခါ စာကြည့်တိုက် အမျိုးမျိုးကို သွားရှားတိရင်းကနေ မွန်ခံရဲ့ပန်းချို့ကားတစ်ခုကို ပုန်ပိစာအုပ်ထဲမှာ မြင်ဖူးခဲ့တာ၊ အရမ်းမှာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကားပေါ့၊ ဘာပန်းချို့ကားဖြစ်မလဲ...ရှင် မွန်းတတ်လား"

သူက ကျွန်မပါးပြင်ကို လက်ညွှုးဖြင့် ပံ့ဖွဲ့သပ်၍ ရယ်မေးသည်။

"မွန်းကြည့်စစ်းပါရစေ၊ အော်သံဆိုတဲ့ကား ပြစ်ရမယ်"

"ကြည့်စစ်း၊ ရှင် တော်ဝတီ တော်ပါလား...ဟင်"

ကျွန်မ ဖြုန်းခနဲ့ သူ့ကို မေ့ကြည့်ဖို့ ဖြုံးစားတော့ သွားတော်မှာ အကြည့်မခဲ့ဘဲ ကျွန်မ ပိုးခေါင်းကို သူ့ပဲခဲ့မှာ ပြန်မြို့အပ်၏လိုက်သည်။

"ကိုယ်ခန်းမှုန်းတာ တော်လို့မဟုတ်ပါဘူး ရတနား၊ အဲဒီပန်း

ကိုက နာမည်ကြီးလွန်းလိုပါ၊ မွန်ခံဆိုရင် တစ်ကဲ့လုံးက စံ၊ သို့ ကြေား အဲဒီ 'အော်သံ'ပဲ"

"ကျွန်မလေ... ကြောက်စရာတွေ၊ အနို့ဗျာရုံတွေကို ထိတ်လန့် တုန်လှပ်တတ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ကျွန်မ အဲဒီကားကို ပြို့စီလျက်သား၊ ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီ ပန်းချို့ကားကို ကြောက်ခြောက် ခဲ့ပဲ စွဲလမ်းခဲ့ရတာ၊ ကျွန်မ ပြတိုက် တစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသလိုလိုပါ၊ ပြစ်နိုင်လားဟင်"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ အဲဒီကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရေးပြီး လုပ်မောက် ကားပေါင်း ၅၀ လောက် မူးပွဲ ထပ်ခွဲခဲ့သေးတာကိုး၊ အဲ့းကြည့်ရတဲ့ 'အော်သံ'ဟာ မူးပွဲးတစ်ခုပြစ်နိုင်တာပေါ့၊ တကယ့် ဘုရား၊ 'အော်သံ'ကတော့ နောက်ဝန်ငံ၊ အော့စဲလို့နှို့က ပြတိုက်မှာ ပါးယောက် မာလာ"

နေလုံးသည် တရိပ်ရိပ် ကျေဆင်းလျက်ရှိရှာ သမ္မတရာ ရေပြင် ဆုံး တစ်ဝက်ဝင်သွားပြီ။ ကောင်းကဲင့်ခွင်းတစ်ခုလုံး နီးရောင်သန်း သည်။

"အဲဒီ အော်သံထဲက ကောင်းကဲင့်ဟာ ဒီလိုမျိုး အနီးရောင်ပဲ"

"မဟုတ်ဘူး ရတနား၊ အနီးရောင် ရင်ရင့်နဲ့ အမည်းရောင်နဲ့ ရော တဲ့ ကောင်းကဲင့်၊ အမောင်နဲ့ အနီးရဲ့ရင့် ရောနေတာလေး၊ ကောင်း ပေါင်းကို ရေးထားတာက ရောဝါစံမျိုး ပိုက်တွေ့၊ နေတဲ့ အရောင်တွေ ထားထားတာ၊ လူရဲ့ ကြောက်လန့် တုန်လှပ်စိတ်၊ ဘာမှန်း မသိ ဘာ့နှိမ့်စုံ ရိမ်စိတ်တွေ့ကို အပီအပြင် ဖော်နိုင်ခဲ့တာပေါ့"

ထို့ရောက် သူ ပံ့ဖွဲ့ရှုံးလိုက်သည်။ ရှုံးသံကို အသေ

အချာ မကြားရပေမယ့် ကျွန်မှုပို့တွယ်နေသော ဘုံပုံးအလှပ်အသိလိုက်ရပါသည်။

“ဒါနဲ့...အဲဒီပန်းချိကားထဲက ဗာတ်ကောင်ကို မင်းသော ချာချာ မျက်စိတ် ပြန်ပေါ်လာအောင် မှတ်စိလား”

“အင်...မှတ်စိတ်ပေါ်ပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အလွန် ရခဲ့တဲ့ ကားပါ၊ အဲဒီဗာတ်လိုက်ရဲ့ မျက်နှာက အနီးကပ်ပေမယ့် စုံ ချက် အပြားနဲ့ အကြော်းရေးထားတာ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဘူးပါးခြင်းကို မျက်လုံးပြုပြီးပါးစပ်ဟနေလောက်အောင် တိန်တွေ ချောက်ချားရတဲ့ မျက်နှာက သိပ်ပိုပြင်တာပဲ၊ သူ့လက်နှစ်ဖက်နားနှစ်ဖက်ဆီမှာ ကပ်ပြီး အော်နေတဲ့ ဟန်လေ”

“အဲဒါကို ပြောမလိုပဲ၊ ပန်းချိသမိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် မွန်ခံဟာ ပန်းချိကားထဲက ဗာတ်ကောင်ကို ဘယ်က စိတ်ကူးရသော ဆိတ်တာ အဖြေရှာတွေ့ခဲ့တယ် တဲ့”

“ဟုတ်တယ်...၊ ဘယ်က ရတာတဲ့လဲ”

“ပါ့ရဲ့ မမဲ့မြှုပ်အလောင်းတစ်ကဲနေ့ ရတာတဲ့၊ အဲဒီ မမဲ့မြှုပ် လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကပ်ပြီးသဲ့ကြိုးပဲ လျက်သာ၊ ကျေးကျေးလေး ထိုင်နေတယ်၊ ကိုယ်တစ်ရှက်လောက် မင်းအတွက် မွန်ခံစာအုပ် ရှာပေးပြီးမယ်၊ မင်းစိတ်ပါတဲ့အခါ ကြည့်ရင်း ပန်းချိကားတွေအကြောင်း ပိုများလည်းအောင်လိုပဲ

“ကျေးဇူးပဲ”

ကျွန်မန္တင့်သူနှင့် ဝေးကျားသွားသည့်အခါ အသည်စာအုပ်ဟာ သူ့အတွက် လွမ်းရတဲ့ အဂျမ်းတွေကို လျေားပါးစေမလဲ။

ဟုတ် အလွန် တွေ့ပို့ပြီး သိပ်သည်းနှက်နဲ့အောင် ဖန်တီးလေမလဲး၊ အဲဒီတော့ အသည်အခါ ကျွန်မှု ကျွန်မှုပါလိမ့်မည်။

“အဲဒီ ပန်းချိကားကို ရေးတဲ့အချိန်မှာ မွန်ခံဟာ အသက် ၃၀ ရှိသေးတယ် ရတာနာ၊ ကိုယ်ထက် နစ်ကြည်လားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းချိကားကြောင့် သူ့ကျွားကျော်ခဲ့ပြီ”

ကျွန်မ ဘုံပုံးကို ဖို့ထိုယ်းရာမှ ဦးခေါင်းမစွာဘဲ သူ့မျက်နှာကို ဦးစောင်းမေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မကို ကြည့်မနေပါ၊ ဟိုးအဝေးက ဝင်လက်စ နေလုံးဆီသို့ ဝေးကြည့်နေသည်။ အောင်မြင် ထင်ရှားချင်စိတ်တွေ၊ ကျွားကျော်ချင်စိတ်တွေ သူ့မှာ ရှိကောင်းရှိ နှစ်သည်ဟု ကျွန်မ တစ်ခါတွေ့မှ ကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတတ်သည့် သူ့စွမ်းသမျှဖြင့် လုပ်ပြီးချမ်းဆောင် ဖန်တီးလိုသည့် ရှိုးသားကြိုးစားသော လုပ်ယောက်မှာ ကြိုးကျယ်မှုပဲ၊ ရှိုးရှိနိုင်တာပေါ်နော်။ ကျွန်မ ဘာ့ကြောင့် အဲဒီကို မတွေ့မြှဲပါလိမ့်။

“လူတွေဟာ ထိတ်လန်ကြောက်ရဲ့ရင် အဲလိုပဲ လက်နှစ်ဖက် နားနှစ်ဖက်ဆီမှာ ကပ်ပြီး အော်တတ်ကြသလား၊ ဆုတေဘာင်းဘတ်ကြသလား၊ မသိဘူးနော်၊ မွန်ခံရဲ့ပန်းချိသမိုင်းဆီတဲ့ ကားမှာလဲ အမျိုးသမီးတွေ အဲလို ဖက်အနေအထားနဲ့ပဲ အဲဒီကားကို ကျွန်မ အကြောကြီး ထိုင်ကြည့်တယ်”

သူ ၁၁၈နေရကုန် တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ယောက်တုန်းကတော့ ခုတင်လေးပေါ်မှာ တစ်ယောက် အဲဒီ အော်ရတာ ကြောက်လာရင် အဲလိုပဲ မျက်နှာကိုလက်နှစ်ဖက်

ကြားမှာ ရှင်၊ ချွေးကျိုးပြီး အခန်းတဲ့ ဒါးဘက်  
ကို လျည်အိပ်ပစ်ရတာပဲ၊ အခန်းတဲ့ ခေါက်ကျော်၊ မထား  
ရင့်လေ”

“အိုး အိုး...သနားရာ လူ့ကလေး”

ကျွန်းမ သူ့အား ချုံစနီး အောက်ပြောင်လိုသဖြင့် သူ့ ဒါးပြင်ကို  
လက်ထွေးကလေးဖြင့် ဖွဲ့စွဲသပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူက ကျွန်းမ၏  
ထိုးသက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ သူ့ရင်ညွှန်ဆီမှာ ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“မွန်ခဲ့က အပြင်အောက်မှာ ကိုယ်တဲ့ မြင်နေရတဲ့ ကမ္မာကြီး  
ရဲ့ တကယ်အရှိမြင်ကွင်း၊ အတွက် ရေးဆွဲရင်းကနေ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ  
မြှင့်ကွင်း၊ တွေအဖြစ် ပြောင်းပေးနိုင်လဲရှိတယ်၊ သူ ရည်ရွယ်တဲ့  
အိပ်ကိုစပ်ပုဂ္ဂိုလ်ရှင်နစ်စစ် ဘယ်လောက် ခွဲနဲ့အားကြီးတယ် ဆိုတဲ့  
အဲဒါပါ၊ မှန်တိုင်းထင်တဲ့ သူ ပန်းချိကာ၊ ကို သူတေသိတစ်ယောက်  
ကဲရှင်းပြောပေးထားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ ရတာနာ”

မှန်တိုင်းကြောင့် သာစ်ပင်တွေ ယိမ်းယိုင်နေသော ပုံကာလ  
အ ဒါမှာ အချိုးသမီးတစ်သိုက် တိုက်အိမ်ထဲမှနေဘဲ အပြောင်တွက်  
လဲ၊ စုဝေးနေကြသော မြှင့်ကွင်းဖြင့် ချောက်ချားစရာ ဤပန်းချိကာ  
ကို ကျွန်းမ အလွတ်ပျော်သည်။

“အဲဒါ မိန့်းမအပ်စုံဘာ မိုးရောင်းလင်းနေတဲ့ ခိုင်ခဲ့လုံးပုံရတဲ့  
တို့ ဟဲအိမ်ကို စွန်းပြီး အပြောင်ဘက် မှန်တိုင်းထဲကို တွက်လာတယ်တဲ့  
ဒီး၊ ပါဝါကလေးတွေ လင်းနေတဲ့ အဲဒီတိုက်အိမ်ဟာ ဘယ်လောက်  
လုံးပုံးရသလဲ၊ သူတို့ အဲဒီမှာမနေဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အပြောင်ရောက်လာ  
ရတာလဲ၊ အဲဒီမှာမှ မိန့်းမအပ်စုံနဲ့ ရောမနေဘဲ သီးသန့်ခွဲနေတဲ့ အမျိုး  
သမီး တစ်ယောက်ကို ပြထားတယ်၊ သူ့လက်တွေကလဲ အားရွှေ့

ဘွဲ့ရိုရာကို အပ်ကာလို့...၊ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြင်းထင်  
ကျည့်နေတဲ့ မှန်တိုင်းအောင်သကို မကြေားရဲသလိုပဲ တဲ့၊ အဲဒါ ဘာကို  
ချိယ်စားပြုသလဲလို့ စဉ်းစားကြတဲ့အခါမှာ လူမှုအဆောက်အအုံရဲ့  
ပါက်ကွဲပျက်စီးမှုကို နိမ့်တို့ပဲ ပြထားတာလို့ ယူဆရတယ်တဲ့၊ လူ  
သားအချင်းချင်းရဲ့ မယ့်ကြည်နိုင်စရာဆိုး၊ ဒါးရက်စက်မှုတွေ့လဲ ပါ  
ရင် ပါမှာပေါ့နော်”

သူ ပေါ်လေးလေး ပြောပြီး သူ့ဟာသူ့ မှတ်ချက်ချေလေသည်။

“အင်း...တစ်ခါတစ်ခါတော့ လူဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခဘာ ကြောက်  
အာကြီးကွယ်၊ ကျွန်းမ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

ကျွန်းမ တကယ်ပင် ပနဲ့ကျိုးသူ့ တိုးတိုးရေရှုတ်လိုက်မိ  
သူ့ သူ ကျွန်းမကို ရှုတုစိုက် ရဲကြည့်၏။

“လူဖြစ်ရမှာ ကြောက်ရင် မင်းက ဘာမှား ဖြစ်ချင်လို့လဲ”

ကျွန်းမ ဘာဖြစ်ချင်ပါလိမ့်။

သူ့ရယ်သုသုသဲ ကြားရပြန်သည်။

“ကဲ့...ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ရှုတုန္တန်တစ်ကောင်ကောင် ဖြစ်ရမယ်  
ဒေါ်ရင် ဘယ်တို့ရွှေ့သုန်းဖြစ်ချင်လဲ၊ ဆင်လား...ကျားလား...ငါကဲ့  
တွေလား၊ ပထမဆုံး ဖြစ်ချင်တာရယ်၊ ဒုတိယ်ဖြစ်ချင်တာ  
သံ၊ တတိယ်ဖြစ်ချင်တာရယ်... ပြော”

“ကျွန်းမ တို့ရွှေ့သုန်းဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ပန်းကလေးပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

သူ အောင်ဟစ်ရယ်မောတော့မလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ မျက်နှာ ပြန်  
သည်သူ့၏။

“ဆိုပါဦး၊ ဘာပန်းမှား ဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“နှင်းဆိုပန်း...”

“တကယ်...”

သူ အဲခြေသားပါပဲ။

“တကယ်ပေါ့၊ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ချင်တယ်”

သူ တဖည်းဖြည့် ပြီးလာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နှင်းဆီပန်း ဘာအရောင်လဲ”

ကျွန်မ တစ်ခက်စဉ်းစားလိုက်မိပြီးမှ “အဝါ”ဟု ဖြစ်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

ကျွန်မ ခေါင်းကိုသာ ညီတိပြစ်လိုက်မိသည်။ နှင်းဆီပန်းအောင် ကျွန်မသည် အဝါရောင် နှင်းဆီကို အချက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။

သူက ကျွန်မ၏ နားခားသို့ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါခိုရင်တော့ မင်းဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကိုယ် ကူညီနိုင်ပါလို့ မယ်”

သူ နောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် သူမျက်နှာတွင် နေ့ထွေသည် အဖြူးသာ ရှိလျက် နောက်ပြောင်ကျိုစယ်မှုပုံ မတွေ့ရပါ။

“တြေား နှင်းဆီပန်းတွေ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် မတယ် နိုင်တာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဝါရောင် နှင်းဆီပန်းကလေး ဖို့တော့ ကိုယ် တာဝန်ယူနိုင်ပါလိမယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို တည့်တည့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်မိ၏

“တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့”

“ဘယ်တော့ နှင်းဆီပန်းကလေး ဖြစ်ရမှာလဲဟင်”

သူက တစ်ချက် တွေခနဲ့စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်း... အို... မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ညာ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ညာ ကောင်းတယ်”

သည်နေည့် ကျွန်မ အဝါရောင် နှင်းဆီပန်းကလေး ဖြစ်ခွင့်ရ သော်တော် ဖြည့်နှင့် နှဲပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျွန်မ နှင်းဆီဝါကလေး ဖြစ်လို့ရမှာလဲ”

“ကိုယ်အိမ်ကို ခေါ်သွားမှာပေါ့”

မှောင်ရီပျိုးစ ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေထဲမှ တက်လာ ချုံမှာ၊ တဖည်းဖြည့်းကျွန်းသွားသည်။ သူ မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ကျွန်မကိုပါ ခွဲထူလိုက်၏။

“မင်း တြေားနေရာမှာ နှင်းဆီအဝါလေး ဖြစ်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ် အိမ်မှာ ဖြစ်လို့ရတယ်... ကြားလား၊ ဒါကြားငှါး မင်း ကိုယ်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နေ့ခနဲ့တုန်ရီ ပုံပုံရှုံးသွားသည်။ သူကမဲ့ပေးသောလက်ကို အားကိုတကြီးဆုံး ဆုံးရှင်းရင်း သုတေသနရေးတဲ့ ပြီးနေ့မီလေသည်။

အခန်းက သိပ်မကျယ်လွှပါ။ သို့သော် ကျွန်မလဲလောင်းနေ သော ခုတင်တစ်ခုမှ လွှဲ၍ အခန်းထဲမှာ ဘာပရိတောာက အပိုမရှိ။ အခန်းသည် ရှင်းလင်းလွန်းနေသည်။

ခြေရင်းနဲ့ရုံး အလိပ်ကို ခွဲဖြေချေထားသော စဲ့ပြုပိတ်ကား ပြုခွဲတွေတ်က နဲ့ရုံးပြုလွန်းပါးရှိသည်။ ဘေးနဲ့နှုန်းပေါ်၏ ပျေားတစ်ဝက်လောက်စီအထိက ကြီးမားသော ကြည့်မှန်ကြွေး

များ၊ ထိုမှန်များပေါ်မှာ ယခင်က ဖုံးထားခဲ့ဟန်ရှိသော အညီရှေ့  
လိုက်ကာများကို ယခုအခါ တစ်ဖက်ထို့ ဆွဲရပ်ထားသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအခန်းဟာ ရပ်ရှင်ရုံးတစ်ခုလဲ ဖြစ်နေတာပါဟု။  
ကျွန်းမာရ်မ ခံတိုးတိုးကလေး မေးမိ၏။”

ကျွန်းမာရ်၏ ခေါင်းရှင်းသီမှ လာသော သူ့အသံသည် ကျွို့  
အသံထက်ပင် တိုးတိုးတော်သေားသည်။

“ဒါထက်ပိုတာပေါ့၊ ပန်းချိုကား ပြခန်းလဲ ဖြစ်ဖူးတယ်၊ Installation Art ပြခန်းလဲ ဖြစ်ဖူးတယ်လေ...၊ အခုတော့ နှင့် အဥယျာဉ် တစ်ခုပေါ့”

နှိုးတဝါးအမှားငယ်တွင် ကျွန်းမာရ်၏ ခေါင်းရှင်းသီမှ စက်၌  
သံလိုလို တိုးတိုးအသံကလေးတစ်ခုကို ကြားလိုက်  
သည်။ တိုးနောက်...

ဖြန်းခဲ့ ကျွန်းမာရ်၏ အဝါရောင် နှင့် ဆီပန်းခင်းကြီးတိုး  
ရောက်လာတော့သည်။

ကျွန်းမနှုတ်မှ တစ်ခုတစ်ခု လွှာတ်ခဲ့ ရော်တိမီသွားလေသည်  
လူလိုက်တဲ့ နှင့် ဆီဥယျာဉ်ကြီး...၊ ဘယ် လောက် ချို့  
ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကျွန်းမရွှေမှာ၊ မဟုတ်သေးဘူး... ကျွန်းမာရ်၏ သေးမှာ ဟိုဘေး  
ရော သည်ဘက်ရော ခို... နှင့် ဆီ အဝါရောင်တွေကျော်းပါပဲ။ တော်  
ထွေ... ပန်းတွေ... အများကြီး၊ ကျွန်းမ မရော်ဘုံးနိုင်ပါ။ ဆယ့်၏  
ဆယ့်ငါးမွန်။ သုံးဆယ်... လေးဆယ်... လှလိုက်တာကွယ်။ ကျွို့  
ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခန်းကာ ပျော်ရွှေ့မွှေ့သွားသည်။

နှိုးပင်များ ညွင်းသွင်းသာသာ ထို့ နဲ့ လှပ်ယမ်းနေတာကြည့်  
ပြီး အဲ ဘည်မှာ လေ ခံပဲ၏ နဲ့ တိုက်နေပဲ ဖြစ်လို့မည်ဟု သိလိုက်  
သည်။ အဲသည်မှာ ဘယ်ဟုတ်လို့လဲ ကျွန်းမဆီမှာ... ပော့သည်  
ဥယျာဉ် ထဲမှာ လေ တိုက်ခတ်နေသည် ကျွန်းမနှုန်းဆီသို့ ပြုပြီ  
ကာင်း၊ တိုက်ခတ်လာသော လေတွေ၊ နှင့် ဆီရုံးတွေပင် မွေးပျော်  
သင်း ဆုံးနေလေသည်။

ကြည့်နေသူကိုယ်တိုင် နှင့် ဆီးခင်းထဲမှာ လျောက်သွား  
နေသည့် ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်နေအောင် ကင်မရာကို ဖြည့်ဖြည့်ချင်း  
ခွဲယူ ရိုက်သွားတာပဲဟု သိ ဘိထားင် သည်။ သို့သော် တို့သတိက  
ခဏပဲ့၊ မကြာ့ဖိပင် ကင်မ ဘာဆိုတဲ့ အာရုံထဲမှာ ပျောက်သွားပြီး  
ဘွဲ့၊ မကိုယ်တိုင် နှင့် ဆီပန်းခင်းပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်နေ  
ခြင်း ဘူးသည်။

ထိုခဏာမှာ ဂိုတာသဲ့ တိုးတိုးကဗော်ကို စတင်ကြားလိုက်ရှု  
သူ့၏။ ခပ်စိပ်စိပ် နဲ့ နဲ့ ပဲပဲတဲ့ စွဲစားသဲ့၊ တိုးနောက် သဲ့စုံတဲ့ ရိုင်း  
ကြိုး၏ ပြုပြုစွဲမှာ မြှင့်ဆိုင်သော ဂီးသဲ့၊ အဲသည့် ဂိုတာသဲ့ကို ကျွန်းမာ  
ရင်းနှုံးနဲ့ နေသလိုပဲ့။

ခို... အဲဒါ ချိုက်ကော်စိုး မဟုတ်လား။

ထိုဂိုတာသဲ့ တဖြည့်ဖြေားး ကျွယ်လောင်လာသည်။ ဂိုတာ  
သဲ့အောက်မှာ အဝါရောင် နှင့် ဆီပန်းတွေ စတင်ကာခုန်စွဲလာ  
သည်။

“ပန်းကလေးတွေက က, တတ်တယ်နော်”

ကျွန်းမ တအုံတဲ့ ရော်တိတော့ သူ့ရယ်သဲ့ ခပ်ဖွူးဖို့ကို ကြား  
ပဲ့သည်။

ထိနာက် ကျွန်မ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ လုပသော လိပ်ပြာကလေး  
တစ်ကောင် ရောက်လာလေသည်။ အဖြူရောင် အတောင်ပဲများမှာ  
အနက်နှင့် ရွှေရောင်တို့ အချိုးကျကျ ပြေပြေကလေး ရောပေါ်  
သော လိပ်ပြာကလေး။ ထိုလိပ်ပြာကလေးသည် ပန်းပွင့်တွေ အ<sup>၁</sup>  
များကြီးမှာ ဟိုသည်ပဲပွဲကာ ချွင်မြှားခွာ လုညွှာပတ်ရွေးချယ်နေပုံ<sup>၁</sup>  
သည်။

“ရတနာ...”

သူ၊ အသံ တိုးတိုးကလေးက ကျွန်မနဲ့အထက်နားဆီမှုဖော်  
တွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီပန်းတွေအများကြီးထဲမှာ မင်းက ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ  
က ပန်းပွင့်ကလေးလဲ”

ဟုတ်ပါရဲ့...၊ ကျွန်မက ဘယ်မှာပါလိမ့်။ ထိုပန်းပွင့် အဝါ  
ရောင်တွေထဲမှာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လိုက်ရှာနေရသည်။ ပွင့်ဇေ  
သော နှင့် ဆီဝါများ...၊ ငံရာမှ ပွင့်အာစ ပြုနေသော နှင့် ဆီဝါများ  
မူးရှု ဖူးနေဆဲ နှင့် ဆီဝါများ၊ ကြီးမားသော ပန်းပွင့်များ၊ သောင်္ထား  
သော ပန်းပွင့်များ၊ ရဲရင့်သော ပန်းပွင့်များ၊ ရှုက်ချို့သော ပန်းပွင့်  
များ၊ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ရှုက်ကွယ်နေသော ပန်းပွင့်များ...။

ဘယ်မှာလဲ...ကျွန်မက ဘယ်မှာလဲ”

ထိုနာက် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ပြန်တွေ့သွားသည်။

“ဟိုးမှာ...”

သေးကွွားသော သို့သော တောက်ပလန်းဆန်းသော ပွင့်အာ  
ပန်းကလေးတစ်ပွင့်...။

“ဟိုးတောင့်မှာ ပန်းပွင့်ကြီးကြီးရဲ့ နာက်ကလေး”

“အိုး...တွေ့ပြီ၊ မင်းက ပုန်းနေတာကိုးကွာ”

ကျွန်မအဖြစ်ကို သဘောကျယ်ဖြင့် သူ ခံပိုးတိုး ရယ်လေ  
သည်။

“သိပ်လှတာပဲ”ဟု သူက ရရွှေတ်၏။ ကျွန်မ ကျေနှုပ်သွား  
သည်။

လိပ်ပြာကလေးသည် အဝါရောင်ပန်းပွင့်တွေကြားမှာ ဟိုသည်  
လူးလာခေါက်ပြန် တောင်ပဲတဲ့နေဆဲ။ သူ့ခြေထောက်တွေနှင့်  
သာင်ပဲ အစွမ်းတွေမှာ ဝတ်မှုန်ဝါဝါကလေးတွေ ကပ်နေတာ မြင်  
ရသည်။ သူ ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်ပွင့်ဆီက အခုပဲ ပြန်လာတာ ဖြစ်ရ<sup>၁</sup>  
သေား၏။ ကျွန်မ ဂိုယ်အတွေးကိုယ် သဘောကျဖွား လွတ်ခနဲ့ပြီး ရယ်  
သွား၏။

မကြာမိ လိပ်ပြာကလေးသည် လုပသော ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ခု  
တဲ့ ရွေးကာ နားလိုက်လေသည်။

ကြည့်စမ်း... လူလည်ကျတယ်၊ အလှဆုံး ပန်းပွင့်ကိုမှ ရွေး  
လိုက်တာပါလား။

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲ့ဖြစ်သွားသည်။

ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ ခံစားချင့်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မဘယ်  
ဘုန်းကမှ မထင်ခဲ့မိပေါ့၊ အထူးသဖြင့် လိပ်ပြာလေးတွေ၏ ဝတ်  
ချုပ် စုပ်သည့်အဖြစ်အပေါ်မှာပေါ့။ အခုမှပဲ ကျွန်မ သိလိုက်ရသည်။  
ပန်းကလေးတွေဟာ လိပ်ပြာကလေးတွေ မရွေးချယ်ခြင်း  
အပေါ် ဝစ်းနည်းတတ်ကြပါကလား။

“နေသန်... လိပ်ပြာကလေးက အဲဒီပန်းပွင့်လေး ဆီကို  
စောဘူးနော်”

“ဟုတ်လား”  
ကျွန်ုသည်ပန်းမွင်တွေကတော့ မြှင့်ဆိုင်သည့်ကိုတယ်အောင်  
မှာ စိတ်ပါလက်ပါ က, နေကြ၍။

“ဒီရုပ်ရှင်ကို ရှင် နိုက်ယူခဲ့တာ မဟုတ်လားဟင်”  
“ဟုတ်တယ်လဲ”  
“ဒါဖြစ် ရှင်သိမှာပေါ့၊ ထိပ်ပြာကအေး ကျွန်မဆိုလာမှာလဲ  
မလေဘူးလား ဆိုတာ”

“ကိုယ်မမှတ်မိတေသာ့ဘူး၊ ရတနာ”  
“ဟင်...”

ကျွန်မ အနည်းငယ် စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်သွား၏။ လို့  
ပြာကလေး၊ ကိုပဲ မျက်တောင်မခဲ့ ငါးနိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လို့  
ပြာ တစ်ကောင်ရဲ့၊ အတောင်ပဲတွေ ဒီလောက် ခဲ့နားစွာ ကြည့်  
ကောင်းနေလိမ့်ည်ဟု ဟိုတုန်းက ကျွန်မ ဘာကြောင့် သတိမထား  
ခဲ့မိပါလိမ့်။ အဲသည်တောင်ပဲကလေးတွေရဲ့ ထိတို့လှပ်ခဲ့မှုကြုံ  
မဆဲး၊ ရလှူ့၏ ပန်းတစ်ဖွဲ့ငါး၊ အလုဟာ ဘယ်လိမ္ဗား အမို့ပွာ်၍  
နှိမ်ပါမလဲ။

“မင်္ဂလာစေချင်လို့လား”  
“ဟုတ်ကဲ့၊ လာစေချင်တယ်”

“မင်းလာစေချင်ရင် သူလာမှာပါ”  
ဖြစ်နိုင်ပါမလားကယ်။ ဟို့မှာပုန်းလျှိုးကယ်ဝှက်နေတဲ့ ဖွံ့  
အာစ ပန်းပြင်ကလေးကို သူမြင်မှာတဲ့လား၊ မင်းတော့ရောဂါး၏

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

မှတဲ့လား။ သူမှာ ရွှေးစရာပန်းတွေ...ပန်းတွေ၊ အလုဆိုးပန်းပွင့်  
တွေမှ အများကြီး။

ကျွန်ုမ် ရတတရက် ဝစ်နည်းအားငယ်သွား၏။  
တော်ပြီကျယ်၊ ပန်းပွင့်လေး မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ လိပ်ဖြာ  
ကလေးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ သိလား... ကျွန်ုမ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊  
ကျွန်ုမ် သွားချင်ရာ သွားပြီး ရောင်းပန်းတွေကို ဝေးမော ရွှေးချယ်  
နှင့်တဲ့ လိပ်ဖြာကလေးပဲ ဖြစ်ချင်ပြီ။

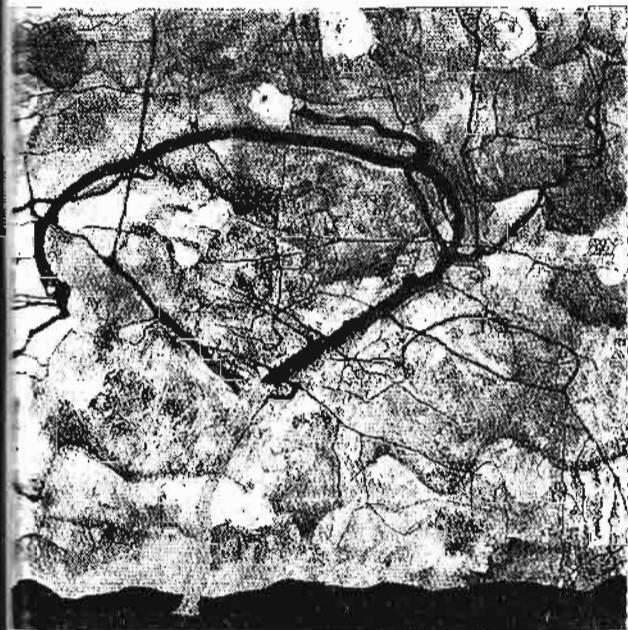
ଯେହିରୁ ଯେତେବେଳେ: ଗନ୍ଧି ଯୁ, ଆହା: ପ୍ରଦିନମପ୍ରିୟାରଙ୍ଗେ: ତିଆଖ୍ୟିକିନ୍ତୁ  
ଏହି ଗ୍ରୂଫ୍ଫିଲମପରିହାନାରେ: ତାଗାଯିଶ୍ରୀଗର୍ଭଲାପିତାରୁଦ୍ଧିରୁ

လိပ်ပြောကလေးသည် အပြင်ဘက်ဆုံး၊ အပြင်၍ ရှုပ်ချက်  
ကလေး၏ အဖျားမှာ ဦးစွာ ခိန်းလိုက်သည်။ ပန်းပွင့်ကလေး သိမ့်  
ခဲ့တန်းသွေး၏။

କୁଣ୍ଡଳ ପ୍ରେରଣାରେ ଯୁଦ୍ଧରେ ପିଲାଲାରେ ଏହାରେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶତାବ୍ଦୀ  
ଏଣ୍ଡର୍ କୁଣ୍ଡଳ ପିଲାଲାରେ ପିଲାଲାରେ ପିଲାଲାରେ ପିଲାଲାରେ ପିଲାଲାରେ

ဖြေဆွင်သောအတောင်ပဲများမှာ တောက်ပစ္စာဝါဝင်းနေသည်  
ကျော်မထင်သလို ဝတ်မှုန်တွေ့မဟုတ်ပါ။ လိပ်ပြာကလေးကိုယ်  
လိုင်း၏ ရွှေရောင်အမှုန်ကလေးတွေသာဖြစ်နေသည်။ အဲသည် အ<sup>၁</sup>  
တောင်ပဲလေးများ လူပ်ရှားရိုက်ခတ်မှုမှ တိုးတိတ်စွာလှပသော ဂိတ်  
ဘာစ်ခြဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ପ୍ରକାଶ ଲାଭଣ୍ୟ



Autumn Tree in a Gust of Wind (1912); Egon Schiele,  
Oil on Canvas, (31 1/2" x 31 1/3"),  
The Leopold Collection, Vienna.

အောစကြီးယန်းလုမ္မား ပန် ချီဆောအိုခြင်းရှိလ် (Egon Shiel) သည် အူရွှေ့အူရွှေ့ဝါဒီ (Expressionist) တစ်ဆယာက်အဖြစ် ကျော်ကြေား သည်။

သူပန် ချီကာာများတွင် လူတို့သည် သက်သောင့်သက်သာ ဘယ် တော့မျှမျှစံကြောက်ချုံမျှစီက်တင်းကျေပြုမှုမလဲခြုံမှ စသည်ဖြင့် ဘင်္ဂလို့မဟုတ် တင်ချုံးခဲ့သော မျှရှိနေကြောသည်။

ပုံတေသနချွဲရာတွင် ဓာတ်ခဲ့မျက်နှာပြင်ကို ဖျော်စိန်သူ့ဖော် မိမိရွှေ့စွဲ ရရှိခြင်း၊ အာ ဖြင့် သူရေးခွဲလိုက်သောလုံး၊ မလဲခြေသော စိတ်လှုပ်ရှား၊ တင်သောသဘာဝကို ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်စေသည်။ လူပုံ ကို သာမဏ်ကိုယ်စွာ၊ မျက်နှာသွင်ပြင်ထက်ပို့ရှိ တွန်ခဲ့က်စေသော ကြော် တမ်းစေသော၊ မညီညာသာ စုံကျက်များဖြင့် အနားလတ် ထောင်ရှုံး ဖူးလိုက်ခြင်းဖြင့် ဖျော်စိန်သာဓာတ်ခဲ့နှင့် လုံးပြေားမှာ ကာပို့ ပေါ်လွင်စေရာ့လာစေသည်။

သူသည် သူ.ကိုယ်သူ ဖုန်ထဲမှာ ကြည့်ပြီး ပန် ချီရေးခွဲရာတွင် ပြန်စေ၊ အခြား ကိုယ်ပါးပြုသုတေသန အား ရေးခွဲမှုပြင်စွဲ အာရွှေ့စိတ် ၏ လျှို့ဝှက်မှုအထိ ထွင်းဖောက်မြှင့်ပို့ကြီးစာ.လေ့ရှိ၏။

### ချို့ခြင်းရှိနဲ့ အူရွှေ့အူရွှေ့

သူ ကျွန်ုမ်း၏ ကွန်ပူးတာရှုံးတွင် ထိုင်နေသည်အခါ ကျွန်ုမ်းက သူ.ကုလားထိုင်၏ နောက်မှာ မတတတတပ်လျက် ရှိခဲ့သည်။

“မင်းရဲ့ စာတမ်းမှာ တင်ပြုပွဲတွေ၊ အကြောင်းအရာရှေးနောက် အထားအသိတွေကို ကိုယ်ပြင်မပေးတတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်က ဝါကျ အထားအသိနဲ့ သူ၏နည်းစနစ် အလှအပကိုပဲ ပြင်ပေးနိုင်မယ်”

သူက ကျွန်ုမ်း၏စာတမ်းကို တစ်ကြောင်းချင်းစိတ်ရှည်လက် ရှည် ဖတ်ရှုံးရေး၏။

“အိုး... ကျွန်ုမ်းလ တင်ပြုပဲနဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ရှင် ရှုံးနောက် ပြင်ခိုင်းရင်တောင် မပြင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီအတွက်တော့ ကျွန်ုမ်းလကိုယ် ကျွန်ုမ်းစိတ်ချုပုကြည်ပြီးသား၊ ကျွန်ုမ်းကိုယ်တိုင်ထက် ပို့ပြီး ဘယ်သူ.ကိုမှ မယ်ကြည်နိုင်ပါဘူး”

ကျွန်ုမ်း၏ စကားသုမ္ပာ မာနနှင့် ဘဝင်ပြုမှုလေး နည်းနည်း ပါသွားမည်ဟု ကျွန်ုမ်းရိုင်မိလိုက်သည်။ သူ ခပ်ဖွွှေ ရယ်လေသည်။

“တကကယ့် မိန်းမပဲ”

သူက ကျွန်မဘက်သို့ အနာက်ပြန်မလှည့်ဘဲ ကျွန်မ၏ပါးပြင် ကို လက်ဖြင့် အနာက်ပြန်စ်မေးသပ်ကာ ဆွဲလိမ့်ပျော်သွစ်လိုက်သည်။ သူ၊ လက်ခံသည် သင်းသင်းကလေး မွေးပွဲ့လျက်ရှိသည်။ ထို့အားရန် သည် ကျွန်မ၏ ယစ်မူးစိတ်ကို အခါအားလျော်စွာ ဖိတ်ခေါ်နိုင်လဲ ရှိသည်။

“မင်းစာတမ်းကို ဖတ်ရမုပဲ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေဟာ တော် လွှာတ်လပ်ပါလားလို့ သိရတော့တယ်၊ ဟိုတိန်းကတည်းကင့် ပေါ့နော်”

“ဒါလဲ့၊ နှစ်ပေါင်း ရာနဲ့ခါဗြို့ ကြောမြင့်တဲ့ ကာလတွေကတည်း ကပါပဲ”

လွန်ခဲ့သည် နှစ် တော်တော်များများက ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ၏ အခွင့်အရေးအပေါ် အားမလို အားမရစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့သည်။ တဗြားနိုင်ငံသူ အမျိုးသမီးတွေထက် ပို၍ ကျွန်မတို့က အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးရသည်ဟု ထင်ခဲ့သူ့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေသည် အောင်ထောင်ရေး ဥပဒေမှာသာ တစ်လင် တစ်မယား မဟုတ်ဘဲ တစ်လင်ကို မယား ကြိုက်သလောက် ယူခွင့်ပေးထားသယောင်ရှိသွာ် နှစ်ကာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ခံစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည်ဥပဒေ ယခုအချို့ အထိ အတည်ပြစ်နေဆုံး ယခုချို့ထိ မယားပြုစ်စနစ်ကို တို့တို့ တိတိတိတိတိ ဖြစ်စေ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖြစ်စေ ကျင့်သုံးခံနေရ သည်။ သို့သော် ထိအချက်မှာပင် မြန်မာအမျိုးသမီးတွေသည် အိန္ဒိယ လို့ တရာ်လို့ နိုင်ငံက အမျိုးသမီးတွေနှင့်စာလျှင် သက်သာရာရ သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

“အရွယ်မရောက်မဲ့ ကလေးဘဝမှာ အိမ်ထောင်ပြုပေးခံရတာ၊ ရှိဘူး၊ Female Circumcision ရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကျွဲ့နားလို့ အဆယ်ခံရတာမျိုး မရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့ အနာက်မှာ အပျို့သာဝေး နာမည်ကို သေတဲ့အထိ ဆက်ရနေတယ်။ အနာက် ပိုင်တွေမှာတောင် ယောကျားနာမည်ကို ယူလိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မဘက်သို့ လည်းကြည့်သည်။ သူ၊ နှုတ်ခမ်းက မပြီးပေ မယ် သူ၊ မျက်လုံးတွေ မှာ အညီရောင် အားက်ပၢ် လဲခွန်းနေအောင် ပြီးနေလေသည်။

“အဲမှာ... အခု အနာက်နိုင်ငံသူတွေလဲ မြန်မာနိုင်ငံသူတွေလို့ လွှာတ်လပ်နေကြပါပြီ၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အနာက် ခမ်းပွန်းနာမည်ကို ဆက်ခဲ့ဘဲ ကိုယ်ပိုင်နာမည်ကို တင်းခဲ့ပြီ၊ ဆက်သုံးနေတဲ့ သူတွေ အော်တော်များနေပြီကဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူက ကျွန်မကို နဲ့ကြည့်နေရာမှ...

“ကိုယ်ရဲ့ ပန်းပွင့်လေ... ကိုယ်အတွက် ကော်ဖို့တစ်ခွက် လာက် ဓမ္မားပေးနိုင်မလား... တစ်ဆိတ်”

“အိုး... သိပ်ရတာပေါ့”

ကျွန်မသည် သူ၊ အတွက် ကော်ဖို့ဖျော်ပေးရန် အမြဲတက်ကြေနေ အဲဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မ၏ ကော်ဖို့ကို ယဉ်ကျေးမှုအရ ထိပ် ထားတာပဲဟု အမြဲချို့ကျျှေးလေရှိသည်။

ကျွန်မ ကော်ဖို့ဖျော်ပြီး ယူလာသည့်အခါ သူ ကျွန်မ၏ စားပွဲ

ပေါက ပြတိက်လက်ကမ်းစာစောင်ကဆုံးတစ်ခုကို ကောက်ယူ  
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အီဂျွန်ရှိုးလ်... အဲထဲစရာပါလား၊ မင်း အီဂျွန်ရှိုးလ်ကို ဖြောက်  
တာပဲလား”

ကျွန်းမ ကော်ဖြောက်ကို ကွန်ပျူးတာလေး၏ ဘေးမှာ အသာချေ  
ပေးလိုက်ပြီး သူ့လည်ဗုပ်ဆံစကို ဘေးသို့ သပ်ဖယ်သိမ်းကာ ခေါ်  
ဖွွဲ့နမ်းလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်းမ အီဂျွန်ရှိုးလ် ကြိုက်တယ်ဆိုရင်ကေား... အဲဒါ ဘာနဲ့သွေး  
စရာရှိလိုလဲကဲ့”

သူက ကော်ဖြောက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ မွှေ့ကြည့်လိုက်သည်  
“အေး... သိပ်ကောင်းမယ့်ပုံပဲ”

သူ ကော်ဖို့ကို အချိုသာခံ၍ သောက်နေပုံက တကယ်မဲကိုမေး  
နှစ်သက်ဟန် ရှိုးလည်း။ ကျွန်းမကတော့ သူ့လို နိုးမပါ၊ သကြားမပဲ  
သော ကော်ဖိုးအား ကြိုတ်မိတ်၍ပင် မသောက်နိုင်ပါ။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ စတားဘတ်ကိုစ် ကော်ဖိုးထက် ကောင်  
တယ်”

“တကယ်...”

သူ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သောအောကျမှ သူညာပြောနေတာ  
ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်းမ သံသယဝင်ဘားသည်။ ကျွန်းမ သူ့လက်ထဲ  
သောက်လက်စ ကော်ဖိုးပို့ကို ပျော်ခန့်ခွဲယူလိုက်မိသည်။

“တော်ပြီ... မသောက်နဲ့တော့၊ မောင်ညာပြောနေတာဘူး။  
ကော်ဖိုးက ညုံမှာပါ”

“ဟာ... ဟာ... ဘယ်လိုလဲ၊ သဒ္ဓါတာရားက တစ်ဝက်ပဲ ရှိ  
သလား၊ ပေးစမ်းပါ”

ကျွန်းမလက်ထဲက ကော်ဖိုးပို့ကို သူ လူတော့မည့်ဟန်  
ပြင်တော့ ကွန်ပျူးတာလက်ကွက်တွေပေါ်ဖိတ်ကျမှာစိုး၍ အသာ  
တော်ည် ပြန်ပေးလိုက်ရပါသည်။

ညေနာရများသည် ပုံ၍ မှောင်ရှိလာ၏။ ကျွန်းမတို့ဘားက မှန်  
နဲ့ရုံးကို တစ်ဖက်မှ သစ်ချပ်င် အကိုင်းအခက်တို့သည် တစ်ခါတစ်ခါ  
လေအရှိန်ဖြင့် မှန်နဲ့စုံသုံးပင် လာ၍ထိလှမတတ် ယိမ့်နဲ့လာတတ်  
သည်။

ကျွန်းမ၏ ရေဒါယိုမှ သောတရှင်လိုရာ အချစ်သီချင်းသုံးများ  
ကို ကျွန်းမ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ရှိုးလည်း။

“မင်း မတ်တတ်ရပ်နေရတာ မညှာင်းဘူးလား၊ ကုလားထိုင်  
တစ်ခု ခွဲလာပြီး ဒီနားမှာ ထိုင်ပါလား”

“ဟင့်အင်း...”

ကျွန်းမ သူ့ကုလားထိုင် ဆိုဟန် ဘေးက ကော်ဇာပေါ်သို့ ရုံး  
ထောက် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ နေချင်တယ်”

သူ ကျွန်းမ၏ စာတမ်းထဲသို့ ပြန်၍ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

“ရတနာ... ဒီဝါကျမှာ မင်းဆိုလိုတာက မိန့်းကလေးတွေနဲ့  
သောက်းလေးတွေဟာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကြိုးတစ်မြဲးတည်း  
အတူရောထိုင်ခွင့် စာသင်ခွင့် ရှိုးတယ်... အဲလိုလား၊ အခွင့်အရေး  
တန်းတူလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တန်းတူညီမျှတဲ့ ပညာသင်ခွင့်ကို ရခဲ့တယ်လို့ ခြားချင်တာ”

“ကိုယ် နည်းနည်းပြင်ကြည့်မယ်နော်...ကြည့်”

သူ့ပြင်ဆင်လိုသည့်စာကြောင်းကို နှုတ်မှုချုတ်ပြရင်း လက်က တစ်ဆက်တည်း ပြင်သွားသည်။

“ရှေ့နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက ဘာန်းကြီးကျောင်းစာသင် စနစ်မှာပင် ယောကျုံးကော်များနှင့် ဓါန်းကော်များသည် အဆင့် အတန်း ခွဲခြားခဲ့ရမှု လုံးဝမရှိဘဲ တန်းတူပညာသင်ယွှင့် ရခဲ့ကြသည်...အဲလိုပြင်လိုက်မယ်၊ ပိုရင်းသွားအခေါင်လို့ သဘောတူတယ် နော်”

ကျွန်းမ သူ့ကို ဖြိုးကြည့်လျက် ခေါင်းညီတဲ့ပြဋ္ဌာန်၏။

“ဒါနဲ့...မောင်၊ စောစောက မောင့်စကားကို ဆက်ပါဉားကျွန်းမ အီဂွန်းရှိုးလိုက် ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဘာထူးဆန်းလိုလဲ”

သူ မျှက်မှားငြောင်ကြတ်လိုက်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးက ကွန်ပျူးတာ မှန်ပြင်ပေါ်မှာသာ ရှိနေသည်။

“သော်...တာချို့အမျိုးသမီးလေးတွေက အီဂွန်းရှိုးလဲ၊ လက်ရာတွေကို မကြော်ကြတာ ကိုယ်တွေ့ဖူးလိုပါး သူ့လက်ရာက ဟို ဒင်း...ရိုမျိန်တစ် မဖြစ်တဲ့လေးနောက်ပြီး ဖော်ပြပုတွေက ဂွင့်လင်းတယ်၊ ထူးဆန်းတယ်၊ ရဲတယ်၊ ကြမ်းတယ်။ မခံစားတတ်ရင် ညျမ်းတယ်လို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ကြလိုမ့်မယ်၊ မင်းကတော့ အဲလို့ မထင်ဘူးပေါ့...ဟုတ်လား”

ကျွန်းမ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ လက်မောင်းနစ်ဖက်တင်ကာ လက်

ဦး ယုက်လိုက်ပြီး ထိုလက်ပေါ်မှာ မေးစွေအပ်ကာ သူ့ကို မဖို့ မေး မေးကြည့်မိသည်။

“မထင်ပါဘူး၊ လူ့စိတ်အတွင်းသဏ္ဌာန်ကို အပီပြင်ဆုံး ဖွဲ့တာပဲ၊ ပုံးကွယ်မှု ဟန်ဆောင်မှု မရှိတဲ့ ပက်တိအတွင်းစိတ်ကို ပေးတာပဲ၊ ကျွန်းမတော့ သဘောကျာတယ်၊ မိမာပြုလိုက်မှာတစ်နာရီ သာက်ကြာအောင် သူ့လက်ရာတော်တော်များများကို ကြည့်ခွင့် ခဲ့တာ ကျွန်းမ သိပ်ကိုကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီအပတ်က အီဂွန်းရှိုးလဲ လက်ရာ အထူးပြွဲ ရှိနေတာလဲ”

“ကိုယ်တောင် တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ထိုင်တည်း သူ့လက်ရာ များကြီးကို မကြည့်ရမှုးဘူး”

“သူ့လက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ကို မောင် ဘယ်လို့ မှန်းမလဲဟင်”

သူ တစ်ချက် ရယ်၏။

“ဒီမှာ... လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဦးနောက်ကို စုအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်းတစ်ခုခိုင်းတား အချိန်မှာ စောက်တစ်ခု ထပ်မံ့ခိုင်းနဲ့... ဟုတ်ပလား၊ ကိုယ်အဲဒီ သာက် ဦးနောက်မကောင်းဘူး”

ကျွန်းမ သဘောကျွား ရယ်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ ကျွန်းမ က လောဘကြီးလှသည်။

“အခု ကိုယ်ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အီဂွန်းရှိုးလဲအေကြာင်းလက်ချားရမှာလား၊ မင်းရဲ့စာတမ်းကို တည်းဖော်ပေးရမှာလား၊ ကိုယ့်မင်း ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ”

“ဆောရီး... ကျွန်းမ စာတမ်းပဲ ဆက်လုပ်ပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး

အောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် ကြောအောင် သူ အလုပ်လုပ်ရှင် ရရှိကို ကျွန်မကတော့ ဘူးပါဝင်ပေါ့ မေးတ်လျက် သူ ရှုပ်ရှင် သူသဲ့ကို ရနိုင်သမျှ ခံစားတွယ်တာနေခဲ့သည်။

“မင်းအတွက် စာတမ်းဖတ် လောက့်နှင့် အချိန် ထို့ကြေားနောက် ရတနာ ဒီညာ ပေါင်းပါမှ သုံးညုံ လောက့်နှင့် ချိန် ဆယ် မှန်ရှုရှုမှာ စကားပြော လေယူလေသိမ်း ကျင့်ပေါ့”

သူ ပေါ်ပြီးပြီး ပြောတော့ ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားသည်။

“မှားနောပြီ ကိုယ့်လူ ဒီစာတမ်းကို ကိုယ်တိုင်မဖတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အသိ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်က ဖတ်မှား”

သူ အုံပြုသွားပုံရ၏။

“ဘာလို မဖတ်တာလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ အသံတွက် လေယူလေသိမ်း ကို နားထောင်းပရီသတ် မကျေကိမ်မှာစိုးလို့ပေါ့၊ အဲဒီ ဂျပန်မလေးက စကားလိုပ်ကောင်းတာ၊ သူ ဖတ်ရင် အားလုံးအဆင်ပြုသွားလိမ့်မယ် တမ်း ဖတ်ပွဲအပြီးမှာ အေးနေ့နေးပွဲလုပ်တော့မှ ကျွန်မက မေးသွား မေးခွန်းတွေ ဖြေမယ်လေ... မကောင်းဘူးလား”

သူက ကျွန်မဆံပင်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဖွဲ့သပ်လိုက်သည်။

“အချောင်းသမားလေး”

“ဒါနဲ့ မောင်... လင်းက အဲဒီပွဲကို မတက်နိုင်တဲ့ အကြောင်း မနက်က ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ယ်၊ မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်ကြောင်း မတက်နိုင်တဲ့ အကြောင်း အာကြောင်းကြေားလိုက်ပြီတဲ့”

သူ မျက်နှာမှာ စောစောက ချိစ်စိုးအပြီးက တွယ်ပြီး မြောင်းလဲမသွားပါ။

“ဟုတ်မှာပါ၊ စန္ဒာလေးကို ထားခြားပြီး ညည်းပိုင်းတွေမှာ သူ ပျော်မှ မသွားနိုင်ဘူးလေ ရတနာ”

စာတမ်းတစ်ခလုံး အချောသတ်ပြီးစီသွားချိန်တွင် သူပြန်ရန် ငြင်ဆင်တော့ ညာ ရှစ်နာရီထိုးနေပြီး

“မောင်... ညေစာကို ဒီမှာပဲ စားသွားပါလားကွယ်၊ ထမင်းတွေ ဘယ် မိုးလိုပ် စွဲပေါ်ပဲ ရတနာ၊ ကိုယ် မစားတော့ပါဘူး၊ ဘာလဲ... ဘာ မိုးလိုပ် စွဲပေါ်ပဲ ရတနာ”

“ကျွေးဇူးပဲ ရတနာ၊ ကိုယ် မစားတော့ပါဘူး၊ ဘာလဲ”

“ပွုစွဲတင်ပူရာလုပ်ကျွေးမှာပါ၊ နောက်ပြီး ယိုးသယားဟင်းချို့မြှင့်ယမ်းလုပ်ပေးမယ်လေ ဟင်၊ ဘယ်လောက်မှ ကြောမှာ မဟုတ်ပါ”

သို့သော်သူက ကျော်ပိုးခိုးတော်ကလေးကို နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ ရှုရှုည်ပေါ်ပဲ သွားကောက်နေပြီး

“မောင်က တကယ်ကြီးကို ပြန်မှာပေါ့... ဟုတ်လား”

ဒေါနစိမ်းရင်ရောင် သူ တိရှုပ်လက်ရှည် တံထောင်ဆစ်ကို ပွုစွဲမ ဖော်ဆွဲရင်း မေးမိ၏။

“ကိုယ်ပြန်မှုပြစ်မယ်၊ ဒီမှာ ညာစာစားလိုက်ရင် မင်းဆီကအောင်တော့နဲ့ ပြန်ပြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီ မကောင်းဘူးလားဟင်”

သူ ကျွန်မအား ငဲ့ကြည့်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြုးလာ၏။

“မိန်းကလေး... မင်းအတွေးထဲမှာ ဘာတွေရှိနေ့လဲ ကိုယ် သိနော်”

ကျွန်မမျက်နှာ နေ့နေ့ ခံစားလိုက်ရသည်။ တော်တော်မညှာ

ချုံသူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညေတ္ထ

တာတဲ့ ယောက်းပါလားကျယ်။ သူ ကျွန်မဆုံးပင်ကို ဖျော်ပစ်လို့  
ပြီးမှ ကျွန်မနဲ့ဆံစပ်ကို ဖျော်ခနဲ့နဲ့နမ်းလိုက်ပါသည်။

“နောက်တစ်ခေါက် ကိုယ်လာတော့မှ ရေလဲ ကူးမယ်၊ ညေ  
လဲ မင်းဆီမှာ စားမယ်၊ အခုတော့ ကိုယ်ပြန်ဖို့ လိုအေပြီ”

ကျွန်မရင်ထဲက သံသယတွေသည် ကျွန်မ မထိန်းချုပ်ရရှိ၏  
သေးမီ မေးခွန်းအဖြစ် ရတ်တရှုက်ထွက်သွား၏။

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့လားဟင်”

သူလူညွှန်တွက်ခါနဲ့မှ ပြန်းဆိုရပ်တန်သွားကာ ကျွန်မကိုမဲ့  
မောင်ကြော်၍ ပြီးကြည့်၏။

“မင်း အဲလို့ သံသယဝင်မှာကို ကိုယ် အစိုးရိမ်ဆုံးပါ၊ ဟု  
တယ်... ကိုယ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့  
လူဟာ မင်းထင်နေသလို လင်း တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရုံးက ကို  
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်”

“ခါး...”

လင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တွေးအမျိုးသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာထူးမြှု  
နိုလဲကျယ်။

ကျွန်မမျှက်နှာမှ တစ်ခုခုကို သူသတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့်ကြာ  
အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“ဘုရားရေး... ရုတာနာ၊ မင်းဘာတွေအလေးအနောက် အထောင်  
နေတာလဲ၊ ကိုယ်မပြန်ဖြစ်အောင် မင်းလုပ်နေပြီ”

“ဒုံး... ပြန်ပါကျယ်၊ ကိုစွဲမရှိပါဘူး”

သူ ကျွန်မရှုံးမှာ ရွှေးတောက်ချုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်ကျော်

တစ်ယောက်ကို ချော့မေ့နှစ်သိမ်တော့မည် လူကြီးတစ်ယောက်၏  
စိတ်ရည်ရည်အပြီးမျိုးဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်သည်။

“ရတာနာ”

ကျွန်မ သိပါသည်။ အဲဒါ လူညွှန်ကွက်တွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိလိုပါကွာ”

ကျွန်မ မယုံပါ။

ထို့နောက် သူသက်ပြင်းတစ်ချက် ချု၏။

“ကောင်းပြီ၊ မင်း အနိုင်ရတယ်”

သူ ဖြူနှံးခနဲ့ ထေပ်လိုက်သည်။ အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်  
လိုက်သည်။

“ကိုယ် ချိန်းထားတာကို ဖျက်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပလား”

သူသည် တယ်လိုပါနဲ့ ရှိရာ မီးဖို့သိသို့ စိတ်မြန်ကိုယ်ဖြန်ပင်  
ခပ်သွက်သွေ့ကို လျော်သွားတော့သည်။ ကျွန်မမှာ မယုံကြည့်နိုင်  
စိတ်ဖြင့် လိုက်ခနဲ့ ဝင်းသာသွားမိ၏။

သူ ကျွန်မအပေါ်မှာ အသည်လောက်တောင် အလိုလိုက်တော့  
မှာပေါ့နော်။

သူ၊ သိသို့ အပြီးကလေး လိုက်သွားသည့် ခြေဖဝါးတွေ ကော်  
မော်နှင့် မထိသလို ပေါ့ပါးနေ၏။

“မောင်... အပြင်ကို ဖုန်းခေါ်ရင် ဤ ကို အရင်နှိပ်ရတယ်”

“ကျေးဇူး”

ထို့နောက် သူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ် ရ<sup>၁</sup>  
သွားသည်။

“မောင်... ကိုယ် နေသန်ပါ၊ အေး... ကိုယ် မင်းကို တောင်းစိုး

မလိုပါ၊ အသည်းအသန် ဆောရီးပက္ခာ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကလေးတစ်ခု မပြတ်သေးလို့၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ ဒီသနေ တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးသံသူကို မသဲမကဲ့ကြားနေရ၏။

“အေး... ကိုယ်ဘော့စ်အကြောင်း မင်းသီသားပဲ မဟုတ်လား မနက်ဖြန့်ညွေနေ ဒီအချိန်ပဲ မင်းသီလာတွေ့လို့ ရမလား၊ တကယ်လို့...”

တစ်ဖက်က အမျိုးသမီး၏ ခပ်ရှုံးရှုံးစကားသံတရှုံးတစ်ဝက် ကို ကျွန်းမကြားရသည်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းတော့ မပီသပါ။ သူ ခဏ နားထောင်နေ၏။

“သန်ဘက်ဝါ... ဟုတ်လား၊ ဓမ္မဟူးနေ့ပေါ့၊ ရုံးဆင်းချိန်... ကောင်းတယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေ...၊ အင်း... အင်း... အစအဆုံးပြန် စစ်ဆေးတာပါ။ ကောင်းတယ်... အဲဒီစိတ်ကုံး ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်ပြီ ဒါဖြင့် သန်ဘက်ခါနော်၊ ကျေးဇူးပဲ... ဂွတ်ခိနိုက်တ်”

တယ်လီဖုန်းကိုပြန်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်းမဘက်သို့ ချာခဲ့ကြည့်လိုက်တောာ သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသည် အပြီးတစ်ခုဖြင့် တောက်ပသွား၏။

“ဘောဘီ... မင်း ကျော်ပဲလား”

ကျွန်းမ လွှတ်ခနဲ့ပော်ချွင်စွာ အောင်လိုက်ပြီး သူ့လည်ကုပ်ကို လက်ဖြင့် ချိတ်ဆက်ကာ ခိုစီးလိုက်မိ၏။

“မောင်က သိပ်ချွစ်ရာဝကောင်းတာပဲကွယ်”

သူက ကျွန်းမအား ကလေးတစ်ယောက်ကို မ, သလို ချိုင်းနှစ် ဖက်မှ မ, ယူ ပွဲမြောက်ကာ တယ်လီဖုန်းတင်ထားသည် စားပွဲ၏

သို့ ထိုင်စေသည်။ ထိုနောက် တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ဝေးဝေးနံရောင့် သို့ တွေ့နဲ့ထုတ်လိုက်၏။

“မှန်း... မင်းမျက်နှာကို ကိုယ်ကြည့်စမ်းပါရစေဦး”

သူသည် ကျွန်းမ၏ ကေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က စားပွဲစောင်းကို သက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ထောက်ကာ ကျွန်းမမျက်နှာကို ရှေ့တည့်တည့် အော် ပန်းချိုကားတစ်ချုပ်ကို လေ့လာခဲ့စားသလို့ အကဲခတ်ကြည့် သော်။ သူ့မျက်လုံးတွေ့မှာ အညီရှင်ရောင်းမှ အနက်ရောင်သို့ ကော်ချင်းပြောင်းသွား၏။ ထိုမျက်လုံးများသည် ကျွန်းမ၏ ကိုယ် အနှာသာမက ကျွန်းမစီတ်၏ ဟို့အနက်ရှုံးစုံးနေရာဆိုသို့ ရောက် အာင် စွဲးဟောက်ကြည့်နိုင်စွဲး ရှိသည်။

“မင်းမျက်လုံးတွေ ဒီနေ့အရမ်းတောက်နေတယ်... မင်း သီ လား၊ အဲဒီ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကိုယ် ဘာမြင်ရသလဲ မင်း သီချင် လား”

ကျွန်းမ သီလည်းသီချင်လျက် သူ ပြောမှာကိုလည်း မကြားရဲ ပြန်။ သို့သော်...

“ဘာမြင်ရလဲ”

ကျွန်းမ မျက်မောင်ချိလျက် သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ မေးရင်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ပိုင်စီးပိုင်နှင်း ကျူးကျော်မှုကို မြင်ရတယ်၊ ဘယ်တော့မှ တင်းတိမ်နိုင်တဲ့ ရုံးစမ်းမှုတွေနဲ့ လောဘကို မြင်ရတယ်၊ အဲဒါ စားဆရာတစ်ယောက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေ လား၊ မိန့်မတစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေ လား”

“အို...ဘယ်သီမလဲ”

ကျွန်မ သူ မျက်လုံးတည်တည်မှ အကြည့်လွှာကာ ရင်အို  
အထက်ပိုင်း အချိုင့်နေမာကဗေးကိုသာ စူးစိုက်ငြေားနေမိသည့်

“အဲဒီမျက်လုံးတွေက သိပ်အင်အားကြီးတယ်၊ အဲဒီ မျက်လုံး  
တွေက အနည်တိုင်ပြီးကြည့်လင်နေပြီးသား ရေပြင်တစ်ခုကိုဂယ်  
ထဲပြီး နောက်ကျိုသွားအောင် မွေးနောက်ပုစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးမောင်တဲ့သား  
ပင် တစ်ပင်ကို လူပ်ခတ်သွားအောင် ယမ်းခါပစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီမောင်  
သိရဲ့လားဟာင်”

ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်ကာ ကိုယ်ကို ကျျှေပစ်လိုက်မိ၏။

“တော်တော့၊ ဒါဆိုမကြည့်နဲ့ပေါ့”

“မရတော့ဘူး၊ သိပ်နောက်ကျိုသွားပြီ”

သူ့အဖြူးမှာ မသေမသပ်။ တစ်ခုစုစွန်းထင်းနေသလိုလို။

“ဒါဖြင့် အညွှန်ခန်းပြန်သွားမယ်၊ အီဇွန်နှီးလ်အကြောင်းပဲဆက်  
ခြောကြရအောင်”

“နိုး...နောက်မှ”

သူရယ်မောလိုက်၏။ သူ့ရယ်သံမှာ အသက်မပါလှပါ။ သူ  
ရယ်မောခြင်းကို တစ်စုံတစ်ရာက လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။

“အဲဒီအချိန် မဟုတ်ဘူး”

သူက လျင်မြန်စွာ ခြောတော့ ကျွန်မ ရယ်နို့ကြီးစားလိုက်၏  
သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ရယ်မောခြင်းကိုလည်း ဆွဲငွော်နော်  
ထားသည် အရာတစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအရာသည် ကျွန်မနှင့် အသိ  
နိတ်ကို တစ်ခကာ ခွဲခွာပေးလိုက်သည်။

O

ဥဇ္ဈာရ လမင်း



The Storm Melody 1 (1996); Aye Ko, Oil on canvas, (4 x 3 ft)

အော်သယ်လို့ (ဝါပါယေဝ) သည် ဒီလျမ်နှင့်စံပါးယာ၏ကမ္ဘာ  
အကျိုး ပြုတော်ဟန်ဖြစ်သည်။ အချို့ကြိုး ခြော်နှင့် ဆယ်စွဲခြင်း တို့  
ပေါင်းစပ်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော မနေဖို့ဝန်ကိုရှာ ကျူးလွန်ကတ်သည်  
အမှားတစ်ရပ်အမြိုက်၏ သတိပေါ်ရေး ဘဏာသော သည် အလွန်းပြအတ်  
ဖြစ်သည်။

### အော်သယ်လို့နဲ့ မှန်တိုင်ဆုံး

ည ဆယ်နာရီမထိုးမီ ပြောတ် ကဗျာ ပြီးသွားပါသည်။

ကျွန်မတို့ ကဲကောင်းသည်ဟု ပြောရမည့်ထင်သည်။ ကျွန်မ  
တို့ ကောတ်ရုံတဲ့မှာ ရှိနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး မိုးက သံကြီးမဲကြီး  
ရွာချေနေခဲ့၏။ ပြောတ်ပြီးလို့ အပြင်ထွက်လာကြသည့်အခါ မိုးခဲ့  
သွားပြီ။ မိုးစက်ဖွဲ့ဖွဲ့များသာ အဆက်မပြတ်ရုံလေး ရွာနေခဲ့သည်။  
ရောင်စုံ လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ မိုးစက်ဝလေးတွေက လုပင်လှ  
စန့်သေး၏။

ရေပန်းများများ အလှဆင်ထားသည့်ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုဖြတ်  
ပြီး ကားရပ်နားစခန်း ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြောကြစဉ်မှာ စုံရှု  
အေးစိမ့်သော လေက ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ  
ကြက်သီးဖြန်းခနဲထအောင် ချမ်းစိမ့်အေးခိုက်သွားတော့သည်။ မိုး  
ရွာချင် ရွာနိုင်သည်ဟု ထင်၍ အနေးထည်းဆောင်လာခဲ့မိတာတောင်  
ထိုအနေးထည်းပါးပါးကလေးကို ဖောက်တွင်းကာ လေရော့မိုးရော့  
ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာတဲ့အထိ စိမ့်ဝင်သွားခဲ့သည်။

“ချမ်းသလားရတနာ”

ကျွန်ုမ်မမိတ်ဆွေက ကျွန်ုမအား ကရုဏာသက်စွာ မေး၏။ သူ ကတော့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဝပြီး ထွားကျိုင်းသူမှို့ ကျွန်ုမလို အချမ်းဒဏ်ကို ခဲ့စားရပုံ မပေါ်ပါ။

“ဘယ်နှယ်မေးလိုက်ပါလိမ့်၊ ဒီမှာ တုန်နေပြီ ကိုရည်မွန်ရေ”

“ကားထဲ ရောက်ရင် နွေးသွားမှာပေါ့၊ လာ... ခပ်သွက်သွက် လွှောက်ကြုံ”

သည်ကလုပေွေ တော်တော်များများ ကျွန်ုမ သတိထားမိ သ လောက်တော့ မိုးရွာလျှင် ထိုးမဆောင်းကြပေ။ သတင်းစာခေါက် လုံး၊ ပလတ်စတ်ပစ္စည်းလုံး အရာတစ်ခုခုကို ခေါင်းပေါ်မှာ အသာ ကာပြီး ကားဆီသို့ ပြေးကြတာ များသည်။ ခုတော့ ကျွန်ုမလည်း ပြောတ်ရုံမှာ ဝေသော လက်ကမ်းစာအုပ်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ ကာပြီး ပြေးနေရပြီ။

ကားထဲရောက်တော့ ကျွန်ုမမိတ်ဆွေက ကျွန်ုမအား အပူပေး စက် ချက်ချင်း ဖွင့်ပေး၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုရည်မွန်။ ထူးခြားတဲ့ ညာနေခင်းလေးတစ်ခု အ တွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းကို ကြိုဆိုလျက်ပါ ရတနာ၊ ကိုယ်က မင်းအစာအရာရာ ကို မြည်းစစ်းသွားမှုးအောင်တယ်လေ”

မိုးပြောင့် လမ်းတွေ ချော်ထားသဖြင့် သူက ကားကို စိတ် ထင်သလောက် မြန်မြန်မမောင်းခဲ့ပေ။ ထို့ပြောင့် ကျွန်ုမ အဆောင် သို့ ရောက်တော့ ညာ ၁၁ ဖုန်းထိုးခါနီးနေပြီး

၃၇၅ လမင်း

ခုနှစ်သွေးတဲ့ ကျွန်ုမအဲ့ ညာတွေ

၂၆၃

“နောက်တစ်ပတ်မှာ ဘေးစားသာလုပ်ပဲ ကြည့်ဖို့ မင်းအဆင် သင့် လုပ်ထား... ကြားလား”

သူက ရုပ်မောရင်း ကျွန်ုမအား သတိပေးသည်။

“စိတ်ချုံ ကျွန်ုမနားမလည်တာရှိရင်လဲ ရှင် ရှင်းပြမယ်မဟုတ် လား”

“ရှင်းပြမှာပေါ့”

ကျွန်ုမ ကားထဲက ထွက်လိုက်သည်။

“ညျဉ်တောင် နှက်နေပြီ၊ ဆောရိုး ရတနာ၊ ကိုယ်က မင်းပါ တော့ ကားကိုမြန်မြန်မမောင်းရှုံးဗျား၊ ကိုယ်ထင်တာထက် နောက်ကျ သွားတယ်”

ကျွန်ုမ ကားပြတင်းမှ သူကို ထို့ကြည့်ကာ ပြီး၍ နှစ်သိမ့်လိုက် ရှုံး။

“အိုး... ကိုစွဲမရှိပါဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ညျဉ်နှက်နှက်၊ ကျွန်ုမ ကို စိတ်ပြုပြီး စောင့်နေမယ့်သူ မရှိဘူးလေ၊ ရှင်သာ မိန်းမက တဲ့ ပါ တိပြီး အိပ်နေမလား၊ စိတ်ပူ နေမလား”

သူက သော့တွေတစ်တွေကို ကျွန်ုမမြင်သာအောင် မြှောက်ပြု၏။

“ခုချိန်ဆို သူအိပ်နေပြီးပေါ့”

ကျွန်ုမ ဂိတ်တဲ့ ပေါ့ သူမှုပ်ပြီး ဝင်တော့မှ သူကားမောင်း ထွက်သွားပါသည်။ သူအိမ်က အဝေးကြီးမှာဖြစ်သည်။ ပြောတ် ခန်းမ ရှိရှာ မြှေးထဲပိုင်းမှ ကျွန်ုမအဆောင်သို့ ခရီးနှင့် ထိုနေရာမှ သူ အိမ်သို့ ခရီးမှာ ဥပုံ ဒိုကရီ ထောင့်ချိုးမောင်းဖြစ်၏။ ယခု တော့ ထို့ထောင့်မှန်ကြိုက်ခရီးကို ထောင့်ဖြတ်မောင်းရပေါ်းတော့ မည်။

၃၇၆ လမင်း

ကျွန်မကို စိတ်ပူပြီး စောင့်မယ့်သူ မရှိဘူးဟု ကြားလိုက်တာ နည်းနည်း များသွား၏။

ကျွန်မ မိုးချုပ်သည်အထိ အိမ်မှာ မရှိတာကို စိတ်ပူမည့်သူ ရှိ နေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်တောင် ရှိသည်။

တယ်လီနှင့်ဖြစ်က်မှ မိုးအနီလေး မို့တ်တုတ်မို့တ်တုတ်လင်း နေခဲ့သည်။

ကျွန်မ အကျိုးလုံချည်ကို အရင်လဲရမလား၊ တယ်လီမှန်း ဖြစ် စက်ကို အရင် နားထောင်ရမလား ကော စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ အရင် နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့အသံကို ကျွန်မ ချက်ချင်း ကြားချင်သည် မဟုတ်လဲဗဲ့။

ပထမအသံမှာ သူ မဟုတ်။ ကျွန်မကို ညီမအရင်းသွေ့ယ် ချစ် ခင် စောင့်ရွှောက်သော စိတ်ချွေ မမချေယ်ရှိ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ရတနာကလေးဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။

“ရတနာကလေး... မမ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတားလျက်သွားနဲ့ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလ”

ဘုရားရေး...။ ဟုတ်ပါ၍။ ညာနေ ဆေးခိုးအပြန်မှာ ပန်းလာ ပေးလို့ မမချေယ်ရှိ လာခဲ့မည်ဆုံးတာကို ယခုမှ သတိရကာ မျက်လုံး ပြုးကျေယ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

“ရတနာကလေးအတွက် မမ ပန်းစည်းထားခဲ့တယ် ဂိုတ်ပေါက် အပြင်ဘက် လက်ယာဘက် ပန်းခိုးကြီးပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တာ၊ အခု ည် ကိုးနာရီ ရှိနေပြီ၊ မမတို့ဆိုမှာသတော့ မိုးသဲကြီးမဲကြီး စွာမော တယ်၊ ရတနာကလေးခံမှာ မိုးသိပ်ရွှေနေရင်တော့ သွားမယူနဲ့ပေါ့”

အမှ ထွက်ယူ၊ မမဆီးပြန်မဆက်နဲ့တော့ မမအိပ်တော့မှာ၊ မနက် မဆဆက်တော့မယ်... ဘို့တိုင်”

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ပူတူသွားအောင် အားနာသွားမိသည်။ သချာတယ်၊ မမတော့ စိတ်ဆိုးတော့မှာ၊ အကယ်၍သာဆယ်နာရီ လောက်မှာ ကျွန်မဆီး ဖုန်းထပ်ဆက်ဖြစ်လျှင် သူမ စိတ်ပူတာ ဒေါသဖြစ်တာ ပေါင်းသွားပေလီဖို့မည်။

နေက်ထပ်သတင်းတစ်ခုအဖြစ် သူ့အသံကို ကြားရသည်။

“ရတနာ... ကိုယ် မင်းကို ဆက်ကြည့်နေတာ သုံးခါရှိပြီ၊ အခု သဆယ်နာရီခဲ့ရနေပြီ၊ မင်းဘယ်သွားနေတာလ၊ ကိုယ့်ဆီ ပြန်ဆက် ၁ ကိုယ် ခိုးလုံး ၁ ကာရိုးအထိ အလုပ်လုပ်နေမယ်”

သူ့အသံဟာ နည်းနည်းများ တင်းမှာလေသလား၊ သူသည် အနိုင်မအား အကြောင်းကိုစွဲ မရှိတဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆက်တတ်သူမျိုး ၂. ဆီပြန်ဆက်ရန် လိုအပ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ စိုထိုင်းတိုင်း ပေးလုပ်ကို ခြောက်သွေးအောင် သုတေသန လိုအပ်သည်။ အဝတ်အစား ခြောက်ခြောက် လဲရန် လိုအပ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ သူ့နံပါတ်ကို ချက်ချင်း ကောက်နှိပ်မိပြီးနေပြီ။ “မောင်...”

“ပြန်ရောက်ပြီလား၊ ဘယ်သွားနေတာလ”

“ပြောတ် သွားကြည့်နေတာ၊ အော်သယ်လို့ ပြောတ်”  
“ဘယ်မှာလ”

“မြို့ထဲ ကောတ်ရှုမှာပေါ့”

“မြို့ထဲ... ဒီလို့ မိုးသည်းသည်း ညာသန်းခေါင်မှာ မြို့ထဲကိုး သွားနေခဲ့တာ... ဟုတ်လဲဗဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလ”

ဟိုမြို့၏ မြို့ယူရပ်ဂွက်တို့သည် အခြားမြို့တွေလို ညာအောင် မှာ စည်ကားဖို့ ထေးစွာ၊ မိုးနည်းနည်းချုပ်လျှပ်ပင် လူမြှုပ်တိတ်ထဲ မြောက်ကပ်သွားလေ့ရှိသည်။ အစိုးရရုံးတွေနှင့် စက်ရုံးဂိုဏ်ပေါင်းမြှုပ်နည်းလုပ်မှုများ လူနေတို့ကို စောင့်သုတေသနရပ်ဂွက်ဖြစ်သည်။ လူနေတို့ကို စောင့်သုတေသနရပ်ဂွက်ဖြစ်သည်။ လူနေတို့ကို စောင့်သုတေသနရပ်ဂွက်ဖြစ်သည်။

“ကိုရည်မွန်နဲ့”

“ဘယ်သူ...”

ကျွန်မ မှားသွားပြီဟု ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ တကယ်၏ အမျိုးသမီးမြို့တော်တစ်ယောက်၏ နာမည်ကို အလွှာသုံးစားလုပ်လိုက်လို ရှုပျက်သားနဲ့နေ၏။

“ဟိုလေး... ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ပွဲတွန်းက...”

သူ ကျွန်မ၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ဖြတ်ပစ်၏။

“မပြောနဲ့... ဖုန်းထဲက မပြောနဲ့၊ မျှက်နှာချင်းဆိုပြီး မြတ်ငြုံးခဲ့၏။”

ကြေယ်၊ ကိုယ် အခုထွက်လာပြီ”

တယ်လီဖုန်းလိုင်းကျသွား၏။ ကျွန်မ စုန်လှပ်သွားပါသည်။ စွဲ့အို့အို့ကြေားရသူဆိုတော့ အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေအတွက် အချိန် ကိုယ် အခုထွက်လာပြီ... အဲဒါ ဘာအစိုးယူလဲ။ အခုထွက်လာပြီ။ မံချင်တော့တာဖြစ်မှာပါ။ သူ ကံကောင်းချင်တော့ ကိုယ်ကို အချိန်မှာ သူ ကျွန်မအဆောင်ကို လာမည်ဆိုတာ အလွန်ထူးဆွဲ၍ သူ ရထားတယ်လေ၊ ကိုယ်က ဘာမဆိုစနစ်တကျ မညည်းမည်။ နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ... သူ လေသံကရော ဘာကြောင့်သွားလိုက် အစသတ်ပေးနေကျကိုး”

လောက် တင်းမာနေခဲ့ရတာလဲ။

သူသည် ဖြို့တင်ချိန်းဆိုမထားဘဲ ဘယ်တုန်းကမျှ ကျွန်မ၏ မလောတတ်ပါ။ နောက်ပြီး သည်လို့ညာအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်တုန်းမျှ မချိန်းဆိုတတ်ပါ။

တစ်ခကာ တွေဝေစွာ ကြောင်သွားရမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး သူ နံပါတ်ကို ထပ်နှိပ်ကာ ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြောက်းမြည် ခြောက်ကပ်သွားလေ့ရှိသည်။ အစိုးရရုံးတွေနှင့် စက်ရုံးဂိုဏ်ပေါင်းမြှုပ်နည်းလုပ်မှုပါ။ ဒါဖြင့် သူ တကယ်ပြောခဲ့တာပေါ့။ သူ သာ ရှိသော ရပ်ဂွက်ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ... သူ ဘာကိုစိတ်တို့နေခဲ့တာလဲ။

သူ မှာ မြို့အောက်လှသော အထက်အရာရှိပြီး ရှိနေသည်။

သူလုပ်ပေးသမျှ အလုပ်တို့အပေါ်တန်ပိုးထားချိုးကျူးမှုပြား အဖြစ်

ဘာတတ်သွားပြစ်သည်။ သူ အပြောအရရတော့ တော်လည်း အလွန်

ဘာတတ်သွားပြုရှုတစ်ယောက်ပြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည်

အလုပ်တစ်ခုရာကို ဦးဆောင်လုပ်ပိုင်း အစအနေတွေကို ကိုယ်တိုင်

ထော်တော့မျှ မသိမ်းဘဲ သူ အတွက် အမြှုပ်နည်းခဲ့ပါ။

“မောင့်ကို ပညာပြချင်တာလားမှ မသိ”

ကျွန်မ ပေးပေးထောင်မြင်ချက်ပေးတုန်းက သူကမန်းကတန်း

ပတ်၏။

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ရတနာရဲ့၊ သူက အကြီးကြီးတွေကို

ကိုယ် အခုထွက်လာပြီ... အဲဒါ ဘာအစိုးယူလဲ။ အခုထွက်လာပြီ။ မံချင်တော့တာဖြစ်မှာပါ။ သူ ကံကောင်းချင်တော့ ကိုယ်ကို

အချိန်မှာ သူ ကျွန်မအဆောင်ကို လာမည်ဆိုတာ အလွန်ထူးဆွဲ၍ သူ ရထားတယ်လေ၊ ကိုယ်က ဘာမဆိုစနစ်တကျ မညည်းမည်။

နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ... သူ လေသံကရော ဘာကြောင့်သွားလိုက် အစသတ်ပေးနေကျကိုး”

သူ သည်ကနောက် အလုပ်မှာ အဆင်မပြောလို့များလား၊

သူ နံပါတ်ကိုတို့စောင့်ခဲ့တော့ ခဲ့ရလို့များလား။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မနှင့် စကားပြောရင်း ကွန်မနှင့်ပတ်သက်

သည်။ သူ နံပါတ်ပင်ပန်းမှုများကို ညည်းညာရင်ဗွင်းခဲ့ဖူးသည်။

“ဒီလိုကြီးကျယ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးတွေနဲ့ နေ့စဉ် ဆက်သွယ်ရတာ ကိုယ်ပြီးတွေ့လှပါ ရတနာ၊ ကိုယ်တတ်နိုင်ရင် တမြားအလုပ်ကို ပြောင်းချင်နေပြီ”

သူ့ပါးပြင်ပေါ်က ရွှေဇူးများများကို ဘွဲ့လက်ဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးသပ်ပေးလိုက်သည့်အခါ သူ၏ တင်းကျယ်နေသော မျက်နှာထားက လျော့ကျော့သွားခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါဟာ အမိုးတန် အတွေ့အကြောင်းခုပါ မဟုတ်လား မောင်ရှယ်၊ ကွဲမှာလို ကြီးကျယ်တဲ့ ခမဲ့နားတဲ့ အဖွဲ့ကြီးအောက်မှာ ခုနှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘယ်နိုင်ငံရဲ့ ဘယ်ပြတိတ်ကြီးမှာမဆို မောင်အေားအေားအေားအေား အခုပ်ချုပ်တတ်သွားပြီဖူး ဘယ်လိုအက်အခဲမဆို မောင်ဖြေရှင်းနိုင်သွားပြီပေါ့၊ ဒီလိုအတွေ့အကြောင်းက ငွေနဲ့ ဝယ်ချင်ရင်တောင် ဝယ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ မောင်ရှယ်။”

အခုက်စွဲမှာရော ကွဲမှာကို စိတ်တို့နေ့ခဲ့လို့များလား။  
သူမဟုတ်...သူနှင့် ဘွဲ့မည် လာမည့်ကြောသပတော်မှာ သူကိစ္စတစ်ခုရှုံးရှုံးလား။

ဟင်းအင်...အော်တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြောသပတော်တွေကို သူဘယ်တော့မှ ဖျက်လေ့မရပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုကြောသပတော်နေ့မှာ ကိုယ်ပြီး မျက်နှာများကို ဖျက်ဖူးသည်က ဘွဲ့မပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ မဖြင့်နိုင်သည့် ညံစာစားပွဲတွေ ရှိမည်၊ မဖြင့်နိုင်သည့် အိမ်စာအလုပ်တွေ ရှိမည်၊ သည်ကြားထဲမှာ ၁၉ ရာစွဲ အမျိုးသာ ဓာတ်ပုံပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့် သူမ၏ လက်ရာများအကြောင်းစာအုပ်တစ်ခုပါ ရေးသားပြုရာတွင် သူက ဦးဆောင်ရွက်ရှုပ်ရှုပ်

ခြောက်ရသည်။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာတ်ပုံအန်ပညာ သုတေသန ဆားနှင့် တွေ့ဆုံးနေ့တွေ့ရှိမည်၊ ညာနေခင်းလက်ဖက်ရည် အော့ချွဲများ ရှိမည်။ သူ့အချိန်စာယားသည် ကွက်လပ်မရှိပြည့်နေခဲ့မည်၊ သို့သော် ကြောသပတော်နေ့ ညာနေခင်းကို သူဘယ်တော့မျှ မဖျက်ခဲ့ပေ။

ဘွဲ့မကသာ ကွဲမှာအဖွဲ့အစည်းဟူသော စက်ရိုင်းနှင့် မိုးဆာက်ပန်းစံအိမ် အဆက်အသွယ်စက်ရိုင်း၊ စက်ရိုင်းနှစ်ခုအလယ် ပေါ်တွင် ရောက်နေသူရှိ ပြန်မည့်ရက်ကလည်း တဖြည့်ဖြည့်နှစ် လာသည့်နို့ မိတ်ဆွေသွေထောင်ယျင်းတွေနှင့် တွေ့ရသည်။ ရောက်နေရက်များ မိတ်ဆိုလာခဲ့သည်။ ဗျာရေးဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေ၊ အတ်ညွှန်းရေးဆရာတွေ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ...သူတို့အားလုံး ဘွဲ့မကိုစေတနာ ထားကြသည်။ ဘွဲ့မ သည်မှာ ရှိတုန်းရှိနိုင်က် သိသင့်သို့ကိုတာ ထွေကို အားလုံးသိခဲ့ခြင်းကြသည်။ ဟိုနေရာသွားနို့လိုသေးသည်၊ သည်နေရာ ရောက်နို့လိုသေးသည် စသည်ဖြင့် ဘွဲ့မသည် စက်ရိုင်းနှစ်ခု၏ အလုပ်ဟိတ်တွင် ပို့ပို့ပို့ အလုပ်များလာခဲ့သည်။

သူနှင့် တွေ့ဆုံးကြောသပတော် ညာနေခင်းများကို အတတ်ရှင်းစုံး သီးသန်ဖယ်ထားခဲ့သော်လည်း တစ်ခါတလေ ဘယ်လိုမှ ဆွောင်တိမ်းမရော့သာ ချို့နှင့် ဆိမ်တစ်ခုရှိ ကြောသပတော်နေ့မှာ ပြုလုပ်လိုက်ရတာများ ရှိပါသည်။

“မောင်ရေး...လာမယ့်ကြောသပတော် ညာနေမှာ ဘွဲ့မစာတ်သွေ့တို့ကို တစ်ခုရှိ တစ်ခုရှိ ဝယ်ဖက်ပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိနေတယ်၊ အဲဘာ...”  
သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ်တင်းမှာသွားခဲ့ပြီ။  
“မောင်နဲ့ သောကြောနဲ့ တွေ့မယ်လေ... ဖြစ်မလားဟော

သူ ခပ်တည်တည်ပင် ပခုံးတွန် လိုက်သည်။

“ကိုယ် သောကြာနေ ဖြို့ပြင်ကို သွားစရာရှိနေတယ် ရတာနဲ့

သူ ကျွန်ုပ်မကို ရက်အစား ပြန်မပေးချင်ခဲ့ပေါ့။

“ဒါဖြင့် ဗုဒ္ဓဟူး ဆိုရင်ကော်”

“ဆောရီး”တဲ့။ အဲသည်စကားကိုပဲ ကျွန်ုပ်မ ရအဲသည်။

သူ မပြောပေမယ့် သူ၊ အမူအရာမှာ နားလာည့်လိုက်ရတာတစ်ခုက ‘ကိုယ်တို့၏ ကြာသပတော် ညနေလေး ကိုတောင် မင်းမန္တမြောဘူး ဆိုရင် ဖျက်လိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရက်အစား တော့ မင်းပြန်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ဆိုသော အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း။

ရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်မက မရှိနိုင်းဘဲနှုန်းအခြား ညနေခင်းတစ်ခုရှိ ကျွန်ုပ်မဆီ ဘယ်တုန်းကမူး ဖြုန်းခဲ့ ရောက်မလာဖူးခဲ့ပေါ့။

ဒါဖြင့်... အခုက်စွာက ဘာသသော်လဲ။

ကျွန်ုပ်မသည် ဘာမျန်းမသိရသော စီးခိုခိုပန်စိတ်ကို အားတင်၍ ဖော်ထုတ်လိုက်၏။ ဂိတ်တံ့ခါးအပြင်ဘက်မှာ မမချယ်ရုံးထား ခဲ့သော ပန်းစည်းကို ထွက်ယူရမည်။

မိုးများ ရွာနေသေးသလား မသိ။ ထိုးပူးဖို့ လိုလိမ့်မည်။ ဂိတ်တံ့ခါးက ကျွန်ုပ်မအန်းနှင့် တော်တော်လုမ်းသေးသည်။

နေပါဦး... သူ လာနေပြီ မဟုတ်လား၊ သူဂိတ်ရွှေရောက်သည် အခါကျေမှု ပန်းစည်းကလေးပါ ဆွဲခဲ့ပါဟု အကုအညီတောင်းလို့မရ ဘူးလား။

မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ စီတ်တို့နေသည့်အခါန်မှာ သူ အောင် သကို အပေးမည် အပြအမျိုး အပြအမျိုး အပြအမျိုး ကျွန်ုပ်မ မလုပ်ချင်ပါ။ ရောက်

ပြီး ဂိတ်တံ့ခါးဆီသို့ တယ်လိုဖုန်းခွက်မှုတစ်ဆင့် လုမ်းပြောရတဲ့ စကားလုံး သိပ်မသဲကွဲတတ်ပါ။

ကျွန်ုပ်မ ထိုးနှင့် သောကိုယူလျက် အခန်းပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မိုးက ခပ်စိပ်ပို့ ရွာနေဆဲ။ ရောဂါးကန် မျက်နှာပြင်မှာ ကယ် စိုင်းကလေးများ ဖြင့် လူပဲခတ်နေသည်။ မိုးအပက် လေအရွှေ့ဒေါ် ဖြင့် ပန်းချုပ်ကလေးများ နိုင်ခေါ်ခန်း နိုင်ခေါ်ခန်း ယိုးများ ပတ် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မိုးအေးအေး ဖြင့် တိတ်ဆီတဲ့ ပြီးထဲကိုနေသည်။ အညွှန်သည်တွေ ညည့်နက်သန်း ခေါင် လာနေကျား ထောင့်စွန်း အခန်း သည်ပင် သည်ကနောက် လုံး တိတ်ဆီတဲ့ နေလေသည်။

ရောက်ခါစ ရှုက်တွေတုန်းက ကျွန်ုပ်မသည် ယခုလို ညာသန်း ခေါင်မှာ ဂိတ်တံ့ခါးအပြင်သို့ ထွက်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ ခြိထဲ ဆင်းပြီး ရောဂါးကန်အနားမှာ ပင် လမ်းမလျှောက်ခဲ့ပေါ့။ ဤရပ်ကွက်၏ လုံးမြှုံးကို မသိရသေးသော ကြာင့် ဖြစ်သည်။

ဂိတ်အပြင်ဘက် ဇရာမ ပန်းအိုးကြီးထဲမှာ ပန်းပင်၏ ပင်စည်း မှာ ကပ်လျက် ကျွန်ုပ်မအတွက် ပန်းစည်းကလေး ကန့်လန့်တင်ထား သည်။

ဟယ်... လုလိုက်တဲ့ ပန်းစည်းတွေ။ ပလတ်စတ် အကြည်းဖြင့် သေသပ်စွာ ထုပ်ပိုးထားသော အဖြူရောင် ပန်းပွင့် သေးသေးမွားမွား ကလေးများ၊ ဂိတ်တံ့ခါးအထက်က ဖန်သီးမီးရောင်ဖြင့် ပန်းစည်း ကလေး၏ အလှမှာ တော်ပစ္စာ ဖြေဆောင်လေသည်။ မွေးကြည့် တော့ ရန်းက သင်းသင်းကလေး ရသည်ဆိုရပါ။ ကျွန်ုပ်မ ပန်းစည်း ကို မွေးအျက် ခပ်မြန်မြန်ပင် တံ့ခါးဖွင့်ကာ ပြန်ဝင်လိုက်၏။

အထဲ ရောက်ပြီးမှ မှန်တဲ့ ဒါ ကို ပြတ်ကျော်ပြီး မြင်နေရသူ  
ကိုတော် ကားရပ်စရာ နေရာတွေကို အကဲခတ် ရှာဖွေကြည့်မိသည်  
သူ လာရင် ကားရပ်စရာ နေရာမှ ရှိပါမလား။ သည်ကနေ လုမ်းပြီး  
ရသမျှတော့ နေရာတွေ ပြည့်နေပြီ။ တရာ့၊ အဆောင်သူ အဆောင်  
သားများသည် ခြေနောက်ဘက် ဂိုတ်အတွင်းထဲက၊ ကားရပ်စရာ  
ရာကို မထုံးတော့ဘဲ ဂိုတ်ရှေ့က ကားရပ်စရာ နေရာတွေကိုပဲ ၈  
လွယ် တက္က သုံးတတ်ကြသည်။ အင်းလေ... ညာ နာရီနိုဝင်း  
နည်သည်ကားတွေ လာသည်အချိန် လွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဂိုစွမ်းပါ၊ ဂိုတ်ရှေ့က ကားရပ်စခန်းမှာ နေရာမရှိလျှင်  
'အနောက်တဲ့ ဒါ' လမ်းထဲမှာ ကားရပ်လို့ ရပါသည်။

သူ၊ အလာကို ဒီကနေ စောင့်ပြီး တဲ့ ဒါး ဖွင့်ပေးရမလားဟု စား  
သေးအေး၏။ သို့သော် ပန်းစည်းကလည်း ရှိရောပြန်၊ မိုးကလည်း  
ရွာရောပြန်တော့ အထဲ ပြန်ဝင်တာ ကောင်းပါတီမှုမည်။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ ပန်းစည်းကို ထားငါးစားပွဲပေါ်  
ချထားခဲ့ပြီး အဝတ်အစား ကသုတ်ကရာက် လဲလိုက်ရသည်။ သာ၍  
လောက်မှ မကြာသေးခင် ဂိုတ်က ခေါ်သည် တယ်လိုဖုန်းမြည်သို့  
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဟင်... ပြန်လိုက်တာ။

"ဟလို"

"ကိုယ်ရောက်ပြီ"

သူ၊ အသံက တို့တို့ပြတ်ပြတ်။

စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်ပင် ဂိုတ်တဲ့ ဖွင့်သည်ခလုတ်ကို သော်  
မြန်မြန် နှင့်ပေးလိုက်သည်။

ပန်းခြေဆိုက ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာ ခြေလှမ်းကျွေကျွေလျောက်  
လာသော ဖိန်ပ်သမှာ တိုတ်ဆိုတ်နေသော ညုံးကျယ်လောင်နေ  
သလို ထင်ရသည်။ ဒါ ရဲ့ ဖိန်ပ်သံ့ တော်သေး၏။ အမျိုးသမီး  
ကျမြှင့်ဖိန်ပ်သံ့ဟွေးကျယ် အသည်က တခွင့်ခွဲပ်အသသည် ကျွန်မ  
အခန်းဆိုထိ ကျယ်လောင်စွာ တက်လာလေ့ရှိ၏။ ညာ သာ နာရီ ၁၂  
နာရီ အညွှန်ခဲ့ပွဲတွေ့ ညာစားဗွဲတွေက ပြန်လာသည် ကျွန်မလိုအဆောင်  
နဲ့ စာရေးဆရာမများသည် သုတို့အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်လျှင်လည်း  
ညုံး အသကို ထိန်းရကောင်းမှန်း မသိ။ တစ်ခါတော့ ကျွန်မ  
ထိုအသံများကို ပြုရနိုင်၏။ သည်နောတော့ အသံ ကျယ်လောင်စွာ  
လမ်းလျောက်လာသူမှာ ကျွန်မမဇည်သည် ဖြစ်နေပြီ။

တဲ့ ဒါး ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်အဲ သူ ဂန်းခန်းဝင်ရောက်လာ  
ပုံက ပြင်းထန်သော လေမှန်တိုင်းတစ်ခုကျွန်မအခန်းထဲ တိုက်ခတ်  
ဝင်ရောက်လာသလိုပါပဲ။

"မားလာ ညာနေနောင်းပါ"

ကျွန်မ စာနှုတ်ဆက်တော့ သူက ပေါ်တည်တည်ဖိုင် ပြန်နှုတ်  
ဆက်၏။ သူမျှကိုနှာမှာ နည်းနည်းမျှ နှုံးသိမ်းမွေ့မသွားပါ။ အ  
လုပ်လုပ်ရာမှ အဝတ်အစား မလဲဘဲ ပြန်းစားကြီး ကတ္ထက်လာမှန်း  
သိသာသည်။ ကာကိုရောင် ချည်အပါးစား လောင်းဘို့တို့ပွုနှင့်  
လေးညွင်းရောင် ဂျုံးရှုပ်လက်ရှုညွင်းပို့နှင့် ကို ဝတ်ထား၏။

"ထိုင်ပါလား မောင်"

သူ မထိုင်ပါ။ အခန်းကို ဟိုသည် ဝေးကြည့်ပြီး ထမင်းစားပွဲဆီ  
မှ ပန်းစည်းကို မြင်သွားတော့ အသည်ဘက်သုံး လျင်မြန်စွာ လျောက်  
သွားသည်။ ကျွန်မသည် ညည်ခန်းမှာပဲ ထိုင်ကျို့ခဲ့ရမလား။ အဲ

နောက်ပဲ လိုက်သွားရမလား ဝေခွဲမရ ခဏ္ဍာစီးသက်နေပြီးမှ အဲ  
လျှော့၍ သူ နောက်သို့ လိုက်သွားပါသည်။

သူ ကျွန်မဘက်သို့ ရှတ်တရက် လူညွှန်ကြည့်သည်။

“ဒီတော့ အင်မတန်စိတ်လှပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ ညနေခေါ်  
တစ်ခု မင်းရခဲ့ပေါ့”

ဘုရားရေးအဲဒါ ဘာစကားလဲ၊ သူ ကျွန်မကို တစ်ယောက်  
ယောက်နဲ့ မနာလိုဖြစ်သွားခဲ့သလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူသည် ဘယ်  
တုန်းကမျှ ကျွန်မကို အခြားတစ်ယောက်နှင့် မနာလိုစိတ် မဝင်ခဲ့  
ပါ။

“ပြောတ်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်”

ကျွန်မ မယုတ်မလွန် စကားကို ထိန်း၍ ဖြေရသည်။ သူကျွန်း  
အား စုံစုံရရှိ ငဲ့ကြည့်နေ၏။

“အဲသည်နေရာတွေဟာ ညမှာ လုခြီးမှုမရှိဘူးဆိုတာ မင်းမေး  
ဘူးလား”

“ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ မောင်၊ ပြောတ်ရုံကလဲ =  
ကြီးကြီး၊ ဘေးမှာ လုခြီးရေးရတွေလဲ ရှိနေတာပဲ”

“မင်းမိတ်ဆွေ ဘယ်သူ...”

မျက်မှာ်ကြုတ်၍ စစ်မေးဟန်က ကျွန်မကို တရားခံကြော  
တာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ စိတ်တို့သွားမိ၏။ မောင့်အလုပ်မဟုတ်  
ပါဘူးဟု ဖြေလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ ဒေါသကြီးလျှင် ကြော်  
စရာ ကောင်းမည်လား မသိ။ ကျွန်မ သူ ဒေါသကို မလိုချင်ပဲ  
အထူးသဖြင့် အခုံလိုအချိန်မျိုးမှာပေါ့။

“ကိုရည်မွန်”

“သူက ဘာလဲ၊ စာရေးဆရာတား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ နာမည် မင်းပြောတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ဘယ်လို  
လုပ် ငင်ကြတာလဲ”

ကျွန်မ၏ သည်းခံနိုင်စိတ်တွေ တော်တော်လျှော့သွားပြီ။

“ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ပွဲတုံးက ကျွန်မကို ချက်ကော်မှုအကြောင်း  
မေးခွန်းထုတ်တဲ့လူလေ၊ မောင် မှတ်မိလား၊ နှုတ်ခံးမွေးနဲ့ ဝဝတုတ်  
တုတ် အရှင်အမြင့်ကြီးနဲ့ လူ”

“မမှတ်မိပါဘူး၊ မင်းတို့ချင်းသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အရင်ကတော့ မိုးသောက်ပန်းစီမံမှာ တွေ့ရဲ့ နှုတ်ဆက်ရုံ  
ပါပဲ၊ စာဖတ်ပွဲပြီးတော့မှု...”

သူ တအုံတွေဖြစ်သွားဟန်က နည်းနည်းပိုလွန်း၏။

“ဒီတော့ မင်းတို့ချင်း ခင်တာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ  
ပေါ့”

ကျွန်မ စကား မှားသွားခဲ့ပြန်ပြီ။ သို့သော် ဘယ်နှစ်လုပ်မလဲ၊  
ကျွန်မက မလိမ့်တဲ့ဘူးလေ။

“မင်း သိပ်သွေ့ကြောင်းပါလားဟင်၊ အခုံမှ သိတာ နှစ်ပတ်  
ပဲ ရှိသေးတဲ့ သူမိမိုးသောက်ဘူးတစ်ယောက်နဲ့ ညာဆိုနှုန်းမှာ နှစ်ယောက်  
တည်း ပြောတ်သွားကြည့်တယ်။ မင်းမကြားကိုဘူးလား”

ကျွန်မ မိတ်ဆွေဘက်မှ ကျွန်မ အနည်းငယ် မကျေမန်ပဲ ဖြစ်  
သွားခိုးသည်။

“သူက ရှိုးသားပါတယ်၊ သူမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ သားသမီးတွေ  
နဲ့ ကျွန်မကို စောနာနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမကြောက်တတ်ဘူး၊ မင်းမကြောက်တတ်ဘူး ဆိတ္တာ အခုံမှပဲ ကိုယ် သိရတာပဲ၊ ညုမိုးချုပ်မှာ သိကျွမ်းတာ နှင့် ပတ် မပြည့်သေးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ဘူးတစ်ယောက်နောက်ကို စွဲနှင့် စားစား လိုက်သွားရလောက်အောင် မင်းကိုဘာတွေက ခွဲဆောင် နေခဲ့လိုလဲ ရတနာ”

ကျွန်ုပ်မတစ်ကိုယ်လုံး ထူးပါသွားသည်မှာ ဒေါသကြောင့် ဖြစ် သည်။ ထိုဒေါသကြောင့်ပင် သူ့ကို တင်းမှာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ပြောရဲ့သွား၏။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ဖက်သားကို စောက်သားချင်ရတဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှ မနဲ့မသားအဖြစ် မပါဘူး၊ ဘာမှုလဲ ကြောက် စရာမရှိဘူး၊ အဲဒီကို လာတဲ့လူ အားလုံးကလဲ အနုပညာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ လူကြီးလူကောင်းစွာချည့်ပဲ”

သူ့မျက်နှာ တစ်ချက် တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကာဒီလူဘက်က နာတယ်ပေါ့”

မမျှော်လင့်သော သူ့စွဲနှင့်ချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မ တစ်ခက်ကြောင်းအ သွားမြိုပါသည်။

ထိုနောက်... စားပွဲပေါ်က ပန်းစည်းကို သူ့ဒေါသကြီးကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဒါ...အဲဒီလူ ပေးတဲ့ ပန်းတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ထိုပန်းစည်းကို မီးဖိုကြမ်းပြင်ဆီ လွင့်ပစ်တော့မည် ဟန်ပြု၏ တော့ ကျွန်ုပ်လွတ်ခနဲအောက် သူ့အား ဖမ်းခွဲထားလိုက်စိုးသည်။

“အို... မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့၊ သူပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးချယ်ရှိပေးတဲ့ ပန်းတွေပါ”

သူ တွေ့ခနဲ့ ပြိုမ်းသက်သွားကာ ပန်းစည်းကို စားပွဲပေါ့ပြန် ရွှေတ်ချေလိုက်၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်မအား ခပ်ငါးငါး စိမ်းကားစွာ ကြည့်လေသည်။

“မမချယ်ရှိ... ဘယ်သူလဲ မမချယ်ရှိ”

ကျွန်ုပ်မ ဘယ်လိုပြောပါမလဲ။ သူ အခုံမှ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်မ ခင်သမျှလူတွေအကြောင်း ပစ်စပ်စုံ သိချင်နေရတာလဲ။ သည်လို ဆိုတော့ သူ့ဒေါသအားလုံးသည် မနာလိုမှာက လာခဲ့ကြတာပေါ့။

“မမချယ်ရှိဆိုတာ...”

“တော်လောက်ပြီ၊ ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ချက်ချင်းပါ ပြန်တားမြစ်ပြန်၏။

“တကယ်တော့ မင်းအကြောင်းကို ကိုယ် ဘာမှမသိခဲ့ရပါကိုး နော်၊ ကိုယ်အပြင် တခြားဘယ်သူတွေဟာ မင်းသာဝမှာ အရေးကြီး ရန်သလဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုး၊ မင်းဆက်ဆံနေ တာလိုတာ ကိုယ် ဘာမှ သိခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ ကိုယ် သိနေရတာက မင်းရဲ့ သေးငယ်တဲ့ အပိုင်းအစကေလေးတစ်ခုကိုပဲ သိနေခဲ့ရတာ”

သူ့အသံမှာ ထိုးတိုးတိုးတွေ လေးပတ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်မတို့ နှစ် ယောက်ကြားက လေထုသည် အေးခဲ့သွားခဲ့ပြော့၊ ကျွန်ုပ်မ ခံစားနေ ရသည်။

“ကိုယ် သိသမျှကတော့ ကြောသပတေးနေ့ ညနေခင်းတွေမှာ တွေ့ရတဲ့ မင်းရဲ့ တစ်ခုကေရှုပ်ပဲလွှာပဲ၊ ဒါပဲ... ဒါထက် မပိုဘူး၊ အဲဒီ ကြောသပတေး ညနေခင်းရဲ့ မင်းကိုတောင် ကိုယ် သိသမျှက မင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာသက်သက်ပဲ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ကို ကိုယ် မသိဘူး”

သူ ကျွန်ုပ်မအား နိုက်ကြည့်နေသည် မျက်လုံးအောက်မှာ ကျွန်ုပ်မ

တစ်ကိုယ်လုံး လေးလဲထိုင်းမှိုင်းသွားခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်၏  
အေါသမျက်လုံးသည် အခြားလူတစ်ယောက်အား လောင်ဖြောက်  
စွမ်း ရှိခဲ့မည် ဆိုလျှင် သူ့အောင် ဖြင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်၏  
လောင်ကျွမ်း ပြောကျသွားနိုင်ပါသည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ် သိခွင့်ရနေခဲ့တာက ကိုယ့်ဆီက ၆၆  
ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာပဲ သိခွင့်ရခဲ့တာ”

မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခွဲနဲ့ ကြောင့် ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ  
ပြောဝေသွားသည်။ သူနောက်ထပ် ပြောလာနိုင်သေးသော စကား  
တိုကို ကျွန်မ မကြားခံပါ။

“ဒီလောက် နှီးညားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက ဒီလောက်ရင့်သီးတဲ့  
စကားကို ဘာကြောင့် ပြောချင်ရတာလဲလော်”

သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်မ လက်ဖျားဖြင့် ဒီကပ်တားမြစ်လိုက်၌  
ကြိုးစားမိသည်။ သူ အေးသတဲ့ ကျွန်မ လက်ကို ပုတ်ချုပ်လိုက်  
၏။ ခွန်အားသုံးပြီး ပုတ်ချုပ်လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်မ လက်မှာ  
ရှာဖွေနှင့် ထုတေသနသွားသည်။ ပုတ်ချုပ်လိုက်ရသည့် အရှိန်ဖြင့် လူ  
ကလည်း သေးသို့ယိုင်သွားပါသည်။

ဘုရားရေး။ အဲဒါ သူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ချုစ်တဲ့ ချုစ်ဘူး  
မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မသည် ကျွန်မရှေ့မှာ ရှိနေသော ယောက်ဗျားကို တုန်ဖျက်  
စွာ ကြောက်ချုံလာ၏။ တကယ်တော့ သူ့ကို ကျွန်မ မသိသေးပါ။  
ကောင်းကောင်း မသိသေးပါ။

သူ့မျက်လုံးများ၏ စူးရှုကြမ်းတမ်းမှာကို ကြောက်လန်သွား  
ကာ နောက်သို့ ခြေကစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

၃၄၈ လမ်း

၃၄၉ လမ်း

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေပါရစွာ၊ ကျေးဇူးမြှုပြုး ပြန်  
တော့ မောင်ရယ်”

သူ တအုံတယ် ပြီးလိုက်ပုံက ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေ  
သောသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ခါမှ ဒီလိုမန်ငွေးပါဘူး၊ ဟင်...အခု မင်း  
ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းဘာတွေ ပြောင်းလဲနေတာလဲ”

သူ ကျွန်မမေး၏ ပုံးကို ပဲပဲထဲထဲ ဆောင့်တွေးလိုက်သဖြင့်  
ချုန်မမေး၏ နောက်ကျောမှာ နဲ့ရှုနှင့် ထိအပ်မိသွားသည်။ ကျွန်မ  
ကြောက်လန့်တကြား ခေါင်းခါယမ်းရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာ  
ဘူးမှာ ကာကွယ်လိုက်ရ၏။

“မောင်း...မောင်း ကျွန်မကို ကြောက်အောင် လုပ်နေဖြီ”  
သူ တစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းက သိပ်သွှေ့ကောင်းတဲ့ မိန့်းမပဲ၊ မင်း  
ကိုယ့်ကို မကြောက်ပါဘူး”

ကျွန်မရင်တွေ တနိုင်းခိုင်းခုနှင့်ကာ ခြေထောက်တွေ ပျောစွေ  
လာသည်။

“ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်”

“မင်း မကြောက်ပါဘူး”

ကျွန်မသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ဖြင့် အမြစ်မှ ကျွတ်ကျသွားသော  
သစ်ပင်တစ်ပင်လို သူ့အကြည့်ဖြင့်ပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရွေးညွှတ်  
အျေသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ မျက်ရည်ပူတွေ အထိန်းအချုပ်မရှိလိမ့်  
နော်းပြီကျသွားသည်။ ထိုနောက်...

၃၄၉ လမ်း

ကျွန်မ၏ မျက်ရည်တွေကြောင့်လား၊ မိုးဖြင့် စိတ်ငါးလာခဲ့လို့  
လား မသို့၊ သူ့အကျိုပုံးစွန်းဆီမှာ စိစ္စတ်သည် အတွေ့ကို ကျွန်း  
သတိထားမိသည်။ ကျွန်မ မျက်ရည်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာကြောင့်  
လဲဆိုတော့ ကျွန်မ၏ပါးဖြင့်၊ မေးဖြင့် အပ်မိသည့် သူ့ပုံးစွန်းမှာ  
ပို၍ပို၍ စိတ်ငါးလာမှုကို ကျွန်မ ခံစားနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။  
ကျွန်မ သိသမျှမှာလည်း အသည်ပုံးစွန်းက စိတ်ငါးမှုကလေး တစ်ခု  
တည်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ မျက်ရည်တို့ကို သူ ငဲ့ညာသနားစိတ်ဝင်ပို့ အချို့  
နည်းနည်းလိုခဲ့သည်။

“နေကောင်းပဲလားဟင်”

မျက်ရည်စွားထင်းသော ကျွန်မပါးပြင်ကို သူ့ပါးပြင်ဖြင့်ဖွွှေ  
ပွဲတ်သပ်ရင်း နဲ့ညံ့စွာ သူ မေးလာသည့်အခါ့မှာတော့ ကျွန်မ သူ့  
ရင်စွင်ထဲသို့ ပျော့စွဲစွာ တို့ဝင်ပို့တွယ်ရင်း ကိုတ်တားရှိက်မိပြီး  
လေသည်။

“မင်းကို ကိုယ်က ကြောက်အောင် လုပ်ခဲ့မိပြီ၊ ဟုတ်တယ်  
မဟုတ်လားဟင်”

သူ့အသံမှာ ကျွန်မကြားသည်ဆိုရိုကေလေး၊ တို့တိုးကလေး၊  
အသည်မျက်နှာနှင့် အသည်အသံကမှ ကျွန်မချုပ်သူပါ။ ကျွန်မ—  
ခေါင်းညှတ်လိုက်ရမလား ခေါင်းခါလိုက်ရမလား မသို့ ထို့ပြင် အ  
သည်လောက် လူပို့ရှားမှုကလေးကိုပင် ပြုလုပ်ပို့ရမှာ ခွဲနားမှာ မကျွု့  
တော့သလို၊ သူ့ရင်စွင်မှာ နှုန်းချင်တာပဲ ကျွန်မ သိသည်။

၁၆၁။ ကျွန်မရဲ့ ညွေး

၂၃၁

“ဆောရီး... ဘေးဘီး နောက်ကို ကိုယ်အဲဒီလို ဒေါသမကြီးမီ  
အောင် ထိန်းပါ့မယ်”

ကျွန်မ တိတ်တား ပြီးမိသွား၏။

“ကိုယ် တစ်ခါမှုလူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် မနာလိုမဖြစ်  
ခဲ့မှားဘူး”

ကျွန်မ သိပါသည်။

“ကိုယ်ကို အော်သယ်လိုအကြောင်း မပြောပြချင်လား”

ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြောချင်ပါ။ သူ ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေ  
ခဲ့နေ ကျွန်မ၏ညာည် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ခေါ်ကြောတော့ သူ ကျွန်မအနီးမှ ထွက်ခွာရန် ကိုယ်ခန္ဓာအနေ  
အထား ပြင်လိုက်၏။ ကျွန်မ သူ့ကို လှုပ်စွာကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

“ခေါ်လေး ရတာနာ... ကိုယ် မီးစိတ်မှာ တစ်ခုခု စားစရာ သူး  
ညွေးမလို့ ကိုယ် ညာစာ အခုထိ မစားရသေးဘူး”

သို့သော် ကျွန်မ သူ့ကို ထွက်ခွာချင် မပေးနိုင်ပါ။

“ကိုယ် မင်းဆီးကို ဖုန်းဆက်လို့ မရတဲ့ တစ်ခုခုနဲ့ ဒေါသ  
၏ ကြီးနောက်တာနဲ့ ညာစာစားဖို့ မေသွားခဲ့တာ၊ ကိုယ်သွားရှာလိုက်  
ခဲ့မယ်နော်”

“မသွားနဲ့ပါး”

“ဘုရားရေး...”

“ဘုရားရေး အနည်းငယ်စိတ်ရှုပ်စွာ ရယ်ချင်သွားဟန် တူသည်။

“ဒါပြင့် ကိုယ် ဘာမှ မစားရတော့ဘူးလား”

“ဘုရားနဲ့ အောင်”

“ဘာအတွက်လဲ”

၂၇၇၈ လမ်း

“ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကို ဒီမှာပဲ ရှိနေဖောင်လို့  
“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ရတနာလေး”

သူကျွန်မင်းနှုံးကို ညင်ညှင်သာသာ ဖွံ့ဖြိုးပါသည်။

“ကောင်းပြီ ကိုယ် စောင့်ပါမယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းဆောင်ကို ကိုယ်ဘာ  
ဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်နေခဲ့တာလဲ မင်းမသိချင်ဘူးလား”

“ဟင်းအင်း”

သူ ရယ်မောပါသည်။ ကျွန်မ မသိချင်ပေမယ့် သူ ပြောလိုက်  
သည်။

“မင်းရဲ့ စနေားတန်ခိုးရဲ့ ပိတ်ရက်တွေကို မင်းဘယ်လိုအ  
ချိန်ဖြန်းသလဲလို့ ကိုယ်တစ်ခါမှ စစ်စွဲခဲ့ဖူးပါဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့  
ကိုယ် တစ်ခုလောက် မေးစရာရှုလို့”

သိမ်မွေ့သော သူ၊ လေသံမှာ ရွှေ့တစ်ယောက်ကို ပြောသော  
လေသံမျိုးထက် သိပ်မရင်းနဲ့သေးသည့် အသိတစ်ယောက်အား ယဉ်  
ကျေးဇားမေးသော လေသံမျိုး၊ ကျွန်မ အနည်းငယ်အောင်သာက်  
ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မ သူ၊ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်မိသည်။

“မေးစစ်ပါကျယ်၊ မောင်မေးသင့်နေတာ ကြောပါပြီ၊ ကျွန်မက  
လဲ ဖြေချင်လှတာ ကြောပါပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ စနေားတန်ခိုးတွေက သို့  
ရှိုးစော်တယ်၊ မောင်လို့ မရှုပ်ထွေးဘူး သိလား၊ ကျွန်မကို ညီမရလေ  
လို့ ချုစ်ခင်စောင့်ရောက်ကြတဲ့ မမောယ်ရှိတဲ့ မောင်နှမဆိုသွားဘွား  
လည်းနေခဲ့တာ၊ သူတို့က ကျွန်မကို နောအနဲ့လိုက်ပို့ပေးတယ်  
ကျွန်မ ဟင်းမချက်ရအောင် သူတို့ချက်တဲ့ ဟင်းတွေကို ဘူးတွေ  
ခွက်တွေနဲ့ တစ်ပတ်စာ ထည့်ပေးတယ်၊ လိုတဲ့ပစ္စည်းထွေဝယ်ဖို့—

ကျွန်မစကား မဆုံးသေးမီ သူက ရယ်သံစွက်လျက် “ဘုရား  
ရေး... စွာလှချည်လား”ဟု စကားဖြတ်ပြာ၏။

“ကိုယ်က မင်းဘယ်သူတွေနဲ့ အချိန်ဖြန်းသလဲလို့ မေးမှာ  
မဟုတ်ပါဘူး၊ လာမယ့် စနေားတန်ခိုးနောက် မင်းကိုယ်အတွက် ပေး  
နိုင်မလားလို့ မေးကြည့်မလိုပါ”

ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့သော စကား ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သူ၊ ကို တအဲတဗ္ဗာ မေးကြည့်မိသွားသည်။ သူက  
ကျွန်မင်းမျက်နှာကို သူရင်ခွင့်မှု့နှင့်အတိုင်း မိအပ်နေဖြိုး ကျွန်မ<sup>၆</sup>  
၏ ဆပင်တို့ကို လက်ဖြင့်အသာဖွဲ့ သပ်ပေးနေသည်။

“မင်းနဲ့အတူ ဘယ်တုန်းကမာ မသွားဖူးတဲ့ နေရာ တစ်ခုကို  
သွားကြရင် ကောင်းမလားလို့၊ စာရေးဆရာဆိုတော့ သဘာဝအလှ  
တွေကို ချို့ချုပ်တတ်မှာပါ”

ကျွန်မ သူ၊ ရင်ခွင့်မှု မျက်နှာမစွာဘဲ ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်မိလေ  
သည်။

“ကိုယ်တို့ တွေ့မြိုက် တစ်လပဲ ကျွန်မတော့တာ ဆိုတော့...  
အများဆုံး သုံးလေးခါပါ ရှိတော့တယ်လေ၊ မင်းပြန်သွားတဲ့အခါ  
မင်းနဲ့ အတူ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်တရအချိန်ကလေးတွေ  
ပါသွားနိုင်ပါမလားလို့ ကိုယ် သံသယဖြစ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း  
ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကို မမေ့နိုင်မယ့် နေရာတစ်ခုဆဲ မင်းကို ခေါ်  
သွားချင်တယ်၊ ကိုယ် သိပ်အတွက်းတာပဲလို့ မင်းစွဲပွဲနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်မင်း ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို သူ၊ လက်ညီးထိပ်ကလေးဖြင့်  
ဖွွ့ဖွဲ့တွေ့ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောနေခဲ့သော သူ၊ စကားများအောက်  
တွင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လို့ နွေးတွေးလာ၏။

၂၁၄

မောင် ဘွားလေရာကို ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်  
နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ မောင်ရယ်။

○



Garden on Lake of Thun (1913), August Macke,  
Oil on Canvas, (49 x 65 cm), Städtisches Kunstmuseum, Bonn

တစ်ခုံတွန်းက အမေရိကန် ကဗျာဆရာတ္ထု၏ အသီးကောဇ်  
ဘဒ္ဒု ဆရာ ဟင်နီယာ ဖုန်းသော်ရှိ (Henry David Thoreau) သည်  
လူသာ၏ အရိုးသားဆုံး အထက်ရှုင်းနှစ်ဦး ပုံ့ပုံ တစ်ခုအကြောင်  
ရှာဖွေတွေ ရှိနှုန်းခဲ့သည်။ မက်ဆာချုံ သက်ပြည့်၍ ယွင်း ဘာ့ဗုံး ဖော်  
ရှိ စောင်းရောက်၏ အောင် မူရ ရှိုးစင်းသော တဲ့တစ်ယုံ၊ အောင်၍ ဖြစ်  
လုကော်ယောက်အတွက် အနိမ့်ဆုံး လိုအပ်သည့်အရများ ဖြင့်သာ အသက်  
ရှုံးနေဖို့ခဲ့ခြင်း ပြင်သည်။

သူသည် သဘာဝ၏ ရှိုးအဆောင်မှု အသက်၏ အလိုက်သင့် နေထိုင်  
ဘွားခြင်း ဖြစ်ရာ သု၊ မှာ အချိန်ကောလ လော်မတ်ချက် မရှိ၊ သူ မှာ နာရီ  
ပရှိ၊ ပြောခြိုင် မရှိ၊ သူ၏ အချိန်ကောလမှာ သု ဝါးမွှေး၊ ရေချို့ရာ၊  
စရိတ်သာက်ရာ၊ မဲ့ အချုပ်းကောလ၊ ပင် ပြုံးသည်။

သော်ရှိုး၏ ‘စံးပွဲ၏ အိုးမဟုတ်’ သစ်ဆောက်မှု ကုပ်’  
(Walden, Life in the Woods) သည် ရှိုးစင်းစွာ အကြောင် လည်းရေးထား  
သော မှတ်တမ်း အားဖြင့် အားဖြင့် ပြုံးသော်လည်း သူဘာသာ အောင်က  
လိုအပ်သည့် အသက်ရှုင်းလိုင်းကြောင် အနှစ်သား၏၌ ဘဏာမို့ယို့  
ရှုံးပြုံးဆုံးထားသည့် အသီးကော်မူအဖြစ် ယောဆို့ယို့ ပေးအနိုင်အလို  
က်ပို့ကြို့ရာ လေ့လာစွာ ကြော်ပြုံး ဖြစ်သည်။

## ဟင်နီယာရှိုးနဲ့ ကဗျာညာ

စနေနေ့၊ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မတို့သည် ဖြူး၏ မြတ်တော်  
၏ ၁၀၀ ကျော်ဝေးသော စခန်းချမှတ်ရာ နေရာတစ်ခုလို့ သူ မောင်း  
သာ ကားဖြင့် ခရီးထွက်ခွာကြပါသည်။

ရွှေက်ပျော်တဲ့ကြီး ထိုးရန် လိုအပ်သော ပစ္စည်းကိုရှိယာများ၊  
ချက်ပြုတ်စားသောက်စရာ ဓာတ်ငွေ့၊ မီးနိုင်း အိုးချက်ပန်းကာန်များ၊  
စားစရာနှင့် ရေပူလင်း အအေးပူလင်းများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်  
အရေးပေါ်ဘက်ထရီရုံး မီးအိမ်စသည်ပြုံး သယ်ယူစရာပစ္စည်းတွေ  
သူးလုသည်ရှို့ သူးကားသေးကောလေး မဆုံးနိုင်ဘူးဟု ခဲ့ရှိကိုး  
ကျိုးတစ်စီးကို ကားအငှားငွားတစ်ခုမှ သူးငှားခဲ့လေသည်။

သူနှင့် တစ်ခါမှ ခရီးဝေး အတူမသွားမှုးလာရှို့ ခရီးသွားမနေရ  
သည့် အချိန်ကလေးသည်ပင်လျှင် ကျွန်မအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်  
ပြုံးသော အမှတ်တရကောလတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်းမာရ်၏ လက်ယာဘက်မှာ စိမ့်လန်းသော တောင်ကြော်များသည် အထောက်အထာက် အနေအရင် ပြောင်းလဲလျက် ဖို့ ဆရာတစ်ယောက် စနစ်တကျ ဆောင်ခြေယံသားသလို အဆင့် ပြောင်းလဲလျက် တည်ရှိသည်။ ကျွန်းမာရ်၏ လက်ဝံဘက်မှာ တောင် ပြောင်းလဲစွာ တည်ရှိသည်။ ကျွန်းမာရ်၏ လက်ဝံဘက်မှာ တောင် ပြောင်းလဲစွာ တည်ရှိသည်။ ကျွန်းမာရ်၏ လက်ဝံဘက်မှာ တောင် ပြောင်းလဲစွာ တည်ရှိသည်။

“အခါ သဘာဝ ရေကန်တွေလို့ မထင်နဲ့၊ လူတွေ တူးထားလို့ ကန်တွေ”

“အုံပြုစရှုပါ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်လှတာပဲ မောင်ရယ်”

“ကိုယ်တို့ အခုသွားမယ့်နေရာမှာတော့ သဘာဝ စမ်းချောင်း ကလေးတစ်ခု ပြောတို့နေတယ်၊ စမ်းချောင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာက အေး အုပ် တစ်ရဲ့၊ စမ်းချောင်းရဲ့ တဗြားဘက်မှာက ရရမ်းချောင်း ရှုံးသို့ စိတ် ပို့တွေ၊ မင်းမျက်နှာမှုသမ္မာ မိုးကုပ်စက်စိုင်းအထိ ခရမ်းချောင်း ဖို့ကိုခင်းခွဲပဲ၊ အနီးရောင်နဲ့ အစီမံးရောင် အချို့ကျေကျေ အကွက်အဲပြီး ရောစပ်နေတဲ့ သဘာဝနဲ့ ချီကားတစ်ခုကို မင်းတွေ၊ ရှား”

ကားပြတင်း တစ်ဝက်စီ ချထားသောကြောင့် ပြင်းထင့်သော လေအရှိန်သည် ကျွန်းမာရ်၏ သုတေသန ဆုံးပိုင်များ၊ အကျိုးကော်လဲများ ပင် တယျေတိယျေတိလွင်သောင် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ လေအရှိန် ကို မျက်နှားမော်၍ ခံယူရင်းက လေထဲမှာ ပါလာသည့် စိမ့်မြှုပူနှံတစ်ခုကို အားရပါးရ ရှိုက်ရှုမိသည်။ အဲဒါ တောင်ကုန်းဆိုပြက်ပင် သံပင်တွေရဲ့ ရန်းပဲ...ကျွန်းမာရ် သိပါသည်။

အမြန်လမ်းမဏီ ဘေး၊ သီ.သန်းချိုးဝင်လိုက်ရသည် ကား၏

ခန်းတစ်ခုမှာ ခဏနားကြသည်။ ခရီးသည်များ အသုံးပြုရန် ရေးခွန်း၊ အမြတ်သာများ ရှိသည့် နေရာအကျယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

မမချယ်ရှိနှင့် ပေါင်းမိခါမှ ရလာသော စိတ်ရောဂါတစ်ခု ကျွန်းမာရ်၏ ရှိုက်၏။ အဲဒါကတော့ အများပြည်သူသုံးသည် ရောချိုးခန်း အောင်သာခန်းများသို့ အဝင်အထွက်တွင် တံခါးလက်ကိုင်များ ကိုင်သည်အခါ စက္ခာဗျာလက်သုတေပဝါလေးတွေဖြင့်သာ ကိုင်မိတော့မြင်းပို့သည်။ အတူးသဖြင့် အထွက်မှာဖြစ်သည်။ အဝင်မှာတော့ ကိုစိုးလိုက် ရသေး၏။ အထွက်မှာ ရှာယ်က ရေ ဘယ်က ဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးချိန်ရတော့မလဲ။

ယူလည်း ကျွန်းမာက စက္ခာဗျာလက်ကိုင်ပဝါတွေ တစ်တိုက်ကြီးပဲအကျိုးအောင်တဲ့မှာ ထည့်ထားခဲ့သည်။ သူ့ကိုလည်း စက္ခာဗျာ။ နှစ်ဦးကို သုံးခေါက်လောက် ရှုံးအကျိုးအောင်တဲ့ ထည့်ပေးမိ၏။

သူက ဖြုံးချို့ ‘ဘာအတွက်လဲ’ဟု မေးသည်။

“အဝင်အဲထွက် တံခါးလက်ကိုင်တွေ ကိုင်တဲ့အခါ မောင့်ရှားစပ်တဲ့အောင်လို့”

သူ ကျွန်းမာအဖြစ်ကို သဘာကျသလိုပင် အသံထွက်ရယ်မေးသည်။

နောက်တစ်ခါ ရပ်နှားသည်နေရာမှာ ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူ ဓာတ်ဆီထည်းနေသည်အချိန်မှာ ကျွန်းမာက ဓာတ်ဆီဆိုင်ဘာက အသီးအန့်ရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ စပ်စပ်စုစုဝင်သွားရိုက်၏။ အအေးပါလင်းနှင့် အာလူးကြော်၊ ဝေဖာထုပ် စသည်းနောက်တစ်ခုရောပစ္စည်းများ၊ အမှတ်တရပစ္စည်းများ၊ ချောကလက်ချိုးမျိုး...။ ကျွန်းမာ စိတ်ဝင်စားသည်အရာမှာ အသီးအန့်ကော်

တာပေါ်က ချယ်ရှိသီးများဖြစ်သည်။ မရန်းရင့်ရောင် နက်ပြော  
ချောမွတ်နေသည့် ချယ်ရှိသီးကလေးများ၊ ပန်းနှင့်ရောင်၊ အနီးများ  
မ မရန်းရောင်သို့ ကူးပြောင်းခါနီး ချယ်ရှိသီးများ အားလုံးသည်  
အညာကလေးတွေ တန်းလန်းနှင့် လူလည်းလူ စားလို့လည်းအညာ  
ကောင်းသည်။

ကျွန်းမ ချယ်ရှိသီးနှစ်ပေါင် ဝယ်လိုက်ပါသည်။

“အသီးတွေကို ရေဆားချင်ရင် ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ လေး  
ဆေးကန် ရှိုတယ်”ဟု ဆိုင်ရှင်က အသီပေးတော့ ကျွန်းမသည်  
ကျွေားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ချယ်ရှိသီးတွေကို ရေဆားပြီး ပလတ်စတာစီးအိတ်ထဲမှာ ထူး  
ယူလာသည့်အခါ သူက ကားကိုမြှို့၍ ရပ်ရင်း ကျွန်းမဆီးလှမ်းကြော်  
နေတာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်းမ ချယ်ရှိသီးအိတ်ကို သူ၊ အား မြှောက်  
လိုက်သည်။ သူက နေကာမျှက်မှန်ကို ရှုပ်အကျိုးလက်တိဖြင့် ပြု  
သလို ပွုတ်သွာ်နေရာက သဘောကျေသလို ပြုးလေသည်။

ထို့နောက် သူက ကားကို ဂရုတာစိုက် မောင်းလာချိန်တွေ့  
ကျွန်းမက ချယ်ရှိသီးတွေကို မရန်းရင့်ရောင် မောင်းလက်နေသူ  
အလုံးကလေးများအား ဂရုတာစိုက် ရွေးချယ်စားရင်း လိုက်ပါလေး  
တော့သည်။

“မောင် စားချင်လား”

“စားမယ်”

သူက ပလတ်စတာစီးအိတ်ထဲမှ ချယ်ရှိသီးတန်လုံးကို ရွေး  
ဟန်ပြင်သည်။

“နိုးနိုး... ကျွန်းများပေးမယ်၊ မောင် ကားကိုသာဂရုစိုက်မောင်း”  
သူ ပြုးလေသည်။

“ကိုယ် လက်တစ်စံက်တည်းနဲ့ လက်ကိုင်ဘီးကို ထိန်းနိုင်ပါ  
တယ်၊ မင်းမယ့်ရင်...”

“ယုံပါတယ် ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်နှစ်ဖက်  
နဲ့ ကိုင်မောင်းပါ၊ ကျွန်းမက မောင့်ကို ခွဲ့ကျေးချင်လွန်းလိုပါ”

ကျွန်းမ သူ၊ အတွက် ချယ်ရှိသီးတစ်လုံး ရွေးယူကာ သူပြီးစပ်  
ထဲ ခွဲ့ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်းမ သူ၊ ကို ခွဲ့ကျေးချင်လွန်းလိုပါ မဟုတ်  
မှန်း သူ သိပုံရသည်။

“အစွေအတွက်ရော ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်းမက သူ၊ ကို အမှတ်တမ္မာ မျှက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိတော့  
သည်။

“ရှင်ကားထဲမှာ စွေးထဲတဲ့လိုက်ပေါ့”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။ ကျွန်းမအား ငါကြည့်  
မျှက်က ‘ကားထဲမှာ အစွေအတွက် ညွှန်ပတ်ကုန်မှာပဲ့’ဟုစာ၊ နောက်  
သည်။

“မောင်... ကျေးဇူးပြုပြီး ရှေ့တည်းတည်းကိုပဲ ကြည့်ပါလား  
ကွယ်၊ ကားအရှိန် ဒီလောက်မြန်နေတာ”

သူ ရယ်ချင်စိတ် မပျောက်သေးပါ။

“ဟ... ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလဲ၊ ရှေ့က လာတဲ့ကားတွေက ဟို  
ဘက်က သွားနေကြတာ၊ အလယ်မှာ တံတိုင်းကြီးနဲ့ အဝေးကြီး၊  
ကိုယ်ရွှေ့က သွားနေတဲ့ ကားက တစ်မိုင်လောက်အဝေးမှာ၊ ကိုယ်  
နောက်က ကားကလဲ တစ်မိုင်လောက် အဝေးမှာ”

ကျွန်မ သူကို ခုတိယအကြိမ် မျက်စောင်းထိုးမိပြန်လေသည်။ ကျွန်မ တကယ်ခြောက်နေမှန်၊ သိတော့လည်း သူက မျက်နှာထား ပြင်လျက် နှစ်သိမ်ခဲ့၏။

“ကိုယ့်ကားပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်လာရတာ မင်းအတွက် မှတ်အဆင်းမှာ မင်းနေရသလိုပဲ လုခြေပါတယ် ကလေးရယ်”

ကျွန်မတို့ စခန်းချမည့် နေရာကလေးသည် အမြန်လမ်းမေး၁၀ မီနှစ်လောက် ဖူဆင်းကာ မောင်းဝင်ရသာ တော့အပ်ကလေးတစ်ခု၏ အစပ်ဖြစ်သည်။ လူနေခိုမ်းခြေ ဟူ၍ ခိုင်ဝက်လောက်အတော်မှာ ရှိသည့် ဆိုင်တန်းကလေးတစ်ခုနှင့် သစ်လုံးအိမ်ကလေးတွေ ကျိုးတိုးကျကဲသာ လုမ်းမြှင့်ခဲ့ရ၏။

ကားရပ်လိုက်သည် နေရာမှာ ကုန်းလျှောပြေပြေ မြိုက်ခင်တစ်ခု၏ ဘားဖြစ်သည်။ ကားရပ်ရပ်ချင်း ကျွန်မ အပြေားအဖွဲ့ ဆင်းပြီး ရှေ့တည့်တည့်က ချောင်းကလေးဆီသို့ ပြုးသွားမီလေ သည်။

မေးချောင်းကလေး ဆိုပေမယ့် မြစ်အသေးစားတစ်ခုပဲ ဖြောန၏။ မြစ်ကမ်းပါးမှာ သစ်ပင်နှစ်ပင် နီးကပ်ပွားရှိနေ၏။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် သေးသေးကလေးများ ဖြင့် တော်တော်ဖြင့်သောကမ်းပါး ဖြစ်သည်။ မြစ်သည် သာမဏ်လမ်းမ တစ်ခုလောက်သာ ကျယ်ပြန်လေသည်။ မြစ်ရေးမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ကြောင့် အနည်းငယ်ကြိုးသလိုရှိသည်။ ရေပြင်က ကြည့်ထဲလျက် ဟိုးအောက်က ကျောက်တုံးအခြေမှာ ရေမြော်ပင်ကလေးမှာ ရေစီးဖြင့် လျှပ်ခါနေသည်။

မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာက ဟိုးဘက်က ဒီးကောင်းကင်အစပ်ထိ အနိန့် အစိမ်း ပြောက်ကျားတွေ ခြိယ်ထားသော ရရမ်းချဉ်းစိုက်ခင်းများ...။

“သိပ်လှောပဲ၊ ကြည့်စမ်း... အဲဒီကို သွားရရင် ကောင်းမှာပဲ” သူ ကျွန်မနောက်မှာ လာရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မနောက်ကျောမှာ ဘုရားရှင်ငွေ့ခွဲ့နဲ့ကို ခံစားရသည်။

“မြစ်ကို ဖြတ်ရရှာပေါ့၊ မင်းရေကျားတတ်ပြီလား”

“ဟင့်အင် ... အဲဒီလောက် ရေပြင်ကို ဘုံယုံယုံလုပ်ပြီး ဖြတ်နိုင်ပါမလဲ၊ ကျွန်မက ရေကျားရင် အသက်မရှုံးတတ်သေ ဘူးလေ။ ဟာ... ဘာလဲ၊ ရေက တိမ်တိမ်လေး ဥစ္စာ၊ ကျွန်မ မြင်နေရတာပဲ၊ လမ်းလျောက်သွားလို့တောင် ရမယ်”

• သူ ခပ်ဟဟရယ်ရင်း ကျွန်မ၏ နောက်မှ သိမ်းပွဲဖက်လိုက်လေသည်။

နေရာရှင်သည် အထက်ကောင်းကင်တည်ဗုံးတည်မှာ ရောက်ခါနီးပြီး သို့သော် တော့တော်ရိပ်ကြောင့် အပူဒဏ်လုံးဝမရှိဘဲ အေးချုပ်နေ၏။ သူ ရွှေက်ဖျက်တဲ့ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို အသာထိုင်ကြည့်နေရ၏။ ကျွန်မ ကူးမလုပ်တတ်ပါ။

“မောင်... ကျွန်မ ဘာကူလုပ်ရမလဲဟင်”

သူက လက်သမား ဂါရိယာထွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာက ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ

“နေ့လယ်စာစားနဲ့ ပြင်ဆင်နိုင်သားပဲ” ဟု ပြော၏။ ဟုတ်သားပဲ။

ကျွန်မတို့၏ နေ့လယ်စာအတွက် အသားတွေ ငါးစော့ချော်

ပြုတ်ရန် မလိုပါ။ သူရော ကျွန်မရော ဖြစ်သလိုနင့် ရောင့်ရတတ်  
ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်မပြင်ဆင်ရသော အဲလယ်  
စာမှာ ရိုးစ်းစွာလွယ်ကျပါသည်။ ခရီးဆောင် စာတ်စွဲ၊ မီးဖိုကဗေား  
ပေါ်မှာပဲ ပေါင်မှန်ကို မီးကင်သည်။ English: Muffin ဟု အေား  
သော ပေါင်မှန်အံုင့်တစ်ခုခိုက်ကို ထက်မြစ်းမြစ်းပြီး တွန်စ်ချောင်း  
ဖြင့် ညျှောင်ကိုကာ မီးကင်လိုက်တော့ မလွယ်ကူဘူးလား။ ပေါင်မှန်  
မီးကင်စက်လည်း ရှိစရာ မလို၊ မီးဖိုပေါ်တင်သည် သေကာကွက်  
လည်း မလိုပါ။ ဒိုးတစ်လုံးထဲမှာ အောလွှာလေးလုံးကို ရောခန်းပြုတ်  
လိုက်သည်။ ငါးသေလွှာတစ်ဘူးနှင့် စည်သွတ်ထောပတ်ပဲ တစ်ဘူး  
ကို ဖောက်လိုက်သည်။ ဒါပဲပေါ့။ ဆလတ်အရွက်သပ် မစားရပွဲ့  
မတင်းတိမ်သော သူသာဝကို ကျွန်မ ရပိုစိတ္ထား၍ ပန်းသီးနှင့်  
ထောပတ်သီးနည်းနည်းလိုးပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့၏ နောလယ်စာမှာ လိုမွေ့ရည်တစ်ဘူးနှင့် ပေါင်း  
လိုက်တော့ အလွန် အရသာရှိသော ပြီးပြည့်စုံမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားပါ  
သည်။

နောလယ်ပိုင်းတွင် သစ်ရိုပ်ကျသော မြေကိုခင်းပြင်ပေါ်မှာ လျော်း  
နားနောနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ မြေကိုပင်ရည်ရည်လေးများကြားမှ  
အဝါရောင်အဗွင်းပွင့်သော ပန်းရိုင်းပင်ကလေးများ ရောနေ့ခေါ်  
ကျွန်မ၏ မျက်နှာနားမှာ အဝါရောင် ပန်းကလေးနှင့်ပွင့်က ယိုး  
နောခဲ့သည်။ တစ်ဖက်တောာ့အပ်ဆိုမှု ငိုက်ကလေးတွေ၏ ကျိုးကျိုးကြား  
ကျွား အသံသည် ဂိုတဗ္ဗာ ရောစပ်ပေးသည့် စည်းချက်များ ပြု၏

ရုံးသူရေးတဲ့ ကျွန်မနဲ့ ညေတွေ

၂၇၅

သည်။ သစ်တောဆီမှ ပြုတ်တိုက်လာသော လေပြည့်ညင်းသည်  
ကျွန်မဆီသို့ ပန်းရန်းမွေးကိုပင် သယ်ဆောင်ပေးလာသည်။ ကျွန်မ<sup>၁၁</sup>  
၏ အထက်တည်တည့်က မိုးကောင်းကင်သည် သစ်ရွှေက်သစ်ခက်  
ကြားမှ မိုးတဝါးကောင်းကင်ဖြစ်သော်လည်း တိမ်မွှေ့ပိုင်တို့ညှင်  
သာစွာ ရွှေလျားနေသောကြာ့င့် လုပ်သော ပန်းချိုကားတစ်ချုပ် ဖြစ်  
သည်။

ကျွန်မစားမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဦးခေါင်းစားကိုမှာ ယူက်  
ကာ ခုလျောက် ပက်လက်လဲလျောင်းနေသော သူ ဆီမှ သာစကားသီးမှ  
မတွက်လာဘဲ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်မှာ အကြားကြီးဖြစ်သည်။

သူ သာတွေ တွေ့နေသလေး ကျွန်မ သိချင်လှသည်။

ကျွန်မပြန်ရမည့်ရက်ကို တွေ့ကြည့်နေလေသလား။ ကျွန်မ<sup>၁၂</sup>  
ပြန်မည့်ရက်ကို နောက်ဆုတ်ပေးရန် သူသည် စကားအဖြစ်ပင်  
မတောင်းဆိုခဲ့ပူးချေား။ သူသည် အမြိုလက်တွေ့ကျွုံးတစ်ယောက်  
ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မနှင့် သူ နောချောင်းလဲရမည်ဆိုလျှင်  
သူက ပြန်ရမည့်သူ၊ ကျွန်မက နေကျိုးခဲ့ရမည့်သူဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်မ<sup>၁၃</sup>  
သူ၊ ကို တစ်ခုခုတော့ တောင်းဆိုမည်လား မသိ။ တစ်လလောက်  
နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးလားကျယ်၊ တစ်ပဲတ်လောက် ဆိုရင်ကောဟင်  
ဟု ခွဲခွာချိန်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးမှာ ပို့ထားချင်မှာ အမှန်ပဲ။

အင်းလေး...အဲဘေးကရော ဘာများ၊ အသုံးကျွုမှုမို့လဲ၊ တစ်ပတ်  
သို့မဟုတ် တစ်လသည်လည်း ထာဝန့်စာလျှင် မျက်စိတ်တစ်မို့တ်  
စာသာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာများ တူးခြားမှာမို့လဲ...နော်။

ကျွန်မပြန်သွားပြီးသည်နောက် သူ၏ နေ့စဉ်ဘဝသည်ဘက်  
လို ဖြစ်မှာပါလိမ့်။

သူဘယ်သူတွေနှင့် တွေ့မည်လဲ။ သူဘားမှာ ကျွန်မ၏ အောင် ဘယ်သူရှိနေမှာလဲ။ လင်းလား...။

“မောင်...စန္ဒာနဲ့ လင်း ကို ခေါ်လာခဲ့ရအကောင်းသားနော်”

ဘာကြောင်းမှန်းမသိ လွှတ်ခနဲ့ပြောမိသွားသည်။ သူဌီးသက်ရာမှ လှပ်ရှားမသွားပါ။ အနေအထား လုံးဝ ပျက်မသွားပါ။ ကျွန်မဘက်ကိုပင် လည်းကြည့်သည်ဟု ကျွန်မ မခဲ့တဲ့ပါ။ မိုးကောင်းကင်ခဲ့ တည်းတည့်ပေးနေဆဲ ဖြစ်မည်။ သူဌီးတော့ ပြုးလိုက်မည် ထင်သည်။ ကျွန်မ သူ၊ ကို လှည့်မကြည့်သင့်ပါ။ ဤကြောက်းကိုကျွန်မသည် ရှိုးသားစွာ ပြောလိုက်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား၊ သူ၊ သိက တဲ့ပြန်မှု စိတ်အခြေအနေ ပြောင်းလဲမှုကို အကဲခတ်လို၍ ပြောလိုက်ခြင်း၊ မဟုတ်ဘဲ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ရတနာ”

သူ၊ စကားသံက ပံ့ပိုးတိုးတိုး။

“အခုချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်အခြေအနေက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ပြီမြှုပ်လေး နေချင်တာ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို အလိုလိုက် ချုပ်ခင် ယုယ္စ္တု အင်အား တွေ့ ကိုယ့်မှာ ရှို့မနေ့ဘူး။ မင်းသိလား၊ ရတနာ၊ ကိုယ် ဘာဖြစ်နေလဲ မင်းသိလား၊ ကိုယ် ရူးတွေ့နဲ့ သံတမ်း အပြီးတွေ့၊ သံတမ်းစကားတွေ့လဲ ပြောမနေချင်ဘူး၊ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သာဘဝပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေချင်တာမျိုး၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာကို မင်းနားလည်ရဲ့လား”

သူအသံမှာ ဟိုတုန်းကလို စွေးတွေးမှုလည်း မပါ၊ စွဲနှင့်အားလည်း မပါ၊ အသံသည် အနိမ့်အမြင့် စီးဆင်းမှုမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း အေးကောင်ကို။ ကျွန်မအနည်းငယ် အံ့ပြုသွားပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်း...ဟုတ်လား မောင် ဆိုလိုတာက ဒီနေ့ မောင်နဲ့အတူ ကျွန်မ လိုက်မလာနိုင်ရင်ပဲ မောင်ကတော့ ဒီကို တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့မှာပဲ...အဲဒီလိုလား”

သူဘက်သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ မေးမိတော့ သူမိုးကောင်းကင်ကို မျက်နှာများက နည်းနည်းမျှပင် အနေအထား မပျက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုစကား၊ ကို သူ အထောင်အငြော့မရှိ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစကား၏ နောက်ကွယ်မှုာ ဘာအခါးပွားယ်တွေ ရှိနေသလဲဟု သိလို ပါမြင့် ကျွန်မကျွန်းမှုနဲ့ ခနဲ့ ကိုယ်ကိုလိုမဲ့လိုက်ကာ မောက်လျက် အစား အထား ပြင့် တံတောင်နှစ်ဖက် ထောက်လျက် သူမျက်နှာကို ငဲ့ ကြည့်မိသည်။ သူ စိတ်ရှုပ်နေပုံရာည်ဟု ကျွန်မ ရိုပ်မိသည်။

ကျွန်မသည် သူဘာတွေ ခံစားနေရသလဲ၊ သူ ရင်ဆိုင်နေရသော လူမှုဘာဝ ပြဿနာတွေ၊ အလုပ်ပြဿနာတွေ ဘယ်လောက် ဖိုးအားသလဲ တစ်ခါဗျာ တွေးမှုကြည့်ခဲ့ပူးပေါ်။

“မောင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်၊ ကျွန်မကို ပြောပြမလား”

သူ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်၏။ သူဌီးလိုက်သောအခါး သူမျက်လုံးတွေ ပို့ပို့ နှုံးညွှေ့သွားသည်။ သို့သော် ပျော်ရွင်ကြည်နှုံးသည်တောက်ပမူးကိုတော့ မတွေ့ရှု။

“ကိုယ် ဘာမှု မထော်စီအောင် ကြိုးစားနေတာ၊ ကိုယ်ဘာတွေ တွေးနေမိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်လဲ မသိချင်ဘူး၊ မင်းလဲ မသိချင်နဲ့... ဟုတ်လား”

ကျွန်မ အလျောမပေးနိုင်သေးပါ။ မောင့်ကို ကျွန်မ သိရမှုဖြင့် မည်။

“မောင့်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျေစရာတွေ စိတ်ညံစရာတွေ ရှိနေလို လား၊ ဘာအကြောင်းတွေလဲ ကျွန်မ မသိရဘူးလား”

ကျွန်မ ခံပေဆာ အကဲခတ်လျက် မေးမိသည်။ မောင် တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ကာ ခေါင်းနောက်မှာ ဖိထားသော ညာလက်ကို ပြု ထုတ်ယူလျက် ကျွန်မအကျိုးပုံးစွဲနှင့်မှာ တစ်ခုခုကို ဖယ်လိုဟန်ဖြင့် လက်ညီနှင့်လက်မကို အသုံးပြု၍ အသာကလေး တောက်ပေးလိုက် အေ။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကိုဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး။ မင်းနဲ့ တစ်သာက်လုံး ကွဲရတော့မှာဆိတ် အသိကြီးဟာ ကိုယ်စိတ်ညံဖို့ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းအရာ မဟုတ်သေးဘူးလား ရတာနာ”

ကျွန်မ ဘာပြန်ဖြေရပါမလဲ။ မောင် အသည်လောက် ကျွန်မ အကွက် မစ်စားဟတ်ပါဘူးဟဲ ကျွန်မသိနေခြောင်း အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရမလား။

“မေးပါရစော်း၊ မင်းအတွက်ရော အေဒါး စိတ်ထိခိုက်စေမယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ ဘူးရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းနှိမ်အပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ မဖြေချင်ပါ။ ညာတစ်ညု ကုန်ခုံးပြီး နှံနက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ တိုင်း ကျွန်မ မောင့်ကို ခွဲရဖို့တစ်ရက်ပို့နီးလာပြီကောဟူသော အကွဲနှင့် အိပ်ရာတဲ့ရသော ရက်များအကြောင်း မောင့်ကို ဘယ်တော့ မပြောရမဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။

“ဒီအကြောင်းအရာကို အခုချိန်မှာ မတွေးမိအောင် ကိုယ်လို

၁၁၃၁၄ ကျွန်မနဲ့ ညွှန်ပေး ညွှန်ပေး

တစ်ခုခု လုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ကိုယ်တို့ ဘပ်တော့မှ ခွဲရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဟန်ဆောင်နိုင်မယ်အရာ တစ်ခုခုပေါ့၊ ကိုယ်တို့မှာ တစ်ဘဝစာအချိန်တွေ ရှိနေသေးတယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယုံကြည့် လာစေမယ့် အရာတစ်ခုခုပေါ့၊ ဟင်း...အဲဒါ ဘာပြစ်မလဲ၊ တွေးစစ်ပေါ်း”

ကျွန်မ ဘူးရင်ခွင့်မှာ ပါးအပ်ကာ ဘူးနဲ့အန်သိကို ခံစား လျက် မျက်ရည် ရစ်ပုံချင်သလိုလိုပြစ်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်ခုခုပြောမှ ပြစ်မည်။

“ဘာပါပြစ်ပြစ် ကျွန်မတို့ ချယ်ရို့သီးတွေ စားနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ နှုံလယ်စာကို အရသာရိုးရီးစားနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကိုက ကျွန်မတို့ ဘဝဟာ ပုံမှန်ပဲလို့ ယူဆစရာအကြောင်း မဟုတ်ဘူးလား မောင်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ဟာ ရင်ဆိုရမယ် ခရီးဆုံးကို ကြိုတင်သိပြီးသားလေးရင် ဆိုင်ရွက် ကြိုတင်ပြီး အားယူထားပြီးသား မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ပြန် သွားပြီးတဲ့နောက် မောင် နောက်လုပ်နေမလဲ၊ ကျွန်မကရော ဟိုမှာ ဘာတွေဆက်လုပ်နေမလဲ အဲဒါတွေက ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားလေ မောင်၊ ဒါ အဲသွေရာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို ဘူးခံပြုကြမ်းကြမ်းဆွဲဖွံ့ဖြိုး ကျွန်မမျက်နှာ ကို ဘူးရင်ခွင့်မှ ကွာခွားအောင် ဆွဲဖယ်ကြည့်ဖို့ သုကြိုးစား၏။

“ဆိုလိုတာက မင်း အသိအတွက် စိတ်အနှင့်အယ်က် မဖြစ် ဘူးပေါ့...ဟုတ်လား ရတာနာ၊ မင်း အသိအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ ပြီးပေါ့”

ချုပ်သူနှင့် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာရန် ဘယ်မိန်းမကမှား အဆင် သင့်ဖြစ်နေခဲ့တာ မောင်ကြားဖူးလို့လွှဲကွယ်။ ဟင့်အင်း...ကျွန်မ

အဲသည်အကြောင်းကို ရေးရေးကလေး တွေးမိလျင်တောင် နှင့် သားဆီက နာကျင်မှုဟာ တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ခဏာချင်း ပြန်သွား ခဲ့ရတာ။

“ဒါဖြင့်လဲ ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် ကျည်ပါလား၊ ကိုယ့်ကို ပုံဝှက်တစ်ခုလောက် ပြောပြုပါလား ရတနာ”

“ပုံဝှက်...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရောခဲ့တဲ့ ဝဲတွေ့တစ်ပုံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း ဖက်ဖူးတဲ့ ဝဲတွေ့တစ်ပုံပဲဖြစ်ဖြစ်”

ကျွန်ုင်မ သူ.ရင်ခွင်မှ မျက်နှာစွာကာ သူ.မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုင် မျက်နှာ ထိလုန်းပါး နှိုးသွားအောင် တိုးသွားလိုက်သည်။ သူ.မျက် လုံးမှာ အပြစ်ကင်းစင်နဲ့ ညုံသော လုင်ယ်လေးတစ်ယောက်၏ အရိုင်တွေကို တွေ့ရသည်။ ထိုအရိုင်ကလေးကို ကျွန်ုင်မသည်တစ်ခါပဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် မြင်ဖူး၏။ အဲသည်အရိုင်ကလေးကို ကျွန်ုင် ချစ်လိုက်တာ။

“အိုး...ကလေးရယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ညာအပ်ရာဝင် ပုံပြင်ပြောပြုစီမံအိုး အောက်လွန်းသေးတယ်ကွဲ”

“ပြောပြုစီးပါ”

ကျွန်ုင်မ သူ.ပါးပြင်ကို ပံ့ဖွဲ့လိမ့်ဆွဲလိုက်မြဲ၏။

“ပြောပြုမယ်၊ ညာမှ ပြောပြုမယ်၊ လရောင်အောက်မှာ စင်ချောင်းကလေး၊ ကိုယ်အတူ မင်းကလေးကို ပုံပြင်ရည်တစ်ပုံးပြောပြုမယ်နော်၊ အခုံတော့ ထဲ့ဗို့ ချောင်းကိုဖြေတဲ့ပြီး... ဟိုးဘင်္ဂ ခရမ်းချင်းနိုင်ခင်းတွေ့ဖော်လမ်းလျောက်ကြရအောင်”

ကျွန်ုင်မအရင် ထထိုင်ကာ သူ.ကို ခွဲထူးလိုက်မြဲ၏။ သူ.ကိုယ်

ခွဲ့ ဒီလောက်ကြီးမှာတာ ကျွန်ုင်မဘယ်နှင့်ယ်လုပ်ပြီး ထူးနိုင်ပါမယ်၊ သူက ထမု ကျွန်ုင်မ ထူးလုံးရမှာပေါ့။

“ထက္ခာယ်... ပြီးရင် ငါးများချင်သေးတာဆို”

သူ.မျက်နှာ တဖြည့်ဖြည့်ပြီးလာ၏။ ဘုရားသိကြားမ၊ လို့ သူ ပြီးနေတာကိုပဲ ကျွန်ုင်မ မြင်တွေ့ပါရတော့။

ကျွန်ုင်မ သူ.ကို ပုံဝှက်တွေ့ မကြာခဏ ပြောပြုခဲ့ဖူးပါသည်။ အပြင်လောကမှာ ကျွန်ုင်မကြေတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ကျွန်ုင်မကြားများသည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ရယ်စရာဟာသများ၊ အများအား ဖြင့် သူကားမောင်းနေသည့် အချိန်များ၊ ဖြစ်တတ်သည်။

ယခုညာမှာတော့ ကျွန်ုင်မသည် သူ.အား လူတ်တယောက် အကြောင်းကို ပုံဝှက်တစ်ပုံအဖြစ် ပြောပြုလိုက်သည်။ ကျွန်ုင်မဘဝ မှာ သူ.ကို အရှည်လျားဆုံး ပြောပြုသည့် ပုံပြင်တစ်ပုံပဲဖြစ်သည်။ သူ.နှင့် ကျွန်ုင်မအတွက် နောက်ဆုံး ပုံပြောချိန်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

“ဟောဒီစစ်းရောင်းကလေးရယ်၊ စစ်းမောင်တဲ့ တော့အပ်ကလေးရယ်၊ ကောင်းကင်က ရိုင်းစက်နေဆဲ လဆိတ်၂ရက် လ၊ ရယ်၊ ဟောဒီ ပယောင်းတိုင်ကလေးတွေ့ရယ် ဒီဝန်းကျင်းမြှင့်ကွင်းမှာ ကျွန်ုင်မတို့နှင့်ယောက်အတူ ဝေမျှပါဝင်ခွင့် ရနေတဲ့ ဟောဒီ အ နိုက် အတန်းလေးဟာ၊ ကျွန်ုင်မဘဝအတွက် အဓိပ္ပာယ်အရှုံး၊ ညာတစ်ညာ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီလို့ဆင်တူညာမျိုးကို ကျွန်ုင်မဘဝမှာဘယ်တော့ မှ ပြန်မရနိုင်မှာလ သေချာသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်းမှာ လိုက်လျော့သွေ့တွေ့ဖြစ်မယ် ပုံဝှက်တစ်ခုကို မောင့်ကို ပြောပြုမယ်”

ပို့များဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည့် လိမ်းဆေး ဉာဏ်ဘူး။ ဉာဏ်ယူပြီး သူလက်၊ သူ့လည်ပင်း၊ လည်ကပ်နှင့် ခြေထောက်များကို ကျွန်မ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိမ်းပေးရင်း ကျွန်မ၏ ပုံဝဏ္ဏကို စတင်ပါသည်။

“ပို့များနှင့် နှစ်ပေါင်း တစ်ရှာပါးဆယ်လောက်က ကဗျာ ဆရာဘဝကို ပြတ်နီးလွန်းလို ကဗျာဆရာဘဝနဲ့ ရောင်ရွှာ ရှုံးတည်နိုင်ခြုံ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ရောကန်တစ်နာရားက သစ်တော့ အစိမ်းသစ်လုံးတဲ့ ကလေးတစ်ခု သောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း သွားနေခဲ့ဖူးတယ်၊ အနီးဆုံး အမိန့်နီးချင်းဟာ သူနဲ့ နိုင်ဝက်လောက် ဝေးတယ်၊ လူနေ့ဆွာကလေးတစ်ခုနဲ့ ဆိုရင်တော့ နှစ်နိုင်လောက် ဝေးတဲ့ နေရာပေါ့။ သူ့မြေကွက်မှာ သူ့ဟာသူ ထွန်ယက်နိုက်ပျိုးပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်ရဲ့ တင်းတိမ်မယ့် အစားအစာကိုပဲ သူ စားခဲ့ရင်းက အင်မတန် နာမည်ပြီးတဲ့ စာပေအနုပညာတွေ သူ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တယ်။”

“...သူ့နာမည်ကတော့ ဟင်နာရီသော်ရှိုးတဲ့ မောင် သူ့၏ တွေ ဖတ်ဖူးလား”

လရောင်အောက်မှာ သူ့မျက်တောင်ညီညီများသည် မည်းနက်နေဟန်ရှိပါသည်။ သူမျက်တောင်တစ်ခုက ခက်လိုက်ပုံက ကြယ်တစ်ပုံင့် လက်သွားသည်လိုပဲ။

“အင်း...ဟိုတုန်းက ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဝေါ်လုံးတို့စာအုပ်”

“ဟုတ်ပြီး ကျွန်မက မောင်ကို အဲခီ ဝေါ်လုံးတို့ သူ ရေးဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးပေးတဲ့ နောက်ခဲ့တွေးအား တွေ့အကြောင်း ပြောပြုမယ်နော်”  
ဉာဏ်များသည် သစ်ရှုက်သစ်ခက် လျှပ်ရှားသံ၊ စမ်းရေးသံတို့

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

၆၇၁၈ တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဉာဏ်

၃၀၃

သို့သာ ဖွဲ့စည်းထားသော နဲ့ ဉာဏ်သည့် ဂိုတ္တသံနှင့် လိုက်လျော့ ဉာဏ်မှုနှင့်ကလေး လင်းနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် အငေး ဘာအပ်ဆိုမှ ငါက်မြှည်သံသုတေသနကို ကြားရသည်။ ဉာဏ်မှု မျှအခါမှာဘယ် တောကများ မအောင်သေးဘဲ လျှပ်ရှားနေမှာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်မိ၊ သူ့ မီးကွက်လေလားဟု မှန်းဆနိုင်သွား၏။

“သူဟာ လူမှုအဖွဲ့ အစည်းကို သည်းမခနိုင်ဘူး၊ လူတွေထက်ပြီး သဘာဝကို ချစ်တတ်တယ်၊ လူတွေရဲ့ အပေါ်ယူ ရွှေမှုနှင့် ဘတ်မှု၊ စည်းစိမ်အပေါ်ယူမှု၊ တိမ်းညွှတ်မှုကို မှန်းတယ်၊ လူတွေ ဘတ်မှုတ်ထားတဲ့ ထုံးတမ်းစွဲလာနဲ့ တန်ဖိုးတွေကို သူကိုယ်တိုင် ဘတ်မှုတ်ထားတဲ့ တန်ဖိုးတွေလောက် မယ့်ကြည့် မလိုက်နာနိုင်ဘူး၊ လူတွေဟာ ရိုးစင်းတဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မနေနိုင်ကြတာလဲ၊ လူ စင်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ မရှိမဖြစ် အလိုအပ်ဆုံးအရာဆိုလို့ နည်း တော်းကလေးပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုအပ်မှုတွေကို နည်းနိုင်သွားနည်း အာင် နှီးခြေခွဲတာပြီး လူ့ဘဝရဲ့ဖြစ်တည်းခြင်းအရသာကို အကျိုး ရှိုး အသိစိတ်ရှိရှိခဲ့စားရှိုး သူ လိုချင်တယ်၊ အဲဒီအတွေးဟာ သူ့ကို လွှဲတွေ့နဲ့ ဝေးသည်ထက် ဝေးအောင် တွန်းပို့လိုက်တာပဲ”

မှန်းဝေသည့် လရောင်အောက်မှာ စမ်းချောင်းကလေးသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ့များ၊ ရို့ဖြတ်တိုက်စီးဆင်းနေခဲ့ ဘယ်တော့ မအိပ်သည့် စမ်းချောင်းကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်။ အသည် ရေတွေ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုစီးဆင်းနေတာပါလိမ့်။

“သူဟာ မက်ဆာချုံးဆက်ပြည်နယ် ကျွန်းကော်မှု ဓမ္မးကြောင်းခဲ့တယ်၊ ရိုးတယ်၊ ရှုက်တတ်တယ်၊ သီးသန်းနေတာတယ်၊ အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ ဟားဖတ်တက္ကသိလ်ကနဲ့ ဘွဲ့ရှုံး

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

တယ်၊ အဲဒီအခါက ဟားမတ်တက္ကသိလ်ဘုံးဟာ အင် မတန် ရွှေးပါးတဲ့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ တက္ကသိလ်က ဘုံး၊ ယောက်ပေးတော့ ဘုံး၊ တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဆင့်အတန် ဘုံး၊ ကြီးအား မိမိတိုင်နေသော ကျွန်ုင်မ၏ ရင်ချင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင် မြင့်မြင့် ဘဝတစ်ခုကို အာမခံချက် တကယ်ပေးနိုင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေါ့ ဘန် ကြီးထားသည်။

သော်ရှိုးဟာ လူတွေထင်ထားတဲ့ ဘဝမျိုးကို မယူခဲ့ဘူး၊ ဘုံးရအဖြစ် သူ့အတွက် ရွှေးချယ်စရေက ဘုံးမျိုး၊ ရှိုတယ်၊ တစ်ခုက အပ်ချုပ်ရေး ပိုင်းမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့၊ အဲဒီက ငွေအရဆုံး ရှိုတယ်၊ တစ်ခုက ငွေအရဆုံး လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘဝပါ၊ နောက်တစ်ခုက ကျောင်းဆရာတွေ လုပ်ဖို့၊ နောက်တစ်ခုက စီးပွားရေးပညာရှင် ကုန်သည်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့၊ အဲဒီမှာ ကုန်သည်ဆိုတာက သူ ဘယ်တန်းကာမှ စိတ်မဝင်စား ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ၊ အပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ လုပ်ဖို့ ဆိုတယ်၊ ပေမဲ့ တော်မှာ သူ ဘယ်တန်းကာမှ စိတ်မဝင်စား ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ၊ အပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ လုပ်ဖို့ ဆိုတယ်၊ ပေမဲ့ တော်မှာ သူ ဘယ်တန်းကာမှ စိတ်မဝင်စား ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ၊ အပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ လုပ်ဖို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီ တစ်ခုကို သူ မယူကြည့်ခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့ ရွှေးစရာတစ်ခုပဲ ရှိုတယ်။ အဲဒီ တစ်ခုကို သူ ရွှေးခဲ့ရတယ်၊ ကျောင်းဆရာအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ရတယ်”

ကျွန်ုင်မ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဒါပေမဲ့ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အလုပ်ကနေ နတ်တွက်စာ တင်လိုက်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျောင်းသေး တွေကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ရှိုက်ဆုံးမတဲ့ စလေထုံးတမ်းကို သူ ဆန့်ကွဲလို့၊ ကျောင်း ကော်မတီတစ်ခုလုံးက ကြိမ်ရှိက်တာကို အားမှတ်တယ်၊ ဘုံး ဆန့်ကျောင်းတယ်။ သူ အဲဒီကနေ အလုပ်ထွက်ပြီး နောက်ကြောင်းတစ်ခု ပြောင်းတယ်၊ အဲဒီမှာလဲ သူ မနှစ်သိမ့် မကျောင်း ဘူး”

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

သူ နေရာရွှေ့ဖို့ ကြီးထားသည့်အခါ ကျွန်ုင်မက နည်းနည်း ဆုတ်ယောက်ပေးတော့ ဘုံး၊ ကျွန်ုင်မကို ရှုမ်းဆွဲထား၏၊ ထို့နောက် ကျောက်တဲ့ လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဆင့်အတန် ဘုံး၊ ကြီးအား မိမိတိုင်နေသော ကျွန်ုင်မ၏ ရင်ချင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင် မြင့်မြင့် ဘဝတစ်ခုကို အာမခံချက် တကယ်ပေးနိုင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေါ့ ဘန် ကြီးထားသည်။

“ကိုယ် ဒီမှာ ခေါင်းအဲ့ မယ်နော်”

ကျွန်ုင်မ သူ့နှိုးခေါင်းကို အလိုက်သင့် ပွဲ၊ ပုဂ္ဂလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုင်မ သူ့နှိုးပေါ်မှာ ပဲကျေနေသော ဆံပင်လိမ်လိမ်ဖြာဖြာ ဘလေးတွေကို ဘားသို့ သပ်ဖယ်ပေးလိုက်၏။

“နောက်တော့ သူ စာရေးတော့တာပဲပေါ့၊ သူ ပထမဆုံး ရေးတဲ့ တာက ဘုံးဆင့်ပဲ ရတယ်၊ အဲဒီကာလတွေမှာ သူ အလုပ်မျိုး၊ မျိုးရှိုတယ်၊ စာရေးဆရာ အီမာဆန်ရဲ့ အီမာဆန်ရဲ့ စာရေးတော်မည်ရနဲ့၊ ပျော်အလုပ်သမားဘဝ၊ အီမာဆန်ရဲ့ တူကလေးကို စာသင်ပေးဖို့ နယူးယောက် စတေတန်ကျွန်ုင်းမှာ ဖြော်နေခဲ့ရတဲ့ဘဝ၊ စာစောင်တွေမှာ အယ်ဒီတာ လုပ်ရတဲ့ဘဝ... ဘဝတော်ကြေား ပို့ချုပ်အလုပ် စသုပြုခဲ့ အများကြီးပါပဲ၊ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဒါ ဘူး၊ ဘဝ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ ထင်ခဲ့တယ်”

ကျွန်ုင်မ စမ်းသပ်မိသော သူ့နှိုးပြင်မှာ ရွှေးခို့ကာ အေးစက်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ဆံပင်၏ ကြမ်းရှုသော အတွေ့သည် ကျွန်ုင်မ ကော်ဖဝါးအား နေ့ဗော်နေ့ဗော် သာယာစေပါသည်။

“လူ တစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ အချိစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကောင်းခဲ့ဘူးလို့ ဉာဏ်းည်းည်းည်းည်း သူ့ချင်ရင် သော်ရှိုးကို နည်းနည်း ပြန်ခဲ့ ဉာဏ်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ သော်ရှိုးဟာ ဘဝမှာ အချိစ်ကို နှစ်ကြိုး

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

ဘိဝတိုင် ရှာဖွေတွေ၊ ခြုံပြီး နှစ်ကြိမ်လုံးမှာ သူ လိုချင်တဲ့ အချင်း  
ခရဲ့ဘူး။

“...ပထမအချစ်က သူ ဘုံးရပြီးနောက် မကြာခင်မှာ တွေခါ  
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူ အမြတ်တု  
ချစ်ခဲ့တယ်၊ မျှော်လင့်တဗြား ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တယ်၊ သူ လက်ခံရခဲ့တော်  
က မိန်းကလေးရဲ့ ငြင်းပယ်မှုပဲ၊ ခုတ်ယအကြိမ်ကတော့ သူ ထော  
အသက်ကြီးပြီး မလွတ်လပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့၊ အီမာဆောင်  
ရဲ့ အိမ်မှာ သူ့ဘေးနေရာကနေ အီမာဆောင်မိန်းမအပေါ် သူ တိတ်တု  
တွယ်တာခဲ့တာ၊ သူ လိုချင်တဲ့ အချစ်က လက်ထပ်ခြင်းထိ အော်သွေး  
နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုး၊ ဒါပေမဲ့ တိတ်တာရဲ့အချစ်ကလေးကိုတောင် အတွေ့  
ပြန် မခဲ့ရဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာ သူအင်မတန် ချစ်တဲ့ သူ၊ အစ်ကို အေး  
ခဲ့းသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ဝေါ်လ်ခံနှစ်ရောန်ဘေး  
တော့ အုပ်အစ်မှာ သူ တဲ့ ကလေးထို့ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝုပ်  
အပ်ချက်တွေ နည်းနိုင်သွေးအနည်းနဲ့ သူ၊ ဘဝကို နှစ်သိမ့်ရောင်  
ပြီး စာရေးဆရာဘာဝကို အပီအပြင် ရယူနှစ် ဖြေးစားခဲ့တယ်”

ဂုဏ်ပြန် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော ကလေး တော်ယောက်၏ ပြုမှုသက်ခြင်းမျိုး ပြုင့် သူ ဘဝကိုသွေးမထောက်၊ မမေး  
နားထောင်သူသက်သက်အပြုံ ကျော်နှစ်သိမ့်နေပုံ ရပါသည်  
တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူ၊ ဝေါ်လ်းက ကျော်မကို လေးလွှာ နာကျော်  
စေမှာ စိုးရိုးမြိမ်သလား မသိ၊ သူ၊ ကိုယ်ခံနှစ်သည် ပျော်သင့်သလော်  
ဖျော်ချမထားဘဲ အနည်းငယ် သတိထားနေသလိုပဲပါ။

“မောင်... စိတ်ချလက်ချ မှုအပိုပိုက်လေး၊ ခြေကျင်လေး  
မောင့်ကို အသိပေးမှာပေါ့... နော်၊ ကိုယ်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၊

ချစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်ုတ်၊ ဉာဏ်

၃၀၇

တော့ သက်သက်သာသာ ဖျော်ချလိုက်၊ မောင့်ကိုယ်ခံနှစ်တော်ခုလုံး  
မှာ အာရုံဟာ တစ်ခုတော်ပဲ ရှိပဲ၏ အဲဒီအာရုံဟာပဲ ကျွန်ုတ်အသံ  
ပဲ ဖြစ်ပစ်... ဟုတ်ပြုနော်”

သူ ရယ်မောလိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုတ်ဘယောက်စ် အကျိုစ်  
ကလေးက အသာအယာ လျှပ်ခတ်သွားသည်။ သူ ဘဝမှ ပြောပါ။  
သူ၊ မျက်စိကို မိတ်ပစ်လိုက်နော်။ အနေအထားကို သက်သက်သာ  
သာ ပြစ်အောင် ပြင်ပစ်လိုက်နော်။ ထိုနောက် ကျွန်ုတ်ဘယောက်စ်  
အကျိုလက်အနားကို သူ၊ လက်ဖြင့် အသာပင့်ဖော်ကာ ကျွန်ုတ်လက်  
ပျို့ကို ပံ့ပွဲဖွဲ့ထိတိုပွဲတ်သပ်နေသည်။

“ကျွန်ုတိအားလုံးဟာ ဘဝမှာ တကာယ်လိုအပ်တာထက်  
အများကြီး ပုံဖို့ လောဘကြီးခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီလောဘက ကျွန်ုတိအားလုံး  
ကို ပြန်ပြီး ချုပ်နောင်ထားလိုပဲ၊ ကျွန်ုတိအားလုံးဟာ မလွတ်လပ်  
သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ မိမ့်ခံပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လောဘ<sup>ကြီး</sup>  
စားအောင်းလာပြီးတဲ့အခါမှာ ရုပ်သင့်လုပ်လိုက်တာ  
ကို မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ အပိုအလုပ်စွာကိုပဲ လုပ်ဖြစ်နေတော့တယ်၊  
လူ၊ ဘဝ အနှစ်သာရကို လုမှားစုံမြင်တာက တစ်မျိုး၊ သော်ရှိုး မြင်  
တာက တစ်မျိုး။”

“... ဝေါ်လ်ခံရောန်နားမှာ သူ ဓာောက်ခဲ့တဲ့ တဲ့ ကလေး  
ဟာ လူတစ်ယောက်ဘဝမှာ အမိုက် အလိုအပ်ဆုံး၊ အရာတွေပဲ ရှိနေ<sup>တဲ့</sup>  
ပြုခဲ့ချုပ်းတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပဲ၊ သူ၊ အိမ်မှာ ခြိည်းရှိုးမရှိဘူး၊  
သူ၊ ပြောင်းမှာ လိုက်ကာ မရှိဘူး၊ အခန်းအပိုအပိုးမရှိဘူး၊ အိပ်ခန်းရော<sup>စား</sup>  
စားတ်ခန်းရေား၊ ထမင်းစားခန်းရော... ဒါပဲပါ။ နားတွေ ကျော်တွေကို  
ပိုင်ဆိုင်ဖို့အထိ သူ၊ စိတ်ကို လောဘနဲ့အပွန်းမခိုင်လို့ သူ ကုပ်

တိုင် သူ့လယ်ကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခဲ့တယ်၊ ရွှေးအပေါ်ဆုံး အကုန်း အကျော် အသက်သာဆုံး အစားအစာတွေကို ပြင်ဆင်စားသောက်ခဲ့တယ် သူ့အဖြင့်အရာတော့ အစားအစာဆိုတာ လူ၊ အသက်ရှင်ဖို့ ပို့အပ်တဲ့ လောင်စာတစ်ခုသာဖြစ်တယ် တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတ်ငါးမှာ အဖွဲ့အစည်း ရေစွဲဖို့ လိုအပ်တဲ့ လောင်စာကို ပြည့်ဆည်းနိုင်ရင် တော်ပြီ ပေါ်တဲ့ ဘယ်လောက်ရောင့်ရဲလိုက်တဲ့ ဘဝလဲ...နော်။

“...သူကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ ပေါင်မှန်နဲ့၊ သူကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးတဲ့ ကောက်ပါသီးနှံနဲ့ သူ၊ အသက်ကို ဆက်ရင်း ကဗျာဆရာတာဝက်ရအောင် ယဉ်ခဲ့တာ၊ သူတာဝန်မယ့်နိုင်တာ တစ်ခုကို သူ ဘယ်တော့ မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကတိမျေားခဲ့ဘူး၊ သူ ဖြစ်နိုင်တယ် ထင်တာကိုပဲ သူ ရွှေးချယ်ခဲ့တာ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာ၊ အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်လို့ လဲ ဒီအတိုင်းပဲ အဝတ်ကို ကြည့်ပြီး အဆင့်အတန်းကို ဆုံးဖြတ်တဲ့ စိတ် သူ့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ လူ့လောကမှာ အဝတ်အစား ပြင်ဆင်မှု လိုအပ်တာထက် ပိုမေတာက်လိုက်လဲ သူ မကျေလည်ဘူး။”

“...လူ့ဘဝမှာ ဘာအရေးကြီးခုံးလဲဆိုတာ သူ့ဟာဘူးရှာ ဖွေရင်း တွေ့လာတဲ့အရာကို သူများတွေ့ကို မျှဝေခဲ့စားသွားတာပါပဲ”

လ သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာကာ ကျွန်းမတို့၏ အထက် တည့်တည့် ကောင်းကင်သို့ ရောက်လာ၏။ လရောင် အထက်က သူ့မျှက်နှာသည် ကျွန်းမြင်ဖူးသမျှ သူ့မျှက်နှာများတွင် ချုပ်ခင်ကြင်နာစရာ အကောင်းဆုံး၊ ထို့အပြင် အိပ်မက် အဆန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့မျှက်နှာတွင် ကျွန်းမှစိတ်ကုံးယဉ်မိသာ အချုပ် ဆုံးသော အရာကို တွေ့ရသည်။ အနိုင်ယူမှု၊ မက်မောမှု၊ အလုပ်ရှုက်

၂၇၅၈ လမ်း

နှင့် ခက်ထန်မှုတို့မှ ကင်းဝေးစွာ နဲ့ ညုံးပြီးချမ်းသည် အရိပ်ကို တွေ့ရသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အေးချမ်းရောင့် မဲ့မျက်ကို တွေ့ရသည်။ အသည်မျက်နှာကို ကျွန်းမှ မှတ်မိအောင် အလွတ်ကျက်သလို ရူးရှုးစိုက်ဖို့ကြည့်နေမိ၏။

နောက်တစ်လ ကြာတဲ့အခါ အသည်မျက်နှာကို ကျွန်းမှ တစ်ဘဝလုံး မမြင်တွေ့ရတော့ဘူး။ ရင်လွှာမှာ ရူးရှုးနစ်နစ် နာကျင်သွားသော ဒဏ်ရာကြောင့် ကျွန်းမှတ်ကိုယ်လဲး တုန်းရီလာသည်။ မတွေးနဲ့... အဲဒီအကြောင်းကို မတွေးပါနဲ့။

“နစ်နစ်ကြော်ကြော် အဲဒီမှာ ဇော်ပြီးတဲ့ နောက်တော့ သူဟာ ဘဝကို သိသွားပြီး ဘဝကို သတ္တိနဲ့ ရင်နိုင်ရဲ့သွားပြီး ဘဝကို ဘယ်လို့ နိုင်ရမလဲလို့ သိသွားပြီး သူ အဲဒီ ဝေါ်လွင် တဲ့ ကလေးကနေ ဣကိုရွာခဲ့တော့တယ်။ သူ ကဗျာဆရာအဖြစ် အသက်ရှင် ဇော်နိုင်ခဲ့ ပြီဂါး။”

“အဲဒီနောက်တော့ သူ့လက်ရာတွေမှာ စွဲနှုန်းအား အပြည့် သိမဲ့ သွေးငါးမှု အပြည့် ပါလာတော့တာပဲ၊ Civil Disobedience ဆိုတဲ့ Essay ဟာ အင်မတန် အားပြင်းလွန်းလို့ သူ အချုပ်ထဲမှာ တစ်ညာ သွားနေရတဲ့အတိပဲ။ သူဟာ မှားယွင်းနေတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ့ကို အဲဒီအက်ဆေးနဲ့ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ လို့ ပြောနိုင်တာပဲ”

သူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခနဲ့ကျက်လုံးဖွင့်ကာ ကျွန်းမတို့ မေးကြည့်လိုက်သည်။ သူ ကြည့်ပုံက ထစ်ခုရှာကို အထိတ်တလန် ရှာဖွေသည် အကြည့်မျိုး၊ တစ်ခုရှာကို သွေးရှုးသွေးတမ်း လေ့လာသည် အကြည့်မျိုး။ သူသည် ကျွန်းမတ်၏

၂၇၅၈ လမ်း

မျက်နှာဆိုသို့ လက်ဖြင့် စစ်သပ်ထိတွေ၊ လိုက်သား၏။ ထိုနောက်  
အနည်းငယ်ပြီးကာ ခေါင်းကို တစ်ဖက်လှည့်စောင်းပြီး မျက်လုံး  
ပြန်ဖိတ်သွားပြန်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ မောင်”

သူ တစ်ချက် ရမ်းပြန်သည်။

“မော်...ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မင်းမျက်နှာနဲ့ အခု မင်း  
မျက်နှာနဲ့ တူမှ တူရဲ့လားလိုပါ”

“အနီ...”

ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ တော်  
ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် သံသယတွေ စိတ်စောမှုတွေနဲ့  
ပုံဖော်ကြည့်နေကြတာပေါ့။

“အခိုတော့ ဘာတွေလဲ မောင်၊ အတူတူပဲလား”

“နီး...မတူဘူး”

“ဘယ်လို ကွာခြားလိုလာင်”

သူ မဖြပ်ပါ။

“ဆက်ပြောပါဦး ရတနာ၊ သူဟာ ဘဝမှာ လိုချင်တဲ့ အချို့၏  
ထပ်တွေရဲ့လား”

“မတွေ၊ တော့ဘူးလေ၊ အချို့အစား သူဟာ အမှန်တရာ့  
တစ်ခြား၊ တစ်ချာသာ ရှာတွေ ခဲ့တယ်၊ အပိုပြင် အထင်ရှားဆုံးကတော်  
ကျွန်စုန် ဆန့်ကျင်တဲ့ စိတ်ပဲ။ သူဟာ အဲဒီ လူမည်းကျွန်စုန် ဆုံး  
ကျင်ရေးအတွက် ဟောပြောပါမှုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်၊ စာတွေ ဇာ  
တယ်၊ ကဗျာတွေ ရေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သော်ရှိုးဟာ သူ တော်ယော်  
များများရဲ့ လျှစ်လျှော့မှုကိုပဲ ရှုံးတယ်၊ သူ ရေးတဲ့ စာကြောင်းတော်

ချို့သူများတဲ့ ကျွန်များ၊ ဉာဏ်

၃၁၀

ရှိတယ်၊ ကြီးမြတ်တဲ့ ကဗျာဆရာတွေရဲ့ လက်ရာတွေကို အခုထိ  
လူသားတော်တော်များ၊ များ မဖတ်ဖူးကြသေးဘူးတဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲ  
ဆိုတော့ အဲဒီလက်ရာတွေကို ဖတ်နိုင်တဲ့သူတွေဟာ ကြီးမြတ်တဲ့  
ကဗျာဆရာတွေပဲ ဖြစ်နေလိုတဲ့၊ အဲဒီစကားဟာ သူ မကြာမဲ့ ကြို  
တွေ၊ ရှုမယ့် လျှစ်လျှော့ရှုံးမှုကို ပြောတင်နိမ့်ဖိတ်လိုက်သလိုပဲနော်  
မောင်”

သူ ကျွန်မျက်နှာရှိရာသို့ ခေါင်းလျည့်စောင်းလာ၏။

“ကိုယ်ထင်တာတော့ လျှစ်လျှော့ရှုံးတဲ့ နောက်မှာမှ အဲဒီ  
စကားမျိုး၊ ပြောပို့ ခဲ့စားလာရတာဖြစ်မယ်ထင်တယ် ရတနာ၊ အဲဒီ  
ဘယ်ထဲမှာ ပြောတဲ့ စကားလဲ၊ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာလဲ”

“မမှတ်မိဘူး၊ ဝေါ၏၎င်ထဲမှာလား မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဝေါ၏၎င်ကို သူ ရေးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့စာ  
တွေ တော်တော်များများ၊ ရေးပြီးပြီ၊ လူကြိုက်မမှားတာလဲ သူ သိ  
ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်မယ်နော်”

ထိုနောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ပြုစိုးသက်  
သွားကြသည်။ သူက ဘာအတွေးတွေဖြင့် ပြုစိုးသက်သွားတာလဲ  
ကျွန်မ မသိနိုင်၏၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မနှင့် သူ၏ ခွဲစွာခါနီး နောက်  
ဆုံးနောက်များကို ကျွန်မ ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါမလဲ  
ဟု ပြောတင်တွေးပူနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့  
ပို့များ သူ ဆန္ဒရှိလျှင် ကျွန်မ ဘယ်လိုအကြောင်းပြုချက်ဖြင့် ပြုပါမလဲ။

“ဒါဖြင့် သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အမိဘထောင်မပြုခဲ့နိုင်ဘူး  
ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူဆံပင်ကို ဖွဲ့စည်း ကျွန်မ၏လက်ခဲ့ကို သူ၊ လက်  
ဖျားဖြင့် လိုက်ထိနေရင်၊ သူမေးခဲ့သည်။

“သူ ဘယ်သူကိုမှ ထပ်မကျစီနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အမိ  
ထောင် မပြုခဲ့ဘူး၊ သူ၊ အသက် ငင့်နှစ်မှာ အဆုတ်တိဘီရောဂါနဲ့  
သူ သေစုံသွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား၊ တော်တော်ငယ်သေးတာပဲနော်”

“မျက်ဆန်ပေါ့လေး(က်)လ ငင့်နှစ်ပဲနော် မောင်”

“အင်း”

သူ လေးမလေးပင်ပင် သက်ပြင်းနှိုက်လိုက်ပြန်၏။ ထိုနောက်  
ရုတ်ခနဲ့ထဲတိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေထဲသို့ စူးစူး  
စိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်မပုံးကို တင်းတင်း ပွဲဖက်  
လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို သူ၊ ရှင်ခွင့်နှင့် ထို  
အပ်စေပြီး ခပ်တိုးတိုးစကားပြောသည့်အခါ သူ၊ အသသည်အနည်း  
ငယ် ခြောက်သွေ့နေထဲလို့ ကျွန်မခံစားရ၏။

“မင်း ဘာခံစားရလဲ ရတနာ၊ အခုံ မင်းဘာခံစားရလဲ”

“မောင့်နဲ့လုံးခုနဲ့သံ”

“ပြီးတော့ရော့”

“ပြီးတော့...”

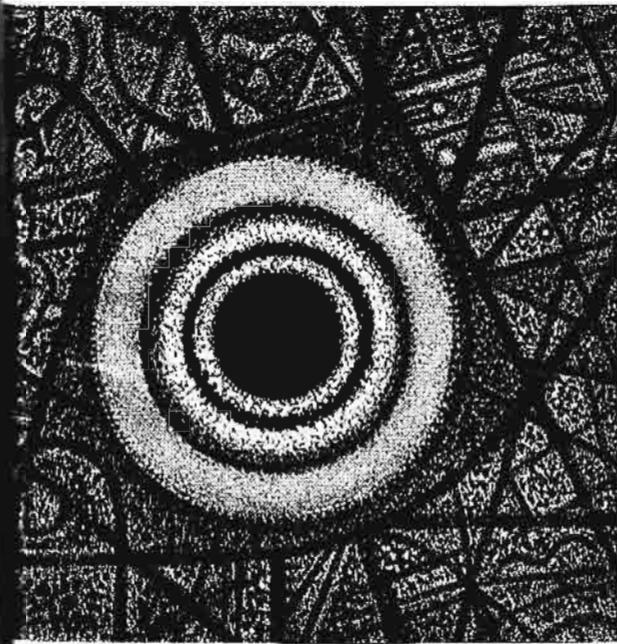
ကျွန်မ ဘာဖြေရမှန်း မသိပါ။

“အပူကို မခံစားရဘူးလားဟင်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပုနေတယ်

လေ၊ ဘူရားရော...ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး  
လား၊ အဲဒါ တကယ်ပဲလား”

သူ၏ တီးတိုးရော့တ်ထဲ အဆုံးတွင် ကျွန်မ၏ မျက်ရည် တစ်  
စက် သူ၊ ရှင်ခွင့်ထဲသို့ ကျွဲ့သွားပါသည်။

○



Now a Turning Orb (1987-90);  
Richard Pousette-Dart, Estate of the artist

## အနက်ရောင် ဖြပ်မွဲည့်

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ၁၄၆၈၏ ညပဝါရီ၊ မျှော်ဗျာ ဖော်တီ၊ မြန်မြို့  
သော ရေးဆွဲလက်စ ပန် ချိုက္ကာ၊ တစ်ချုပ်အဖြစ် ရက်ဟာရက် အထိဝင်  
လာသည့် အချိန်တွင် အစေအရာရာသည် တော်ဆက်အနာက်ကျော်  
ခဲ့ပြီ။ ပန် ချိုက္ကာ၊ သည်ပင်လျှင် ပြီ၊ ယူဆဲ အခြေအနေသို့ ရောက်မော်  
ခဲ့ပြီ။

ယခုအချိန်ကျော်မှတော့ ကျွန်မအလေးပြင် ဗလာသက်သက် ဖြာအွေ  
သော ကင်းဒတ်စံစ တစ်ခုအဖြစ် ပြန်ခပြုပွင့်၊ ခင်ဗျာ၊ မရပေါ်ပါ။

ကျွန်မသည် ပန် ချိုက္ကာ၊ တစ်ချုပ်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ပြန်ရမည့် ရက် နီးလာပြီ။

ကျွန်မမှာ မပြီးပြတ်သေးသော ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေ  
များကြီး၊ ကျွန်သေးသည်။ ဘယ်တော့မျှ မပြီးနိုင်သလို ထင်ရှု  
တည့် စာအပ်စာတမ်း၊ ရှာဖွေဝယ်ယူပြင်းအမှုကိစ္စတွေကို ထားဦး၊  
စာစွဲပြီးတစ်ဖွဲ့၊ ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ နှုတ်ဆက်ရသည့် နှုတ်ဆက်  
ဗြာဓားပွဲတွေကို ထားဦး၊ ကျွန်မ၏မှတ်စုအတွက် လိုအပ်သော  
အျက်အလက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းစိုး အများကြီး၊ ကျွန်မနေသေးသည်။

ဤသောကြာနေးသည် ကျွန်မ၏ မှတ်စုထဲမှ ‘အိမ်ခြေမဲ့ လူ  
အနဲ့စားများ’ အခန်းကဏ္ဍအတွက် သိုးသန်ပေးထားသောနေးဖြစ်  
သည်။ ဤသောကြာနေးအတွက် နှစ်ပတ်တိတိ ကြိုတင်ပြီး ရက်  
ပေးယူထားရသည်။ ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ပေးမည့် ဦးဘန် အားလပ်ဖို့  
အဲန့်မနှင့် တွေ့ရမည့် ‘အိမ်ခြေမဲ့များအတွက် နားခိုစရာအဆောင်’  
အပ်ချုပ်ရေးပိုင်း တာဝန်ခံ အမျိုးသမီး အားလပ်ဖို့ နောက်ဆုံး  
၏။ သောကြာနေး နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ကျွန်မတွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။

ကျွန်မ ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်တော့ ဟိုမှာစကားမြတ်  
ချိန် နှစ်နာရီအဂျိန်းကြာမည်။ ၁၂နာရီမှာ ကျွန်မတို့ပြန်ထွက်  
နိုင်သည်။ အမြန်လမ်းမကားရှင်းလျှင် မြို့ထဲမှ ကျွန်မအမိမိသိအပြုံ  
ခရီးသည် မိန့် ၄၀လောက် ကြာမည်။ အမိမိသို့ နေ့လယ် ၁နာရီ  
အလွန်ဆုံးထားရှုံး ပြန်ရောက်မည်ဟု တွက်မိပါသည်။

ထိုကြောင့် သူ့အတွက် ပေးထားသည့် ကြာသပတေးမူ  
ညာနေခင်းမှာ မတတ်သာလွန်းလို့ နှုတ်ဆက်ညာစားပွဲတစ်ခု မြှုပ်လိုက်ရသည်ကို အစားပြန်လျှော်ရန် သောကြာနေ့ နေ့လယ်  
ခင်း သူနှင့်တွေ့ဖို့ ကျွန်မစီစဉ်ခဲ့ခြင်းပြစ်သည်။

ကြာသပတေးနေ့ညာနေခင်း ညာစားပွဲကိုလည်း သူ့အား  
ကျွန်မ စီတ်ကြည့်ခဲ့ပါသေးသည်။

“ဘယ်သူတွေ့ပါမှာလဲ၊ ကိုယ်သိတဲ့လူ ပါသလား”ဟု သူ  
မေး၏။

သူ သိမည်သူဟူ၍ ကျွန်မတို့ ကန္တမာသူတော်သီများ အဆောင်  
အဆောင်မှုး၊ အမျိုးသမီးပါ ပါသည်။ ကျွန်သည့်လူတွေ့ကို သူ မသိ  
ပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ မောင် သူတို့ကို မြင်းဖူးနေမှာပါ၊ ကျွန်မတို့မီးသောက်  
ပန်း စုအိမ်က ဒါရိုက်တာလင်မယားရပါ၍၊ ကျွန်မရဲ့ စာတမ်းကို ဖော်  
ပေးခဲ့တဲ့ ပျော်မလေးနဲ့ သူ့ယောက်ကျား အတ်ညွှန်းရေးဆရာရှယ်။  
ကျွန်မကို အင်တာဖူး၊ မေးပေးတဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာလင်မယားရှယ်”

“နှီး နှီး...လုံလောက်ပြီ၊ ကိုယ် မလိုက်တော့ဘူး”

သူ မလိုက်ချင်မှန်း သိ၍ ကျွန်မ နှုတ်မခေါ်ပါ။ သို့သော်  
နောက်တစ်နာရီ သူနှင့်ကျွန်မ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုစားရအောင်

ချုပ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညာတွေ

ဟု ကျွန်မ လိုက်လျော့လိုက်သည်။ ကျွန်မပြန်ခါနီးမိုးလားမသိဘူး  
အလွယ်တက္ကပင် လက်ခံသောတူပါသည်။

အချိန်နာရီကို ကျွန်မအား သတ်မှတ်ခိုင်း၏။

ကျွန်မ မှားယွင်းသား ခဲ့သည်မှာ မြို့ထဲမှ ကျွန်မအဆောင်သို့  
အပြန် ကားလမ်းမ ကျိုခဲ့နေခဲ့သော ဟူသည်အချက်ကို ထည့်  
မတွက်ခဲ့မိခြင်းပြစ်၏။

၁ နာရီပြန်ရောက်မှာပဲဟု ၁ နာရီမှာ တွေ့ရန် ချိန်းလိုက်မိ  
ပါသည်။

ထိုအခါ သူက ရတ်တရိုက် စီတ်ကူးတစ်ခု ရသွားခဲ့၏။

“ဒါဆို ဒီလိုလို၊ ဒီတစ်ပတ် မြို့တော်ပြတိက်မှာ ပေါ်လေး  
ရဲ့လက်ရာတွေ တစ်စုတည်း ပြနေတဲ့ အခမ်းအနားရှိတယ်၊ ကိုယ်  
တို့ ပြတိက် စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားစားရင်း အဲဒီပြောကို ကြည့်  
မလား”

“ဒါး...သိပ်ကောင်းတဲ့ စီတ်ကူးပါ၊ သွားကြရအောင်နော်”

“သောကြာနေ့ကို ကိုယ် ရဲ့တစ်မန်က် သွားတက်လိုက်မယ်၊  
တစ်နာရီမှာ မင်းဆီးကို ကိုယ်ဝင်ခေါ်မယ်၊ မင်းအဆောင်ကစာ မြို့  
ထဲကို တိုက်ရှိက်သွားကြရအောင်”

ချိန်းဆိုမှု နစ်ခုသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြေပြကလေး ဖြစ်  
ခြောက် အောင်မြင်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့မိ၏။ သို့သော်  
အရာရာသည် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ရှိုးစင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်မလာ့ခဲ့ပါ။

၁၃ မိန့်...ဟူသောအချိန်သည် လူနှစ်ယောက်၏။ ဘဝကို  
ကမောက်ကမ်ဖြစ်အောင် ဖြေပြင်ဖန်တီးလိုက်ဖို့ လုံလောက်သော  
အချိန် ဖြစ်ခဲ့သလား။

ကျွန်မအတွက်တော့ ဘုရားမိန္ဒိယည် အချိန်မရွေး ထပါက်  
ကဲနိုင်သော မီးတောင်တစ်ခု၏ ထိပ်သို့ လှမ်းမှန်းမသိ လှမ်းသွားနှင့်  
သော လျောကားထဲ ဘုရားမဖြစ်သည်။

အပ်ချုပ်ရေးများ အပျိုးသမီးနှင့် စကားပြောချိန်၊ အေးနေးနှင့်  
နှင့် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ချိန်သည် စုစုပေါင်း နှစ်နာရီပါး  
မပြည့်တတ်ပေ။ ၁၂ နာရီမထိုးမိမှာပင် အားလုံး ပြီးစီးသွား၏

“မင်းမည့်သည့်နဲ့ ချိန်းထားတာ ၁ နာရီ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့ အချိန်နည်းရသေးတယ်၊ မင်းမြို့ထဲ လေးတွေမှာ  
မှာ အဲဒီလူတွေကို မြင်ချင်သလား၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူချင်သလား”

ဦးသာနိုက စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် ရက်ရောစာ ကူညီနှင့်  
စကားစခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ အချိန်လည်း လိုအေးသည့်  
ဆိတော့ သူ့ပိတ်ခေါ်မှုကို ကျွန်မဝေမီးမြောက်ဝါးသာစာ လက်ခဲ့  
လိုက်မိပါသည်။

Shopping Cart ဟု ခေါ်သော ဈေးဝယ်လက်တွေ့ဗုဏ်  
ပေါ်မှာ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ အဝတ်၊ စက္ကား၊ စက္ကားတို့၊ အသုံးအ  
ဆောင် ပစ္စည်းတွေ ရပို့ထည့်တွေ့ဗုဏ်ပြီး လမ်းတကာ လျောာက်သွားမှု  
တတ်သော အိမ်မြော့ ခြေသာလုံးအိမ်တိုင်လူတွေကို ဦးသာနိုက လိုက်  
ပြေးသည်။ သူတို့အနီးသို့ ကပ်သွားမိသည့်အခါ သူတို့ကိုယ်က  
အောက်သိုးသိုးအနဲ့ ညီစို့အနဲ့၊ သေးနဲ့တို့ကို ရလိုက်သည်။ အဝတ်  
အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ မျက်နှာနှင့်လက်မှာ ကြေးလျှော့တွေနှင့်  
သို့သော ပတ်ဝန်းကျင်မှု လူတွေကို အနည်းငယ်များ ရရှိမစို့မို့

၃၇၈ လမင်း

၃၂၁ လမင်း

ကန်အမှုအရာများပြင့် လက်တွေ့ဗုဏ်းလုည်းကို ဂရာတစိုက် တွေ့ဗုဏ်းနေ့  
ကြော်လေသည်။ တရှုံးလူတွေကို ဦးသာနိုက ငွေအနည်းငယ်ပေးရင်း  
အကားပြောကြည့်လိုက်သေး၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလို့ ရမလားဟု မေး  
သေး၏။ တရှုံးက အရိုက်မခဲ့၊ တရှုံးက ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် သဘော  
ကြော်သည်။

နိုင်းချုပ်လိုက်တော့ ကျွန်မထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ပြည့်စုံ  
သော မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများကို ရရှိလေသည်။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ဦးသာနိုရယ်...၊ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို  
ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

အဲဒီးကြေးပြစ်ပါလျက် အလွန် ဖျက်လတ်သွက်လက်သော  
အမှုအရာပြောင့် သူနှင့် စကားပြောရသည့်အခါ အလိုလိုပင် တက်  
ကြော်လန်းဆန်းသွားတတ်သည်။

“မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်”ဟု သူက ပြန်ပြောပြီးမှ နောက် တစ်  
ကြိုမှု ထပ်ပြောသေး၏။

“မင်းလို့မိန့်းကလေးငယ်ငယ်ကလေးကို ခဲ့လို့ ကူညီရတာ  
ပါ စိတ်ချေမှုမှာပါတယ်”တဲ့”

သူ့အပြောကြောင့် ကျွန်မသဘောကျွော ရယ်မိပါသည်။

“ကဲ...၁၂ နာရီနဲ့ ၁၈ မီးနှစ်ရှိနဲ့ပြီး တို့အဲမိပြန်ကြော်ရအောင်”

ကျွန်မတို့ မြို့ထဲသို့အလာတုံးက ၃၈ မီးနှစ်သာ ကြော့ခဲ့သော  
ချို့သည် အပြန်မှုတော့ ကြောက်စရာ့ကောင်းလောက်အောင်  
နှောင့်နှေးလွှာသည်။

အမြန်လမ်းမ ၁၁၀ မှ ၁၁၀ သို့ အဝင်မှာတစ်ခါ၊ ၁၀၄ မှ ၁၀၅  
သို့ အဝင်မှာတစ်ခါ ကားသည် ရပ်လှန်းနှင့် အနေအထားမျိုးပြင့်

၃၇၉ လမင်း

မိနစ်ပေါင်းများစွာ တရ္တုရွှေသာ သွားလေသည်။ ကျွန်မသည်  
၁ အာရိထိုးနှင့် ပို၍ပို၍ နီးလာလေ နေမထိ ထိုင်မသာ စိတ်လုပ်ရွှေ  
လာလေ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ဘက်ခြေားမှာသာ ကားတွေ ကျပ်ခဲ့ပြီ  
တစ်လက်မချင်း ရွှေနေရသောလည်း တံတိုင်းအနိမ့်ကလေး၏ ယုံ  
ဘက် တစ်ဖက်ခြမ်းမ သည်ဘက်လာသည့် ကားတွေကတော့ နှင့်  
ခနဲ နှင့် ခနဲ လျှင်မြန်စွာ မောင်းသွားလျက် ရှိသည်။

တကယ်တော့ ထိုအချိန်က ငွော်လမ်းမပလို့မှာ မတော်တာသာ  
ကားထိုခိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ညာဘက်ဆုံး နှစ်လိုင်းမှာ ထို  
ခိုက်သောကားနှစ်ဦးနှင့် ရုကားများ၊ ရုသားများ စပြီဖော်ကြပြီး ဘယ်  
ဘက် နှစ်လိုင်းကိုသာ အသုံးပြုး မောင်းအနှကြောင်သောကြောင့် ဒေါ်  
လောက် နေ့ကျေးနောက်ပြုး ဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ပွားရာ နေရာမှာ ၇၈  
တော့ ကားသည် ခပ်သွက်သွက် ပြုးသွားနိုင်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ ၁၃ မိနစ် နောက်ကျခဲ့သည်။

တစ်နာရီနှင့် ၁၃ မိနစ် တိတိတွင် ကျွန်မ အဆောင်သုံး ပြုး  
ရောက်၏။

၁၃ မိနစ်လောက်တော့ သူနောက်ကျတန်ကောင်းရဲ့ဟု ဇွဲ  
လင့်မိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုလည်း သိနေပြန်၏။ သုသဏ္ဌာန်၏။  
ချွန်းခိုးထားသောအချိန်မှ အလွန်ဆုံးလွှဲလျှင် သုံးမိနစ် လေးမိုး  
သာ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူ့ကား အနိုင်ရောင်ကလေး၏ အနိပ်အယောင်း  
ပင် ကျွန်မ မမြင်ရပါ။ သူ မလေသေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြန်သွား  
တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း သူ မလေသေးအား  
ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိနေ၏။

ညျဉ်ခန်းရှုံးမြှုပ်ဖြတ်တော့ အဆောင်မှုဗျား လှမ်း  
၁ အာရိထိုးနှင့် ပို၍ပို၍ နီးလာလေ ဖြစ်သည်။

“ရတနာ... စောစောက မင်းအညွှတ်သည်တစ်ယောက် ဂိတ်ရှုံး  
တစ်လက်မချင်း ရွှေနေရသောလည်း တံတိုင်းအနိမ့်ကလေး၏ ယုံ  
ဘက် တစ်ဖက်ခြမ်းမ သည်ဘက်လာသည့် ကားတွေကတော့ နှင့်  
ခနဲ နှင့် ခနဲ လျှင်မြန်စွာ မောင်းသွားလျက် ရှိသည်။”

သွားပြီပေါ့။ ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက် ကြိုးမျှော်မျှော်ကလေး  
အရှင်ပြင်းစွာ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ။

“မင်းအခန်းကို ခေါ်မရရှိ ဆိုပြီး ကိုယ်ရုံးခန်းကို ခေါ်တယ်၊  
ဒါနဲ့ ကိုယ် မင်းအခန်းကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ်၊ ဖုန်းမကိုင်တော့  
ရေချိုးခန်းထဲများ ရောက်နေမလေးလို့ မင်းအခန်းတံတိုင်းကိုယ်  
လာခေါ်ကိုတယ်၊ အကြောကြိုးပဲ နောက်မှ မင်းမရှိဘူးလို့ သေချာ  
သွားတာ၊ ဒါနဲ့ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဂိတ်တံတိုင်းခဲ့ ဆို ထွက်ပြီး မင်းမရှိ  
တဲ့အကြောက်း သွားပြောလို့ကိုတယ်၊ ဘာမှာခဲ့မလဲ မေးတော့ သူက  
ဘာမှ မမှာတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေ ကုန်ခန်းသွားသလိုပင်  
ညွှတ်ချေသွားခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ ဆိုဟပ်ပစ်ထိုင်ချုလိုက်  
သွားခဲ့၏။

သူ့ထဲမှာဖြစ်ပါသွားမည် ဒေါသ အတိုင်းအဆက်ကို ခန်းမှုန်း  
ညွှတ်လိုက်ရုံးနှင့် အသက်ရှုံးမှုဗျားသွားရပါသည်။

သူ့ကို တောင်းပန်ရမည်။ သို့သော် သူ အခုံဘယ်ရောက်နေ  
ဘလဲ၊ အိမ်ကို ပြန်ချင်မှပြန်မှာပေါ့။ ပြတိုက်ကို သူတစ်ယောက်  
ကည်း သွားချင် သွားမည်(မဖြစ်နိုင်ဘူး)၊ ကျွန်မနှင့်အတူ တစ်ခါမှ

မသွားဖူးသော စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ တစ်ယောက်တည်း  
သွားစားနေမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အီမဲဂိုတော့ ဖုန်းဆက်ကြည့်မှဖြစ်မည်။  
သို့သော် ကျွန်းမသူ့ကို ဘာတွေပြောရပါမလဲ။

အောင်း မောင်ရယ်၊ ကျွန်းမ တစ်ဆိုင်မှာ ပြန်ရောက်လို့မယ်  
ထင်ခဲ့တာ၊ မောင့်ကို ကျွန်းမတောင်းပန်ပါတယ်။

သူ တယ်လိုန်း ဒွဲပဲခနဲ့ပြန်ရဲလိုက်မှာ သေချာသည်။

ဘရား...ဘရား...။ ကျွန်းမသူ့ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊  
သူ့အေားကို ကျွန်းမ ကြောက်ပါသည်။

ကျွန်းမ စကားလုံးတွေကို စိတ်ထဲက စီကြည့်နေရုံးနှင့် စိတ်မရှိ  
နိုင်သဖြင့် စာရွက်တစ်ချွဲက်ပေါ်မှာ ချရေးကြည့်နေရသည်။

ကျွန်းမ မြို့ထဲက အိမ်ခြေမဲ့တွေရဲ့ နားခိုရာအဆောင်တစ်ခုကို  
သွားနေခဲ့ရှိပါ မောင်ရယ်၊ တစ်နားခိုအိမ် ပြန်လာတာပါပဲ၊ ဒါမေ့  
ဝေး ပေါ်မှာ အက်ခီးခင့်တစ်ခုနဲ့ တိုးနေလို့ ၁၃ မိန့် နောက်ကျ  
သွားခဲ့ရတာပါ၊ ကျွန်းမကို ရွှေ့လွှေ့တ်ပါနော်...ကျေးဇူးပြုပြီး။

အကယ်၍ သူ တယ်လိုပါ့်း ချပ်စျောင်ကေား...။ သူ့ကို ထို  
ဆက်ကြည့်မှာလား၊ ထပ်ဆက်ရဲ့မှာလား။

သူ့အီမဲမှာ တယ်လိုပါ့်း ဖြေစက် တပ်မထားပါ။ သူ မကိုင်  
လျှင် ကျွန်းမ ဘာမှပြောခွင့် ရမှာမဟုတ်ပါ။

ကျွန်းမ စိတ်တွေ ပြီးစွာသွားအောင် ထိုပြင် သူ အီမဲပြန်ရောက်  
နှင့် လုံလောက်သောအချိန်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်းမ ဆိုဟပေါ်စွာ  
အသာလွှဲ၍ အပ်နေရသည်။ ထမင်းစားပွဲနောက်က နံရဲပေါ်မှုနား  
လက်တများကို ဝေးလျက် စောင့်နေရသည်။

ငါးမိန့်၊ ၁၀ မိန့်...။

ကျွန်းမရှိသမျှ အင်အား ကို စစ်သုံးကာ ဆိုဟရည်ပေါ်မှ ဖြစ်း  
ခဲ့က ထလိုက်၏။ သတ္တိကြောင်မသွားမီ တယ်လိုပါ့်းဆိုသို့ ခပ်  
သွက်သွက် လျောက်သွားလိုက်ပါသည်။

သူ ရှိနေပါစေလို့ ဆုတောင်းရမလား၊ သူ ရှိမနေပါစေနဲ့လို့ ဆု  
တောင်းရမလား။

သူ့နဲ့ပါတ်တွေကို နှိပ်နေသော လက်ဖျားကလေး အေးစက်  
အဲခဲ့သည်။

“ဟိုင်း...”

ဘရားရေး...၊ ကျွန်းမ တဲ့ တွေးတစ်ချွဲက မျိုးလိုက်ရ၏။

“မောင်...”

တစ်ဖက်မှ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချွဲက ရှိက်သံကြားလိုက်ရ<sup>၅</sup>  
သဲလိုပဲ။

“မောင်ရယ်...ကျေးဇူးပြုပြီး တယ်လိုပါ့်း မရှိလိုက်ပါနဲ့နော်၊  
ကျွန်းမလေး...”

“မရှုပါဘူး၊ မင်းပြောချင်တာစွာ ပြောပါ၊ ကိုယ်နားထောင်  
နေပါတယ်”

သူ့အသံသည်းအေးစက်နေ၏။ မဟုတ်ဘူး... အေးခဲ့ကာ အစွဲ၊  
မျှနေခဲ့တာ။

“ကျွန်းမ ဆယ်မိန့်လောက် နောက်ကျသွားခဲ့တဲ့အတွက်  
မှာင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ ဘာသံမှ မကြားရပါ။

“ကျွန်းမ မြို့ထဲက အိမ်ခြေမဲ့တွေရဲ့ နားခိုရာ အဆောင်တစ်ဦး

ကို သွားနေခဲ့ရလိုပါ။ တစ်နာရီအမိ ပြန်ရောက်ဖို့ ဟိုကနေ ၁၂ နာရီ  
၁ ဆုနှစ်တိတိမှာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငွော်ပေါ်မှာ  
ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တော့ လမ်းပိတ်ပြီး အချိန်တွေကြာ  
သွားခဲ့လိုပါ။

သူ့အသံကို ကျွန်ုမ်လုံးဝ မကြားရပါ။ ပင့်သက်ရှိက်သံ...၊  
အသက်ရှုံးသွေးမျှ မကြားရပါ။

“မောင်...နားထောင်နေခဲ့လားဟင်”

“နားထောင်နေပါတယ်”

အေးတိအေးစက် ဘာမှ လူပ်ရှားမှုမရှိလော့အသံ။

“မောင့်ဆီကို ကျွန်ုမ်လာခဲ့ရမလားဟင်”

“ဘာအတွက်လဲ”

ကျွန်ုမ်စကားတွေ ဆုံးအသွား၏။ မောင်ရယ်...ကျွန်ုမ် ဘယ်  
လို ဖြေစေချင်လို့လဲ။ ကျွန်ုမ်တစ်ချက် အသက်ရှုံးအောင်ပြီးမှ အေး  
တင်းပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“နှေ့လယ်စာအတွက် ကျွန်ုမ်တစ်ခု ဝယ်ခဲ့မယ်လဲ”

“ကိုယ်အခု ဒီမှာ နှေ့လယ်စာစားဖို့ ပြင်နေပြီ၊ ဆောရီး”

“ကျွန်ုမ် တက္ကာစိန် လာခဲ့မှာပါ။ မောင် ဆာနေရင် စားထော်  
နှင့်ပေါ်နော်၊ ကျွန်ုမ် လာတော့ ထပ်စားပေါ့၊ ဘားကက်တ်ရယ်၊ ကြော်  
ကင်ရယ်၊ ဆလတ်ရယ် ဝယ်ခဲ့မယ်နော်”

“ကိုယ် မစားဘူး၊ ကိုယ် ဒီမှာ ပါးစာဝယ်ထားတယ်”

သည်လောက် စကားပြန်ပြောပုံတောက်တော့ အခြေအနေ၏  
ကျွန်ုမ်ထင်ထားသလောက် အဆိုးဝါးပြီး၊ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ဥဇ္ဈာရ လမ်း

ခုနှစ်သွားတဲ့ ကျွန်ုမ်ရဲ့ ညတွေ

၃၂၇

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ခဲ့မယ်ကျယ်၊ ညာဘာတွေက်လဲ ရတာပါ  
နော်”

“ဆောရီး...မင်းရောက်တဲ့အချိန်ထိ ကိုယ် ဒီမှာ ရှိနေမယ်လို့  
ဘာမ မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်အပြင်ထွက်ချင် ထွက်သွားမှာ”

ကျွန်ုမ်ရင်ထဲမှာ စူးစူးနှင့်နှင့် နာသွားပြီး၊ မချိပြုးသာ ပြီးလိုက်  
ရော်။

“အဲဒါလိုဖြစ်သွားရင်လဲ ကျွန်ုမ်မောင်ကို နားလည်နိုင်ပါတယ်၊  
မောင် ဆန္ဒရှိသလို လုပ်ပါ”

မောင်က ကျွန်ုမ်ကို နာနာကြည်းကြည်း လက်စားချေချင်နေ  
တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ကျွန်ုမ် ပေးပါမယ်။

လိုလော် သူ ကျွန်ုမ်ကို အဲသည်တဲ့ပြန်မှုမျိုးပြင် လက်စားမချေ  
နဲ့ပါ။

ကျွန်ုမ်ရောက်သွားတော့ သူ အညွှန်ခန်းနှစ်ယောက်ထိုင် ဆုံး  
ရည်ပေါ်မှာ လျော့တိလျော့ရဲ့ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာ ဓာတ်ပုံ  
မြှေ့သွေး၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ရေးလက်စ စာအပိုင်းအစတွေ ပုံ  
နော်။

အခန်းပေါက်ဝမှ ကျွန်ုမ်ဝင်လာတော့ သူ မော်ကြည်ဗျားရေး  
ရဲဟု စိတ်သက်သာရပါသည်။ ကျွန်ုမ်နှစ်ဆက်တော့ တို့တို့ပြတ်  
ပြတ်ဆော့ ပြန့်နှုတ်ဆက်လော်ရသေး၏။ ကျွန်ုမ်ဝယ်လာသည့်အစား  
အစာတွေကို မီးဖို့ထဲက စားပွဲထိုင်းကလေးပေါ့ ချထားခဲ့ပြီး၊ သူ့သီး  
လျောက်သွားကာ သူ့ပါးပြုးပြန်ကို တစ်ချက်မွေးလိုက်ပါသည်။ သူ

ဥဇ္ဈာရ လမ်း

မျက်နှာတိမ်းငဲ့မသွားပါ။ ထိုအတူ ထိုအနမ်းကို အသိအမှတ်ပြုပုံလည်း မရပါ။

သူ့ဘေးမှာ ကျွန်းမ ထိုင်ချင်သော်လည်း သူက နေရာချွဲမပေးပါ။ သူ့ဘေးက စာချွဲကိုစာတမ်းတွေကို စာသိမ်းပြီး စားပြေပေါ်တင်လိုက်လျှင် ကျွန်းမထိုင်လို့ရမှာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်မှာ ဘူး ဒေါသကို ဆွေပေးသလိုဖြစ်မည် အပြုအမှုပျိုးကို ကျွန်းမရှောင်ကြည့်ရမည် ဖြစ်သည်။

ခဏကြောအောင် သူ့ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျွန်းမအား သူတစ်ချက်မှ အသိအမှတ်မဖြေပါ။ သူ၏ စီမံးကားမှုသည် ကျွန်းမထဲသို့ အေးစက်သည့် အနီးအငွေ့၊ များအဖြစ် လောင်းနှင့် လာခဲသည်။

“မောင် စားပြီးပြီးလားဟင်”

“ပြီးပြီ”

“ကျွန်းမနဲ့အတူ တစ်ခုခုသောက်ပါလားဟင်၊ ကျွန်းမလိမ္မာ်ရည်တွေ ဝယ်လာတယ်”

သူ ကျွန်းမကိုလည်း မော်မကြည့်၊ ဘာ့စကားမှလည်း မပြန်ဘဲရေးလက်စ စာကြောင်းဆီသိသာ စူးစုံနိုက်စိုက် ငဲ့ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်းမ သူ့မကြောအောင် ပင့်သက်တစ်ချက် နီးရှာက်ကာ ဘူးဆုံးပင်တို့ကို ခပ်သွားလိုက်သည်။

“အိုကေ... ကျွန်းမ တစ်ယောက်တည်း စားရမှာပေါ့နော်”

တကယ်ပဲ ကျွန်းမတစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေးစွာ နေလယ်စ စားလိုက်ရသည်။ မီးမို့ပြတင်းတည်းတည်းတွေ့က နှင်းဆီဝါ စိုက်ခင်းသေးသေးကလေးတို့ မြင်နေရသည်။ မြို့ရှေ့လမ်းပေါ်

မှာ ဖြတ်သွားသော ကားများကို ရေတွက်ကြည့်နေရတာ ကျွန်းမစိတ်သက်သောမည် ထင်သည်။ ကြိုက်သွေးရောင်ကားတစ်စီး၊ မီးခိုးရောင်ကားတစ်စီး၊ အနက်ရောင်ကားတစ်စီး၊ ဤလမ်းမှာ ကားတွေသိပ်မသွားကြဖြါး။

ကောင်းကင်သည် အုနှင့်လျှက် ရှိသည်။ ကျွန်းမရင်ထဲမှာက ထိုကောင်းကင်ထက် ပို၍ပင် အုနှင့်နေ၏။ မကြာမိမှာ ကျွန်းမရင်ထဲမှာ မီးရွာချုတော့မှာ သေချာသည်။

ကျွန်းမတို့နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်တွေ့ဘာယ်လောက်များ ကျွန်းနေသေးလို့လဲ မောင်ရယ်၊ မီးနစ်တိုင်း၊ မီးနစ်တိုင်းဟာ ကျွန်းမတို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြစ်တိန်ငဲ့ ကာလကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီကာလေတွေကို သည်လိုပဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာနဲ့ ထိုင်ပြီး အေးစက်စီမံးကားစွာ ကုန်စုံးစေရမှာလား။ ဟင့်အင်း... အဲဒီအချိန်တွေကို ကျွန်းမနဲ့မမြောပါတယ်။ နောက်နှစ်ပတ်ကြာတဲ့အခါ မှ ဒီအချိန်တွေကို ပြန်ယူချင်လို့ မရတော့ပါဘူး။ မြစ်တစ်ခုမှာစီးဆင်းသွားအတဲ့ ရေတွေ့လိုပဲ ဘာယ်တော့မှ ပြန်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အချိန်တွေပါ။ မောင် တန်ဖိုးမထားဘူးလားကွယ်။ ဒီအချိန်တွေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုအပ်နေရမယ့်အချိန်တွေမဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်းမ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်မိပြီး သူ့ကို မူးမျှုပ်လင့်တကြီးလှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ ခေါင်းငဲ့လျှက် တစ်ခုခုရေးနေသည်။ သူ့ဆုံးပင်တွေက ဖွားဆန်ကြည့်လျှက် ရှိ၏။ သူသည် ရုံးမှာဝေတစ်သည် အဝေတ်အစားကို မလဲရသေးပါ။ ကျွန်းသားဘောင်းဘီး အညီးနှင့် ဖျော့ဖျော့နှင့် တို့ရှုပ်အဖြားရောင်။ အို... သူ အခုထိ မီးနပ်လည်း မဖြေ

ရသာ:ပါလား။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ သဘောလား၊ ကျွန်မကြောင့်  
လားဟင်။

ကျွန်မ သူ.ဆိုဗာဆီ ပံ့ဆဆ ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွား  
ပြီး ကော်အော်မှာ ရူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်မကို စကားမပြောချင်တော့သူ့လား မောင်”

သူ ကျွန်မကို ဖြုန်းခဲ့ လုမ်းကြည့်၏။ သူ.မျက်နှာမှာ ဒေါသ  
အငွေးအသက် လုံးဝမရှိပါ။ တင်းမာမှုလည်း လုံးဝမရှိပါ။ သို့သော်  
နှီးညှိနေးထွေးမှုလည်း မရှိ။ သူ.မျက်လုံးတွေက အေးစက်မှုနှင့်  
နေသည်။ သူ.နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပြုဖျောက် ပြောက်သွေးနေ  
ကြသည်။ သူ ပြီးလိုက်သည်။ မှ ပြီးစံစစ်ဖြစ်သည်။

“ဘာစကားကို မင်းပြောစေချင်တာလဲ၊ ကိုယ်မင်းကို ဘယ်  
လောက် ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ ကြားချင်လို့လား”

ကျွန်မ ဝမ်းနည်းစွာ ပြီးရင်း ခေါင်းယဲ့လိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ကျွန်မကို ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးသွားခဲ့  
တယ် ဆိုတာမျိုး၊ မောင်ကျွန်မအောင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ  
ဆိုတာမျိုး”

“ကိုယ်မှ မင်းကို မပိုင်းဘဲ၊ ပိုင်းလို့လား”

“မောင် ကျွန်မကို ပိုင်းတာပဲ၊ ကျွန်မက မောင်ထားရာနေ့ စေ  
ရာ သွားမယ် အရှင်တစ်ခုပဲလေ”

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပါသည်။ စလှာင်ပြောင်  
သရော်သော ရယ်သံဟု ကျွန်မခံစားရ၏။ အဲလို့မရယ်ပါနဲ့ မောင်  
ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး...။

ချုစ်သွေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပြတွေ

၃၃၁

ကျွန်မ မောင့်ပေါင်ပဲ၏ လက်တင်ပြီး တောင်းပန်စကား ဆို  
တော့မည် အိုက်တွင် တယ်လိုဖုန်းပြည်သံက ကျွန်မလိုနိုင်ယောက်  
ကို ပို့ရှုးဝေးကွာသွားစေခဲ့၏။ သူ ထိုင်ရာမှ ထားကျွန်မ၏ ခြေ  
ထောက်ကို ဓလှတ်တိုက်လျက် မီးဖို့ထဲသို့ ငင်သွားခဲ့သည်။

“ပိုင်း...”

ကျွန်မ သူ.ကို ဝေးကြည့်ရင်း ကျွန်ခဲ့သည်။

“ပြည့်...အေး၊ မင်းအသံကို ငါကြားရတာ ဘယ်လောက်  
ချမ်းမြှေ့စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ”

ယခုတော့ သူ.အသံက ချို့သာလျက် ရှိလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အရော်ကြီးလို့ အဲဒီစာရင်းကို ဒီနေ့ရမှ ဖြစ်မယ်၊  
နှီးနှီး...ငါအဲမှာ ကျွန်ပျူတာမှ မထားတာ၊ ကိစ္စမရှိတဲ့၊ ငါလာယူ  
နိုင်ပါတယ်။ ရတယ်...ငါ စောင့်ယူမယ်၊ မင်း ဒီညနေပြီးမှာ သေ  
ချာလား၊ တစ်နာရီအတွင်း...အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့၊ သိပ်ကောင်း  
တယ်...ငါ အခုလာယူမယ်၊ မင်းအဲမိန့်ပါတ် ပြောဦး...အကေလေး”

သူ တယ်လိုဖုန်းကို နာနှင့်ပုံးကြားမှာ ညည်ပြီး စားပွဲပေါ့က  
ပစ္စည်းတွေထဲမှာ မွေနောက် ရှာနေသည်။ ခဲတံနှင့် Note Pad  
ကလေး တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ပြော...၊ အင်း...၊ အင်း...၊ သိတယ်၊ အေး...၊ သိတယ်”

သည်အတိုင်းဆို သူ အပြင်တွေက်တော့မှာပေါ့နော်။ ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
ရွှေတ်တရက် ဝမ်းနည်းစွာ အားငယ်သွားပါသည်။

သူ တယ်လိုဖုန်းချုပြုးသည်နောက် မီးဖို့ထဲမှ ထွက်လာသည်။  
ထိုနောက် တိရှိပိုင်း ခေါင်းမှ ဆွဲလှမ်းချွောင်းလိုက်၏။ ဘောင်းဘီ  
ခါးပတ်ကို လမ်းလျောက်ရင်း ချွဲတွေားသည်။ ထိုနောက် ရော်။

ခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ တံခါးသည် အသမြည်လျက် ပိတ်သွား၏။

သူတံခါးပိတ်သသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ ခိုင်းခနဲ ဆောင့်တို့ လိုက်လေသည်။

ကျွန်မ ထိုင်ရာမှာပင် မလျှပ်မယ်ကျွန်ခဲ့သည်။ သူရော်းတာ အဝတ်အစားလဲတာကို ကျွန်မ ကြားနေရပေမယ့်ဘယ်လောက် အခိုင်ကြားသွှေ့ပြီလဲဆိုတာ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ငါးမိန့်လားဘုရားမိန့်လား... ကျွန်မ၏ နှလုံးကော် ခုန်နေသေးရှိလား၊ ကျွန်မ ခံစားရသမျှတော့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲ့နေခဲ့သည်။

သူ စည်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လေတော့ အဖြူးလောက်နီးနီး ဖျော့သည့် အပြာနရောင် ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ပီးခိုးရောင် သလ္ာလတ် အပါးစား ဘောင်းဘီအပျောက် ဝတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်ကို ထွေးရ၏။ သူ သည် မေးစွေနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဖွဲ့ဖြီသပ်ရင်း ကျွန်မသီ လျှော့ကြည့်သည်။ ကျွန်မ မလှပ်မယ်က် ထိုင်ရင်း သူအား လှမ်းငေးငေးနေသည်ကို မြှင့်ပေမယ့် သတိပြုဖို့မရပါ။ သို့မဟုတ်ဂရု နိုက်ပုံ မရပါ။ ကျွန်မအနီးက စားပွဲရှည်ကလေးပေါ့မှ ကားသေး ဖြစ်ဟန်တူသော တစ်ခုတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဓိုဟ ရှည်ပေါ့မှ ပိုက်ဆံဆိတ်ခေါက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ဘောင်းဘီအတိ ထဲထည့်လိုက်သည်။ သူ၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကျွန်မ ရှိုက်နေကျမွေးရန် တစ်ခု သင်းလျက်ရှိသည်။

ထို့နောက်...

အဲသုနာကျင်ဖွယ်ရာပင် သူ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ချွန်သွေးတဲ့ ကျွန်မ၏ ဉာဏ်

၃၃၃

သူ ကျွန်မ ရှိုနေတာကို မော်ပြီး ထွက်သွားတာလား၊ အဲသည်လို ဆိုလျှင်လည်း အိမ်တံခါးကို သူ မော်လျှော့ပြီး ပိတ်လိုက်မှာပေါ့။ အခုတော့ သူသည် ကျွန်မကို ဘေးမှာ ရှိုနေမှန်းတော့ သိပြီး နှုတ်ဆက် အသိပေးစရာ မလို့၊ မင်းပြန်ချင်းပြီးလားလို့ မေးစရာမလို့...၊ လိုက်မလားလို့ ခေါ်စရာမလို့၊ အရှပ်တစ်ရပ်လို့ အိမ်မွေးတိရွှေ့နှင့် တစ်ကောင်လို့ လျှစ်လျှော့ခြော့ပြီး။

ပျော်ခ်င်းလျောကားထံများကို တနိုင်းဒိုင်းပြီးဆင်းသွားသံနှင့်အတူ ကျွန်မမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ပြင့် ဝင်းသွား၏။ ထို့နောက် တစ်လိမ့်ချင်း လိမ့်ကျေစီးဆင်းသွားသော မျက်ရည်များ...။

မောင်ကဗျာ ကျွန်မကို နာကျင်စေချင်တာလား...။ မောင်ဖြစ်စေချင်တာထက်ပိုပြီး နာကျင်ခဲ့ပြီးပါပြီကျယ်၊ ဒီဒေသရာအနာဂတ်ဟာ ကျွန်မ ရင်တဲ့ကနေ ဘယ်တော့မှ မေ့မြန်ပျောက်ကျယ်မသွားမယ့် အနာဂတ်တွေအဖြစ် ကျွန်ခဲ့မှာပါ။ မောင် ကျွန်မနှင့်မှာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်မ မောင့်ကို ဘာဖြစ်လိုများ သည်လောက်ထိ အောက်ကျနောက်ကျခဲ့ပြီး တွယ်တာမြတ်နီးနေမိသလဲ။ ထွေးမိတော့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး စွဲးခနဲ့ ပူသွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြိုင်းမှုန်နေသည်အချိန်တွင် နေဝင်ခါနီးပြီးလား၊ မိုးချုပ်စပြီးလား ကျွန်မ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ ထဲမင်းစား ခန်းစားပွဲပေါ့မှာ နာရီရှိသော်လည်း ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီးလို့ မသိချင်ပါ။

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

မောင်ပြန်မှုပြန်လာပါမလဲး။ သည်ပြန်မလာဘဲ လင်းအိမ် သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်အိမ်သို့ ဆက်သွားပြီး အဲသည်မှာ ညာအိပ်ခဲ့လျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နာကျင်နေသော ရင်သည် တ ငွေ၊ ငွေ၊ လောင်ကျမ်းစံဖြူလာသည်။

စာအုပ်တစ်ခုခု ရှာဖွေဖတ်ရှင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှုမဟုတ် ရေဒါယိနာထောင်ရှင် ကောင်းမလား။ စာအုပ်ကို စိတ်မပါဘဲ ဖော် ဖိနှင့်စာလျှင် ရေဒါယိမှုသီချင်းတွေ သတင်းတွေကို စိတ်မပါဘဲ နဲ့ ထောင်ရတာ ပိုလျယ်ကုမ္ပဏီတင်သည်။

ကျွန်မ သူ့စာအုပ်စင်ပေါ်က ရေဒါယိကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ ရေဒါယိမှာ ကျွန်မလိုပါ အဝေးထိန်းစနစ်ပြင် နီတာတစ်ခုချင်း အ သေးစိတ် ရွှေလို ရသည်။

ကျွန်မ အကြောက်ဆုံး FM ၁၀၃.၅ အီအာစ်ကို နားထောင်ရ လျှင် သီချင်းတွေကို ကြေားရမှာပဲ့။ ဝမ်းနည်းနာကျင်သည် စိတ်ကို သီချင်းတွေက ဖြေသိနဲ့ပေးနှင့်ကောင်းပါရဲ့။

ထိုနောက် အခန်း ဝင်ပေါက်တဲ့ခါးကို သွားပါတ်လိုက်ဖြေ လက်ကိုင်အလယ်မှ သော့ချုသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ညနေ င နာရီနဲ့ မိန့်ခံ ၅၀ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရှာသီဥတု အကြောက်တော့ မြို့ထဲမှာ ဘာ ဒီဂါးတောင်ကြားဘက်မှာ ဒေ ဒီကြီးနဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ဒေ ဒီဂါးတို့ဖြစ်ပါတယ်၊ အရော့ကို သွားတဲ့ အမြန်လမ်းမ ၁၀ မှာ ယာဉ်ပိတ်ဆိုမှုတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့တာ ၁၅ မိန့် လောက် ရှိပါပြီ”

အို...သူပြန်လာရမယ့် လမ်းပေါ့။ ဟင်...မဟုတ်ပါဘူး။ အ က အနောက်ဘက်ကို ပြန်လာရမှာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မသည် သူ့စာရွက်စာတမ်းတွေကို တစ်ခုချင်း စုသိမ်း အချိန်တော်တော်ကြာ စဉ်းစားယူရ၏။ ပြန်လာလို သူ့စာ ရွက်တွေကို အနီအစဉ်လွှာမှားအောင် ရှုပ်ရရောင်းလားဟု ကျွန်မ ကို ဒေါသတဗြား၊ ငောက်ငမ်းခဲ့လျှင်...၊၊ အို...ဒေါသကြီးစမ်းပါစေ၊ သူ့အေးစက်စွာ လျှော့လျှော့နှင့် စာလျှင် သူ့ဒေါသကိုသာ ကျွန်မ ရှင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ယခုလို အေးစက်စမ်းကားမှုကတော့ ကျွန်မရှင်ထဲက နဲ့သားကို တစ်ခုချင်း ဖဲ့ခြေပစ်နေသလို မရှုံးမဆန်း နာကျင်လှပါသည်။

ကျွန်မ စာရွက်တွေကိုသိမ်းပြီး ဆိုဟပေါ်မှာ လဲလျောင်းလိုက် အ မြဲသည်။

ရော်စေတူးဝပ်၏ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေဒါယိက လာနေခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှာ ဖြတ်သွားသော ကားသံတို့မှာ ပံ့သွားတစ် ဦးချင်း မြန်စိတ်လောက် မြှားနေ၏။ သူ မြှိမ်မြန်ပြန်လာပါစေ၊ ဟင်အင်...မဟုတ်ဘူး မြန်မြန်ပြန်လာပါစေနဲ့။ သူ့အေးစက်ကိုနာထားကို ကျွန်မ ကြောက်ပါသည်။

သစ်သားလောကားကို ပံ့ကြမ်းကြမ်းတက်လာသော မြို့သံ ကြားရသည်။ ကျွန်မ ထိုတ်နဲ့ ရင်ခန်သွား၏။ ထ ထိုင်လိုက်ရ လေား၊ သို့မဟုတ် တဲ့ခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား၊ အို...သူ့မှာ သာ့ပါသွားတာပဲ။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေဟန် ဆောင်လိုက်လျှင် ကား...။

သို့သော် အဲဒေ သူ့မဟုတ်ပါ။ ဟိုဘက်အခန်းဆိုမှု တဲ့ခါးဖွင့် ပံ့သွားကြားရပါသည်။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို အောပန်းစွာ မိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ရေဒီယိုမှသီချင်းတစ်ပုဒ် ပြောင်းသွားပြန်သည်။သီချင်းအဖွဲ့  
ကိုတကို ကျွန်းမကောင်းကောင်းသီနေသလိပ်။ဂစ်တာသုနှင့်တယော  
သံ...။

ဘုရားရေးအဲဒီသီချင်းလား။

“ကျွန်းမကို ပြန်စောပါကွယ်၊ ကျွန်းမချုပ်ရတဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုပြီး  
ခေါ်ပါ၊ အရန်တန်းကလိပ် ကျွန်းမကို လိုအပ်မြတ်နဲ့စမ်းပါဦး...  
ကျွန်းမကို ဇာက်တစ်ကြိမ် တွယ်ပြုလျဉ်ပါဦး...တဗြားဘယ်သူကို  
မှ ရှင် မလိုအပ်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကလေးတွေကို သတိရမ်းပါဦးကွယ်”

ဆလင်းဒီယွန်၏ အသံသည် ရင်ထဲက ပေါက်ကဲလာသော  
အသံ ဖြစ်သည်။ သူ့အသံက ကောင်းလွန်း၍ လိုအပ်သည့်နေရာ  
မှာ သူ လိုချင်သလို ဆွဲငင်သီဆိုသွားနိုင်လေသည်။ ဟင်းအင်း...  
ကျွန်းမ အဲဒီသီချင်းကို မကြိုက်ပါဘူး။

“မသွားပါနဲ့ကွယ်... ကျွန်းမအသည်းကဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင်  
သိပါတယ်၊ ကျွန်းမ ချုစိနိုင်သလောက် သူမက ရှင်ကို ချုစိနိုင်မှာ  
မဟုတ်ပါဘူး... သူ အဝေးကို ထွက်စွာသွားတဲ့အချိန်မှာ ဟောဒီ  
မှာ ကျွန်းမ ရပ်နော်းမှာဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်နော်...”

“ကျွန်းမ မောင့်ကို စောင့်နေပါမယ်... ဟောဒီမှာ... ကျွန်းမ<sup>၁</sup>  
အသည်းနဲ့ထဲမှာတော့လေ... မောင့်ကို အခုထက်ပိုပြီး ချုစိမြတ်နဲ့  
ခွင့် ရချင်သေးတာ ကျွန်းမပါပဲကွယ်... မောင် လိုအပ်သမျှ အရာ  
အားလုံးကို ကျွန်းမပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မောင်သိလာမှာပါ၊ ရှင်ကို  
ဇာက်ထပ်ချစ်မြတ်နဲ့ခွင့်ရတဲ့သူ ဖြစ်ပါရစေကွယ်...”

ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးလဲ ဒါလောက်တောင် ရှိရှိကျိုးကျိုး အသနား

ဖုန်သွေးတဲ့ ကျွန်းမရဲ့ ညျေတွေ

နေရသလား၊ သွားစမ်းပါ။ ကျွန်းမ အိပ်ရာမှုမထား ရေဒီယို စလုတ်  
ကို လှမ်းပိတ်ပစ်လိုက်၏။ မကြားချင်ဘူး။

တစ်အီမီလဲ့ တိတ်ဆီတိပြုမြတ်သက်သွားပြန်သည်။ သည်တစ်ဦး  
ဘိုက်ဆီတ်မှုသည် ကျွန်းမ၏ နဲလုံးခုန်သံကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေ  
ရသော တိတ်ဆီတ်မှုဖြစ်သည်။ နဲလုံးခုန်သံသည် ဖြည့်ညွှေးနွား  
လိုသော လေးပင်စွာ တစ်ချက်ချင်း ဆောင့်နေ၏။

အွန်းပစ်ခဲ့ရသည် ကရေားငယ်တစ်ယောက်၏ တွယ်ရာမဲ့  
အားငယ်မှုပျိုးကို ကျွန်းမခံစားနေရသလား။ တကယ်ဆို အခန်း  
ဘဲခါးကို သော့ပြတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အချိန်မရွေး ကျွန်းမပြန်သွားလို့ ရတာ  
ပဲမဟုတ်ဘူးလား။

မဖြစ်ဘူး၊ အဲခါးဆို ကျွန်းမတို့ ဇာက်ထပ် ဘယ်တော့မှာ တွေ့  
ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်းမသီနေပါသည်။ ကျွန်းမက မောင့်  
ကို တွေ့ချင်သေးတာ၊ မောင့်ရင်ခွင့်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိက်ကြီး  
တငင် နိပစ်လိုက်ချင်သေးတာ၊ ကျွန်းမမျက်ရည်တွေကိုပါးချင်းအပ်  
ပြီး ဇာက်သွားအောင် ခုံတ်ပေးမယ့် မောင့်အကြောင်နာတွေကို အ  
နည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်ချင်သေးတာ။

လောကားဆီမှာ ခြေားခံပဲသွားကို ကြားရသည်။  
အဲခါး... သူ့ဖိနပ်သံပဲ။ သည်တစ်ခါး ကျွန်းမရင်ထဲက အသေ  
အချာ သိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်းတဲ့ခါးသော့ကို သူ လှည့်ဖွင့်နေပြီ။ ကျွန်းမရင်ထဲ ဒီတ်  
ခဲ့ တုန်ရှိသွား၏။

ကျွန်းမ... ဘယ်လို သူ၊ ကို ကြိုဆိုရမှာလဲဟင်၊ အိပ်ပျော်ဟန်  
အတင်ရမလား၊ သို့မဟုတ်...။ ကျွန်းမမျက်ရည်တွေများ ရှိနော်။

မလားဟု လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး အလျောင်းရှာမှုမထား သူဝင်လာမည့် တဲ့ခါးရှုရာထိ မျှော်လင့်တော်း  
လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မောင်နေပြီကို ကျွန်မ ယခုမှ သတိထားမိ  
သည်။

တဲ့ခါးပွင့်သွားပြီး သူ ဝင်လာ၏။ ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဒီးခလုတ်  
ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရှုက် လင်းသွားသည့် အလင်းအောက်မှာ သူ ကျွန်မကို  
မြင်တွေ့သွားသည်။ သူ မျှော်နှာ နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲသွား  
ပါသည်။ သည်တစ်ခါ မျှော်နာမလွှာသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှိနေစေး  
တာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် မောင် မပြော  
နိုင်ဘူးလားကျယ်။

“မင်းမပြန်သေးဘဲကို”

ကျွန်မ ကြောင်အေးသွား၏။

ကျွန်မ ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာများပြန်ပြောရမှာလဲ။ မောင်  
နှုတ်များက သည်လောက် ပြောင်မြောက်တဲ့ နှုတ်ဆက်စကားမျိုး  
တွက်လာခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်တာ အမှန်ပါပဲ မောင်ရယ်။

“ကျွန်မ...ဟို...မောင်က မပြန်ခိုင်းသေးလို့”

သူ ကိုင်လာသည့် စာရွက်အထပ်ကို စားပွဲရည်ပေါ်ပစ်တင်  
လိုက်သော သူ မျှော်နာမှာ စိမ်းကားမူ အပြည့်။ ထို့နောက် သူ ရှှုံး  
အကျိုက် ကြယ်သီးတွေ အကုန်ဖြူတ်နေရင်း ကျွန်မအား မျှော်နှုံး  
ပင့်ကြည့်၏။

၃၇၇၈ လမ်း

ခုစွမ်းသွေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညွှေ့

“မင်း ဒီကိုလာတုန်းကလဲ ကိုယ်မဖိတ်ခေါ်ဘဲ လာတာပဲ၊ ပြန်  
တဲ့ ကိုစွမ်းမှာ ကိုယ့်စွင်ပြုချက် မလိုဘူးလေ”

“မော်...”

ကျွန်မ လဲလျောင်းနေရာမှ အားယူ၍ ထလိုက်ရသည်။

သူက အကျိုက် ခွာတ်ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းနှင့်ကပ်လျက် အဝတ်  
လဲခန်း အသေးလေးထဲမှာ ချိတ်ဖြင့် သွားချိတ်လိုက်သည်။ တွေ့  
သည့် တိရှိတစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်ရင်း စည်းခုန်းဆိုပြန်လျောက်  
လာသည်။

ဆီလိုတာက ကျွန်မပြန်ဖို့ကိုစွဲ သူနှင့် မဆိုင်ဘူးပေါ့။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မပြန်ရတော့မလားဟင်...၊ မောင် ပြန်စေချင်  
သလား”

သူ စားပွဲပေါ်က စာရွက်အဟောင်းတွေနှင့် အသစ်တွေကို ဆွဲ  
ယူလိုက်ပြီး ကျွန်မအား မျှော်မှာင်ကြတ်ကြည့်၏။

“ပြန်စေချင်တာလဲ ကိုယ့်မှာ မရှိဘူး၊ လာစေချင်တာလဲ ကိုယ့်  
မှာ မရှိဘူး၊ မင်းရှိနေလို့လဲ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မခဲ့စား  
ရဘူး”

သူ ထမင်းစားပွဲဆိုသို့ လျောက်သွားပြီး စာရွက်တွေကို စားပွဲ  
ပေါ်ရန်းခနဲ့ပစ်ချိလိုက်သည်။

“တစ်ခုရှိတာက မင်းကို အည်ခံနေဖို့လဲ ကိုယ့်မှာ အချိန် မရှိ  
ဘူး၊ မင်း နေချင်နေ့ပြန်ချင်ပြန် အားလုံး မင်းဆန္ဒ မင်းသဘာဝ”

သူ ကုလားထိုင်ကို အသံမြည်အောင် ဆွဲယူပြီး ထိုင်ချုပိုက်  
၏။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှာ ယခုထိုရှိနေသော နေ့လယ်က အသား

၃၇၇၉ လမ်း

အစာဗျားများ ပေါင်မျိန်များကို လက်ဖြင့် ဘားသို့ တွန်းဖယ်လိုက် ၏။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ တလုပ်လှပ် တုန်းရိုလာတာ ဒေါသလားဝမ်း နည်း နာကျင်မူလား ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

ကျွန်မ ဖြည့်ညွှေးစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ခြေအစု သည် တဆတ်ဆတ်တုန်းနေ၏။

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ မောင် ကျွန်မကို မလိုအပ်တော့ဘူး သိတာ...”

ကျွန်မ၏ တိုးတိုတ်အက်ကျေသော စကားသံအစုံးမှာ သူ ဆတ်ခဲ့ တုန်းလှပ်သွားခဲ့သည်။ သူ ကုလားထိုင်မှ ဝန်းခနဲ ထပြီး ကျွန်မ သီသို့ လျှင်မြန်စွာ ကြမ်းတမ်းစွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ မင်းကို ကိုယ် မလိုအပ်တော့ဘူး ဆိုတာ...ဟင်”

ကျွန်မ ရှေ့တည့်တည့်မှာ နီးကပ်စွာ သူ ရပ်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်ဝန်းတွေ အရောင်လက်စန်မှန်း ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မနှစ်ယျားမှ ထွက်တော့မည့်စကားတွေ ဆုံး အ နှစ်ယုံး သွားတော့သည်။

“မင်းကို ကိုယ် မလိုအပ်တော့ဘူးတဲ့လား၊ ကိုယ် မင်းကို လိုအပ်ပါတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကများ ပြောခဲ့မိပါလိမ့်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မလိုအပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး ရတနာ”

ဘုရားရေး...၊ မောင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ။

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

ချို့သူရေးတဲ့ ကျွန်မ၏၊ ဉာဏ်

၃၆၁

“ကိုယ် မင်းကို အစစာရာရာ ကူညီခဲ့တယ်၊ မင်းသိသင့်တာ တွေ သီသွားအောင် တတ်နိုင်သွား ကူညီစောင့်ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဉာဏ်သည်တစ်ယောက်ကို ဉာဏ်ဝှက်တော်ကို ဉာဏ်ဝှက်တော်ကို အိမ်ရှင်ရဲ့ စေတနာ ကရာက်မျိုးနဲ့ မင်းလိုအပ်တာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်၊ အဲ ဒါတွေဟာ မင်းကို ကိုယ် လိုအပ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုယ်ကိုလို အပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေခဲ့လိုပါ”

မိုးထစ်ချိန်းသလို၊ မိုးကြိုးပစ်ချုပ်လိုက်သလို ကျွန်မနှင့်သား ထဲသို့ ပေါက်ကဲ့မှုတွေ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ကျော်လောင်စွာ မြည့်ဟန်းလာသည်။ ကျွန်မ အံ့ဩတော်ကြီး တုန်းလှပ်လာ၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်သွယ်ပေါင်းစည်းမှုကြရော... မင်းကို ကိုယ်လိုအပ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းကိုယ်ကိုလိုအပ်တာ ကိုယ်သိလို့လေ၊ ပြုစုစုံးအားပါ့ပြီး ရတနာ... ကိုယ်ပြုမှုဆောင်ရွက်သွား အားလုံးဟာ မင်းအတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီကနေ့ ပြတိုက်ကို သွားဖို့ စီစဉ်တာလဲ မင်းအတွက်ပါပဲ၊ ပေါ်ကလီးရဲ့ ပန်းချီတွေ အားလုံး ကိုယ်အလွတ်ပြေားသွား၊ မင်းကြည့်စေချင်လို့ မင်းအတွက် သက်သက်ပဲပဲ။ အဲဒါကို မင်းက ဂရမ်စိုက်ဘူး၊ မင်းနောက်ကျွန်းင် တယ်ဆိုရင် ခိုင်ရှက်ထံ့ဝောက်က်စ်မှာ ကိုယ်အတွက် မင်းစာ ကပ်ထားခဲ့ပါလား၊ ဒါဆို ၁၁ မိန့်စွဲ စောင့်ရတော့ကော့ ဘာအရေးလဲ၊ မိန့်စွဲ ၃၀ စောင့်ရတော့ကော့ ဘာအရေးလဲ၊ မင်းကိုယ်ကို အလေးထားပြီး မက်ဆုံးထားခဲ့ရင် ကိုယ်စောင့်မှာပေါ့။ ခုတော့ ကိုယ်လာတဲ့အချိန်မှာ မင်းမရှိဘူး၊ မင်းဘယ်ရောက်နေသလဲ ကိုယ်သိဘူး၊ ဒီလိုအခြားနောက်မျိုးနဲ့တော့ မင်းကို ကိုယ်မစောင့်နိုင်ဘူး ရတနာ၊ ၁၀ မိန့်မြှင့်မပြာနဲ့ ကစ်မိန့်စွဲ စောင့်မြှင့်တောင် မစောင့်ဘူး”

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

ဒေါသတော်းလက်ထွေယမ်းလျက် ဆက်တိုက် ပြောချလိုက် သော သူ့စကားသံများသည် ကျွန်မနားထဲ၊ တို့မှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ စုံရွှေ့ တို့ဟောက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

“အဲဒါ ကျွန်မအများပါ မောင်ရယ်၊ အဲဒီအတွက် မောင်ကို ကျွန်မ တောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဆောရိ...သိပ်နောက်ကျွန်သွားပြီ၊ မင်းရဲ့လွစ်လွှာမှု၊ အလေး မထားမှုတွေကို ကိုယ်စိတ်ကုန်လွှာပြီ၊ ကိုယ်မင်းကို မလိုအပ်တော့ ဘူး ဆိတ္တဲ့ စကား မင်းမပြောပါနဲ့၊ ကိုယ်မင်းဆီက ဘာတ်ခုမှ ယူ ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ်ကပ် ပေးနေခဲ့တာ၊ မင်း မသိဘူးလား၊ ကိုယ် ယူနေခဲ့တာလား... ပေးနေခဲ့တာလား ဆိတ္တဲ့ တောင် မင်းမသိခဲ့ဘူးလား”

“မြင်းထန်သော သူ့စကားများကို ကျွန်မ ဆက်မကြားခဲ့တော့ ပါ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ဆိတာ မရှိခဲ့ဘူးလား၊ ကျွန်မ မောင်ဆီက ရနေတဲ့ အကူအညီတွေဟာ အချစ်တွေ၊ ကရာဏာ တွေ၊ အလိုလိုက်မှုတွေ မဟုတ်ဘဲ ပေးကမ်းစွန်းကြော်တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ့။

ဘုရား... ဘုရား...”

“ကိုယ်ဘဝမှာ မင်းမလိုပါဘူး ရတနာ၊ ဘယ်တုန်းကမှုမလို ခဲ့ပါဘူး၊ မင်းမရှိခဲ့တဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ မင်းပြန်သွားတော့လဲ ကိုယ် မှာ ဘာတ်ခုမှ လျော့နည်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရာရာဟာ ပုံမှန် အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ၊ သီလား ရတနာ”

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

မောင်ရယ်... ဆယ်ရက်ကလေးတောင် မအောင်နိုင်တော့ဘူး၊ လား၊ ဆယ်ရက်တည်းပါ မောင်ရဲ့၊ ဒီစကားတွေ ကျွန်မကိုဘာဖြစ် လို့များ ပြောလိုက်တာလဲ။ ဆယ်ရက်ကြာရင် အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်သွားမယ့် ပိဋ္ဌးမတစ်ယောက်ကို မောင်ဒီစကားတွေ ပြောစရာ လိုလိုလား။

ကျွန်မသည် ကျွန်မအား မချစ်ဘူး၊ မတွယ်တာဘူး၊ မလိုအပ်ဘူးဟု ရက်စက်စွာ ဖွံ့ဖြိုးသီပေးနေသော ချို့သူတစ်ယောက်ရှဲ၊ မှာ ဘယ်လိုအနေအထား၊ ဘယ်လိုစွန်အား ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေရ မလဲဟု မသိတော့ပေါ့။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မမကြည့်ရဲ့၊ သူ့နှုတ်ခွမ်းတွေကို ကျွန်မ မကြည့်ရဲ့၊ ကျွန်မ တုန်းလှပ်ချောက်ချားစွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိုး။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဒီစကားတွေ ကြားရတာ... ဝမ်းနည်းပါတယ်”

အဓမ္မတော့ ကျွန်မ မောင်ဆီက ပြန်ပြီးရုပ် ရှိစေဘူးတာပေါ့။

သူ နောက်သို့ ခြေတစ်လွှဲမဲ့ နှစ်လွှဲမဲ့ ဆုတ်လိုက်တာကို ကျွန်မ သီလိုက်သည်။ ကျွန်မလည်း နောက်သို့ ခြေတစ်လွှဲမဲ့ ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ချုတ်းသည့် ပုံးလွယ် ဆိတ်ကလေးကို ဆုတ်တို့ကိုမိမိသည်။ အလိုအလျောက် မသိစိတ်ဖြင့် အိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်အခါ်မှာ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲမှာ စောစော ကတည်းက ရှိနေခဲ့ပြီးသော မျက်ရည်မှာ လျှော့ကွျားခဲ့သည်။

“ရတနာ...”

သူ့အသံ ကွဲအက်စြောက်သွေ့ နေသည်ကိုသာ ကျွန်မ သီ၏၊ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မကြည့်ပဲတော့လိုပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်

ဥဇ္ဈာရ လမင်း

ဘာစကားမှ ပြောစရာ မလိုတော်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ အခုပ်  
ပြန်တော့မှာပါ။

ကျွန်မ၏ တန်လှပ်ချောက်ချားစွာ ခံစားမှုမဲ့နေသော ခြေ  
ထောက်အစုဖြင့် တံခါးဆီသို့ ခြေားတည်လိုက်ရပါသည်။

အိ... မဟုတ်သေးဘူး၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြုံးမှ ဖြစ်မှုပါပဲ၊ ကျွန်မ  
အပေါ် အစစအရာရာ အလိုလိုက် ကူညီစောင့်ရောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဘူး。  
ရက်ရောမှတွေအတွက်လေ...၊ ရက်ရောမှတွေ...၊ ကျွန်မ ဒုးတွေ  
, ပူတ်ခွေကျေသွားတော့မည်။ ရင်ထဲမှာ စူးစုံဝါးဝါး နာကျင်လာ၏။  
ကျွန်မ တံခါးပေါင်ကို အားပြုရပ်ရင်းက ဘူးကို နောက်ဆုံးအကြမ်း  
အဖြစ် အားတင်းကာ လူမှုးကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြည့်လျှောက်သော  
မျက်ရည်များကြောင့် ဘူးပုံစိပ်မှာ ဝါးနေလေသည်။ ထိုပုံစိပ်မှာ  
မလျှော်မယ်ကို...ကျောက်ရပ်တစ်ခုလို့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ အစစအရာရာအတွက်ပါ၊  
ကျွန်မ တကယ် လေးလေးစားစား...”

“ဆောရိုး ရတနာ၊ ကိုယ် ပြောလိုက်မိတာတွေ...”

တံခါးပေါက်ဝမှ နောက်ဆုတ်ထွက်လိုက်ရင်း ကျွန်မ လက်  
နှစ်ဖက် ပြောက်ပြုလိုက်မိသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ပြီးပြီး ဉြိုးစားပေမယ့် ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွေက လိုရာသို့  
မရောက်တော်ပါ။

“အဲဒါ ကျွန်မ သိသင့်တာတွေပါ၊ မောင်ပြောပြုမှုလဲ ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
သိမှာပါ၊ အခု... ကျွန်မ သိသွားပါပြီ၊ ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ချုစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မ၏ ညတွေ

၃၄၅

ကျွန်မအသံက ပြောရင်းပြောရင်း အက်ကွဲတုန်ယင်ကာထိန်း  
မရတော့ဘဲ တိမ်ဝင်သွားသည်။

လျောကားဆီသို့ လျောက်လာသော ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းတွေ  
သည် အလိုအလျောက် လှမ်းမိသော ကတုန်ကယင် ခြေလှမ်းတွေ  
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုခြေလှမ်းများသည် လျောကားထစ်တစ်လျောက် မပြု  
မလဲ နှင့် လျောက်ဆင်းလာနိုင်ခဲ့တာ အဲသိစရာလား၊ ကျွန်မအသံက်  
ရှုံးသွေးနေရသော လေသည် ခါတိုင်းတက်ပိုပြီး အောက်ဆီပျုံးစာတ်  
နည်းနေသလား၊ အသက်ရှုရတာ မဝပါ၊ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ မူး  
နောက်ကာ ကျော်ခဲ့နေတော့သည်။

အဝါရောင် ပန်းခင်းထဲမှာ ဖြတ်လျောက်သွားနေသော မိန်းမ  
သည် နာကျင်ချောက်ချားမှုတို့ဖြင့် ဒေါ်မိုးဒယိုမိုးဖြစ်နေကြောင်း  
ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ သိသွားမလား၊ ဒါဖြင့် လူတွေ မရှိပိမိုးအောင်  
ကျွန်မ ဘယ်လို ခြေလှမ်း လှမ်းရမှာလဲ။

အဝါရောင် အိမ်ခန်းကလေး ကျွန်မနောက်မှာ ကျွန်ခဲ့ပြီး အိမ်  
တစ်ခုလုံး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်လျက် ကျွန်နေခဲ့ပြီး။

ဝရန်တာမှာ စွဲက်ရပ်ပြီး မောင် လှမ်းကြည့်နေလေမလား။

မောင် မရှိစုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းကို  
ရုပ်ရှင်းလာတို့သိမ်းတစ်ခု စောင့်ကြည့်သူလို ကြည့်ဖို့လေ။ လွှတ်လပ်  
သွားတဲ့ ပင့်သက်တစ်ခု အားရပါးရ ရှိက်လိုက်ဖို့လေ...။

စိတ်ချုလက်ချု ကျွန်မနေခဲ့ပါတော့ကျယ်၊ မောင် မလိုအပ်တဲ့  
ပျောည့်ည့် မိန်းမဟာ မောင့်ဘဝထဲကနေ အပြီးအလိုင် ပျောက်ကွယ်  
သွားတာပါ။

ခြိထိပ် ကားလမ်းပေါ် ရောက်တော့ ကျွန်းမသည် အလိုအ<sup>၁</sup>  
လျောက်ပင် ညာဘက်သို့ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျောက်နှစ်တော့  
သည်။ အနီးဆုံး ဘာတ်စ်ကားဂိတ်က ဘယ်ဘက်မှာလား၊ ညာဘက်  
မှာလား သတိမရတော့ဘဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်နှစ်လမ်း ဖြတ်ကျော်သွား  
နေ့ခုမြို့လုပ်ပင် မသိဘဲ ဖြစ်သည်။

ရှေ့တည့်တည့်မှ ခွေးကလေးတစ်ကောင်နှင့် လမ်းလျောက်  
လာသော အမျိုးသားတစ်ဦးကို တည့်တည့်တို့မိတော့မှုသုက္ခ၊ ယေး  
မင်းနေကောင်းရဲ့လား ဟု မေးတော့မှ ကျွန်းမသည် မျက်ရည်ကျော်  
သာ မဟုတ်ဘဲ ရှိက်သံသုတော့ဖြင့် ငိုနေ့ပါကလား ဆိတာ သတိရ<sup>၂</sup>  
သွားသည်။

ဘုရား...ဘုရား၊ ကျွန်းမအခန်းသို့ မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်လှပါ  
ပြီ။

ဘယ်လူမှ မမြင်နိုင်။ ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်တဲ့ ရောင်တစ်ခုမှာ  
ရှိက်ကြီးတင် ငိုချေပစ်လိုက်ချင်လှပါပြီ။

ကျွန်းမ၏ အေးမှာ ကားတစ်စီး ရှုတ်တရက် ကပ်၍ ရပ်လိုက်  
သည်။ အနီးရောင်၊ မြန်းခနဲ့ ပွင့်လာသည့် ကားတံ့ခါး...။

“ရတနာ”

ကျွန်းမ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်သည် အသံ၊ ရက်စက်သည့် မြား  
ချက်တစ်ခုလို နာကျင်စေတတ်သော တို့တိတ်သည့် ခေါ်သံ...၊ ထို့  
ခေါ်သည့် ကျွန်းမတစ်ကိုယ်လုံးကို လျှပ်ရှား၍ မရအောင် ရှိပတ်  
ချုပ်နောင်တားလိုက်သလိုပင် ကျွန်းမ တွေ့ခနဲ့ရပ်တန်သွား၏။

“ကားထဲဝင်ပါ ရတနာ၊ ကိုယ် လိုက်ပိုပါရစေ”

ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ကျွန်းမ ကြောက်လန့်တကြား ခေါင်း  
ခါယမ်းပစ်လိုက်မိ၏။

“မောင် ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုဘူးလေး...မလိုပါဘူး”

ကျွန်းမ ရှေ့ဆက်လျောက်ရန် ဟန်ပြင်သောအခါ သူ့ဘက်  
က ကားတံ့ခါး စုန်းခန့်ပွင့်သွားပြီး၊ ကျွန်းမရှေ့မျှက်သို့ သူ ရောက်  
လာတော့သည်။ ကျွန်းမ သူ့ကို တုန်လှပ်စွာ မေ့ကြည့်မိ၏။

တော်ပါတော့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ကျွန်းမဆီကို မလာပါနဲ့တော့။  
ကျွန်းမ မခဲ့နိုင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။

“ဒါ...ကလေးရယ်၊ ကြည့်စ်း...ကိုယ် ဘာလုပ်လိုက်မြို့ပြီလဲ၊  
ကိုယ် မင်းကို ဘာလုပ်လိုက်မြို့ပြီလဲ”

သူ ကျွန်းမကို ရှုတ်တရက် ပွဲဖက်ကာ သူ့ရင်ခွင့်ထဲသို့ တင်း  
တင်း၊ ကျော်ကျော် ဖြေအင်ထားလိုက်လေသည်။ ကျွန်းမ မျက်ရည် တွေ  
တွေ ကျေလျက် တုန်ခိုက်စွာ ရှိက်ရိုက်စိုးသော်လည်း သူ့ကို ပြန်ပွဲဖက်  
ပို့ဖြင့် မဆုံးရပါ။ သူ...ကျွန်းမကို ဘယ်တန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး...တဲ့  
ဘယ်တန်းကမှ မလိုအပ်ခဲ့ဘူး...တဲ့။

“ကျွန်းမ...ပြန်ချင်လှပါပြီး၊ ပြန်ပါရေစေတော့...ကျေးဇူးပြုပြီး”

“ပြန်ရမှာပေါ့...ကိုယ် လိုက်ပို့မှာပါ ကလေးရယ်၊ လာ...ကား  
ထဲဝင်ရအောင်...နော်”

သူက ကျွန်းမကို ပြန်ပို့ပေးပြီးမယ်၊ ဟင့်အင်း တော်လောက်  
ပါပြီ၊ ကျွန်းမ မလိုက်ချင်တော့ပါဘူး။ သို့သော်...

နာကျင်တုန်လှပ်မှတွေ့ဖြင့် ပျောစွေနေသော ကျွန်းမကိုယ်ခန္ဓာ  
မှာ ရှုန်းဖယ်ရန် ဘာခွန်အားမှ မကျော်တော့ပါ။ ပျောဖတ်နေသော  
အဝတ်ရှုပ်တစ်ခုလိုပင်ကားထိုင်ခဲ့မှာ သူ့အကုအညီဖြင့် ထိုင်မိသူ့။

သည်။ သူကပဲ ကျွန်မကို ထိုင်ခဲ့ခါးပတ် ပတ်ပေးသည်။ ကားစတင် ထွက်ခွာသောအခါ သူ ကျွန်မအား တိုးတိုး ခေါ်၏။

“ရတနာ...”

ကျွန်မ ရှေ့တည်တည်ကိုသာ ၄၀:ကြောင်လျက် အသိစိတ် ကင်းမှုသူတစ်ယောက်လို ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မအေးမှာ ရှိနေတဲ့သူဟာ ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူး တဲ့ ယောက်ဥားတစ်ယောက်တဲ့၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါမလားကွယ်။ သူ ရဲ့ ယူယဲကြင်နာမှုတွေ၊ တွယ်တာမြတ်နီးမှုတွေ အဲဒါတွေက ဘယ် ရောက်ကုန်ခဲ့လိုလဲ။

“ကလေး...”

လို့နောက် ကျွန်မ၏ အေးခဲ့ကျင်နေသော ဘယ်ဘက် လက် ဖူးကို သူ ဓမ်းကိုပျစ်ဆေးခဲ့ပြီး သူ့ပါးစီမှာ ကပ်ထားလိုက်တာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးရဲ့လားဟင်၊ မင်းခွင့်လွှတ်နိုင် သေးရဲ့လား”

သူ့ပါးပြင်မှာ မူန္တးလျက် ရှိသည်။

“စောစောက ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေ အားလုံး ကိုယ့်ရင်ထဲက အစိတ်အမှန်စကားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ် နဲ့ အပြင်းထန်ခုံးစကားတွေကို ရွေးပြီး ပြောခဲ့မိတာပါ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီစကားတွေဟာ ကျွန်မရင်ထဲကို စူးစုံပါ၏၊ ဝါးနာကျင်စေတဲ့ ဘားချက်တွေလိုပဲ ပြင်းထန်ခဲ့ပါတယ်။

“အဲဒါတွေကို မင်းမယုံလိုက်ပါနဲ့ အချို့ရယ်၊ ကျေးဇူးပြေးဗျား

ချုစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညေတွေ

၃၆၉

မယုံလိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက် လိုအပ်တယ် ဆိုတာ၊ မင်းသိပါတယ်နော်”

သို့သော် အဲသည် မိုးကြီးထစ်သလို ပြင်းထန်လွှာသည် စကားတွေသည် မာင်းနှုတ်ဖူးက ထွက်လာခဲ့သည့် ရင်ထဲက အမှန်တရားတွေလည်း ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်မသိပါသည်။

“မင်း ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကိုယ် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ဆိုတာ ကိုယ် မသိတော့ဘူး၊ နာကျင်သွားတဲ့ မင်းရင်ထဲက ဒဏ်ရာ အတွက် ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လို ဖြေသိမဲ့ပေးရမယ်ဆိုတာလဲ ကိုယ် မသိတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်သိတာက တစ်နှစ်ည်းပါ၊ မင်းကို ကိုယ်ချုစ် တယ်၊ မင်းမျက်ရည်တွေကို ကိုယ်ကြောက်တယ်၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ရ မလဲ... ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး ရတနာ”

တဲ့ပြုနဲ့မရှိ၊ ရန်းဖယ်ခြင်း မရှိ၊ နွေးတွေးမှု မရှိ၊ ခံစားမှု မရှိ၊ အေးစက်ပြောခွဲနေနေသော ကျွန်မ၏ လက်ကို သူ တစ်ချက် နှစ်းပြီး နောက် အသာအယာပင် ကျွန်မ၏ ပေါင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား”

သူ့အသံမှာ နာကျင်မှုစောနာကို ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ သူ့ဘက်ဘို့ တွန်းဆုတ်စွာ လွည်းကြည်းမိသည်။ ယူကျူးမရ နောင်တွေဖြင့် နာကျင်နင့်သီးသော မျက်လုံးများ...၊ ထိုမျက်လုံးများကြောင့် ကျွန်မ တစ်ချက် ရှိက်ငင်မိသွားရေးည်။

မောင်ရိုပျိုးလာသော ပတ်ဝန်းကျင်လေထာသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ နောက်ခုံးအချို့များကို မောင်မည်းအေးစက်သွားအောင် ဖန်တီးဖို့ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ။

“ကိုယ့်ကို ဒီညေနေ မင်းအနားမှာ နေခွင့်ပေးပါလား ကလေး ရယ်”

ဘာအတွက်လဲဟု စိမ်းကားအေးစက်စွာ ကျွန်မမေးရက်လိုက် ချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မက မောင်ကို ချစ်မြတ်နီးရသူလေး၊ မောင်ကို စကားတစ်ခွင့်နဲ့တောင် မနာကျင်စေလိုတဲ့သူလေး။

“ကျွန်မ...”

တုန်ယင်နေသော ကျွန်မအသံကို စကားသံတစ်ခုအဖြစ် ပါပြင် လာအောင် တော်တော်ထိန်းသိမ်းယဉ်ရ၏။

“ကျွန်မ...ဒီညေနေ ရေကူးမလို”

“ဒါဖြင့် မင်းရေကူးတာကို ထိုင်စောင့်ခွင့်ပေးမလားဟင်”

သူအသံသည် ဟိုတုန်းကလိပ်ပင် ချစ်သူကို ရော်မေ့တောင်းပန်သောဟန်မျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ရတနာလေး...”

“ကျွန်မ ရေကူးကန်ကို ကနိုလန်းအခေါက် တစ်ရာကူးမလို့၊ မောင်စောင့်ရတာ ပျော်နေမှာပေါ့”

“အခေါက်တစ်ရာ...ဘာကြောင့် အခေါက်တစ်ရာလဲ၊ မင်းမောနေမှာပေါ့”

“မောချင်လို့...” နိုင်ရတာနဲ့ စာရင်လေ မောရတာကို ပိုလိုချင်တယ်”

သူတော်တော်ကြောအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုနောက် သက်ပြင်းတစ်ချိက် ရှိုက်လိုက်၏။

“ကိုယ် မင်းဘားမှာ စောင်နေပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရတနာ...ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်ကြောင့် မင်းမငိုစေရပါဘူး”

ချစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညွှတ်

ကျွန်မ သူ့ကို ထွေဝေးတော် စိုက်သော အကြည့်ဖြင့် မူလျော့ စွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ့်ကို ယုံပါ ရတနာ”

“ကျွန်မ...ယုံပါတယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုးကလေး ရေရှာတ်မိတော့ သူ့မျက်လုံးများ ပထမဗ္ဗားအဲ့ အကြိုမ်လက်ခနဲတော်ပလာသည်။

“ကျွေးဇူးတင်ပါတယ် ရတနာ” ဟု မပွင့်တာပွင့် ရေရှာတ်သည်။ ကျွန်မ နာကျင်စွာ မျက်နှာစွဲလိုက်မိ၏။

နောက်တစ်ခါ ကျွန်မ မငိုင်ရတာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ကြောင့် နောက်တစ်ခါ မျက်ရည်ကျေရတာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သိပါ သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုအခြိန်က စပြီး ကျွန်မ မျက်ရည် တွေ ခန်းမြောက်ကုန်ပြီဟု ကျွန်မ စားလိုက်ရလိုပါပဲ။

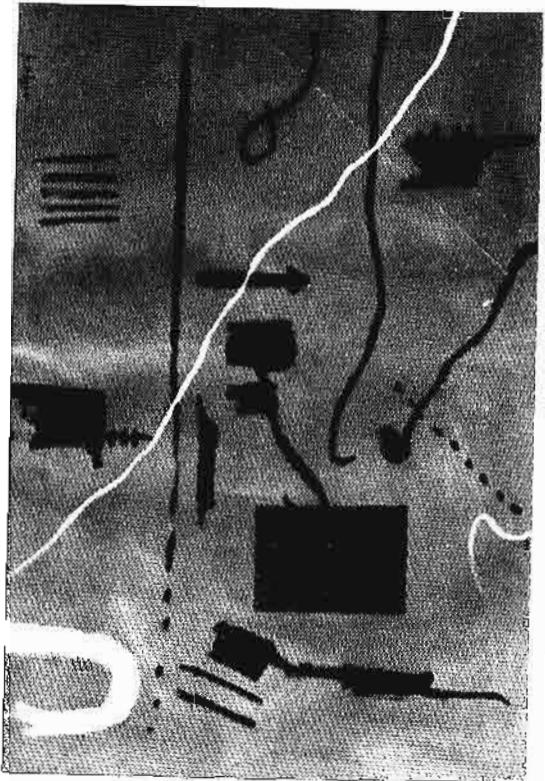
မောင်နှင့် ကျွန်မအကြားမှာ အခုမှုပဲ တဲ့ တိုင်းကြီးတစ်ခု မြေားပါပြီ။

အဲဒါ မောင်တည်းဆောက်ခဲ့တဲ့ တဲ့ တိုင်းကြီးပါပဲကျယ်။

ဘယ်လောက်ထိများ ခိုင်ခဲ့လိုက်သလဲဆိုရင် မောင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖြေတာတောင်မှ မပျက်နိုင်တော့ပါဘူး။



K.N. Lynn; Accord, acrylic (4 x 3 ft)



ခိုင်; ပတောစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းဆိုင်ရာ ဘဝသည် ပန် ချိုကာ၊ ကတ်ချုပ်ဖြစ်ခဲသည် ဆိုလျှင် ကျွန်းမာရ်ချစ်သုက္ခနာ ဖြစ်မဲ့ အချွဲ့အွဲပါဘီ ပန်း၏ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘဝသည် ကျွန်းမာရ်ချစ်မှုရေးရာ ဘဝပုံတူဘုံ သူမျှား ပြည့်လို လုပ်ဆောင် ရေးခဲ့မည် မဟုတ်။ ခွဲခြစ်ခိုတ်ဖြူးနှင့် ခဲ့မှန် ပုံတော်လို ရေးခဲ့ မည် မဟုတ်။ သူ၊ အတွက် ဘဝက လိုအပ်ချက်မှာ ကျွန်းမာရ်ဖြစ်တည်မှု ကို ဟိုးအတွင်း ခိုတ်ထို (မညှာမတော်) အကိုရှင်းစွာ ထွင်းပောက်ဖြင့်နှင့် ဖို့၊ ထိုဖြစ်ကည်မှုကို သူ ခဲ့စားရသည့်အတိုင်း ပွင့်ကျင်ပြားရှိ... ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်းမာရ် သူ ခဲ့စားရသလို ရေးခဲ့ခိုင်ငော် ဘဝင်သင့် အငောင်အထား ပြင်ဖြစ်ဖြစ်မှုများ လောင်းဘတ်စက်ခု ဖြစ်သည့်အကို သူ ကြုံပက် လိုက်သော ဇော်များ ကျသာ ကျွန်းမာရ်၏ ချစ်ခြင်းဘဝကို ဘဝရ ပြုခဲ့သည်။

ကျွန်းမာရ်၏ အဆုံးအစ မရှိ၊ တစ်သေက်တော်း၊ ပျော်လွှာ တည်ရှိရသော ပန်းချိုကား တစ်ချုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချိုကား သည် ပန်းချိုးဆရာတ်၏ လွှပ်ရားမှု ပြီးဆုံးသွေးသည့်အောင် သူ ဇော်ခုံး၊ ရေးလိုက်သော ဆေးကို တစ်စက်ပြုင် ပြည့်စုံရာ ပြီးဆုံးသွေးဆဲပြီး။

ပန်းချိုးဆရာတ်၏ ပြီးပြည့်စုံသွားသော ပန်းချိုကား တစ်ချုပ်၏ အနောက်ဘပ် ဘယ်သော အသေးခဲ့မှုများ အေးမှာသာ နေရာရရှိသော 'သူ'၏ စူးစိုက် နား ထောင်နေသော မျက်နှာသာ ဖြစ်သည်။

## အပြောရောင် လျှိုဂျာက်ညာ

ထိုင်ခုံးတွေအား လုံးမှာ လူပြည့်နေရုံးဖျော်မက နောက်ဘက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသော စည်းသည်များ မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်းမာရ်၏ နားထောင်နေကြသည်။

ကျွန်းမာရ်၏ ရင်ခန်စွာ စိတ်လှပပြုရား စေသည်က အခန်းအပြည့် ပရီသတ် မဟုတ်၊ ရှူးဆုံးတန်းက အငေးဆင်နေ စိတ်ထွေအပေါင်း၊ အသင်း ပရီသတ်လည်း မဟုတ်။ နောက်ကျွန်းမာရ်ရောက်လာပြီး နောက် ဆုံးတန်း၊ အစွန်အဖျား ဆုံးမှာသာ နေရာရရှိသော 'သူ'၏ စူးစိုက် နား ထောင်နေသော မျက်နှာသာ ဖြစ်သည်။

မိုးသောက်ပန်း စံအိမ် စာဖတ်ပွဲမှုရာတုန်းကတော့ ကျွန်းမာရ်၏ တိုင် စိတ်စာပေးခဲ့သည်ဖြစ်၍ ချစ်သုက္ခနာက်၏ အရေးကြီးသော ဉာဏ်ခင်းတစ်ခုကို ရင်ခန်စွာ မျှဝေခံစားရန် သူ လာခဲ့မည့်ဟု သိနေ သည်။ ယခု ကန္တမာတက္ကသိုလ် စာဖတ်ပွဲမှုတော့ ကျွန်းမာရ်အား စိတ်စာ ပို့မထားခဲ့၊ အကြောင်းလည်း မကြေားခဲ့ပါ။ သို့သော သည်

တဗ္ဗာသိလ်မှာ နေ့စဉ်ကျင်းပသမျှ လက်ချာများ၊ စာဖတ်ပွဲများ၏  
ဖိတ်စာ စာရွက်စာတမ်းအားလုံး သူ ရထားခဲ့ပါလိမည်။ ကျွန်း၏  
စာဖတ်ပွဲကို သူ တက်ရောက်နားထောင်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်းမ သူ အေး  
အသိပေးစရာပင် မလိုခဲ့ပါ။

“အဲဒီ ပန်းကန်ဆေးစက်ဆိုတဲ့ အရာကို ကျွန်းမ ဖွင့်ထားပြီ  
တော့ အချိန်တော်တော်ကြောအောင် လေ့လာရားစမ်းနေခဲ့ရသူမျှပြီ။  
ရေဝင်စရာ ရေထွက်စရာ အပေါက်လဲ မတွေ့၊ ပန်းကန်တွေကိုဖွတ်  
သပ်ပေးမယ့် ရေမြှုပ်လို ဘရပိုရှိလို အရာလဲ မတွေ့၊ ဆပ်ပြာထည့်  
စရာ ဆိုတဲ့ နေရာကလေးကလဲ သေးသေးငယ်ငယ်ကလေးဒါနဲ့များ  
သူက ပန်းကန်ဆေးပြီးမယ်တဲ့... ဖြစ်နိုင်ပါမလား”

ပရီသတ်တရီး၊ ပြီးကြပါသည်။

“ကျွန်းမ အဲဒီစက်ကို အနှစ်းကပ် လေ့လာလိုက် အဝေးခံပို့၍  
လုမ်းကနေ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်နဲ့ စဉ်းစားနေခဲ့တယ်၊ သူက  
ပန်းကန်တွေကို ဘယ်လိုဆေးမှာလဲ၊ သူ၊ ကို ကျွန်းမ ဘယ်လိုသုံး  
မှာလဲ”

မိုးသောက်ပန်းခံဒီမီ စာဖတ်ပွဲမှာတုန်းက ဖတ်ခဲ့သော ‘မြို့  
မာအမျိုးသမီးများ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်စာတမ်းသည် လေးနက်သော  
အကြောင်းအရာ၊ တွေးခေါ်စဉ်းစားဖွေ့ဖွေ့ အကြောင်းအရာ ဖြစ်ခဲ့  
ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်၊ သို့သော် ပရီသတ်အား အနည်းနှင့်အများ ပြီး၎ံ  
စေခဲ့မည် ထင်သည်။ ယခု ကျွန်းမ ပြောနေသော ‘တွေးကွဲ့  
ပြုံးသေးတစ်ဦး’ စာတမ်းကတော့ ပရီသတ် မပြီးစွဲ၊ တာ သော  
ပါသည်။

“ကျွန်းမ သေးနားမှာ စက်ကို အသုံးပြန်ည်း လက်ခွဲစာအေး

စာတမ်းလဲ မရှိဘူး၊ ဒီစက်ကို ကျွန်းမ ဘယ်လို သုံးရမှာလဲ၊ တစ်ခုခု  
များသွားရင် ပန်းကန်တွေ ကွဲသွားမှာလဲး၊ ကျွန်းမ လော်ရမယ့်  
အဖြစ်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးလေး၊ ကောင်းပြီ... ကျွန်းမမှာ ဘုရား  
ပေးထားတဲ့ လက်တွေ ရှိတယ်၊ ဂန္ဓမာက ပေးထားတဲ့ ဆပ်ပြာရည်  
ဘူးတွေနဲ့ ရော်ပြုပေးလေး ရှိတယ်၊ ဒီစက်ကြီးကို မူလိုက်တော့။ အဲဒီ  
နောက်တော့ စက်အပိုးတဲ့ ခါးကို ပြန်ပို့တဲ့ ပြီး ကျွန်းမ လက်တွေနဲ့ပဲ  
ပန်းကန်တွေကို ဆေးခဲ့ပါတော့တယ်”

ကျွန်းမ၏ စကားသံများ၊ သဏ္ဌာန်လုပ် သရပ်ဆောင်ထားသည်  
အုတုတူ မျက်နှာပေးနှင့် ဟန်အမှုအရာများကို သူကတော့ အဲထဲ  
သွားမှာ သေချာပါသည်။ သူပေးလိုက်မိသည် ဒက်ရာတွေဖြင့် နာ  
ကျင် ကြောကွဲနေရမည်ဖြစ်သော မိန့်မတစ်ယောက်သည် သူ၊ ရှေ့  
မှာက်မှာ ဟာသော်လျှင် စွက်လျက် အေးဆေးတည်းပြုမြှင့်စွာ စာဖတ်  
နိုင် စကားပြောနိုင်သေးကြောင်း သူ သိပြုပေါ့။

တာကယ်တော့ အဲသည်စာတမ်းကို ကျွန်းမ ရေးထားခဲ့သည်မှာ  
လေးငါး ခြောက်လဲ ရှိပါပြီ။ ကျွန်းမ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ၊ ‘စက်  
ပစ္စ်ဦးများနှင့် ပြုံးသေးတစ်ယောက်’ ဟူသော အခန်းစွဲတစ်ခုကို  
ကျွန်းမ ဖတ်ပြနေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်မှာ ကျွန်းမ၏ ရီ  
သီးသွေ့ခွန်အားတွေ့ ဥက္ကာရုရှင်တွေ ကုန်ခုံးသွားခဲ့ပြီးမြှို့စာတမ်းအသိ  
ရေးဖို့ဖြင့် စိတ်တော် မကူးနိုင်ပါ။

မီးအချက်ပေး ကိုရိုယာ ထမ်းသည် ညေနေခင်းအကြောင်း  
ကိုတော့ ကျွန်းမ အတိုချိုး၍ ပြောခဲ့သည်။

“အဲဒီညေနေခင်းမှာ ကျွန်းမ မီးဖို့ကို မသုံးခဲ့ပါဘူး၊ ရေနေးအိုး  
ဆောင် မတည်ခဲ့ဘူး၊ အငွေ့၊ ဆိုလို အခန်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိတဲ့အခါး”

အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီသတ္တဝါလေးက ရူည်နေအောင် ထြေည့်တော့  
တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် သုက မြှည်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ  
ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ အဲဒီထူးဆန်းတဲ့အသံဟာစိတ်ရှုပ်စရာလဲ ကောင်။  
ကြောက်စရာလဲ ကောင်းတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခြေမကိုင်စီ  
လက်ဖကိုင်မီ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်မဘာမှုမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မဘာ  
မှုမလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ ရေရှးတ်ရင်း အခန်းထဲမှာ ပုံပြီး ဒြေးနေမီ  
တယ်။ ပြီးမှ အဆောင်မှု။ ဆီ ပုန်းဆက်ပြီး ပြောတော့ သုက အေး  
အေး ဆေးဆေးပဲ လာတောင် မကြည့်ဘူးလေး ဖန်းထဲကနေပဲ ညွှန်  
ကြားချက်တွေ ပေးခဲ့တာပဲ၊ သိုး... ဒီလိုပိုတော့လဲ ဒီကောင်ကို ရုပ်  
နေအောင် လုပ်ဖို့ နည်းရှိနေသားပါကလား”

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ ခပ်လျှမ်းလျှမ်း လုမ်းကြည့်မိတော့ သူ  
များတွေလို အပြီးကို မစတွေ့ရ၏၊ ကျွန်မအား ရုံးစိုက်ငေးမောင်နေသာ  
သူ့အကြည့်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရပါ။ သို့သော်  
ထိုးအကြည့်သည် ကျွန်မ၏ စကားနှင့် အမှုအရာတွေဆိုမှ ကျော်လျှို့  
ကာ ထွင်းဖောက်သော အကြည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲက ၈  
ခနာကို ပြင်အောင်ရှာနေသော အကြည့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သူ့ထဲမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။

သူ ကျွန်မရင်ထဲက ဘာကိုမှ မြှင့်တွေ့၊ သွားစေရဘူး။

ကျွန်မ စာချက်ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါ သည်။

“ဘုရား သီကြားမ၊ လို့ အဲဒီအသံ ရုပ်သွားခဲ့တော့မှ ကျွန်း  
အဲဒီကို ရုံးခိုက်စိုက် လေ့လာစပ်စုနေမီတော့တယ်။ ဘာများမှာ  
သွားလို့ အဲဒီက မြည်ခဲ့တာလဲ။ နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ ကွဲမော်  
လျှပ်စစ်ဆိုင်ရာ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ကျွန်မအခန်းကို ရော

လာပြီး အဲဒီအရာကိုစစ်ဆေးပြင်ဆင်ကြည့်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေ  
ရသလဲ ရှုပ်တို့သိလား၊ ပင့်ကူးတစ်ကောင်...”

သူတို့အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“သူက ပင့်ကူးအသေးလေးကို ကျွန်မကို ပြတယ်၊ အဲဒီအကောင်  
ကြောင့် ဖြည့်တာဆိုပဲ၊ ဧည့်... ဧည့်... ဒီလိုလား၊ မီးအချက်ပေး  
ကိုရိုယာလို့ အမည်ခံထားပေမယ့် ပင့်ကူးတစ်ကောင်ကြောင့်လဲ ဖြည့်  
တတ်သေးတာကိုး၊ စက်ခို့တာ အဲဒီပါပဲလို့ ကျွန်မရေးတ်မီတော့  
တာပေါ့”

နောက်ထပ် ကျွန်မပြောပြေသာ စက်ပစ္စည်းမှာ သစ်ချက် လေ  
မူတ်စက် (leaf blower) ဖြစ်ပါသည်။

“ကွဲမှာ သူတေသိအဆောင်ကို ရောက်စုံ သုံးရှုက်ခြောက်  
မန်က်ခင်းတစ်ခုမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ စက်သံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ<sup>၁</sup>  
လန်နိုးလာခဲ့တယ်၊ ဘယ်က် လာတဲ့အသံလဲ၊ ဘာကြောင့် မြှည်နေခဲ့  
တာလဲ၊ အနောက်တဲ့ ဓါတ်မှုမှာ မျက်နှာပြုထားတဲ့ ပြုတင်းပေါက်  
ဆိုကတစ်ဆုံး ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ပြုတင်း  
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ပလက်ဖောင်းအတွင်းဘက်က မြိုက်  
ခင်းပြင် တစ်လျှောက်မှာ ပိုက်တဲ့ တစ်ခုနဲ့ လေတွေ မူတ်ထိတ်ပေး  
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလိုပဲ။ သူ့နောက်ကျော်မှာ စက်  
ပစ္စည်းတစ်ခုကို လွှာယ်ထားတယ်၊ သူဟာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်  
လို့ သူ့ဝတ်စုံက ပြောပြနေပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊  
ဘာတွေကို လေနဲ့ လိုက်မူတ်နေတာလဲ။

“... ကျွန်မ စောင့်ကြည့်ရင်းကနေ သဘောပေါက်သွားတယ်။  
လက်စသံတော့ မြှုက်ပင်တွေကြားမှာ လွင့်ကျေနေတဲ့ သစ်ချက်

ခြောက်ကလေးတွေကို လေနဲ့မှတ်ထုတ်နေတာကို၊ သစ်ရွက်တွေဟာ လေနဲ့မှတ်ခဲ့လိုက်ရတော့ ပလက်ဖောင်း ကျွန်းကရစ်ပေါ် ဂျုံ ဂျုံကျော် အဲဒီမှာ တစ်ခါထပ်မှုတ်တော့ မြေကျွန်းတွေထဲဝင်၊ ဟိုဘက်က မှတ်လိုက်...ဒီဘက်ရောက်၊ ဒီဘက်က မှတ်လိုက်...ဟိုဘက်ရောက်နဲ့ အသကလဲ တရာ့ရှိ ရူအောင် မြည်နေ့၊ ကျွန်းမမှာ ဘုံးကို စောင့်ကြည့်ရင်၊ အူယားလာမိတယ်”

ကျွန်းမ၏ အခန်းနှီးချင်း ကောသီက ကျွန်းမ၏ သစ်ရွက်မှတ်စက် အတွေ့အကြောက် သိတယားသူမို့ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြီးရင်း ကျွန်းမ အား လမ်းကြည့်နေသည်။ ဘူးနှင့် ကျွန်းမ အခန်းထဲ အဝင်းအထွက် ဆုတိရင်း လျေကားထိပ်စကြော်မှာ ခဏာကော် မတ်တတ်ရပ် စကားပြောကြသည့်အခါ ဤမြို့နှင့် ဤမြို့နှင့်အပေါ် ဘူးမအမြင် ကျွန်းမအမြင် တို့ ဖလှယ်ယူကြလေရှိပါသည်။

“ကျွန်းမကြည့်နေတဲ့ ငါးမိန္ဒီစ်အတွင်းမှာ ပလက်ဖောင်း တစ်ကွက်စာ နေရာက သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ လမ်းသားက သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို သူကြိုးစားပမ်းစား ဟိုမှတ်ခဲ့မှတ် စုစောင်းနေလိုက်တာ ဟောဒီလောက်လောက်ကလေးပဲ ရတယ်”

ကျွန်းမ လက်နှစ်ဖက်ပြုင် စိုင်းပြုလိုက်တော့ ရယ်သတရှိုးကြေားရသည်။

“လက်နဲ့ ကောက်ပြီး အမိုက်အစီတဲ့ ထည့်ရင်တောင် ဒီလောက် မကြောပါဘူး၊ ကျွန်းမမှာ မှန်ပြုတင်းကနေကြည့်ရင်း သူ တောင် သွားကူညီချင်တဲ့စီတဲ့တွေ ပေါက်လာတယ်၊ တရာ့ရှိကလဲ နားဆုပြန်၊ သစ်ရွက်တွေကလဲ ဟိုလွှဲ သည်လွှဲ ထိန်းရခက်ပြန်

ချုပ်သူရေးတဲ့ ကျွန်းမရဲ့ ညာတွေ

ပေါ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သစ်ရွက်လေမှတ်စက်ရယ်၊ ဘာများ လူ သက်သာလို့ ဒီစက်ကို တို့တွင်ထားကြပါလိမ့်။

“...ကျွန်းမ အဲဒီအလုပ်သမားကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ချင်တယ်၊ တစ်ခွန်းတည်းပဲ မေးလိုက်ချင်တယ်၊ ရှင့်ဘဝမှာတဲ့မြေက စည်း ဆိုတာကို မြင်းမူးရဲ့လားလို့”

နားထောင်နေသူအားလုံး ဝါခနဲ့ရယ်မောက်ကြပါသည်။

ထိုမေးခွန်းသည် သူတို့ကိုပါ ရောပြီး အမေးခဲ့လိုက်ရမှန်း သူ တို့ သဘောပေါက်သွားကြသည်။

စာတမ်းဖတ်ပြီးသွားသော်အခါ ပရီသတ်ဆီက ရလာသည် မေးခွန်းတော့မှာ ကျွန်းမတို့၏ လူမှုဘဝ အနေအထားအကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းမ မေးခွန်းတွေကို မျှော်လင့်ထားပြီးသွား၊ အပြော တွေကိုလည်း ကြိုးတင်စဉ်းစားထားပြီးသွား ဖြစ်သဖြင့် အထုတ်အငောင်းမရှိနေပါ။

စွေးနွေးပွဲပြီးဆုံးသွားသည်အခါ ဓန်းမအတွက် စကြောက်ယုံ တွင် Snack သုံးလေးပျိုး၊ အသီးတရာ့၍နှင့် အအေးများကို ကြိုးသက်ရာ လိုသလောက် သုံးတောင်နိုင်သည် အညွှန်ပွဲတစ်ခု ရှိနေသေး၏။

သူ ကျွန်းမကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သည်မှာ ထိုစကြောဆီသို့ အထွက်တံ့ခါးဝော ဖြစ်သည်။

သူ မျက်နှာမှ ခွင့်လန်းတောက်ပယာ အပြီးသည် ကျွန်းမထဲ သို့ ချက်ချင်း ကူးစက်သွားသဖြင့် မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်းမပြီးရယ်မိ သွားသည်။

“ရတနာ...သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စာတမ်းပါ၊ မင်းအတွက် ကိုယ် ဝစ်းသာရှုံးယူပါတယ်”

သူ ကျွန်မအား ပွဲဖက်နှုတ်ဆက်သောဟန်မှာ တကယ် ချစ် ခင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း၏ ဟန်ပဲ ဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက ကျွန်မအား ပခုံးမှ ကိုင်ရင်းလက်ထာစ်ဆန်းအကွာမှ နှစ်းချွဲးစားစား ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ်မြင်နေကျေအရာဝါယွေးတော်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မြင်တွေ့ခဲ့စားကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ၊ အခုံး...ကိုယ် မင်းမျက်လုံးနဲ့ အရာဝါယွေးတော်းရှိုးစင်းစင်းမြင်ကြည့်ဖူးသွားပြီ၊ အခါလို မြင်ခွင့်ရအောင် မျှဝေပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါ”

ကျွန်မ ပြုး၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မကဖြင့် မောင့်ကို စာဖတ်ပွဲဖိတ်စာတောင် မပို့ခဲ့အသိ မပေးခဲ့ဘူးလေ”

သူ၊ အပြုးက လျော့မသွားပါ။

“ဒါကို ကိုယ်နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် မပို့ခဲ့သလဲ ဆိတာ ကိုယ် သိနေတယ်လေ”

ကျွန်မ သူ၊ အား မျက်ခုံးပင့်ကြည့်မိသွားသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ မင်းရဲ့ အထူးညွေနေခင်းတွေမှာဘယ် မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ရှိနေဖို့ မလိုအပ်ဘူးဆိတာ သက်သေပြချင်းလို

ချုစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညွေး

မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကို မင်းဘယ်တုန်းကမှ မလိုအပ်ခဲ့ပါဘူးဆိတာ သက်သေပြဖို့လေ”

သူ၏ တိုက်ရှိက်ကျလွန်းသော ဝေဖန်မှုကြောင့် ကျွန်မ မျက်နှာ ပူးပူနှင့် ရယ်မောလိုက်ရ၏။ သူဟာ အခုံးနှင့်ထိ ကျွန်မကို အမှန် အတိုင်း မြင်တာပ်နေတုန်းပါပဲလား။

ကျွန်မတို့နှုန်းယောက် အခန်းထဲမှ အတူထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းရဲ့ ညွေနေခင်းတွေမှာ ဘေးရှိနေဖို့ မလိုပေမယ့် ကိုယ်ရဲ့ ညွေနေခင်းတွေမှာဘေးရေး၊ မင်းရှိနေဖို့ လိုတယ် ဘေးဘေး၊ ကျေးဇူးမြှုပြုး၊ မင်းမသိချင်းဟန် မဆောင်လိုက်ပါနဲ့”

သူ ကျွန်မကြားသာရဲ့ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောတာ ဖြစ်ပေ မယ့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ကြားသွားမှာ ကျွန်မနီးရိမ်သွား ရသည်။

“ရဲ့... ကျွန်မတို့ချည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုယ် ဂရမနိုက်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဂရနိုက်တယ်”

ကျွန်မ မျက်နှာထားတင်းတင်းကို သူ အရှုံးပေးဟန်ဖြင့် လက်မြောက်ပြလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ”

ကျွန်မ သူ၊ ကို ထားခြုံး ဘူးဖေးစားပွဲခို့ လျောက်သွားလိုက် ကာ အအေးခွေက်တစ်ခုကို ကိုင်လိုက်သည်။ ခဏာအတွင်းမှာ ကျွန်မနှင့် အဆောင်နေ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းမှား စကားလက်ဆုံးကျေသွား သည်။ သူ၊ ကို သတိရလို့ လိုက်ရှာကြည့်မိတော့ ကျွန်မတို့၏ စာကြည့်တိုက်မှား အချိုးသမီးနှင့် သူ စကားပြောနေတာ မြင်ရလည်း

သူများတွေလို သူ အအေးတစ်ခုခု သောက်မနေပါ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိပါ။

“ဟေး...ရတနာ၊ မင်းလုပ်ခဲ့တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ကျွန်းမနောက်မှ တက်ကြေးလော အသံ တစ်သံ၊ သည်လောက် မြို့။ ကြေးနေသော လူငယ်သံ ဆီလျှင် ‘ဝေကို’ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်းမ လူည်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ ကျွန်းမတို့အဆောင်က ကွန်ပျူးတာ ပန်း ချို့ပညာရှင်ကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဝေကို”

“ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခု ကျွန်းသွားလားလို့”

“ဘာပါလိမ့်”

ကျွန်းမ မျက်မှုံးချို့ မေးမြို့သည်။ သူက သူ့ပန်းကန်ပြား ထဲမှ စထရော်ဘယ်ရှိသီး နှစ်ခြမ်းကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးကော်ကာ ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း ပရုံးတွေနှင့်။

“မင်း ပြောဖူးတဲ့ မြေအောက်ရထား ဘူတာရုံ ဝင်ပေါက် အ ကြောင်းလေ”

“အိုး...”

ကျွန်းမသတိရသွားကာ တစ်ချက်ရယ်မေ့မြို့သည်။ အနားက မသိလိုက်သော ကေသီတို့အပ်စုက ဘာလဲ...ဘာလဲဟု စပ်စကြ သည်။ ဝေကိုက ကျွန်းမအား ပြောလိုက်ဟု မေးမေးပြောသည်။ ပထမ တော့ ကေသီတို့အား ရှင်းပြုဖို့ပါပဲ။ သို့သော် ကျွန်းမအနီးသို့ သူ ရောက်လဲခဲ့တော့ ကျွန်းမ ပြောရမည့်စကားတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန် ဓတ္တုသည်။

“ကျွန်းတော့ကို ခွင့်ပြုပါခင်များ”

သူက ကျွန်းမဘားက အပေါင်းအသင်းတွေကို ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးကလေး ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်းမဘား တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် ခေါ်သွားပါသည်။

“ရတနာ...ကိုယ်မင်းကို ပြန်ပို့ပေးပို့ စောင့်နေမယ်နော်၊ ကိုယ် အပြင်းကပဲ စောင့်နေမယ်၊ ခါတိုင်း မင်းကိုစောင့်တဲ့ ဥယျာဉ်အဆင်း လောကားထိပ်မှာ...”

ကျွန်းမ သူ၊ ကို မျက်နှာချင်းခိုင်၍ စီန်းစီန်းကြည့်မြို့သည်။ ကျွန်းမ ဘာပြောတော့မည်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် သူ ကပ္ပါယာကယာ လက် ကားပြု၏။

“ရတနာ...တစ်ဆုံးတို့ကလေး၊ ကိုယ်နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းကိုယ်အကုအညီမပို့မှန်း၊ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မင်းအကူအညီကို လို့နေ့တယ်”

ကျွန်းမအား အလေးအနောင်းပန်နေသည့် မျက်ဝန်းညီ ညီများကို ကျွန်းမဘယ်တုန်းကမှ တင်းခဲ့ခိုင်စွမ်း မရှိပါ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး...”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်းမ ရှင်နဲ့လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းမ သူ့ကားနဲ့ မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာ အဆောင်မျှူးကို သွားပြောဦးမှ ဖြစ်မယ်”

တဗ္ဗာသိုလ်၏ အပြင်းမှန်တဲ့ မှ ထွက်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ပူဇ္ဈားလေးလေသည် ကျွန်းမ၏ မျက်နှာအား ဆီးကြော်တို့ကို စတ်လိုက်၏။ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုပ်း အနီးရောင်တို့မြို့ဖြင့် ပြုလုပ်ဆဲ

ဖြစ်သည်။ တောင်ကန်း၏ အောက်ဘက်ဝန်းကျင်မှာတော့ မြှေခွဲပါးပါးဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေလေသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မဘေးမှာ သူ ပါနေပြန်ပြီ။ မဟုတ်ဘူး... သူ.ဘေးမှာ ကျွန်မ ပါလာတာပဲဖြစ်မည်။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တန်းကမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ နေ့လယ်စာ အတူစားဖို့ကိစ္စ မနက်ဖြန့်မှာ အဆင်ပြနိုင်မယ်ထင်လား ရတနာ”

သူ ကျွန်မကို ခဲ့ကြည့်ရင်း တိုးတိတ်နဲ့ ညံ့စွာ မေး၏။ ကျွန်မ ပရုံးတွန့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အောရိုး... ကျွန်မ မနက်ဖြန့် နေ့လယ်စာကို တရုတ်တန်းမှာ ဒင်မဲဆန်း သွားစား ဖို့ မိုးသောက်ပန်း စံအိမ်က ခါရိုက်တာ လင်မယားနဲ့ ချိန်းပြီးသား၊ ညာစာကို ဖြို့ထဲမှာ အာဖရိုက်တီးပိုင်း တစ်ခု သွားကြည့်ရင်း စား ဖို့ မိတ်ဆွေတရှိပါ။ ချိန်းပြီးပြီးသား”

သူ.ကို ငြင်းပယ်ရတာ သည်လောက် အရသာရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

သူ မျက်နှာပျက်သွားရာက ချက်ချင်းပြန်ထိန်းပြီးပြီးလိုက်၏။ “ဒါဖြင့် တန်းနေ့ရေး”

“တန်းနေ့မှာ ကျွန်မအခန်းကို ကျွန်မ ဝင်တန်းက အမြဲ အနေအတိုင်း လုပေသသပ်နေဖို့ ရှင်းလင်းလေးရှုံးမယ်။ ကျွန်မ မအားဘူးလေ”

ထို့နောက် မချိပြီး ပြီးလိုက်သော သူ.မျက်နှာကို အားရပါးရ ကြည့်ကာ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ရသည်။

“တန်းနေ့သမှာတော့ မမချေယ်ရှိခို့ သွားအေပါတော့မှာတော့

ချွန်သွေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညွေတွေ

သူ.အီမီကလေယဉ်ကွင်းနားမှာကိုး၊ ကျွန်မကို လေဆိပ်ကို မမချေယ်ရှိပဲ လိုက်ပို့ပေးလို့မယ်”

သူ ပဲပဲဟာ ရယ်မောသည်။

“ဒီလိုလိုတော့ မင်းအစိအစိုးတွေထဲမှာ ကိုယ်မပါတော့ဘူး ပေါ့နော့၊ ကိုယ်စံးနည်းပါယ် ရတနာ”

သူ ကျွန်မထဲမဲ့ မျက်နှာလွှာ၊ ပြတိက်ရွှာ၊ ထွက်ပေါက်မှ ဆူညံ့စွာ စကားပြောရင်း ထွက်လာကြသာ မိသားစုတစ်စုအား စေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက် ညိုတ်၏။

“ဒါဖြင့် မင်း ကိုယ်ကို မကူးညီနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့”

သူ.စကားကို ကျွန်မ သတိရသွားသည်။

“ပြောပါပြီး၊ ကျွန်မ မောင့်ကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

သူ ပဲပိုက်ပိုက် ငှါးကာ လမ်းလျောက်နေသည်။ ရှုတ်တရှုက အဖြမ်ရပါ။ ခြေလှမ်းတော်တော်လှမ်းမြိုက်တော့မှ ပင်သက်တစ်ချက် ရှိက်သွားရသည်။

“ကိုယ် မင်းနဲ့ ခွဲဖို့ အခုထိ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား”

အဲဒါ ကျွန်မ မေးခွန်းအတွက် လုံလောက်သော အဖြ ဖြစ်သလား၊ ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မကို မလိုအပ်ဘူး၊ မတွယ်တာဘူးဟု ရှုက်စက်စွာ အသိပေးကြောထားသော လူတစ်ယောက်က ကျွန်မ နှင့် ခွဲဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးဆိုတော့ အဲသည်စကားအတွက် ကျွန်မ ရယ်မောလိုက်ရမှာလား၊ သူ.ကိုပဲ နှစ်သိမ့်ရမှာလား ကျွန်မ မသိပါ။

“နောက်ပြီ၊ ဒီနည်းနဲ့ မင်းကို မခွဲချင်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်တဲ့အကြည်တွေ၊ မယုံသက္ကာ သတိထားနဲ့ တွေ့ ထိန်းချုပ်ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ အဲဒီနည်းမျိုးနဲ့တော့ မင်းကို ကိုယ် မခွဲနိုင်ဘူး ရတနာ”

ကျွန်မ အသတ္တက် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

ဘယ်နည်းနဲ့ပဲခွဲရ ခွဲရ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်လုံး ၁၀။ ကြဖြစ်လေ၊ ဘာများ ထူးခြားမှာမိမ့်လဲ။

ကျွန်မအား အကဲခတ်အကြည်ဖြင့် သူ ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်၏။

“မင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုတောင် ရယ်နိုင်နေပြီ၊ ကိုယ်ဝမ်းသာ ပါတယ်”

ဟုတ်တယ်၊ မောင် ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ အဲဒီလို မောင်ကို ရယ်မောပစ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ နာကြည်းမှုတွေကို မောင်ပဲ ပေးခဲ့တော့မဟုတ်လေး။

လျေကားကို သူ ခပ်ဖြည့်ဖြည့်းဆင်းလေသည်။ သူ့ခြေလျမ်းတွေ သူ ဇော်ဥက္ကာရ်ရှင်း လမ်းလျောက်နေသလိုပါပဲ။ ပေါ်သွက်သွက်အပြေးဆင်းမိသော ကျွန်မက လျေကားခြေရှင်းမှာ ခဏရပ်စော်ရပါသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်မက မောင်ကို ဘာကူညီရမလဲ”

“အရင်တုန်းက ရတနာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်မောလျှော်ဆင်တတ်၊ ဟန်မဆောင်ဘဲ ဝမ်းနည်းကြောကွဲတတ်တဲ့ မိန်းကလေးလေး၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ကိုယ်ပြန်တွေ့ချင်တယ်”

ကျွန်မ အကြိတ်၍ ဖြိုးလိုက်မိ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ သွားပြီလေ၊ ဘုံးမောင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

သူ ကျွန်မကို ပေါ်ဝေးခဲးကြည့်နေသည်။

“ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ပါရစေ”

“လုပ်ကြည့်လဲ”

ကျွန်မမျက်နှာမော့လျှို့ပြီး ရယ်မောမိပြန်၏။

“မောင် သိထားရမှာက အချစ်တစ်ခုကို ရရှိ အချစ်တစ်ခုနဲ့ပေါ်ယူရတယ်။ သူတစ်ပါး၊ ၅ ကြိုးကွဲမှုတ်ခုကို မောင် ဖြင့်ချင်တယ် ဆိုရင်လဲ မောင်မှာ မျှဝေးစားတတ်တဲ့ နဲ့လုံးသားရှိမှု ဖြင့်တတ်လိမ့်မယ်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းလျက် ဖြိုးလေသည်။

“မင်းဆုံးလိုကာက ကိုယ့်မှာ ခဲ့စားတတ်တဲ့ နဲ့လုံးသား မရှိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

ရထားတွေကလေး ကျွန်မတို့ရှုံးသို့ ရောက်လာသည်။ တွေ့ဟို ဘက်ခြမ်းက တဲ့ခါးတွေက အရင် ပွင့်သွားပြီး လိုက်ပါလာသွေ့တွေ ဆင်းသွားသည်။ နောက်မှ တွေ့ထဲ ဝင်ရောက်မည့်သွေ့တွေအတွက် သည်ဘက်တဲ့ခါးတွေ ပွင့်သွားသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အဝင်နောက်ကျေသွေ့ဖြင့် ထိုင်ခုံနေရာ မရတော့ပါ။ နှစ်ယောက်သား ပေါ်ခွာခွာ မတ်တတ်ပုံကြော်၏။ ကျွန်မက သံမဏီပိုက်တိုင်ကလေးကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားရင်း ရထားမှုဖြတ်၍ ဖြင့်နေရသော ဟိုးအောက်ဆိုက အပြန်လမ်းမကို ၁၁။ ကြည့်နေခဲ့သည်အချိန်မှာ သူကတော့ ရထားကြမ်းပြင်တစ်နောက်

ဆီသို့ ငဲ့နိက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းမှ မဆို၊ မျက်လုံးချင်းလည်း တစ်ချက်မှ မဆုံးဘဲ ရှစ်ခိန် အချိန်ကို အေးစက်စွာ ကုန်လွန်ဖော်ကြသည်။

ကားဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ သူက ထုတ်အတိုင်း ကျွန်မဘက် က ကားတံ့ခါးကို အရင်သော ဖွင့်ပေးပါ သည်။ ဟိုစဉ်တုန်းကလို သူ့ဘက်က ကားတံ့ခါးကို အတွင်းမှ နောက် ဖွင့်ပေးရန် ကျွန်မအမှတ် တမဲ့ ကိုယ်ကို ပြင်ပြီးမှ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပြန်၍ ထိန်းချုပ်လိုက် သည်။ ကျွန်မအစေအရာရာ ပြောင်းလဲသွားပြီဟု သူ ထင်စမ်းပါ စေ။

သူက ဘာမှ သတိမထားမိသလိုပင် ပုံမှန်အတိုင်း ကားကို ညင်သာစွာ စတင်ထွက်ခွာသည်။

“လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဒဏ်ရာ ကိုယ်ပဲ မြင်နိုင်ကြတာ ပဲ ရတနာ၊ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မှ ဆိုးလျှော့လို့ ထင်ကြတာ ချည်းပဲ၊ မင်းကိုယ်နေရာကနေ တစ်ခါမှ ဝင်ခဲေားမကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ကြည့်ခဲ့ဖူးလိုလား”

သူက ကျွန်မအား အပြီးဖြင့် ငဲ့ကြည့်ရှင်း မေးပါသည်။ ကလေး တစ်ယောက်အား စာတစ်ပုံကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးတော့ မည့် စိတ်ရှည်သော ဆရာတစ်ဦး၏ အပြီးမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မဘာမှ ပြန်ပြောစရာမှ လိုဘူးဟု ထင်သည်။ သူ့နေရာ ကနေ ကျွန်မဝင်ကြည့်လျှင် ထိမ်းယိုင်တွယ်ပြုလွယ်သော ပျော်ညွှန်း မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သူ့အချိန်တွေ တော်တော်များများ ကုန် ခဲ့တာ နဲ့ မြောစရာ၊ သည်အတွေးပဲ ရမှာပေါ့။

“မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဝေးတဲ့အခါ မင်းက ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ် မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတစ်ခု သိကို ပြန်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ မင်းရှိခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာဟောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်ခဲ့ရမှာလေ၊ မင်းလှုပ်ရှား မူတွေ၊ မင်းရယ်မောသတွေ၊ မင်းခြေသတွေနဲ့ ပဲတင်ထပ်နေမယ့် အခန်းထဲမှာ ကိုယ်က ကျွန်ရှင်ခဲ့မှာ၊ မင်းကိုယ်နဲ့တွေ မွေးကျွန်ရှင် မယ့် လေထုထဲမှာ ကိုယ်ဆက်အသက်ရှားရမှာ၊ အဲဒီ အတွေးဟာ ကိုယ် ကြကွဲဖို့ မလုံလောက်သေးဘူးလား၊ ကလေးရှယ်၊ နောက် ထပ် ကိုယ်ကို ဘာတွေများ ခဲ့စားစေချင်သေးလို့လဲ”

တည်ပြုမြတ်အေးဆေးသည့် သူ့အသံထဲမှာ လှုပ်ခတ်တုန်းခါမှုတွေ ပါ အနေခဲ့လေသလား ကျွန်မ မသိချင်ပါ။ ကျွန်မရှုတ်တရရှုက ကား မှန်ပြတင်းဆီသို့ အကြည့်ခွဲယူလိုက်မိသည်။

အပေါ်ယဲ တင်းမာနေသော ကျွန်မ၏ ဥစ္စာတွင် ပျော်ဖို့ ခွဲ ကျော်သော နာကျွင်းကြော်ခွဲမှုတွေ၊ တစ်းနည်းအား ကျော်မှုတွေနဲ့ ရှိမိ တုန်းလှပ်မှုတွေ ရှိနေခဲ့မှုနဲ့ သူ သိနေလေသလား။ အဲသည် တင်းမာ သော အံ့ဩဘားလည်း နိုင်ခဲ့စွာ မာကျောသည် အကာာတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ အကွယ်တက္က ထိုးဖောက်ခွဲခြေပစ်လိုက်နိုင်သည် ပါး ဂုပ်သော အရာဝါဘာသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိနေလေသလား။ အဲသည် အကား ပါးပါး ကလေးကို သူ ဖူးဖောက်ထွေးနဲ့ ပြီးစားနေခဲ့တာလား။ ကျွန်မ သူ့ကား ဖြင့် လိုက်ခဲ့မိတာ မှာ ပြီးထင်ပါရဲ့။

နေဝင်ရှိနိုင်လမ်းမဆီသို့ ချိုးကွဲ့လိုက်သည်အချိန်မှာ သူ ရတ်တရရှု ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟောဒီ နေဝင်ရှိနိုင်လမ်းမကရော မင်းကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင် ကိုယ်နဲ့ ရင်းနဲ့ စရာအကြောင်းရှိလိုလား၊ ရုံးသွားရုံးပြန်မှာ ငွော်

နဲ့ ၁၀ လမ်းမတွေကပဲ မောင်းနေကျေပဲ၊ အခုတေဘာ့ မင်းအဆောင်ရှုရှိ  
တဲ့ လမ်း၊ မိုးသောက်ပန်းစံအမိမိကို သွားရာလမ်း၊ နေဝင်ချိန်လမ်းမ  
ဆိတာ ကိုယ့်အဟွက်တော့ တခြားသာမှုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့အဖြူး  
မျက်နှာပဲ၊ အဆောင်ဂိတ်ပေါက် မှန်တဲ့ ခါးကနောက် ကိုယ့်ဆိတိ ခပ်  
သွက်သွက် လျောက်လာနေတဲ့ မင်းရဲ့အဖြူးမျက်နှာပဲ”

သူ ကျွန်းမသက်သို့ လျဉ်းကြည့်ပြီး နောက် ကားရှေ့ကို ပြန်  
အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“အဲဒီ နေဝင်ချိန် လမ်းဟာ ကိုယ့်အတွက် မေ့လို့မရမယ့်  
အတိတ်တစ်ခုဖြစ်ကျွန်းခဲ့တော့မယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ်ဘယ်လိုပြောင်း  
ပစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒေါ်ရာတစ်ခု လက်ခံရသလို ကိုယ်လက်ခံလိုက်ရုပ်  
ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သစ်ရိပ်ထူထပ်သော၊ ကျွေးကောက်သော နေဝင်ချိန် လမ်းမ  
တစ်လျောက် ကျွန်းမတို့ ညနေခင်းပေါင်းများစွာ၊ ညပေါင်းများစွာ  
အကျေသွားခဲ့ကြပူးသည်။ ယခု ညနေသည် ကျွန်းမတို့နှစ်ယောက်  
အတွက် ဤလမ်းပေါ်မှာ နောက်ဆုံး၊ အကြော်ခံ အတရှုံးနေကြခြင်းပဲ  
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အဆောင်နားက မီးပွိုင်မှာ မီးနိုင် စောင့်နေရချိန်တွင် သူ  
နှင့် ကျွန်းမတိတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းမဆုံးမိမိ ပြုး  
စား တိမ်းရှောင်နေခဲ့ကြသလို ခဲ့စားနေရ၏။ ကျွန်းမတို့၏ နောက်  
ဆုံးအချိန်တွေ ဒီလောက်တင်းမှာအေးစက်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်း  
မထင်ခဲ့မိဖူးပါ။ သူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိက်လိုက်သဲ ကျွန်းမတိုး  
လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ လိုက်ဟာစွာ နာကျင်လာပြန်၏။ ကျွန်း  
မျက်နှာကို နည်းနည်းမေ့ထားလိုက်မိသည်။

ချိုစုံသေားတဲ့ ကျွန်းမတို့၊ ညောင်း

အဆောင်ရှုမှာ ကားရပ်သည်အခါ မှန်တဲ့ ခါးဂိတ်တည်ဟည်  
လမ်းကလေးပေါ်မှာမပြုဘဲ ကားပြုရာနေရာကျက်လပ်လွတ် တစ်  
ခုထဲသို့ မောင်းဝင်ပြီး ရပ်လိုက်၏။ သည်လိုဆိတ္တာ သူချက်ချင်း  
မပြန်သေးဘူးဟူသော အမိမှာယ်ပေါ့။ ဟင့်အင်း...ကျွန်းမ သူကို  
ငြင်းမှဖြစ်စေမည်။

ခါးပတ် ဖြိုတ်လိုက်ပြီး သူကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ကမန်းကတန်း  
စကားစလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ကျွန်းမအား မရယ်မပြီး စိုက်ကြည့်ပါသည်။

“နှုတ်မဆက်ပါနဲ့။ ရတနား၊ ကိုယ်မင်းကို အဆောင်ထဲအထိ  
လိုက်ပို့ပေးမလို့”

သူက အရင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“အဲ...နေပါစေ”

ကျွန်းမ ကားတဲ့ ပွဲနှင့်ကားဆင်းလိုက်ချိန်တွင် သူက နောက်  
ခန်းတဲ့ ခါးကို ပွဲနှင့်ကားကား နောက်သာက် ထိုင်ခဲ့မှ စာအုပ်တစ်ထပ်  
ကို မဲ့ယူလိုက်၏။ ထိုစာအုပ်များကို ကြည့်ကာ ကျွန်းမရင်ထဲမှာ  
နာကျင်သွားသဖြင့် ကျွန်းမ လက်ကာပြလိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး...အဲဒါတွေ”

သူက စာအုပ်များကို ပွဲပိုက်ကာ ကျွန်းမဆိုသို့ အရပ်အဖြူး  
မရှိသော မျက်နှာပြင့် လျှင်မြန်စွာ လျောက်လာ၏။

“ကိုယ်သိပါတယ် ရတနား၊ ဒီစာအုပ်တွေ မင်းမလိုချင်ဘူး၊ ဒီ  
တာ ကိုယ်သိပါတယ်”

သူ စာအပ်တွေကို တစ်ချက်ငါးကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ်ဆုံး စာအပ်မှာ အီဂျွန်ရှိုးလုံး

“မင်း လိုအပ်မယ် ထင် လို ပေးမှာလဲ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ မင်း အဆောင်ထဲကို ကိုယ်လိုက်ဝင်ခွင့် ရဖို့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု အနေနဲ့ ကိုယ် ယူလာတာပါ”

ထိုနောက် သူပြီးလိုက်သည်။ အသည်အပြီးပါပဲ၊ ကျွန်မကို ညှို့ယူဖို့ကြီးစားနေတာ၊ ကျွန်မရှတ်တရက် မျက်နှာလွှဲလိုက်မိန့်။

“အခန်းထဲ ရောက်တဲ့အတိတော့ ကိုယ် သယ်ယေးပါရမေနော်၊ ပြီးတော့မှ မင်း ယူမသွားချင်ရင် အဖို့ကိုပုံးထဲမှာ လွင်ပစ်ခဲ့နိုင်သားပါ၊ ဟင်... သေဘား၊ ဘယ့်နယ်လဲ”

ကျွန်မ တစ်ခက်တွေ့ဝေးရပ်တန်းနေမိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

ညာနောက်၊ လေပြည့်တစ်ချက် စောနဲ့တိုက်ခတ်လိုက်သည့်အခါ ပန်းချုပ်ငက္ခလေးများ ထိမ်းယဉ်းယုံးကြသည်။ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်သေးသေးက္ခလေးများသည် အစွမ်းကုန်ပွင့်အာလျောက် ကျွန်မကို ကြည့်ရောက်၏။ ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စောင့်နေကြသလိုပါ။ ဝင်ခွင့်ပေးမှာလား၊ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့မှာလား။

အသည်ယောက်ရှားဟာ ကျွန်မကို သူ့ဘဝမှာ မလိုအပ်ခဲ့ဘူးတဲ့။

“ဒီစာအပ်ကြီးတွေ တော်တော်လေးလိမ့်မယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလားဟင်”

ကျွန်မ သူကို မျက်မောင်ကြတ်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ရှားကာ နှုတ်ခစ်းကို စုပြုး လေထွေ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ချစ်သွေးတဲ့ ကွန်မရဲ့ ညွှန်

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ”

ထိုနောက် တစ်ဖက်သို့လျည့်ကာ လှစ်ခနဲပြီးရင်းလျောားထစ်ကို တက်လိုက်မိတော့သည်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ စာအပ်အထပ်ကို ဘယ်မှာ ချုပိုင်းရ မှန်း မသို့။ ငါ်ခန်းတဲ့ပွဲမှာ စာအပ်တွေ စာရွက်တွေ သောက်ပြီးသား ကော်မီပန်းကန်တွေ ရောဇွဲးပန်းကန်တွေဖြင့် ရှုပ်ပွဲနေခဲ့သည်။

“ခနီးဆောင် သေ့ဗွာတွေနားပဲ တစ်ခါတည်းချထားလိုက်တော့မယ်ကွာ... နော်”

ပြောပြောဆိုဆို အီပိုခန်းထဲ သူ ဝင်ခွင့်သွားပါသည်။ ခုတင်နှင့် ပြတင်းပေါက်ကြား နေရာကျက်လပ်တွေ ခရီးဆောင်သေ့ဗွာကြီးနှစ်လုံး၊ ပစ္စည်းတွေနှင့် ပွင့်လျက်သေးရှိုနေ၏။ သူသည် စာအပ်မှားကို သေ့ဗွာဘေးမှာ ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် အခန်းထဲ လိုက်ဝင်သွားသော ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ် အလေးချိန် ချိန်ခြားပြီးသား ဘေဘား၊ တစ်အပ်ကို တစ်ပေါင်း ရှိုတယ်၊ ရှစ်အပ်ဆိုတော့ ရှုစ်ပေါင်ပေါ့”

သူ့စကားသံမှာ ချစ်သွေးတစ်ယောက်ဟန်ထက် ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ ယူဖို့ မသေချာဘူး”

နည်းနည်းမှ အလျှောမပေးဘဲ မျက်နှာတား တည်တည်ဖြင့် ပြောမိတော့ သူက အလိုလိုက်သော အုစ်ကိုတစ်ယောက်၏ အုပ်းဖြင့် ခေါင်းဆိုးညီတ်သည်။

“အိမာ...အိမာ၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”  
ထိုနောက် ကော်ဇာပေါ်သို့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။  
“ဆိုတော့...မင်းပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲပေါ့ နော့”  
ကျွန်းမ စကားမပြန်ပါ။  
ခဏကြာအောင် သေတ္တာကို ပေါ်ရှုံးရှုံး ကြည့်နေပြီးနောက်  
သေတ္တာကို ခွဲပိုက်လိုက်ပြီး မ, ကြည့်သည်။  
“.....”

တစ်ခုခု မှားလျှင် ရေရှိနေကျ အာမေးခိုက်သံတစ်မျိုးဖြင့် သူ  
ရေရှိနေလိုက်လေသည်။

“ရတနာ...ပေါင် ဂုဏ် မကတော်ဘူး၊ စဝကျိုးမ်းထင်တယ်၊  
ဘယ်လိုပြစ်တာလဲ”

သူ သေတ္တာကို မ, ယူကာ ရေချိုးခန်းထဲက ပေါင်ချိန်စက်မှာ  
သွားချိန်၏။ ကျွန်းမ သူ့နောက်ကို လိုက်မသွားဘဲ နေရာမှာ မတိ  
တတ်ရပ်ရင်း လုမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ နေစမ်းပါ၌။ သည်သေတ္တာ  
က သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

သူ သေတ္တာကို စုန်းခနဲပြန်ချလိုက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ တွေ့  
ဖုံးလာ၏။

“ရေပေါင် ရှိတယ် ဘေးတို့”

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူးဟု  
ကျွန်းမ ပြောချင်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်းမအပေါ် အစစ အရာရှု  
လိုက်လျော့ကျည့်ခဲ့သော သူ့ပို့ချင်းဘာဝက ကျေးဇူးတွေ့ကိုထောက်  
ရပါလိမ့်မည်။

“မင်း ကိုယ်ပြောထားသလို ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းကို ချိန်ပြီး၏

မထည့်ဘူးလား၊ ဘယ်မှာလဲ ပစ္စည်းနဲ့ အလေးချိန် တွေ့မှတ်ထားတဲ့  
စာရင်း၊ ကိုယ်ကိုပြောပါ၌း၊ မှတ်ရော မှတ်ထားရဲ့လား”

ကျွန်းမ နေရာမှာလဲ့ ဝမရွှေ့ဘဲ ပေကတ်ရှုံးနေမိ၏။ သူကျွန်းမ  
ကို လည်းကြည့်သည်။

“ဘေးဘို့...”

ကျွန်းမ၏ မျက်နှာထားမှာ ဆုတ်ကန်ကန် ဟန်အမှုအရာကို  
သူ အကဲခတ်မိသွားတော့ ချောမေ့သည့် အမြဲးဖြင့် ကျွန်းမဆံပင်  
ကို ပေါ်ဖွူ့ပွူ့တဲ့သပ်လိုက်၏။

“ကြားထဲမှာ နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့တယ်လေ၊ စန် တာနာဂံနွေမှာ  
လဲ မင်းမှာ ချိန်းထားပြီးသားထွေနဲ့ ဒါတွေ အခုကဗတည်းက စနစ်  
တကျျော်ဖြစ်နေရာမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ လေဆိပ်ရောက်မှ ရေးပေါင် ရှိ  
တဲ့ သေတ္တာထဲကနေ ဘုရားပါ ရေးပေါင်စာလျော့အောင် ဘာပစ္စည်းတွေကို  
ဘယ်လို ထုတ်ယူလွှင့်ပစ်ခဲ့မှာလဲ”

သူ အသည်လို ကျွန်းမအပေါ် ဆရာလုပ်ပေါင်းမှားလျှော့ပြီး။

“အဓိဋ္ဌားမကြိုးပါဘူး၊ ပြီးမှ ကျွန်းမ လုပ်မယ်”

“ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ”

ကျွန်းမ မဖြေပါ။ ထိုအစား သူ့ကို ပေါ်တင်းတင်းမျက်နှာထား  
ဖြင့် နှင်ထုတ်မိသည်။

“မောင်ပြန်ဖို့ကောင်းပြီ”

သူ မျက်နှာ တည်သွား၏။

“ကိုယ်ကို မင်းမလိုဘူးလို့ ပြောချင်နေစုံယ် မဟုတ်လား၊ ပြော  
လိုက်လေ...ကိုယ် မလိုဘူးလို့ ပြောလေ”

ကျွန်းမ အကြိုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ချိန်ကို

သည်။ ထိနောက် သူ ချထားသောသေတွာကို ပံ့ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလုပ်လိုက်၏။

ကျွန်ုမ် ချစ်တဲ့သူကိုတောင် တစ်သက်လုံး စေးရတော့မယ် ဆိုမှတော့ အဲဒီ ရွှေပေါင်တွေ၊ ဘွဲ့ပေါင်တွေကို ကျွန်ုမက ဘာဂရိုက်ရမှာလဲ။ တစ်ခုမှ မယ့်ဘဲ ချုပ်ပို့ခဲ့လို ရတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်ုမ မလိုဘူး၊ ကျွန်ုမ အလိုအပ်ဆုံး၊ အားအကိုးဆုံး၊ အမြတ်နှီးဆုံး အရာကိုတောင် ထားရမ်းရတော့မှာပဲ။

ကျွန်ုမသည် ဘူးကို ကျောနိုင်းလျက်သားဖြင့် သေတွာကိုဖွင့်လိုက်၏။ အထက် စာအုပ်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို အစလိုက် အပြုလိုက် ဆွဲထဲတိပြီး နဲ့ရဲ့သို့ပစ်ပေါက်လွန်ပစ်လိုက် မိသည်။

သူ ဓမ္မားတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ပန်းချိုကား ပိုစတားတွေ၊ စီဒီဇာတ်ပြား ချုပ်တွေ... အဲဒါတွေဟာ ဘူးကို ကျွန်ုမလိုအပ်ဆဲပါဟု သက်သေ ပြနေကြသော ပစ္စည်းတွေပဲ။ ကျွန်ုမမျက်နှာ ပူနေ့စွာ ဆွဲထဲတ်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

သူး... အဲဒါတွေ ကျွန်ုမ မလိုချင်ဘူး။

သို့သော် မလိုအပ်ဘူးဟု ကျွန်ုမ ညာလိုမရပါ။ သယ့်နှယ်လုပ်ဟန်ဆောင်လို ရတော့မှာလဲ၊ သူ မြင်သွားပြီးပြီးလေ။

စာအုပ်တွေ၊ စာတ်ပြား ချုပ်တွေ အားလုံး ကျွန်ုမလောင်သော အသဖြင့် နဲ့ရဲ့နှင့် ထိကာ ကွဲရှုလွန်စောက်နှုန်းကြေး။ သူ ကျွန်ုမ အနီးမှာ ပြုမြတ်သော ရပ်နေဆဲ၊ ကျွန်ုမအား တားမြစ်ခြင်း၊ ချော့မေးဖျောင်းဖြုစ်းမရှိ။ ကျွန်ုမ၏ အိုသတွေ၊ နာကျင်မှုတွေကို သူ အသိအမှတ် မပြုသလိုပဲ။

ချစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်ုမရဲ့ ညတွေ

၃၇၉

ထိနောက် ကျွန်ုမ ရှက်ခွဲ့နာကြည်းစွာ စကားစတင်ပြောစီသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်ုမ လိုခဲ့တာမှ အသည်းအသန် လိုခဲ့တာ၊ အသက်ရှာဖို့လေကို လိုအပ်သလို လိုခဲ့တာ၊ အဲဒါ ရှင်အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒါတွေအားလုံးကိုဖြစ်အောင် ရှင်လုပ်ယူခဲ့တာလဲ”

ကျွန်ုမ ပြုနိုင်းခဲ့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ သူ့ရှာမှတည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဘူးမျက်နှာမှာ သတိကြီးစွာ ထားနေရဟန် စူးစိုက်မှုတစ်မျိုးကို ကျွန်ုမ မြင်ရသည်။ အပြီးမရှိ၊ ပျော့ပျော်မှု၊ မရှိ။

“ရင် မရှိခဲ့ယူးတဲ့ နေရာကို ပြန်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်ုမ ရင့် ဆိုက မလွှာတ်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါ ရှင်သိနေတယ်မဟုတ်လား...ဟင်၊ ကျွန်ုမ သွားလေရာမှာ ကျွန်ုမသေားမှာ ရင် ပါလာဆောင် ရှင် လုပ်ထားခဲ့ပြီးပြီးအဲ့အခါး၊ ပါးပတ် ပတ်တဲ့အခါး၊ ခေါင်းစီးတဲ့အခါး၊ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးတဲ့အခါး... အိုး... အစစာအရာရာ အတွက် ရှင့်ကို သတိရနေဆောင် ရှင်ပဲ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ”

ကျွန်ုမ ဘာတွေပဲ ပြောပြော မတုန်မလုပ် ရှိနေသော ဘူးကို ကျွန်ုမ ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့အကျိုးစိုက် ဆောင်ဆွဲလုပ်ယမ်းပစ်လိုက်မိုး။

“အခေါ်တဲ့ ရှင်မရှိရင် ကျွန်ုမအသက်မရှာတတ်ဘာဘူး၊ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ အဲဒါလိုဖြစ်အောင် ရှင် တမင်လုပ်ခဲ့တာ”

ဒေါသကြီးအောင်ဟန်ရရှိတွေ၊ ရင်းရှင်း ရှိသွားပြုနေဆဲ၊ ရှိသွားပြုနေဆဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို လွှဲ၍လွှဲ၍ ရှိက်ပုတ်ပစ်လိုက်မိုး။ သူ့မရှာင်ပါ။

“ရှင့်ကိုပဲ သွေးရှုံးသွေးတန်း တွယ်တာနေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်က ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်းတည်နဲ့ ဖြတ်ရှိက်ပစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တန်းကမှ မလိုအပ်ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ရှင် အခြေစကားနဲ့ ကျွန်မကို အသေသတ်ခဲ့တာ၊ ဟုတ်တယ် ရှင့်ဘဝမှာ ကျွန်မရှိဖို့ မလိုဘူး... ကျွန်မသိတယ်၊ အခါအတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ မကျေဘူး သီရံလား၊ တစ်သက်လုံး မကျေဘူး”

“ဘေးဘိ”

ထိမိထိရာ ဆွဲဆုပ်ထုရှိက်ပစ်နေသော ကျွန်မ၏လက်များကို သူ ထိန်းချုပ်ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မမှာ ရှိနေသော ဒေသတွေ၊ ခွန်အားတွေ့ရတ်တရက် ဆုတ်ယူတ်သွား၏။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ့်ယိုင်ဒွေည့်တော်လာတော့သည်။

သူက ကျွန်မပါးပြင်မှ မျက်ရည်တို့ကို လက်များဖြင့် ဖွတ်သပ် သပ်သုတေသနများတော့မှ ကျွန်မမျက်ရည်ကျို့စြေးနေခဲ့မိကြောင်း၊ သတိပြုမိသွားသည်။ ကျွန်မ အံတင်းတင်းကြိုတ်ထားမိ၏။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်”

ကျွန်မအသံက တိုးတိတ်စွာ တုန်ခါစွာ ဆိုနိစ်သွားသည်။

“ကိုယ် သိပါတယ်”

သူက ကျွန်မအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွဲကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားလိုက်၏။ သူ့လက်တွေ၏ ရုံးနစ်တင်းကျပ်သော ဖက်တွယ်မှုတွင် ဟိုစဉ်ကထက် ပို့နေသော တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသည်။ ဒေါ်ရာ ရနေသော သားကောင်၏ ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်ရီမှုမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ် သိပါတယ် ကလေးရယ်”

၂၇၇ လမ်း

နာကျင်အက်ကွဲသော သူ့စကားသံတိုးတိုးကလေးအဆုံးမှာ တော့ ကျွန်မသူ့ကို ဖက်တွယ်ကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်လျက်ဝမ်းပန်းတန်ည်း ရှိက်ငင်ငံရြွေးလိုက်မိပါသည်။

○



နိဂုံး

BURMESE  
CLASSIC

တစ်ခါတုန်းက ရှိသင် (Rudin) ၏ တွေ့ခြေရှင် (Thinker) ဟူသော ပန်းပုရပ်တုကြီးရရှိက မြိုက်ခင်းပြင်မှာ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် အကြောကြီးထိုင်ပြီး စကားပြောနေခဲ့ကြသည်။ ရှိသင်နှင့် ကမိုက်လော်အချို့အစုစ်ဘတ်လမ်းအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောစီကြစဉ်မှာ သူက ကျွန်မအား စကားတစ်စွန်း ပြောခဲ့ဖူး၏။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ အမှန်တကာယ် ချစ်မြတ်နီးမိသွား ဖြေ ဆိုတာကို ယောက်၍ တစ်ယောက် ဆိုခွင့်ရတဲ့အချိန်ဟာ အဲဒီ မိန်းမ သူ့ဘဝထဲကနေ ထွက်သွားဖြီးတဲ့အချိန်ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအဖြစ်ကို မင်းဘယ်လိုသောရလဲ တော်ဘီ”

“အိုး... ကျွန်မအတွက်တော့ အဲဒီ အလွန်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဟာသတစ်ခုပဲ”

အသည်တုန်းက ကျွန်မ တကာယ်ရယ်မောခဲ့ဖူးပါသည်။